

СТЕФАНИ МАЙЪР ХИМИКЪТ

Превод от английски: Деница Райкова, 2017

chitanka.info

*Посвещавам тази книга на Джейсън Болн и Арън Крос
(а също и на Ася Мучник и Меган Хибет, които с
радост подпомагат и насърчават обсебеността ми)*

1

Днешната задача се беше превърнала в рутина за жената, която понастоящем наричаше себе си Крис Тейлър. Беше станала много по-рано, отколкото ѝ се искаше, после разглоби и прибра обичайните си нощни предпазни мерки. Истинска досада беше да нагласява всичко вечер само за да го развали отново рано сутринта, но не си струваше да рискува живота си, за да се наслади на един миг на леност.

След това всекидневно досадно задължение Крис се беше качила в безличния си седан — вече натрупал доста години, но без никакви особено големи поражения, които да го направят лесен за разпознаване — и беше шофирала с часове. Беше прекосила три големи граници и безброй маловажни линии на картата и дори след като стигна приблизително подходящо отдалеченото разстояние, отхвърли няколко градчета, докато минаваше. Едно беше прекалено малко, друго имаше само два пътя за влизане и излизане, трето пък изглеждаше така, сякаш го посещаваха толкова малко хора, че нямаше как да не се откроява въпреки обикновената външност, която се стараяше да си придава с помощта на камуфлаж. Отбеляза си няколко места, на които можеше да поиска да се върне някой друг път — магазини за заваръчни части, магазин за бракувани армейски припаси и фермерски пазар. Сезонът на прасковите започваше отново; добре беше да се запаси.

Най-накрая, късно следобед, пристигна на оживено и шумно място, на което не беше идвала никога преди. Дори обществената библиотека работеше сравнително оживено.

Предпочиташе да използва библиотека, когато беше възможно. Безплатните неща бяха по-трудни за проследяване.

Паркира на западната страна на сградата, извън обсега на единствената камера, разположена над входа. Вътре всички компютри бяха заети и няколко души, които искаха да ги използват, се мотаеха наоколо в очакване някой от тях да се освободи, така че тя разгледа наоколо, преглеждайки отдела с биографичните материали за нещо, което да ѝ свърши работа. Откри, че вече беше изчела всичко, което

можеше да ѝ е от полза. След това издири последните писания от любимия си автор на шпионски четива, бивш тюлен от флота, а после грабна няколко от съседните заглавия. Докато отиваше да си намери хубаво място, където да изчака, почувства спазъм на вина; беше толкова евтино и безвкусно да краде от библиотека. Но по множество причини не можеше и дума да става да си извади карта за тукашната библиотека, а съществуваше известен шанс нещо, което прочете в тези книги, да ѝ осигури по-голяма безопасност. Безопасността винаги беше по-силен коз от вината.

Не че не беше наясно, че това бе 99 процента безсмислено — беше крайно невероятно каквото и да е, прочетено в романите, да ѝ бъде от реална, конкретна полза, но отдавна беше преровила по-правдоподобните, основаващи се на факти материали, които можеха да се намерят. При липсата на първокласни, надеждни източници, от които да черпи информация, се беше задоволила с треторазрядните. Изпитваше по-голяма паника от обикновено, когато нямаше нещо, което да изучава. А при последното си издирване всъщност беше намерила нещо насочващо, което ѝ се струваше приложимо на практика. Вече беше започнала да го включва в рутината си.

Настани се в овехтяло кресло в един закътан ъгъл, откъдето имаше задоволителна гледка към кабинките с компютри, и се престори, че чете най-горната книга в купчината си. От начина, по който няколко от хората пред компютрите бяха разпръснали вещите си по масата — един даже си беше свалил обувките, се досещаше, че нямаше да мръднат оттук дълго време. Най-обещаващият терминал се използваше от тийнейджърка с купчина справочни книги и отегчено изражение. Момичето нямаше вид, сякаш рови из социалните медии — всъщност записваше заглавия и автори, предоставени от търсачката. Докато чакаше, Крис държеше главата си сведена над книгата, която крепеше в сгъвката на лявата си ръка. С бръснача, скрит в дясната, спретнато отрязва магнитния сензор, залепен върху гръбчето, и го пъхна в процепа между възглавничката и страничната облегалка на креслото. Преструвайки се, че не проявява интерес, се прехвърли на следващата книга в купчината.

Крис беше готова, книгите ѝ с изрязаните чипове — вече прибрани в раницата ѝ, когато тийнейджърката стана, за да отиде да намери друга справочна книга. Без да скача или да дава вид, сякаш се е

забързала, Крис вече беше в стола, преди някой от другите хора, мотаещи се наоколо с надежда, изобщо да осъзнае, че шансът му е отминал.

Всъщност проверяването на имейла ѝ обикновено отнемаше около три минути.

След това щеше да има други четири часа — ако не шофираше така, че да остане незабелязана — да се върне във временния си дом. Там, разбира се, я чакаше разглобяването на защитите ѝ, преди да може най-сетне да заспи. Денят за имейла винаги беше дълъг.

Макар да не съществуваше връзка между настоящия ѝ живот и този имейл акаунт — никакъв повтарящ се IP адрес, никакво обсъждане на места или имена — в мига, щом свършеше да чете, и ако случаят го изискваше, да отговори на имейла си, тя щеше да излезе през вратата и да се изнесе с пълна скорост от града, оставяйки между себе си и това място възможно най-голямо разстояние. Просто за всеки случай.

Просто за всеки случай се беше превърнало в непредумишлена мантра на Крис. Водеше живот на твърде прецизни приготовления, но както често си напомняше, без тези приготовления изобщо нямаше да води никакъв живот.

Щеше да е хубаво да не се налагаше да поема тези рискове, но парите нямаше да траят вечно. Обикновено си намираще някаква неквалифицирана работа в семеен ресторант, за предпочитане някой с водени на ръка документи, но от подобна работа се изкарваха пари само колкото за основните разходи — храна и наем. Никога за по-скъпите неща в живота ѝ, като фалшиви документи за самоличност, лабораторно оборудване и различните химически съставки, с които се запасяваше. Затова поддържаше рехаво присъствие в интернет, намираще си тук-там някой клиент, който да плати, и правеше всичко по силите си да попречи на тази работа да насочи към нея вниманието на онези, които искаха тя да престане да съществува.

Последните два дни за имейли бяха безрезултатни, така че бе доволна да види, че я очаква съобщение — доволна за приблизително две десети от секундата, които ѝ бяха нужни да смели обратния адрес.

Lcarston463@dptlla.net

Просто ей така, там — истинският му имейл адрес, който лесно можеше да бъде проследен директно до бившите ѝ работодатели.

Косъмчетата на тила ѝ настръгнаха, а приливът на адреналин избухна в тялото ѝ — *Бягай, бягай, бягай*, сякаш крещеше във вените ѝ — но част от нея все още бе в състояние да зяпне стъписано при тази арогантност. Винаги подценяваше колко удивително небрежни можеха да бъдат.

Не може вече да са тук, опита се да убеди себе си през паниката с очи, вече обхождащи библиотеката да зърнат мъже с рамене, твърде широки за тъмните им костюми, военни подстрижки, някого, насочващ се към мястото ѝ. Виждаше колата си през плексигласовия прозорец и *изглеждаше*, сякаш никой не я е пипал, но едва ли можеше да се каже, че тя беше нащрек, нали?

Значи я бяха намерили отново. Но те нямаше как да знаят къде ще реши да си провери пощата. С почти религиозен фанатизъм се стремеше да прави този избор напосоки.

Точно в този миг в спретнат малък сив офис или пък в няколко офиса бе прозвучала аларма, може би дори с проблясващи червени лампички. Разбира се, щеше да има приоритетна заповед за проследяване на този IP адрес. Щяха да бъдат мобилизирани хора. Но дори да използваха хеликоптери — а те разполагаха с тази възможност — тя имаше няколко минути. Достатъчно да види какво искаше Карстън.

Темата на съобщението беше: **Умори ли се да бягаш?**

Кучи син.

Тя кликна и го отвори. Съобщението не беше дълго:

Политиката се промени. Имаме нужда от теб.

Едно неофициално извинение ще помогне ли? Може ли да се срещнем? Не бих те молил, но на карта са заложени животи. Много, много животи.

Винаги беше харесвала Карстън. Струваше ѝ се по-човечен от голяма част от другите служители с тъмни костюми, които отделят наемаше. Някои от тях — особено униформените — бяха откровено стряскащи. Кое то вероятно беше лицемерна мисъл предвид вида на работата, с която по-рано се занимаваше.

Така че, разбира се, бяха накарали тъкмо Карстън да се свърже с нея. Знаеха, че е самотна и изплашена, и бяха изпратили стар приятел, за да я накара да се почувства стоплена и защитена. Близко до ума и тя вероятно щеше да прозре хитростта без чужда помощ, но не вредеше и фактът, че същата хитрост бе използвана веднъж в роман, който беше откраднала.

Позволи си едно дълбоко вдишване и трийсет секунди съсредоточено мислене. Предполагаше се да се фокусира върху следващия си ход — да се измъкне от тази библиотека, този град, този щат възможно най-скоро — и дали това беше достатъчно. Дали сегашната ѝ самоличност още беше надеждна, или беше време отново да се промени?

Този фокус обаче беше изместен от коварния замисъл на предложението на Карстън.

Ами ако...

Ами ако това всъщност беше начин да ги накара да я оставят на мира? Ами ако увереността ѝ, че това е капан, бе породена от параноя и четене на твърде много шпионски романи?

Ако работата беше достатъчно важна, може би в замяна щяха да ѝ върнат обратно живота ѝ.

Не твърде вероятно.

И въпреки това безсмислено беше да се преструва, че имейлът на Карстън се е изгубил.

Отговори така, както сметна, че се надяваха да отговори, макар да беше оформила само бегли наченки на план.

Уморих се от много неща, Карстън. На мястото, където се срещнахме първия път, след седмица, по обяд. Ако видя някого с теб, изчезвам, и т.н, и т.н., и т.н. Сигурна съм, че знаеш процедурата. Не прави глупости.

В същия миг вече беше на крака и вървеше — плавна подтичваща походка, която беше усъвършенствала въпреки късите си крака и която изглеждаше много по-небрежна, отколкото всъщност беше. Отброяваше мислено секундите, преценявайки колко време щеше да е нужно на един хеликоптер да измине разстоянието между

окръг Колумбия и това място. Разбира се, можеха да предупредят местните, но това обикновено не им беше в стила.

Изобщо не беше обичайният им стил и все пак... изпитваше небосновано и въпреки това потискащо тревожно чувство, че може би обичайният им стил започваше вече да им омръзва. Не беше довел до резултатите, към които се стремяха, а тези хора не бяха търпеливи. Бяха свикнали да получават каквото искат точно когато го искат. А от три години я искаха мъртва.

Тази имейл определено бе промяна в политиката. Ако наистина беше капан.

Трябваше да приеме, че е така. Тази гледна точка, този начин да постави в някакви граници света си, беше причината, поради която все още вдишваше и издишваше. Но имаше една малка частица от мозъка ѝ, която вече бе започнала да храни глупава надежда.

Играеше игра с малки залози, знаеше го. Само един живот. Просто нейният живот.

А този живот, който бе запазила при такива невъзможни обстоятелства, беше само това и нищо повече: живот. На най-елементарно ниво. Едно биещо сърце, чифт бели дробове, които се разширяваха и свиваха.

Беше жива, да, и се беше борила упорито да остане жива, но през най-тъмните си нощи понякога се питаше за какво точно се бори. Дали качеството на живот, което поддържаше, си струваше цялото това усилие? Нямах ли да е успокояващо да затвори очи и да не трябва да ги отваря отново? Не беше ли едно празно черно небитие малко по-предпочитано от неотклонния ужас и постоянното усилие?

Само едно нещо я възпираше да отговори *Да* и да приеме един от спокойните и безболезнени изходи, винаги на нейно разположение, и то беше твърде силно развит състезателен хъс. Беше ѝ служил добре в медицинския факултет, а сега я поддържаше жива. Нямах да ги остави да *спечелят*. Нямах начин да им предостави такова лесно разрешение на проблема им. Вероятно щяха да я докопат накрая, но щеше да им се наложи да се *потрудят*, проклети да са, и да си изпатят заради това.

Сега беше в колата и се намираше на шест пресечки от най-близкия вход за магистралата. Върху късата ѝ коса имаше тъмна бейзболна шапка, мъжки тъмни очила с широки рамки закриваха по-

голямата част от лицето ѝ, а обемист суитшърт прикриваше слабата ѝ фигура. За случаен наблюдател щеше да прилича на тийнейджър.

Хората, които я искаха мъртва, вече бяха изгубили доста кръв и тя откри, че внезапно се усмихва, докато караше, спомняйки си. Беше странно колко спокойно приемаше необходимостта да убива хора напоследък, за колко удовлетворяващо го намираше. Беше станала кръвожадна, което бе иронично предвид обстоятелствата. Беше прекарала шест години, обучавана от тях, и през цялото това време те не бяха успели ни най-малко да я пречупят, да я превърнат в човек, който изпитваше наслада от работата си. Но за три години, прекарани в бягане от тях, се бяха променили много неща.

Знаеше, че няма да изпита удоволствие да убие невинен човек. Сигурна беше, че тази граница не е премината, нито щеше да бъде. Някои хора в нейното поприще — бившето ѝ поприще — бяха истински психари, но на нея ѝ харесваше да мисли, че именно поради тази причина колегите ѝ не бяха толкова добри като нея. Имаха грешна мотивация. Омразата към това, което вършеше, ѝ даваше сили да го върши най-добре.

В контекста на настоящия ѝ живот целта на убиването беше печеленето. Не на цялата война, само по една малка битка наведнъж, но всяка все пак беше победа. Нечие друго сърце спираше да бие, а нейното продължаваше да тупти. Някой идваше за нея и вместо жертва откриваше хищник. Кафяв паяк отшелник, невидим зад капана си от паяжина.

Ето такава я бяха направили. Питаше се дали изобщо се гордееха с постижението си, или имаше единствено съжаление, че не я бяха стъпкали достатъчно бързо.

Щом измина няколко мили надолу по междушатската магистрала, се почувства по-добре. Колата ѝ беше популярен модел, сега на магистралата заедно с нея имаше хиляда точно такива коли, а откраднатите регистрационни номера щеше да смени веднага щом намереше безопасно място да спре. Нямахше нищо, което да я свързва с града, който току-що беше напуснала. Беше подминала два изхода и бе поела по трети. Ако искаха да блокират магистралата, нямаше да имат представа къде да го направят. Тя още бе скрита. Все още в безопасност засега.

Разбира се, на този етап не можеше и дума да става да подкара право към къщи. Обратният път ѝ отне шест часа, докато криволичеше покрай различни магистрали и второстепенни пътища, постоянно проверявайки да се увери, че никой не я преследва. Когато най-накрая стигна обратно до малката си къща под наем — архитектурния еквивалент на онова, което при колите минаваше за стара браква — вече беше полузаспала. Помисли си да направи кафе, съпоставяйки ползите от ударната кофеинова доза с бремето на една допълнителна задача, и реши просто да разчита на почти изчерпаните остатъци от енергийния си запас.

Завлече се нагоре по двете паянтови стъпала на верандата, като автоматично избягваше прогнилото и отслабено място от лявата страна на първото стъпало, и отключи двойните резета на стоманената аварийна врата, която беше поставила още първата седмица, след като заживя тук; стените — просто дървени прегради, мазилка без хоросан, шперплат и винилова облицовка — не осигуряваха същата висока безопасност, но статистически натрапниците пробваха първо вратата. Решетките на прозорците също не бяха непреодолимо препятствие, но бяха достатъчни, за да убедят някой случаен крадец, решил да се вмъкне през тях, да се прехвърли на по-лесна мишена. Преди да завърти дръжката на бравата, тя позвъни. Три бързи натискания с пръст, които щяха да изглеждат като едно-единствено продължително натискане за всеки, който гледаше. Звукът от камбанния звън на уестминстърските камбани бе съвсем леко заглушен от тънките стени. Тя пристъпи бързо през вратата — сдържайки дъха си просто за всеки случай. Нямаше тихо хрущене на счупени стъкла, затова тя издиша, докато затваряше вратата зад себе си.

Домашните охранителни мерки бяха изцяло по неин замисъл. Професионалистите, които беше изучавала в началото, си имаха собствени методи. Никой от тях не притежаваше нейния набор от специализирани умения. Не ги притежаваха и авторите на всевъзможните романи, които използваше като неправдоподобни наръчници в момента. Всичко друго, което бе имала нужда да знае, беше лесно за откриване в YouTube. Няколко части от стара перална машина, микроконтролерно табло, поръчано онлайн, нов звънец за вратата и няколко разнообразни придобивки и си имаше надежден изненадващ капан.

Заклучи катинарите зад себе си и натисна ключа най-близо до вратата, за да включи лампите. Беше инсталиран в един панел с други два ключа. Средният беше фалшив. Третият ключ, най-отдалеченият от вратата, беше свързан към същата сигнална жица с нисък волтаж като звънеца. Подобно на него и на вратата панелът с ключовете беше с цели десетилетия по-нов от каквото и да е друго в малката предна стая, която служеше едновременно за дневна, трапезария и кухня.

Всичко изглеждаше така, както го беше оставила: минималистично, евтино обзавеждане — нищо достатъчно голямо, че зад него да се скрие възрастен човек — празни кухненски плотове и маса, никакви украси или произведения на изкуството. Стерилно. Знаеше, че дори с виниловата подова настилка в цвят на авокадо и горчица и тавана с пръскана мазилка мястото пак приличаше малко на лаборатория.

Може би миризмата създаваше усещането за лаборатория. Помещението беше толкова изрядно чисто, че един натрапник вероятно би сметнал, че напомнящият на магазин за материали за поддържане на басейн мирис се дължи на почистващи химикали. Но само ако влезеше вътре, без да задейства охранителната ѝ система. Ако задействаше системата, нямаше да има време да забележи много подробности из стаята.

Останалата част от къщата беше само малка спалня с баня, разположени в права линия от входната врата до далечната стена, без нищо по пътя, което да я спъне. Изгаси лампата, спестявайки си връщането.

С натезали крака влезе в спалнята си през единствената врата, изпълнявайки обичайните си действия като сомнамбул. През миниатюрните щори влизаше достатъчно светлина — червено неоново осветление от бензиностанцията през улицата, за да остави лампата изгасена. Първо пререди две от дългите пухени възглавници върху двойния матрак, който заемаше по-голямата част от пространството в стаята, в приблизителна форма на човешко тяло. После херметичните найлонови торбички, пълни с изкуствена кръв, от онази, която се използваше в маскарадите за Хелюин, бяха натъпкани в калъфките за възглавници; отблизо кръвта не беше много убедителна, но херметичните торбички бяха предназначени за някой нападател, който счупеше прозореца, отдръпнеше щорите и стреляше от тази точка на

прицел. В неясната неонена светлина нямаше да е в състояние да забележи разликата. След това главата — маската, която беше използвала, бе поредната придобивка от разпродажба след Хелуин, пародия на някакъв политически аутсайдер, която имаше твърде реалистичен цвят на кожата. Натъпка я така, че грубо да наподобява собствената ѝ глава, и приши отгоре евтина тъмна перука. Най-важното: миниатюрна жица, нанизана между матрака и пружината, беше скрита в ивиците найлон. Също такава жица пронизваше възглавницата, върху която почиваше главата. Тя дръпна нагоре чаршафа, след това одеялото, потупа всичко, за да му придаде форма, после усука заедно разръфаните краища на двете жици. Съединяването беше много пипкава и прецизна работа. Ако докоснеше главата дори съвсем леко или поразтърсеше направеното от възглавници тяло, жиците щяха безшумно да се разделят.

Отстъпи назад и огледа примамката с полузатворени очи. Не беше най-добрата ѝ работа, но *наистина* изглеждаше, сякаш някой спи в леглото. Дори и един евентуален натрапник да не повярваше, че това е Крис, пак щеше да му се наложи да неутрализира спящото тяло, преди да продължи да я издирва.

Твърде уморена, за да се преоблече в пижама, тя само изхлузи широките си джинси. Беше достатъчно. Грабна четвъртата възглавница и измъкна спалния си чувал изпод леглото; сториха ѝ се по-обемисти и тежки от обикновено. Завлече ги в банята към спалнята, хвърли ги във ваната и се изми само надве-натри. Никакво миене на лицето тази вечер, само измиване на зъбите.

Както пистолетът, така и противогазът бяха под мивката, скрити под купчина хавлиени кърпи. Нахлузи противогаза през главата си и затегна ремъците, после затисна с длан изхода за филтъра и вдиша през носа да провери херметизацията. Противогазът прилепваше към лицето ѝ идеално. Винаги беше така, но тя никога не допускаше усещането за нещо познато или изтощението да я накарат да пропусне обичайните предпазни мерки. Премести пистолета в монтираната на стената сапунерка, докдето можеше лесно да го достигне от ваната. Не обичаше пистолета — беше прилично добър стрелец в сравнение с някой напълно необучен цивилен гражданин, но не от същата класа като професионалист. Този вариант обаче ѝ беше нужен; някой ден

враговете ѝ щяха да разгадаят системата ѝ и хората, които щяха да дойдат за нея, също щяха да са с противогази.

Откровено казано, бе изненадана, че умението ѝ я беше спасявало толкова дълго.

С неотворен флакон за химическо абсорбиране, пъхнат под презрамката на сutiена ѝ, тя измина с тътрене на крака двете стъпки обратно на влизане в спалнята. Коленичи до отдушника в пода от дясната страна на леглото, която никога не използваше. Решетката на отдушника вероятно не беше толкова прашна, колкото би трябвало, горните ѝ болтове бяха само наполовина вмъкнати, а долните липсваха изцяло, но тя беше сигурна, че никой, който гледаше през прозореца, нямаше да забележи тези подробности или да разбере какво означаваха, ако все пак ги забележеше; Шерлок Холмс беше кажи-речи единственият човек, за когото не се безпокоеше, че ще посегне на живота ѝ.

Разхлаби горните болтове и свали решетката. Няколко неща щяха да станат незабавно очевидни за всекиго, който погледнеше в отдушника. Първо, задната част на отдушника беше изолирана, така че той вече не действаше. Второ, мястото на огромната бяла кофа и голямата акумулаторна батерия вероятно не беше тук долу. Повдигна със сила капака на кофата и моментално я посрещна същият химически мирис, наслоил се в предната стая, толкова познат, че почти не го усещаше.

Посегна в тъмнината зад кофата и измъкна, първо, малко, тромаво съоръжение с намотка, метални ръчки и тънки жици, после стъклена ампула, голяма приблизително колкото пръста ѝ, и накрая гумена домакинска ръкавица. Разположи електромагнита — устройството, което беше отмъкнала от изхвърлена перална машина — така, че ръчките, излизащи от него, да са наполовина потопени в безцветната течност в кофата. Примигна силно два пъти, опитвайки се да се застави да бъде бдителна; това беше деликатната част. Нахлузи ръкавицата на дясната си ръка, после измъкна флакона от презрамката на сutiена си и го задържа в готовност в лявата. С облечената в ръкавица ръка внимателно вмъкна ампулата в жлебовете, които беше пробила в металните ръчки за тази цел. Ампулата почиваше точно под повърхността на киселината, белият прах вътре беше инертен и безобиден. Ако обаче токът, протичащ през жиците, така слабо

закрепени върху леглото, бъдеше прекъснат, пулсирането щеше рязко да затвори електромагнита и стъклото щеше да се разбие. Белият прах щеше да се превърне в газ, който не беше нито инертен, нито безвреден.

По същество това беше същата система, каквато имаше в предната стая; просто тук жиците бяха по-прости. Този капан действаше само докато тя спеше.

Свали ръкавицата и капака на отдушника, а после с чувство, което не беше точно достатъчно жизнерадостно, за да се нарече облекчение, залитна обратно към банята. Вратата подобно на отдушника можеше да е събудила подозренията на някого, така склонен да обръща внимание на детайлите като господин Холмс — меките гумени уплътнители около всички ръбове определено не бяха стандартни. Нямаше изцяло да изолират банята от спалнята, но щяха да ѝ дадат повече време.

Почти падна във ваната: рухна като на забавен кадър в дебелия спален чувал. Беше ѝ отнело известно време да свикне да спи с противогаза, но сега дори не мислеше за него, докато с признателност затваряше очи.

Вмъкна се в пашкула от пух и найлон, извивайки се, докато твърдият квадрат на айпада се притисна до долната част на гърба ѝ. Беше включен в удължител, който се захранваше от електрическата инсталация в предната стая. Ако в захранването по линията се появеше колебание, айпадът щеше да започне да вибрира. Знаеше от опит, че това беше достатъчно, за да я събуди дори и ако беше толкова уморена като тази вечер. Знаеше също и че може да разпечата флакона — все още в лявата ѝ ръка, притиснат здраво към гърдите ѝ като детско плюшено мече — и да го завинти върху противогаза за по-малко от три секунди, макар и полубудна, в тъмното, и да е затаила дъх. Беше се упражнявала толкова много пъти, а после се беше доказала по време на три спешни ситуации, които не бяха учебни. Беше оцеляла. Системата ѝ работеше.

Макар и да бе изтощена, трябваше да позволи на ума си да отчете проблемите от деня ѝ, преди той да ѝ позволи да се унесе. Чувството беше ужасно — като болка във фантомен крайник, несвързана наистина с някоя част от тялото ѝ, просто някак присъстваща там — знаеше, че отново я бяха намерили. Не беше

удовлетворена и от отговора на имейла си. Беше измислила плана твърде импулсивно, за да е сигурна в него. И той изискваше от нея да действа по-бързо, отколкото би искала.

Знаеше теорията — понякога, ако се втурнеш стремглаво към типа, който държи пистолета, може да го хванеш неподготвен. Бягството винаги беше любимият ѝ ход, но този път не виждаше изход от алтернативата. Може би утре, след като умореният ѝ мозък презаредеше.

Заобиколена от паяжината си, тя заспа.

2

Докато седеше в очакване Карстън да се появи, тя си мислеше за другите пъти, когато департаментът се беше опитвал да я убие.

Барнаби — д-р Джоузеф Барнаби, нейният ментор, последният приятел, когото бе познавала — я беше подготвил за първия опит. Но въпреки цялата му далновидност, планиране и дълбоко вкоренена параноя единствено баналният късмет под формата на допълнителна чаша черно кафе ѝ беше спасил живота.

Тогава от известно време не спеше добре. На този етап работеше с Барнаби вече от шест години и някъде малко след изтичането на половината от това време той ѝ бе разказал подозренията си. Отначало не беше искала да повярва, че може да е прав. Вършеха работата си само според указанията и я вършеха добре. *Не можеш да мислиш за това като за дългосрочна ситуация*, настояваше той, макар да беше в същото подразделение от седемнайсет години. *Хората като нас, хора, които трябва да знаят неща, които никой не иска да знаем... в крайна сметка ние ставаме неудобни. Не е нужно да правиш нещо погрешно. Може да си напълно надежден. Те са онези, на които не можеш да се довериш.*

Дотук с работата за добрите.

Подозренията му бяха станали по-конкретни, после се бяха преобразили в планиране, което беше еволюирало във физическа подготовка. Барнаби твърдо вярваше в подготовката — не че беше имал някаква полза от нея в крайна сметка.

Стресът беше започнал да ескалира в онези последни месеци, докато датата за масовото напускане приближаваше, и което не бе изненадващо — тя бе имала проблеми със спането. В онази конкретна априлска сутрин ѝ бяха нужни две чаши кафе вместо обичайната една, за да задейства мозъка си. Да добавим тази допълнителна чаша към по-малкия от обичайното пикочен мехур в по-дребното ѝ от обичайното тяло, и в крайна сметка ето ви една докторка, тичаща презглава към тоалетната, твърде забързана дори за да излезе от компютърната

мрежа, вместо да си седи на бюрото. И точно там се беше намирала, когато смъртоносният газ проникна през отдушниците в лабораторията. Барнаби беше точно където се предполагаше да бъде.

Письците му бяха последният му дар за нея, последното му предупреждение.

И двамата бяха сигурни, че когато ударът дойдеше, нямаше да се случи в лабораторията. Така беше твърде сложно. Мъртвите тела обикновено водеха до някоя и друга неодобрително повдигната вежда и умните убийци се опитваха да държат подобни доказателства възможно най-далече от себе си. Не нанасяха удар, когато жертвата беше в собствената им всекидневна.

Трябваше да е наясно, че никога не бива да подценява арогантността на хората, които я искаха мъртва. Тях не ги беше грижа за закона. Бяха в твърде топли отношения с хората, които създаваха тези закони. Трябваше, освен това и да зачете силата на неподправената глупост да завари един умен човек напълно неподготвен.

Следващите три опита бяха по-директни. Професионални изпълнители на мокри поръчки, предполагаше тя предвид факта, че всеки от тях беше действал сам. Само мъже до този момент, макар винаги да съществуваше възможността в бъдеще да се появи и жена. Един мъж се беше опитал да я застреля, вторият — да я намушка, третият — да ѝ пръсне мозъка с метален лост. Никой от тези опити не бе довел до някакъв резултат, защото всичките бяха извършени върху възглавници. А после нападателите бяха умрели.

Невидимият, но силно разяждащ газ безшумно беше нахлул в малката стая — нужни бяха около две секунди и половина веднъж щом връзката между жиците се прекъснеше. След това на наемния убиец му оставаха приблизително още пет секунди живот в зависимост от ръста и теглото му. Тези пет секунди едва са били приятни.

Сместа, която приготвяше във ваната си, не беше същото, което бяха използвали за Барнаби, но се доближаваше достатъчно. Това бе най-простият известен ѝ начин да убие някого толкова бързо и толкова болезнено. И беше подлежащ на подновяване ресурс за разлика от голяма част от оръжията ѝ. Трябваше ѝ само добър запас от праскови и магазин за материали за поддържане на басейни. Нищо, което

изискваше ограничен достъп или дори пощенски адрес; нищо, което преследвачите ѝ можеха да проследят.

Наистина я вбесяваше мисълта, че отново бяха успели да я открият.

Беше бясна, откакто се събуди вчера, и само се вбесяваше все повече с отминаването на часовете, докато правеше приготовленията си.

Беше се заставила да дремне, а после шофира през цялата следваща нощ с удобна кола, която нае, използвайки много ненадежден документ за самоличност на името на някоя си Тейлър Голдинг и наскоро придобита кредитна карта на същото име. Рано тази сутрин беше пристигнала в града, в който най-малко искаше да бъде, и това беше усилило гнева ѝ до следващото ниво. Върна колата в един офис на „Херц“ близо до Националното летище „Роналд Рейгън“, после отиде през улицата до друга компания и нае нова кола с регистрационни номера от окръг Колумбия.

Преди шест месеца щеше да напрани нещата по различен начин. Да си събере вещите от малката къща, която наемаше, да продаде сегашната си кола чрез крейгслист^[1], да купи нова, като плати в брой, от някой редови гражданин, който не водеше документация, а после да шофира безцелно няколко дни, докато открие средно голям град, който ѝ се струва подходящ. После щеше да подеме процеса по оцеляването отново, съвсем отначало.

Но сега съществуваше тази глупава, извратена надежда, че Карстън казва истината. Много слаба надежда. Сама по себе си вероятно нямаше да е достатъчна мотивация. Имаше нещо друго — дребно, но дразнещо безпокойство, че е пренебрегнала някаква отговорност.

Барнаби ѝ беше спасил живота. Няколкократно. Всеки път, щом оцелееше след поредния опит за покушение, то беше, защото той я беше предупредил, беше я обучил, бе я подготвил.

Ако Карстън я лъжеше — а тя беше 97 процента сигурна, че е така — и подготвяше засада, тогава всичко, което бе казал, беше лъжа. Включително частта за това, че имат нужда от нея. А ако нямаха нужда от нея, това означаваше, че бяха намерили някого друго да свърши работата, някого толкова добър, колкото би била тя.

Доколкото знаеше, можеха да са я заменили отдавна, можеше да са ликвидирали цяла поредица служители, но се съмняваше. Макар отделът да разполагаше с пари и достъп, онова, което не достигаше, бе личен състав. Отнемаше време да се открие, култивира и обучи ценен кадър като Барнаби или самата нея. Хора с такива умения не се създаваха в епруветки.

Тя беше имала Барнаби, който да я спасява. Кой щеше да спасява тъпото хлапе, което бяха вербували след нея? Новодошлият щеше да е блестящ точно каквато беше тя, но щеше да е сляп за най-важния елемент. Забравете идеята да *служите на страната си, забравете спасяването на невинни животи, забравете високотехнологичните прибори и новаторската, разкриваща неподозирани възможности наука, и неограничения бюджет*. Забравете седемцифрената заплата. Какво ще кажете за уменията да се опазите да не бъдете убити? Несъмнено онзи, който сега заемаше предишната ѝ позиция, нямаше и най-малка представа, че самото му оцеляване е под въпрос.

Искаше ѝ се да имаше как да предупреди този човек. Дори и ако не можеше да отдели цялото време, което Барнаби бе посветил, за да ѝ помага. Дори ако това можеше да е само един разговор. *Ето така се отплащат на хора като нас. Имайте готовност*.

Но това не беше вариант.

Прекара сутринта в още приготовления. Регистрира се в „Брейскот“, малък бутиков хотел, под името Кейси Уилсън. Документът за самоличност, който използва, не беше много убедителен от този на Тейлър Голдинг, но две от телефонните линии звъняха, докато се регистрираше, и заетата служителка на рецепцията не внимаваше особено. Тя каза на Кейси, че толкова рано през деня има свободни стаи, но ще трябва да плати за още един ден, тъй като регистрирането започвало чак в три. Кейси се съгласи безропотно на това условие. Служителката изглеждаше облекчена. Усмихна се на Кейси, поглеждайки я истински за пръв път. Кейси овладя трепването си. Нямаше значение дали това момиче ще запомни лицето ѝ; Кейси щеше да си придаде достатъчно запомнящ се вид в следващия половин час.

Тя умишлено използваше имена, универсални за двата пола. Това беше една от стратегиите, които беше прихванала от папките със случаи, които ѝ даваше Барнаби — нещо, което истинските шпиони

правеха, но беше също и проява на благоразумие; нещо, което авторите на художествена литература също бяха открили. Логиката беше, че ако хората издирваха жена в този хотел, щяха да започнат с очевидно женските имена в регистъра от рода на Дженифър и Кати. Може би щеше да им трябва още един рунд, за да стигнат до имена като Кейси, Тери и Дрю. Всякакво време, което можеше да си откупи, беше добре дошло. Една допълнителна минута в повече можеше да ѝ спаси живота.

Кейси поклати глава към услужливото пиколо, което пристъпи към нея да предложи услугите си, и затъркаля единствения си малък куфар на колелца след себе си към асансьора. Държеше лицето си извърнато от камерата в контролния панел. Щом влезе в стаята, отвори чантата и измъкна голямо дипломатическо куфарче и черна платнена чанта с цип отгоре. Ако не се брояха тези две неща, куфарът ѝ бе празен.

Съблече блейзъра, който придаваше на тънкия ѝ сив пуловер и обикновения черен панталон професионален вид, и го окачи. Пуловерът беше захванат с топлийки отзад, за да прилепва плътно по тялото ѝ. Свали топлийките и остави пуловера да се разшири около нея като торба, променяйки я в малко по-дребна, може би по-млада жена. Свали си червилото и изтри по-голямата част от грима на очите си, после провери ефекта в голямото огледало над тоалетката. По-млада, уязвима; торбестият пуловер намекуваше, че се крие в него. Помисли си, че ще свърши работа.

Ако хотелският управител, с когото отиваше да се срещне, беше жена, щеше да действа малко по-различно, навярно да се опита да добави няколко фалшиви синини с помощта на сини и черни сенки за очи, но името върху картончето на бюрото долу беше Уилям Грийн и тя не мислеше, че ще е нужно да влага допълнително време.

Планът не беше идеален и това я смуцаваше. Щеше да ѝ хареса да има още една седмица просто да преговори всички възможни последствия. Но това беше най-добрият вариант, който можеше да задвижи с времето, с което разполагаше. Вероятно беше прекомерно сложен, но сега беше твърде късно да го премисли.

Обади се на рецепцията и попита за господин Грийн. Свързаха я бързо.

— Уилям Грийн на телефона — с какво мога да ви помогна?

Гласът беше сърдечен и пресилено топъл. В ума ѝ веднага изплува образът на моржоподобен мъж, включително рунтавите мустаци.

— О, да, надявам се, че не ви притеснявам...

— Не, разбира се, че не, госпожице Уилсън. Тук съм, за да помагам по всеки възможен начин.

— Наистина се нуждая от помощ, но може да прозвучи малко странно... Трудно е да обясня.

— Не се безпокойте, госпожице, сигурен съм, че мога да ви съдействам. — Звучеше изключително уверен. Това я накара да се запита какви ли странни молби беше получавал преди.

— О, божичко — поколеба се тя. — Това може би ще е по-лесно на живо? — Изрече го като въпрос.

— Разбира се, госпожице Уилсън. За щастие, ще бъда на разположение след петнайсет минути. Офисът ми е на първия етаж, точно зад ъгъла след рецепцията. Това устройва ли ви?

Възбудена и облекчена.

— Да, много ви благодаря.

Прибра чантите в дрешника и внимателно отброи банкнотите, които ѝ трябваха, от запасите си в голямото куфарче. Пъхна ги в джоба си, после изчака тринайсет минути. Качи се по стълбите, за да избегне камерите в асансьора.

Когато господин Грийн я въведе в кабинета си без прозорци, тя бе развеселена да види, че образът, който бе изградила в ума си, не беше толкова далече от реалността. Нямаше мустаци — нямаше нито едно косъмче с изключение на едва загатнатите бели вежди, но във всички други отношения напомняше за морж.

Не беше трудно да се престори на изплашена и когато преполови историята за склонния си към насилие бивш приятел, който бил отмъкнал фамилните наследствени скъпоценности, разбра, че го беше спечелила. Той се наежи по много мъжкарски начин с вид, сякаш му се искаше да дръпне една гневна тирада по адрес на онези чудовища, които удрят малки жени, но през повечето време запази спокойствие, ако не се брояха няколко уверения от типа: *Ти, ти, ще се погрижим добре за вас, тук сте на сигурно място*. Вероятно щеше да ѝ помогне и без щедрия бакшиш, който му даде, но това със сигурност не навреди. Той се закле да уведоми само хората от персонала, които бяха

част от плана ѝ, и тя му благодари топло. Той ѝ пожела всичко добро и предложи да повика полицията, ако това ще помогне. Кейси призна много натъжено колко безрезултатни са били намесата на полицията и ограничителните заповеди в миналото. Намекна, че може да се справи с това сама, стига да има помощта на едър, силен мъж като господин Грийн. Той бе поласкан и припряно излезе да подготви всичко.

Това не бе единственият път, когато бе изиграла тази карта. Най-напред я беше предложил Барнаби, когато планът им за бягство бе стигнал етапа на последно изпитване. Отначало тя настръхна при тази представа, обидена по някакъв смътен начин, но Барнаби винаги беше практичен. Тя беше дребна и беше от женски пол; в умовете на много хора това винаги я превръщаше в аутсайдер. Защо да не използва възприемането си в своя помощ? Да се преструва на жертва, за да предотврати превръщането си в такава.

Кейси се върна в стаята си и се преоблече в дрехите, които бе задържала в куфарчето, като замени пуловера си с впита, черна тениска с шпиц деколте и добави дебел черен колан със сложно сплетена кожена украса. Всичко, което съблече, трябваше да се побере обратно в дипломатическото куфарче, защото изоставяше куфара и нямаше да се връща повече в този хотел.

Вече беше въоръжена; никога не излизаше, без да вземе известни предпазни мерки. Но сега премина към версията за повишена бдителност на личната си защита, въоръжавайки се буквално до зъби или всъщност до зъб: вмъкна фалшива коронка, пълна с вещество, далеч по-малко болезнено от цианида, но точно толкова смъртоносно. Това неслучайно беше най-старият номер на света: наистина действаше. А понякога последният ход, с който разполагаш, беше трайно да се изтръгнеш от ръцете на враговете си.

В горния край на презрамката на голямата черна платнена чанта имаше две орнаментирани парчета дърво. Вътре в чантата бяха специалните ѝ бижута в малки подплатени кутийки.

Всяко бижу беше уникално и незаменимо. Никога повече нямаше да има нужния достъп, за да се сдобие с изящни инструменти като тези, затова много внимаваше със съкровищата си.

Три пръстена — един от розово злато, един от жълто злато, един сребърен. Всичките имаха малки шипове, скрити под хитроумно

изработени въртящи се дюзи. Цветът на метала показваше с какво вещество е покрит шипът. Много право, вероятно очаквано от нея.

След това обиците, с които винаги се отнасяше с деликатно внимание. Не би рискувала да ги носи за тази част от пътуването; щеше да изчака, докато се приближи до мишената си. Щом ги сложеше, трябваше да движи главата си много внимателно и обмислено. Изглеждаха като обикновени стъклени сфери, но стъклото беше толкова тънко, че един висок тон можеше да го пръсне особено ако малките сфери вече бяха под вътрешен натиск. Ако някой я сграбчеше за врата или главата, стъклото щеше да се пръсне с тих пукот. Тя щеше да задържи дъха си — което с лекота можеше да прави в продължение на минута и петнайсет секунди — и да затвори очи, ако е възможно. Нападателят ѝ нямаше да се сети да направи това.

Окачи на врата си възголям сребърен медальон. Много биеше на очи и щеше да привлече вниманието на всекиго, който знаеше коя е тя в действителност. В него нямаше нищо смъртоносно обаче; беше само начин за отвличане на вниманието от истинските опасности. Вътре имаше снимка на хубаво момиченце с пухкава, сламеноруса коса. Цялото име на детето беше изписано на ръка на гърба на снимката; приличаше на нещо, което една майка или леля би носила. Точно това момиче обаче беше единственото внуче на Карстън. Евентуално, ако вече беше твърде късно за Кейси, онзи, който намереше тялото ѝ, щеше да е истинско ченге, което поради липсата на нещо, което да я идентифицира, щеше да е принудено да задълбае в това доказателство и да свърже убийството ѝ точно с изначалния виновник за него. Това вероятно нямаше да навреди истински на Карстън, но можеше да му създаде известни неудобства, можеше да го накара да се почувства застрашен или да се разтревожи, че тя беше издала друга информация другаде.

Защото тя знаеше достатъчно за скрити катастрофи и засекретени ужаси, за да направи много повече, отколкото просто да създаде неудобство на Карстън. Но дори сега, три години след предишната си смъртна присъда, не беше започнала да приема спокойно представата за предателството или съвсем реалната възможност да предизвика паника. Нямаше как да предвиди потенциалите щети от разкритията си, вредата, която можеха да причинят на невинни граждани. Затова се беше задоволила просто да

накара Карстън да *мисли*, че е направила нещо толкова безразсъдно; може би тревогата щеше да му докара аневризъм. Красив малък медальон с капаче, пълен с капките на отмъщението, за да направи изгубването на играта по-привлекателно.

Кордата, към която бе прикрепен медальонът обаче, бе смъртоносна. Имаше силата на опън на самолетен кабел в съответствие с големината си и като нищо беше достатъчно здрава, за да послужи като гарота за нечие удушаване. Затваряше се с магнит вместо със закопчалка — нямаше желание да бъде омотана като в ласо със собственото си оръжие. Дървените украси върху презрамката на чантата ѝ имаха прорези, в които се вместиаха краищата на кордите; веднъж щом кордата се наместеше, дървените парчета се превръщаха в дръжки. Физическата сила не беше първият ѝ избор, но щеше да е неочаквано. Щеше да има предимство, ако беше готова.

В сложно изплетените украси на черния ѝ кожен колан бяха скрити няколко спринцовки на пружина. Можеше да ги изважда поотделно или да завърти механизъм, който щеше да разкрие всички остри краища едновременно, ако един евентуален нападател я притиснеше плътно към тялото си. Сместа от различните вещества нямаше да се отрази добре на организма му.

Скалпели с облепени с тиксо ръбове бяха пъхнати в джобовете ѝ.

Стандартни тънки автоматични ножове, един, който се отваряше напред, един отзад.

Два метални флакона с надпис „лютив спрей“ в чантата ѝ — единият наистина съдържащ точно това, другият с нещо с по-траен обезсилващ ефект.

Красиво шишенце за парфюм, което изпускаше газ, а не течност.

Предмет с вид на тубичка с балсам за устни в джоба ѝ.

И още няколко забавни варианта просто за всеки случай. Плюс дребните неща, които беше донесла, ако има късмет за не твърде вероятния изход — успешния. Ярकोжълта мека бутилка с форма на лимон, кибрит, малък пожарогасител. И пари в брой, в изобилие. Пъхна в платнената чанта електронна карта за вратата на стаята; нямаше да се връща в този хотел, но ако нещата минеха добре, някой друг щеше.

Трябваше да се движи внимателно, когато бе в такова пълно снаряжение, но се беше упражнявала достатъчно, за да има уверена

походка. Бе успокояващо да знае, че ако някой я принудеше да върви не толкова внимателно, той щеше да си изпати повече.

Излезе от хотела, кимвайки на служителката, която я бе регистрирала, с дипломатическо куфарче в едната ръка и черната платнена чанта, праметната през ръката ѝ. Влезе в колата си и подкара към претъпкан парк близо до средата на града. Остави колата на паркинга на разположена в съседство редица от магазини в северния край и влезе в парка.

Познаваше доста добре този парк. Близо до югоизточния ъгъл имаше тоалетна и сега тя влезе в нея. Както очакваше, по средата на сутринта в учебен ден тя беше празна. Извади от куфарчето нов кат дрехи. Имаше също навита на руло раница и още някои аксесоари. Тя се преоблече, прибра предишните си дрехи в куфарчето, а после натика него и платнената чанта в голямата раница.

Когато излезе от тоалетната, вече не можеше веднага да бъде разпозната като жена. Запъти се с отпусната походка към южния край на парка, с отпуснати колене, концентрирайки се да попречи на бедрата си да се поклащат и да я издадат. Макар привидно никой да не гледаше, винаги беше по-разумно да се държи, сякаш я наблюдаваха.

Паркът започна да се пълни, когато наближи време за обяд, както бе знаела, че ще стане. Никой не обръщаше внимание на хлапето с невъзможен за определяне пол, което седеше на една пейка в сянката и бясно изпращаше есемеси по смартфон. Никой не се доближи достатъчно, за да види, че телефонът не беше включен.

От другата страна на улицата, срещу пейката, беше любимото място за обяд на Карстън. Не беше мястото за среща, което беше предложила. Освен това беше подранила с пет дни.

Зад мъжките тъмни очила очите ѝ оглеждаха тротоарите. Това можеше и да не сработи. Може би Карстън си беше променил навиците. Навиците бяха в края на краищата опасни неща. Като очакването на безопасност.

Беше пресяла съветите, които както истинските истории, така и романите даваха относно дегизировката, като винаги се съсредоточаваше върху благоразумните неща. Не нахлузвай платиненоруса перука и високи токчета само защото си ниска брюнетка. Не мисли как да изглеждаш като противоположност на себе си; мисли как да не биеш на очи. Помисли какво привлича внимание

— като блондинките и тънките остри токчета — и го избягвай. Възползвай се от силните си страни. Понякога това, което според теб те прави непривлекателен, може да те опази жив.

Навремето, когато животът беше нормален, бе мразела момчешката си фигура. Сега се възползваше от нея. Ако навлечеш торбест вълнен пуловер и чифт износени джинси с един номер по големи, всички погледи, които търсеха жена, можеше да се плъзнат незаинтересовано над момчето. Косата ѝ бе къса като на момче и лесна за криене под бейзболна шапка, а обутите един върху друг няколко чифта чорапи в чифт твърде големи маратонки „Рийбок“ придаваха на краката ѝ онзи вид като на твърде големи тромави лапи на кученце, типичен за средностатистическия тийнейджър. Някой, който наистина погледнеше внимателно лицето ѝ, можеше да забележи известни несъответствия. Но защо някой би погледнал? Паркът се изпълваше с хора от всякаква възраст и пол. Тя не се открояваше, а никой, който я издирваше, не би очаквал да е тук. Не се беше връщала в окръг Колумбия след първия опит на отдела да я убие.

Това не беше най-силната ѝ страна — да напуска паяжината си, да ловува. Но поне беше нещо, в което беше вложила предварителна мисъл. Повечето неща, които правеше през един обичаен ден, изискваха само малка част от вниманието и интелигентността ѝ. Останалата част от ума ѝ вечно обмисляше и разработваше възможности, представяше си възможни сценарии. Сега това ѝ вдъхна малко повече увереност. Действаше, придържайки се към мисловна карта, която бе създавала в продължение на месеци.

Карстън не си беше променил навиците. Точно в 12 и 15 седна до метална маса в едно бистро пред чашата си с кафе. Беше избрал ъгловата маса, за да може да бъде напълно прикрит от сянката на чадъра, както беше очаквала. Едно време Карстън беше червенокос. Вече нямаше много коса, но все още имаше типичния цвят на кожата.

Сервитьорката му махна, кимна към бележника в ръката си, после се върна вътре. Значи той си имаше обичайна поръчка. Още един навик, който можеше да убие човек. Ако Кейси бе искала смъртта на Карстън, можеше да успее да го постигне, без той изобщо да узнае, че е била там.

Тя стана, натика телефона в джоба си и праметна раницата на едното си рамо.

Тротоарът водеше зад издигнат терен и няколко дървета. Карстън не можеше да я види тук. Беше време за нова маскировка. Стойката ѝ се промени. Смъкна шапката. Изхлузи широкия вълнен пуловер, който бе навлякла върху тениската. Затегна колана и нави най-долните няколко сантиметра от крачолите на джинсите, така че да имат вид, сякаш са преправени от мъжка кройка. Маратонките „Рийбок“ бяха свалени и заместени със спортно-елегантните дамски обувки без пета от раницата. Извърши всичко това небрежно, сякаш ѝ беше горещо и просто беше решила да се поразсъблече. Времето правеше това правдоподобно. Случайните зяпачи може и да бяха изненадани да видят момиче под това подчертано мъжко облекло, но се съмняваше, че този момент ще се задържи в нечия памет. Днес в парка можеха да се видят множество по-екстремни стилове. Слънчевата светлина наистина винаги изкарваше на показ странните птици в окръг Колумбия.

Отново праметна през рамо платнената си чанта. Пусна раницата зад едно намиращо се по-встрани дърво, докато никой не гледаше. Ако някой я намереше, вътре нямаше нищо, без което не би могла да преживее.

Достатъчно сигурна, че никой не може да я види, добави перука, а после, най-накрая, внимателно намести обещите си.

Можеше да се изправи срещу Карстън в момчешкото си облекло, но защо да издава тайни? Защо да му позволява да я свърже с проведеното от нея наблюдение? Тоест ако изобщо бе забелязал момчето. Можеше скоро отново да ѝ се наложи да се дегизира като момче, така че нямаше да пропилява този образ сега. И можеше да спести известно време, като носи същия костюм като в хотела, но ако не беше направила промени във външността си, образът ѝ, заснет от свързаните в затворена мрежа охранителни камери в хотела, можеше лесно да бъде свързан с кадрите от всички обществени или частни камери, които я улавяха сега. Отделяйки допълнително време за външността си, беше прекъснала възможно най-много брънки по веригата; ако някой се опитваше да открие момчето или бизнесдамата, или случайния посетител в парка, каквато бе тя сега, щеше да му се наложи да проследи доста заплетена следа.

С женските дрехи ѝ беше по-хладно. Остави лекия ветреца да изсуши потта, която се събираше под пуловера от изкуствена материя,

а после излезе на улицата.

Приблѳжи го в грѳб, вървейки по същия път, по който беше минал той няколко минути по-рано. Храната му беше пристигнала — пилешко с пармезан — и той, изглежда, беше изцяло погълнат от консумирането ѳ. Тя обаче знаеше, че Карстън по-добре от нея умееше да си придава вид на нещо, което не е.

Смъкна се в стола срещу него без излишен шум. Устата му беше пълна със сандвич, когато вдигна очи.

Знаеше, че той е добър актьор. Предполагаше, че щеше да скрие истинската си реакция и да демонстрира желаната емоция, преди да е успяла да зърне първата. Тъй като той въобще не изглеждаше изненадан, предположи, че го бе заварила напълно неподготвен. Ако я беше очаквал, щеше да се държи, сякаш внезапното ѳ появяване го е шокирало. Но това, спокойният поглед през масата, неразширените очи, методичното дѳвчене — това означаваше, че овладява изненадата си. Беше почти 90 процента сигурна.

Тя не каза нищо. Просто срещна безизразния му поглед, докато той свърши да дѳвче хапката от сандвича си.

— Предполагам, че би било твърде лесно просто да се срещнем, както планирахме — каза той.

— Твърде лесно за снайпериста ти със сигурност. — Изрече думите непринудено, със същия тон като него. Всеки, който ги подслушваше, би сметнал казаното за шега. Но другите две групи обядващи си говореха и се смееха високо; хората, минаващи покрай тях по тротоара, бяха със слушалки или обсебени от телефоните си. Никой, освен Карстън не се интересувахе какво казва тя.

— Това никога не е било мое дело, Джулиана. Сигурно го знаеш.

Беше неин ред да се престори, че не е изненадана. От толкова отдавна никой не се беше обръщал към нея с истинското ѳ име, че ѳ прозвуча като име на непозната. След първоначалното сепване почувства лека вълна на удоволствие. Беше хубаво, че името ѳ ѳ звучеше чуждо. Това означаваше, че се справя както трябва.

Очите му се стрелнаха за миг към очевидната ѳ перука — всъщност беше доста подобна на истинската ѳ коса, но сега той щеше да заподозре, че тя крие нещо много различно. После се насили отново да насочи очи към нейните. Изчака за отговор още един миг, но когато тя не каза нищо, той продължи, грижливо подбирайки думите си.

— Тъ... страните, които решиха, че е по-добре да се... оттеглиш... изпаднаха в немилост. Преди всичко това изобщо не беше популярно решение, а сега онези от нас, които винаги са били несъгласни, вече не са под властта на тези страни.

Можеше да е вярно. Вероятно не беше.

Той отговори на скептицизма в очите ѝ.

— Имала ли си някакви... неприятни тревоги в изминалите девет месеца?

— А аз пък си мислех, че просто съм станала по-добра от вас в играта на криеница.

— Свършено е, Джули. Правотата надви мощта.

— Обичам щастливите завършеци. — Тежък сарказъм.

Той трепна, наранен. Или преструвайки се на наранен.

— Не толкова щастливи, колкото всичко това — каза бавно. — Един щастлив край щеше да означава, че не бих се свързал с теб. Щяхме да те оставим на мира до края на живота ти. И той щеше да е дълъг, доколкото това е във властта ни.

Тя кимна, сякаш беше съгласна, сякаш вярваше на това. В старите времена винаги беше приемала, че Карстън е точно такъв, какъвто даваше вид, че е. Дълго време той беше лицето на добрите. Сега беше почти забавно по някакъв странен начин, като игра, да се опитва да разшифрова какво всъщност означаваше всяка дума.

Само че тогава се появи тихото гласче, което попита: *Ами ако няма никаква игра? Ами ако това е вярно... ако бих могла да бъда свободна?*

— Ти беше най-добрата, Джулиана.

— Д-р Барнаби беше най-добрият.

— Знам, че не искаш да чуваш това, но той никога не е имал твоя талант.

— Благодаря ти.

Той повдигна вежди.

— Не за комплимента — уточни тя. — Благодаря ти, задето не се опита да ми кажеш, че смъртта му е била нещастен случай. — Всичко това все още с безгрижния тон.

— Беше лош избор, мотивиран от параноя и нелоялност. Човек, готов да издаде партньора си, винаги си представя, че партньорът му

крои заговори точно по същия начин. Непочтените хора не вярват, че съществуват почтени.

Тя запази каменно изражение, докато той говореше.

Никога в трите години на постоянно бягане не беше издала дори една тайна, в която бе посветена. Нито веднъж не беше дала на преследвачите си каквото и да било основание да я мислят за изменница. Дори и когато се опитваха да я убият, тя им беше останала вярна. А това не беше имало значение за нейния отдел, абсолютно никакво.

Не бяха много нещата, които имаха значение за тях. Разсея се за момент от спомена колко близо се беше намирала до онова, което търсеше, до мястото, на което вече можеше да е стигнала в най-непосредствената си област на проучване и създаване, ако не я бяха прекъснали. Очевадно проектът също не беше имал значение за тях.

— Но сега собствената им глупост рикошира право в нелоялните им лица — продължи Карстън. — Защото така и не намерихме някой толкова добър като теб. По дяволите, така и не намерихме човек дори наполовина толкова добър като Барнаби. Удивен съм как хората могат да забравят, че истинският талант е дефицитна стока.

Зачака, явно надявайки се, че тя ще заговори, ще попита нещо, ще издаде някакъв признак на интерес. Тя просто се взираше любезно в него — така, както някоя жена би гледала непознатата касиерка, която маркира покупките ѝ.

Той въздъхна, а после се наклони към нея, внезапно напрегнат.

— Имаме проблем. Имаме нужда от отговори, каквито единствено ти можеш да ни дадеш. Не разполагаме с никой друг, който може да свърши тази работа. А не можем да се издъним с тази задача.

— *Ти, не ние* — каза тя просто.

— Познавам те по-добре от това, Джулиана. Теб те е грижа за невинните.

— Беше ме грижа. Може да се каже, че тази част от мен беше убита.

Карстън трепна отново.

— Джулиана, съжалявам. Винаги съм съжалявал. Опитах се да ги спра. Бях толкова облекчен, когато ти се изплъзна между пръстите им. *Всеки път*, когато се изплъзваше през пръстите им.

Неволно бе впечатлена, че той признаваше всичко това. Никакви отричания, никакви оправдания. Никакви очаквани реплики от рода на *Беше просто злощастен инцидент в лабораторията*. Никакво *Не бяхме ние; бяха врагове на държавата*. Никакви истории, само признание.

— А сега всички съжаляват. — Гласът му се сниши и тя трябваше да напрегне слух, за да различи думите му. — Защото не разполагаме с теб и ще загинат хора, Джулиана. Хиляди хора. Стотици хиляди.

Този път той изчака, докато тя обмисляше чутото. Отне ѝ няколко минути да го разгледа от всички възможни ъгли.

Сега тя също заговори тихо, но се постара в гласа ѝ да не проличи интерес или емоция. Само изтъкване на очевидни факти, за да придвижи разговора напред.

— Познаваш някого, който има жизненоважна информация.

Карстън кимна.

— Не можеш да отстраниш този човек, защото това би дало на други да разберат, че знаеш за тях. Кое то ще ускори предприемането на действия, които би предпочел да не се случват.

Ново кимване.

— Говорим за лоши неща, нали?

Въздишка.

Нищо не вълнуваше отдела така, както тероризмът. Бяха я вербували, преди напълно да се е слегнал прахът от емоциите над дупката, където се бяха издигали Кулите близнаци. Предотвратяването на тероризма винаги бе представлявало главния компонент от работата ѝ — най-доброто основание за нея. Освен това заплахата от тероризъм беше манипулирана, преобръщана и изопачавана, докато към края тя до голяма степен беше изгубила вяра в идеята, че наистина върши патриотична работа.

— И мащабно средство — каза тя: не беше въпрос. Най-голямата заплаха винаги беше тази — че в някакъв момент някой, който истински мразеше Съединените щати, щеше да се добере до ядрено оръжие. Това беше тъмната сянка, която криеше професията ѝ от очите на света и я правеше толкова незаменима независимо колко много редовият американски гражданин искаше да мисли, че тя не съществува.

И това се бе случвало — повече от веднъж. Хората като нея бяха предотвратявали превръщането на тези ситуации в огромни човешки трагедии. Беше компромисно решение. Малък ужас срещу всеобщо изстребление.

Карстън поклати глава и внезапно в бледите му очи се появи отчаяно изражение. Тя не се сдържа и леко потръпна вътрешно, когато осъзна, че това беше вариант номер две. Имаше само две неща, които будеха толкова голям страх.

Биологично е. Не изрече думите на глас, само ги оформи с устни.

Мрачното изражение на Карстън беше отговорът, който ѝ трябваше.

Тя сведе поглед за момент, като пресея всичките му отговори и ги сведе до две колонки, два списъка с възможности в ума ѝ. Колонка едно: Карстън беше талантлив лъжец, който говореше неща, за които смяташе, че ще я мотивират да отиде на място, където хората бяха по-добре подготвени да елиминират Джулиана Фортис завинаги. Той мислеше бързо в крачка, дърпайки най-чувствителните ѝ струни.

Колонка две: Някой разполагаше с биологично оръжие за масово унищожение, а съответните власти не знаеха къде се намира то или кога щеше да бъде използвано. Но познаваха някого, който знаеше.

Суетата имаше известна тежест и наклони леко везните. Знаеше, че е добра. Беше вярно, че вероятно не бяха намерили някого по-добър.

И въпреки това би заложила на колонка едно.

— Джулс, не те искам мъртва — каза той тихо, досещайки се в каква посока се движеше мисълта ѝ. — Нямаше да се свържа с теб, ако случаят беше такъв. Нямаше да искам да се срещна с теб. Защото съм сигурен, че точно в момента разполагаш с поне шест начина да ме убиеш, и с всички причини на света да използваш някой от тях.

— Наистина ли мислиш, че бих дошла само с шест? — попита тя.

Той се намръщи нервно за секунда, после реши да се засмее:

— Потвърждаваш думите ми. Не си търся смъртта, Джулс. Сериозен съм.

Огледа медальона на шията ѝ и тя потисна една усмивка.

Върна се към непринудения си тон:

— Бих предпочела да ме наричаш д-р Фортис. Мисля, че отминахме етапа на галените имена.

Той направи обидена физиономия:

— Не те моля да ми простиш. Трябваше да направя повече.

Тя кимна, макар че отново не се съгласяваше с него, просто придвижваше разговора нататък.

— Моля те да ми помогнеш. Не, не на мен. Да помогнеш на невинните хора, които ще умрат, ако не го сториш.

— Ако умрат, това не тежи на моята съвест.

— Знам, Джу... докторе. Знам. Ще тежи на моята съвест. Но за тях няма да има истинско значение кой е виновен. Те ще са мъртви.

Тя издържа на погледа му. Нямаше да мигне първа.

Изражението му се преобрази в нещо по-мрачно.

— Би ли искала да чуеш какво ще им причини това оръжие?

— Не.

— Може да е твърде много дори за твоята издръжливост.

— Съмнявам се. Но всъщност няма значение. Какво *би могло* да се случи, е от второстепенно значение.

— Ще ми се да знам какво е по-важно от живота на стотици хиляди американци.

— Ще прозвучи ужасно егоистично, но вдишването и издишването някак са по-важни за мен от всичко друго.

— Не можеш да ни помогнеш, ако си мъртва — каза Карстън безцеремонно. — Взехме си поука. Това няма да е последният път, когато имаме нужда от теб. Няма да допуснем същата грешка отново.

Никак не ѝ беше приятно да се хване на това, но балансът се изместваше още повече. В казаното от Карстън *наистина* имаше логика. Промените в политиката със сигурност не бяха нещо ново за нея. Ами ако всичко беше вярно? Можеше да се прави на хладнокръвна, но Карстън я познаваше добре. Щеше да ѝ е трудно да преживее катастрофа от такъв мащаб, ако смяташе, че е имало някакъв шанс да успее да направи нещо. В началото именно така я бяха впримчили в може би най-ужасната професия в целия свят.

— Не предполагам, че папките са у теб — каза тя.

[1] Сайт, подобен на „Малки обяви“. — Б.р. ↑

3

Тази вечер името ѝ беше Алекс.

Беше имала нужда да остави известно разстояние между себе си и окръг Колумбия, и в крайна сметка се бе озовала в малък мотел точно на север от Филадельфия. Беше един от половин дузина, редящи се от двете страни на междущатската магистрала по пътя на излизане от града. На всеки евентуален преследвач би му отнело известно време да претърси всичките дори и ако първо стеснеше търсенето, залагайки на вероятността тя да е в тази част на града. Не беше оставила следа, която изобщо да доведе някой преследвач до Пенсилвания. Независимо от това тази вечер смяташе да спи във ваната както обикновено.

В малката стая нямаше маса, затова беше подредила всички папки на леглото. Изтощаваше се дори само като ги гледаше. Не беше проста работа да убеди Карстън да ги изпрати с „ФедЕкс“ някъде.

Карстън ѝ беше казал, че сведенията са готови. Беше се надявал, че тя ще се срещне с него, и щеше да донесе папките със себе си, ако я беше очаквал. Тя настоя на разпечатки и той се съгласи. Даде му указания за доставката.

Трудното беше да прекъсне връзката от двата края.

Например не можеше просто да каже на Карстън да захвърли папките в някой боклукчийски контейнер, и да наеме някого да ги вземе вместо нея — за хората беше твърде лесно да държат под око въпросния контейнер за смет. Наблюдателите щяха да видят човека, който прибереше папките, и след това да го проследят. Човекът можеше да занесе папките до отделна явка, преди тя да се доближи до тях, но погледите вече щяха да са насочени там. Някъде по трасето пакетът трябваше да се изгуби от погледа на наблюдателите за достатъчно време, че тя да изпълни сложна малка измама.

И така, според инструкциите Карстън ѝ беше оставил една кутия на рецепцията в хотел „Брейскот“. Господин Грийн беше готов. Той мислеше, че Карстън е неин приятел, който беше отмъкнал обратно

онези семейни ценности от жестокия ѝ бивш, който със сигурност го следеше. Господин Грийн ѝ беше дал кода, за да може тя да следи от разстояние записите от хотелските камери за видеонаблюдение от едно интернет кафене на мили оттам. Само защото не беше видяла хора да следят Карстън, не означаваше, че ги няма, но той, изглежда, просто беше доставил кутията и си бе тръгнал. Управителят се беше справил добре с изпълнението на всичките ѝ инструкции най-вероятно защото знаеше, че тя гледа. Кутията бе натоварена в сервизния асансьор и свалена до пералното помещение, където бе прехвърлена върху количката на една камериерка, беше доставена до стаята ѝ, а после сложена в безличния ѝ черен куфар от куриера с велосипед, на когото бе дала магнитната карта за вратата и петстотин долара. Куриерът с колелото беше тръгнал по заобиколен маршрут, следвайки указанията, които му издиктува по евтин предплатен телефон, от който вече се бе отървала, и накрая бе оставил кутията при един объркан продавач в магазина за канцеларски материали от другата страна на улицата срещу кафенето.

Надяваше се, че наблюдателите още бяха в хотела и я чакаха да влезе през вратата. Вероятно бяха по-досетливи, но дори да имаше десетима наблюдатели, нямаше да са достатъчно, за да проследят всеки непознат, който излезеше от хотела. Ако някой се бе залепил за нейния пратеник, щеше да се затрудни да спазва темпото ѝ. Можеше единствено да стиска палци никой да не я наблюдава сега.

Трябваше да действа бързо. Следващият час беше най-опасната част от плана ѝ.

Разбира се, беше знаела, че сигурно ще има някакво проследяващо устройство, скрито в материалите. Бе казала на Карстън, че ще огледа за подобен трик, но той навярно бе предположил, че тя не разполага с нужната техника да го направи. Колкото можеше по-бързо, тя направи комплект цветни копия. Отне ѝ петнайсет минути, твърде дълго. Дубликатите отидоха в куфара, а оригиналите — в книжна торба, която момичето на бара ѝ даде. Остави кутията в боклука там.

Сега времето ѝ наистина изтичаше. Беше се качила в едно такси и бе казала на шофьора да се отправи към една по-западна част на окръг Колумбия, докато търсеше първото място, което щеше да ѝ даде нужното уединение. Нямаше време да бъде придирчива, и накрая накара таксиметровия шофьор да я изчака в края на отблъскваща на

вид уличка. Това бе поведение, което той определено щеше да запомни, но нямаше как да го предотврати. Може би вече я следяха. Забърза към дъното на сляпата уличка — що за място, където да я хванат! — вмъкна се зад един контейнер за смет и разчисти с крак едно място върху разбития асфалт.

Звукът от движение зад гърба ѝ я накара да подскочи и да се извърти рязко с ръка върху плътния черен колан на кръста ѝ, с пръсти, които автоматично затърсиха тънката спринцовка, скрита най-вляво.

В отсрещния край на уличката мъж със замаян вид върху легло от картон и парцали я наблюдаваше като хипнотизиран, но не каза нищо и не понечи нито да си тръгне, нито да се приближи. Нямаше време да мисли какво щеше да види той. Следейки бездомника с периферното си зрение, тя фокусира вниманието си върху чантата с оригиналните документи. Измъкна от ръчната си чанта меката бутилка с форма на лимон и пръсна с нея в книжния плик. Мирисът на бензин напои въздуха около нея. Изражението на мъжа не се промени. Тогава тя запали кибритената клечка.

Наблюдаваше горенето внимателно, сега с пожарогасителя в ръце, в случай че пламъците започнеха да се разпространяват. Бездомникът изглеждаше отегчен от тази част. Обърна ѝ гръб.

Тя изчака всяко късче да стане на пепел, преди да угаси пламъка. Още не знаеше какво имаше в папките, но със сигурност щеше да е много деликатно. Никога не бе работила по проект, който не беше такъв. Разтри черно-сивия прах с носа на обувката си, стъпквайки го в настилката. Не бе останала и частичка, сигурна беше. Подхвърли банкнота от пет долара на мъжа върху картоната, преди да изтича обратно до таксито.

Оттам последва поредица от таксите, две пътувания с метрото и няколко пресечки пеша. Нямаше как да е сигурна, че им се е измъкнала. Можеше само да положи всички усилия и да бъде готова. Поредното такси я стовари в Александрия, където нае трета кола, заплащайки с трета чисто нова кредитна карта.

А сега беше в покрайнините на Фили в тази евтина хотелска стая, където мирисът на тежък дезодорант се бореше с миризмата на застоял цигарен дим, и се взираше в спретнатите тестета хартия, подредени върху леглото.

Името на субекта беше Даниел Небекър Бийч.

Беше на двайсет и девет. Светлокож, висок, със средно телосложение, не особено биеща на очи пепелявокафява коса с въздълги вълни — по някаква причина дължината я изненада навярно защото толкова често си имаше работа с мъже военни. Лешникови очи. Беше роден в Александрия, син на Алан Джефри Бийч и Тина Ан Бийч, по баща Небекър. Един брат, Кевин, по-голям с осемнайсет месеца. Семейството му бе живяло в Мериленд през по-голямата част от детството му, ако не се броеше кратък период от време в Ричмънд, Вирджиния, където бе посещавал гимназия две години. Даниел бе следвал в университета „Тоусън“ и бе изучавал основна специалност гимназиална педагогика, с втора специалност английски. В годината след дипломирането бе изгубил и двамата си родители в автомобилна катастрофа. Шофьорът, който ги бе блъснал, също беше загинал; концентрацията на алкохолно съдържание в кръвта му беше около 0.25 промила. Пет месеца след погребението братът на Даниел беше осъден по обвинения, свързани с наркотици — производство на метамфетамин и пласиране сред непълнолетни — и изпратен да излежава деветгодишна присъда в Изправителния отдел на Уисконсин. Даниел се беше оженил година по-късно, а две години след това бе получил развод; бившата му се беше омъжила повторно почти веднага щом светкавичният развод бе станал факт, и бе родила дете от новия съпруг — адвокат — шест месеца след сватбата. В този случай не беше особено трудно да се прочете между редовете. През същата година братът бе умрял при сбиване в затвора. Много продължителен лош късмет.

Понастоящем Даниел преподаваше история и английски в една гимназия в това, което повечето хора смятаха за „погрешната“ част на окръг Колумбия. Освен това беше треньор на момичешки отбор по волейбол и бе надзорник на ученическия съвет. Беше печелил наградата „Учител на годината“ — присъждана чрез гласуване от учениците — два пъти поред. През изминалите три години, от развода насам, Даниел бе прекарвал летата си, работейки с „Подслон за човечеството“ първо в Хидалго, Мексико, после в Ел Миня, Египет. През третото лято бе разделял времето си между двете.

Нямаше снимки на покойните родители или брата. Имаше една на бившата — официален сватбен портрет на двамата заедно. Тя беше тъмнокоса и зашеметяваща: фотографът бе съсредоточил фокуса на

снимката върху нея. Даниел изглеждаше почти като добавен впоследствие кадър зад нея, макар че широката му усмивка беше по-искрена от изражението на грижливо нагласените ѝ черти.

На Алекс щеше да ѝ хареса, ако съдържанието на папката бе по-подробно, но знаеше, че с ориентираната си към детайлите нагласа понякога очакваше твърде много от не толкова щателни анализатори.

Привидно Даниел беше напълно „чист“. Свястно семейство (самоунищожителният цикъл, довел до смъртта на брата, беше достатъчно лесноразбираем предвид катастрофата на родителите). Жертвата в развода (не беше необичайно съпругата на един учител идеалист да осъзнае, че заплата нямаше да е достатъчна за поддържане на разточителен стил на живот). Любимец на лишените от привилегии деца. Алтруист в свободното си време.

В досието не се казваше какво най-напред беше привлякло вниманието на правителството, но веднъж щом бяха одраскали повърхността, тъмнината се бе процедила навън.

Изглежда, че беше започнало в Мексико. Тогава не са го наблюдавали, така че само цифрите от банковите документи даваха някаква информация. Съдебните счетоводители бяха съставили добре документиран отчет. Първо, собствената му банкова сметка, която бе съдържала само няколко долара след развода, внезапно набъбва с десет бона. А после, няколко седмици по-късно, с нови десет. Към края на лятото съдържа общо шейсет хиляди. Той се връща на работа в Щатите и шейсетте бона изчезват. Може би първоначална вноска за апартамент, за луксозна кола? Не, нищо видимо, нищо документирано. Следващата година, докато е бил в Египет, нямаше внезапни нараствания във финансите му. От хазарт ли бяха? Наследство?

Това само по себе си не беше достатъчно да привлече нечие внимание без известно предупреждение, но не можеше да открие катализатора в досието. Дори с открито предупреждение някой в счетоводния отдел сигурно беше работил извънредно или пък му е било много, много скучно, защото въпреки отсъствието на неотложна необходимост финансовият аналитик беше тръгнал по следата на първоначалните шейсет хиляди долара като копий, душещ с плътно долепен до земята нос. В крайна сметка я беше намерил — в нова банкова сметка на Каймановите острови. Заедно с други сто хиляди.

На този етап името на Даниел беше включено в списък. Не списък на ЦРУ или ФБР, или Националната агенция по сигурността — списък на Националната данъчна служба. При това дори не високоприоритетен списък. Името му не беше особено близо до върха на списъка; беше просто някой, когото да проучат.

Запита се за момент как му се бе отразила смъртта на брат му. Изглеждаше, че бе посещавал доста системно брат си, единствения му останал роднина. Съпругата го напуска, братът умира. Изглеждаше като доста сигурна рецепта да тласнеш някого по-навътре в лошите му избори.

Парите бяха продължили да нарастват и по никакъв начин не бяха съвместими с онова, което едно муле на дрога или дори един дилър можеше да изкарва. Нито едното занятие не се компенсираше толкова добре.

После парите започваха да се движат и ставаха по-трудни за проследяване, но възлизаха на около десет милиона долара на името на Даниел Бийч, разхвърляни в сметки от Карибите до Швейцария и Китай и после обратно. Може би той служеше като параван и някой използваше името му, за да крие авоари, но по правило лошите типове не обичаха да поверяват такива парични средства в ръцете на нищо неподозиращи учители.

Какво ли правеше, за да ги спечели?

Разбира се, на този етап вече наблюдаваха с кого общува, и наблюдението бързо донесе резултати. Някакъв тип на име Енрике де ла Фуентес се появи на зърнеца черно-бяла фотография, заснета от охранителна камера на паркинга на мотела, където бе отседнал Даниел Бийч в Мексико Сити.

Тя беше извън играта от няколко години и това име не й говореше нищо. Дори и да работеше все още за отдела, това вероятно нямаше да е част от случаите, които й възлагаха обикновено. От време на време бе вършила някаква работа по проблема с картелите, но наркотиците никога не караха червените лампички да засвяткат и сирените да завият така, както потенциалните войни и тероризмът.

Де ла Фуентес беше наркобарон, а наркобароните — дори кавгаджийски настроените, драпащи да се издигнат — рядко биваха удостоявани с някакво внимание от нейния отдел. Като цяло на правителството на Съединените щати не му пукаше особено дали

наркобароните се избиваха помежду си, и обикновено тези войни за наркотици се отразяваха твърде малко върху живота на един средностатистически американски гражданин. Наркодильрите не искаха да убиват клиентите си. Не беше добре за бизнеса.

Никога през всичките си години, дори с достъпа до високо засекретени материали, който беше необходима част от работата ѝ, не беше чувала за наркобарон, проявяващ интерес към оръжия за масово унищожение. Разбира се, ако можеше да се изкара някаква печалба, човек не можеше да изключи никого.

Облагодетелстващ се от продажбата на... обаче беше съвсем различно от пускащ в действие...

Де ла Фуентес бе повел средно голям карибски отряд във враждебно (меко казано) завземане на контрола в средата на 90-те, а после бе предприел няколко опита да установи оперативна база точно на юг от аризонската граница. Всеки път беше срещал отпор от близкия картел, който обхващаше границата между Тексас и Мексико. Беше станал нетърпелив и бе започнал да търси все по-нетрадиционни и по-нетрадиционни методи да елиминира враговете си. А после си беше намерил съюзник.

Тя си пое въздух през зъби.

Това беше име, което знаеше — знаеше и ненавиждаше. Достатъчно ужасяващо беше Америка да бъде атакувана отвън. Изпитваше най-дълбоко отвращение от хора, които се раждаха със свободата и привилегията на една демократична нация, а после използваша същата тази привилегия и свобода, за да атакуват извора ѝ.

Този вътрешен терористичен кръг имаше няколко имена. Отделът ги наричаше „Змията“ заради една татуировка, която един от покойните им водачи бе имал — и репликата от *Крал Лир*^[1]. Беше изиграла важна роля за осуетяването на някои от по-мащабните им заговори, но онзи, който бяха успели да осъществят, все още понякога ѝ причиняваше кошмари. В досието не се споменаваха кой беше осъществил първия контакт, а само, че е било постигнато съгласие. Ако Де ла Фуентес изпълнеше ролята си, щеше да получи достатъчно пари, хора и оръжия, за да елиминира по-големия картел. А терористите щяха да получат каквото искаха — дестабилизиране на американската нация, ужас, унищожение и цялото внимание от страна на пресата, за което си бяха мечтали.

Положението беше лошо.

Защото какво можеше да доведе до дестабилизиране по-успешно от един смъртоносен, лабораторно създаден грипен вирус? Особено такъв, който подлежеше на контрол.

Досети се кога описанието се измести от гледната точка на аналитиците към тази на шпионите. Много по-ясни картини.

Шпионите наричаха това ТСХ-1 (в папките не беше отбелязано какво означаваха буквите, а дори с твърде специализираната си подготовка по медицина тя нямаше представа). Правителството беше наясно, че супер грипът ТСХ-1 съществува, но смятаха, че са го изкоренили по време на операция под прикритие в Северна Африка. Лабораторията беше унищожена, хората, носещи отговорност за станалото — заловени (и екзекутирани, поне по-голямата част от тях). Повече не се чу за ТСХ-1.

Докато не се появи в Мексико преди няколко месеца заедно със запас от животоспасяващата ваксина, вече включена в състава на нова дизайнерска дрога.

Започваше да получава главоболие — от онези, съсредоточаващи се изключително в една точка. Беше като нагорещена игла, промушваща я право зад лявото око. Беше спала няколко часа, след като се регистрира в хотела и преди да се вгълби в папките, но не беше достатъчно. Измина краткото разстояние до несесера с тоалетните си принадлежности до мивката, грабна четири таблетки мотрин и ги глътна без вода. Две секунди по-късно осъзна, че стомахът ѝ беше съвсем празен и мотринът несъмнено щеше направо да прогори дупка на дъното му веднага щом подействаше. В чантата си винаги имаше запас от протеинови блокчета и бързо изгриза едно, докато се връщаше към четенето.

Терористите знаеха, че са постоянно наблюдавани, така че това, което бяха дали на Де ла Фуентес, бе информация. Де ла Фуентес щеше да има задачата да осигури нужните хора — за предпочитане безобидни, не особено забележими хора.

Тук на сцената се появяваше учителят.

Според онова, което най-добрите аналитични умове бяха успели да сглобят, Даниел Бийч, свестен тип във всеки смисъл на думата, беше заминал за Египет и се беше сдобил с ТСХ-1 по поръчение на алчен, неуравновесен наркобарон. И явно все още бе част от замисъла.

От наличните доказателства изглеждаше, че именно той щеше да разпространи ТСХ-1 на американска почва.

Поеманата чрез вдишване дизайнерска дрога, съдържаща ваксината, вече бе в обращение; ценните клиенти никога нямаше да бъдат в опасност и навярно това беше втора част от замисъла. Дори най-неуравновесеният наркобарон трябваше да е прагматичен, когато ставаше въпрос за пари. Така че може би онези, които не бяха клиенти на наркочилдърите, щяха да научат точно къде ги очаква спасението — и това щеше да създаде цяла нова отчаяна клиентела. Даниел Бийч несъмнено вече имаше имунитет. Не беше трудна работа да се разпространи вирусът; щеше да е съвсем просто: само да прекараш инфектирано късче памук по редовно докосвана повърхност — дръжка на брава, плот, клавиатура. Вирусът бе замислен така, че да се разпространи като прословутия горски пожар — дори не бе необходимо Даниел да изложи пряко на него чак толкова много хора. Само няколко в Лос Анджелис, няколко във Финикс, няколко в Албъкърки, няколко в Сан Антонио. Даниел вече имаше хотелски резервации във всеки от тези градове.

По разписание трябваше да се отправи на своето сеесто смърт пътуване — под предлог, че ще посети още бази на „Подслон за човечеството“ като подготовка за училищната еднoдневна екскурзия с учебна цел следващата есен след три седмици.

„Змията“ и Де ла Фуентес се опитваха да подготвят най-унищожителната атака, извършвана някога на американска почва. И ако беше вярно, че Де ла Фуентес вече разполагаше с превърнатия в оръжие вирус и ваксината, имаха отличен шанс за успех.

Карстън не се беше шегувал. Това, което тя първоначално бе сметнала за трик, за да се възползва от съчувствието ѝ, сега ѝ се струваше като удивителна демонстрация на самоконтрол. От всички потенциални катастрофи, минавали през бюрото ѝ — едно време, когато имаше бюро, тази беше една от най-ужасните, а тя беше виждала доста лоши неща. Дори бе имало друго едно биологично оръжие с потенциала да предизвика подобни щети, но то така и не беше излязло от лабораторията. Това беше осъществим план, който вече бе в ход. И тук не ставаше дума за измирането на стотици хиляди хора — броят щеше да е по-скоро към милион, може би повече, преди Центърът за контрол и превенция на заболяванията да може да овладее

положението. Карстън беше знаел, че тя ще открие този факт. Умишлено беше омаловажил мащаба на бедствието, за да звучи по-реалистично. Понякога истината беше по-ужасна от измислицата.

Залозите бяха по-високи, отколкото беше очаквала. С това знание ѝ беше по-трудно да оправдае собствената си незначителна игра. Нима упоритото ѝ фокусиране върху стремежа да спаси собствения си живот, изобщо можеше да бъде оправдано пред лицето на подобен ужас? Бе поддържала твърда позиция в разговора си с Карстън, но ако имаше някаква вероятност тази история да е нещо повече от капан, имаше ли някакъв избор, освен да се опита да я спре?

Ако Даниел Бийч изчезнеше, Де ла Фуентес щеше да разбере, че някой е по следите му. Имаше вероятност да действа по-скоро, отколкото бе планирал, изпреварвайки разписанието. Даниел трябваше да проговори, и то да проговори бързо. А после трябваше да се върне към обичайния живот, да бъде видян и да поддържа спокоен онзи наркобарон с мания за величие, докато добрите успееха да го отстранят.

В началото беше стандартна процедура субектите на Алекс да бъдат оставяни да действат на свобода за кратко време. Това беше важна част от специалността ѝ: Алекс беше най-добрата в получаването на информация, без да навреди на субекта. (Преди Алекс Барнаби беше най-добрият и незаменим човек за работата). ЦРУ, Националната агенция по сигурността и повечето подобни правителствени подразделения си имаха собствени екипи за разпитване на субекти, които бяха набелязани за отстраняване, след като информацията беше придобита. С течение на времето, тъй като се оказа, че постига повече успехи дори от най-добрите екипи, Алекс беше станала много по-заета. Макар че другите подразделения предпочитаха да останат по-изолирани и пазеха информацията само за собствените си хора, резултатите бяха красноречиви.

Въздъхна и отново се фокусира върху настоящето. Единайсет снимки на Даниел Бийч лежаха подредени в редица по възглавниците в горния край на леглото. Трудно беше да примири двете страни на монетата. На ранните снимки той приличаше на бойскаут, косата му, стелеща се на меки вълни, някак излъчваше невинност и чисти намерения. Но макар лицето на шпионските снимки очевидно да беше същото, всичко беше различно. Косата беше винаги скрита под

качулки или бейзболни шапки (една от собствените ѝ чести маскировки); позата беше по-агресивна; израженията бяха студени и професионални. Беше обработвала професионалисти. Нужно бе време. Може би повече от един уикенд. Отново погледна двете еднакви, но противоречиви лица и се запита за миг дали Даниел имаше истинско психиатрично разстройство, или това, което виждаше, беше някакво развитие и невинният вече изобщо не съществуваше.

Не че имаше значение — засега.

Главоболието сякаш прогаряше дупка през вътрешността на окото ѝ. Знаеше, че причината не бяха часовете четене. Не, болката бе породена от решението, което неминуемо ѝ предстоеше.

Събра всички папки и ги натъпка в куфар. Щеше да се наложи масовото унищожаване на населението на американския Югозапад да остане на заден план за няколко часа.

Беше в друга кола, различна от тази, с която потегли тази сутрин. Преди да се регистрира в мотела, бе върнала взетата под наем в Балтимор, после беше взела такси до Йорк, Пенсилвания. Шофьорът на таксито я остави на няколко минути път пеша от къщата, където един мъж с фамилията Стъбинс продаваше тригодишната си тойота „Терцел“ — според рекламата в крейгслист. Беше платила в брой и бе използвала името Кори Хауърд, после бе подкарала към Фили в новото си возило. Това беше следа, която можеше да бъде проследена, но щеше да е много трудна работа.

Отдалечи се на няколко мили от мотела, после избра малко второкласно заведение, което, изглежда, въртеше оживен бизнес. Това беше желателно по две причини. Първо, нямаше да е толкова лесна за запомняне в тълпа. Второ, храната вероятно ставаше за ядене.

Зоната за хранене беше претъпкана, затова тя се нахрани до малкия бар. Стената зад бара бе огледална; можеше да наблюдава вратата и предните витрини, без да се обръща. Беше добра наблюдателница. Взе си мазен бургер, лучени кръгчета и малцово мляко с шоколад. Всичките бяха вкусни. Докато ядеше, изключи мозъка си. Беше станала доста добра в това през последните девет години; можеше да класифицира и разпределя почти всичко. И докато се фокусираше върху храната и гледаше хората наоколо, главоболието се уталожиха до тъпо пулсиране. Докато се хранеше, мотринът най-накрая победи и болката се стопи напълно. Поръча си за десерт парче

пай — с американски орехи — макар че беше преяла и може само да чопне оттук-оттам. Бавеше се нарочно, за да печели време. Щом свършеше да се храни, щеше да е принудена да вземе решение.

Главоболието я очакваше в колата, както и знаеше, че ще стане, макар да не беше така остро както преди. Подкара напосоки по тихите улици на жилищни квартали, където всеки, който евентуално я последваше, щеше да бие на очи. Малкото предградие беше тъмно и пусто. След няколко минути се отклони по-близо към града.

В ума ѝ все още имаше две колонки с възможности.

Първата колонка — че Карстън я е излъгал, за да я подмами към смъртта ѝ — започваше да ѝ се струва все по-неправдоподобна. Въпреки това трябваше да остане нащрек. Цялата тази история можеше да се окаже измислица. Всички доказателства и координиращи отдели и отделни аналитици с различните си стилове на писане и снимките от цял свят — това можеше да е много подробна и изпипана постановка. И освен това не елементарна, понеже те нямаше как да са сигурни, че тя няма просто да се оттегли.

Но защо му е било на Карстън да подготви цялата тази информация, ако се беше надявал да я накара да отиде на предварително уредена среща? Можеха лесно да я убият там без цялата тази нагласена история.

Един сноп бяла хартия беше всичко, което щеше да е нужно, ако очакваш мозъкът на набелязаната ти жертва да оплиска паважа, преди да е успяла да отвори куфарчето. Колко бързо можеше да бъде скалъпено подобно нещо? С ранното си пристигане не му беше дала възможност да го инсценира на място. Каква роля играеше Даниел Бийч в този сценарий? Един от техните? Или нищо неподозиращ цивилен гражданин, вмъкнат с Фотошоп в екзотичните сцени? Сигурно знаеха, че тя ще може да установи достоверността на част от тази информация.

В последната папка ѝ бяха предложили план за действие. След пет дни, със или без нея, щяха да го заловят по време на обичайното му съботно сутрешно бягане. Никой нямаше да усети отсъствието му, докато училището не започнеше отново в понеделник. Ако все пак някой случайно го потърсеше, можеше да изглежда, че си е взел малка почивка. Ако тя се съгласеше да помогне, щеше да има два дни да се сдобие с информацията, от която се нуждаеха, после щеше да е

свободна да си върви. Надявах се, че ще се съгласи да поддържа някаква форма на контакт. Имейл адрес за спешни случаи, профил в социална мрежа, дори поверителните сайтове.

Ако не се съгласеше за задачата, те щяха да положат всички усилия без нея. Но да се опитват да оставят информатора физически непокътнат, щеше да е бавно... твърде бавно. Провалът беше немислим.

Едва не започна да точи лиги при мисълта за всички „благини“, които я очакваха обратно в лабораторията. Неща, до които никога не можеше да се добере тук навън в реалния свят. ДНК секвенаторът и апаратът за полимеразна верижна реакция. Вече изготвените антители, с които можеше да се запаси, ако поканата беше истинска. Разбира се, ако Карстън беше сериозен, вече нямаше да ѝ се налага да краде тези неща.

Опита се да си представи отново да спи в легло. Да не носи по тялото си отровни вещества колкото за цяла аптека. Да използва едно и също име всеки ден. Да общува с други човешки същества по начин, че никой да не се окаже мъртъв накрая.

Не разчитай на това, каза си. Не допускай това да ти замае главата и да накърни преценката ти. Не допускай надеждата да те направи глупава.

Колкото и приятни да бяха някои от фантазиите ѝ, удари на камък, когато се опита да си представи картинно стъпките, които щеше да се наложи да предприеме, за да ги осъществи. Беше невъзможно да види себе си как влиза обратно през блестящите стоманени врати на мястото, където Барнаби беше умрял с писъци. Умът ѝ напълно отказваше да изгради образа.

Животът на милион души беше тежко бреме за носене, но въпреки това абстрактна представа в много отношения. Не смяташе, че нещо би могло да я подтикне достатъчно силно, за да я накара да мине през онези врати.

Щеше да ѝ се наложи да ги заобиколи, така да се каже.

Само пет дни.

Имаше да свърши толкова много работа.

[1] „По-добре е в пазвата да топлиш усойница, отколкото да имаш неблагодарно чедо.“ (I, 4), прев. Валери Петров. — Б.р. ↑

4

Сегашната операция погубваше спестяванията ѝ.

Тази мисъл постоянно кръжеше в дъното на ума ѝ. Ако преживееше следващата седмица и нищо не се променеше относно работните ѝ отношения с отдела, щеше да си има сериозни парични проблеми. Не беше евтино да променяш живота си на всеки три години.

Дори само придобиването на налични средства на първо място се беше оказало сериозна процедура. Беше имала пари — в началото заплатата със сигурност бе имала значение при избора ѝ да върши работата, а по-рано бе наследила прилична застраховка, когато майка ѝ почина. Но щом работиш за могъщи параноици, които вероятно отбелязват в досието ти, когато смениш марката на пастата си за зъби, не можеш просто да изтеглиш всичките си пари и да ги скъташ в кутия от обувки под леглото. Ако не планираха да ти направят нещо преди, можеше току-що да си им дал мотив. Ако планираха, просто ги караш да решат да ускорят плановете си. Можеше да опиташ да изтеглиш всичките си пари на излизане от града, но това ограничаваше възможността ти да платиш за предварителни приготовления.

Както толкова голяма част и този замисъл също беше на Барнаби. Той я беше държал в неведение за подробностите, за да предпази приятеля или приятелите, помогнали му да го организира.

В кафетерията, намираща се няколко етажа над лабораторията, тя и Барнаби си бяха позволили да бъдат чути как обсъждат обещаваща възможност за инвестиция. Е, Барнаби я бе нарекъл обещаваща и се бе постарал да я убеди в нея. В разговора нямаше нищо забележително: различни негови версии вероятно се водеха край охладителите за вода в няколко нормални офиса в същия момент. Тя се престори, че е убедена, и Барнаби високо и ясно обеща да го уреди. Тя изпрати пари с телеграфен запис до една инвестиционна фирма — или компания, която звучеше много като инвестиционна фирма. Няколко дни по-късно тези пари бяха депозирани — минус 5 процента комисионна, за

да компенсират въпросните приятели за времето им и поетия риск — в банка в Тълса, Оклахома, на името на Фредерика Ноубъл. Получи уведомление за тази нова сметка в пощенски плик без марка, пъхнат в екземпляр от *Екстранодални лимфони* в окръжната библиотека. В плика имаше и шофьорска книжка от Оклахома на името на Фредерика Ноубъл със собствената ѝ снимка отгоре.

Не знаеше къде е новото укритие на Барнаби. Не знаеше какво щеше да е новото му име. Беше искала да заминат заедно — тогава необятната самота на бягането вече беше част от кошмарите ѝ, но той беше сметнал това за неблагоприятно. И двамата щяха да са в по-голяма безопасност разделени.

Още инвестиции, още малки пощенски пликове. Още няколко банкови сметки бяха създадени на името на Фреди, но имаше също сметки и документи за самоличност на името на Елис Грант в Калифорния и Шей Марлоу в Орегон. И трите самоличности бяха убедително създадени и щяха да издържат една щателна проверка. Възможността да използва самоличността на Фреди бе пропиляна първия път, когато отделът я откри, но това само я направи по-предпазлива. Елис и Шей още бяха надеждни. Те бяха най-скъпите ѝ притежания и ги използваше внимателно и умерено, за да не ги оскверни чрез каквото и да било свързване с д-р Джулиана Фортис.

Освен това беше започнала да купува бижута — хубави и колкото по-малки, толкова по-добре. Светложълти диаманти, които в нейните очи изглеждаха просто като жълти сапфири, но струваха десет пъти колкото прозрачните си двойници. Дебели златни верижки, тежки висулки от солидно злато. Няколко отделни скъпоценни камъка, които се престори, че уж възнамерява да инкрустира. През цялото време знаеше, че никога няма да си върне и половината от сумите, които плащаше, но бижутата можеха да бъдат носени лесно, а по-късно незаконно осребрени.

Чрез обаждане от монетен телефон Фреди Ноубъл нае малко бунгало точно извън Тълса, използвайки нова кредитна карта, което щеше да бъде платено от банковата сметка в Тълса. Бунгалото вървеше с мил по-възрастен хазяин, който ѝ се стори щастлив да внесе кашоните, които тя изпрати там по пощата — кутии, пълни с множеството неща, които щяха да са ѝ нужни, когато се оттеглеше от живота си като Джулиана Фортис, всичко от хавлиени кърпи и

възглавници до неинкрустираните ѝ в бижута скъпоценни камъни и до обратните кондензатори и колби за дестилиране — и си прибираше наема, без да коментира отсъствието ѝ. Тя остави тук-там завоалиран намек, че възнамерява да си тръгне от неуспешна връзка с мъж; това бе достатъчно за хазяина. Поръчваше запаси от библиотечните компютри, давайки имейл адрес, който никога не използваше от лаптопа си вкъщи.

Направи всичко, което можеше, за да е готова, а после зачака Барнаби да даде знака. В крайна сметка той наистина ѝ даде да разбере, че е време да бяга, но не така, както го бяха планирали.

Онези пари, така грижливо трупани толкова дълго, сега изтичаха през пръстите ѝ, сякаш беше някакво разглезено хлапе с попечителски фонд. Едно голямо еднократно пръскане на пари с надеждата да се сдобие със свободата си — твърде невероятно, обеща си тя. Владееше няколко номера за изкарване на истински пари, но те бяха опасни и включваха рискове, които трудно можеше да си позволи, но нямаше да има избор, освен да ги поеме.

Хората имаха нужда от професионални медици, които бяха склонни да нарушат правилата. Някои просто искаха лекар, който можеше да наглежда прилагането на лечение, което не бе одобрено от Комисията по храните и лекарствата, нещо, което бяха открили в Русия и Бразилия. А други хора се нуждаеха от изваждане на куршуми, но не искаха това да бъде извършено в болница, където щеше да бъде уведомена полицията.

Беше поддържала непостоянно присъствие в интернет. Няколко клиенти се бяха свързали с нея на последния ѝ имейл адрес, който вече бе несъществуващ. Щеше да ѝ се наложи да се върне обратно в сайтовете за дискусии, където я познаваха, и да се опита да влезе във връзка с някои от контактите си, без да остави нови следи. Щеше да е трудно; ако отделът беше открил имейлите, вероятно знаеха за останалото. Поне клиентите ѝ проявяваха разбиране. Голяма част от работата, която вършеше за тях, варираше от полузаконна до напълно криминална и те нямаше да се изненадат от изчезванията ѝ от време на време и новите имена.

Разбира се, незаконната работа добавяше други опасности към вече многобройните ѝ тревоги. Като например онзи бос от средните нива на мафията, който намираще услугите ѝ за много удобни и

смяташе, че е добре тя да се установи за постоянно в Илинойс. Беше се опитала да обясни грижливо съчинената си легенда на Джоуи Джанкарди, без да се компрометира — в края на краищата мафията не се славеше с лоялност към външните хора, ако от продажбата на информация можеха да се изкарат пари, но той беше настоятелен, меко казано. Увери я, че с неговата закрила никога няма да бъде уязвима. В крайна сметка ѝ се беше наложило да унищожи тази самоличност, сравнително добре уреден живот под името Чарли Питърсън и да избяга. Възможно беше в момента да я търсят и членове на Фамилията. Не беше нещо, от което да не я хваща сън. Когато се стигнеше до хора и ресурси, мафията не можеше да стъпи и на малкия пръст на американското правителство.

А може би мафията и бездруго нямаше време, което да пилее за нея. По света имаше много лекари, всичките все човешки същества, а повечето от тях — подкупни. Е, ако бе знаел истинската ѝ специалност, Джоуи Джи щеше да се бори по-упорито да я задържи.

Поне Джоуи Джи беше успял да превърне бижутата ѝ в пари в брой. А ускореният курс по травматология не можеше да навреди. Още едно предимство на работата в подземния свят: никой не се разстройваше твърде много от ниския среден процент на оцеляване на пострадалите. Смъртта се очакваше и застраховка срещу грешка в лечението не беше необходима.

Когато и да се сетеше за Джоуи Джи, тя си спомняше и Карло Аджи. Не приятел, не и наистина, но нещо близко до това. Той беше свързката ѝ, най-постоянното присъствие в живота ѝ по онова време. Макар да изглеждаше като стереотипа за главорез, той винаги беше мил — отнасяше се с нея като с по-малка сестра. Затова беше по-тежко, отколкото с другите, когато не беше успяла да направи нищо за Карло. В лявата камера на сърцето му бе заседнал куршум. За Карло вече беше твърде късно много преди да донесат тялото му при нея, но въпреки това Джоуи Джи все още бе хранил надежда; Чарли беше вършила добра работа за него в миналото. Той реагира философски, когато Чарли обяви Карло за мъртъв при пристигането. *Карло беше най-добрият. Е, печелиш някои, губиш други.* А после свиване на рамене.

Не обичаше да се сеща за Карло.

Би предпочела да има още няколко седмици, за да мисли за други неща — да изпила до съвършенство замисъла си, да обмисли уязвимите си страни, да усъвършенства физическите приготовления, но планът на Карстън ѝ даваше краен срок. Беше се наложило да разделя ограниченото си време между наблюдението и организирането на работно място, така че никое от двете не беше съвършено изпитано.

Имаше вероятност да я следят, в случай че се опиташе да предприеме някакъв ход без тях. Сред подранилото ѝ посещение при Карстън щяха да са нащрек за това. Но какъв избор имаше? Да се яви на работа, както очакваха?

Беше видяла достатъчно, за да се обзаложи, че Даниел щеше да следва същия модел днес, както и предишните три пъти. Нещо в почти еднаквото му облекло — подобни джинси, риза с копчета на яката, небрежно спортно сако, всичките само с минимална разлика в цветовия оттенък — я караше да подозира, че в публичния си живот той бе човек на навика. След училище оставаше след последния звънец, за да говори с учениците и да работи по учебния си план за следващия ден. После, с няколко папки и лаптопа си в раница, праметната през лявото рамо, се отправяше навън, помахвайки на секретарката пътьом. Извървяваше шест пресечки и хващаше метрото при Конгрес Хайтс около шест точно когато блъсканицата от пътуващи бе най-голяма. Пътуваше без отклонения и прекачване право по Зелената линия до Кълъмбия Хайтс, където се намираще малкият му апартамент тип студио. Щом пристигнеше там, ядеше замразена вечеря и оценяваше писмени работи. Лягаше си около десет, без никога да включва телевизора, доколкото беше видяла. По-трудно беше да се проследи какво ставаше сутрин — той имаше ратанови щори, които бяха в общи линии полупрозрачни, когато се осветяха отвътре, но непроницаеми на сутрешното слънце. Излизаше на улицата в пет за сутрешно тичане, връщаше се час по-късно, после излизаше пак след други трийсет минути, отправяйки се към станцията на метрото на три пресечки от дома си, с въздълга къдрава коса, все още мокра от душа.

Преди две сутрини бе проследила маршрута му за бягане толкова добре, колкото можеше от разстояние. Той поддържаше силно, бързо темпо — очевидно опитен бегач. Докато гледаше, тя се улови, че ѝ се иска да имаше повече време да тича. Не обичаше бягането така, както, изглежда, го обичаха другите — винаги се беше чувствала толкова

изложена на показ от страни край пътя, без кола, в която да се спаси, но то беше важно. Никога нямаше да бъде по-силна от човека, когото изпратеха след нея. С късите си крака нямаше да е и по-бърза, а нямаше бойно изкуство, което би могла да усвои, за да ѝ даде предимство пред един професионален убиец. Но физическата издръжливост можеше да ѝ спаси живота. Ако номерата ѝ успеяха да ѝ помогнат да преодолее кризисния момент, трябваше да е в състояние да продължи да се движи по-дълго, отколкото убиецът можеше да издържи да я преследва. Какъв начин да умре — задъхана, с отказващи мускули, парализирана от собствената си липса на подготовка. Не искаше да си отиде така. Затова тичаше толкова често, колкото можеше, и правеше упражненията, с чието изпълнение можеше да се справи в малките си жилища. Обеща си, че когато тази операция приключеше, щеше да си намери хубаво място за джогинг — някое с много маршрути за бягство и скривалища.

Но неговият маршрут за тичане — подобно на апартамента и училището — беше твърде очевидно място, за да предприеме хода си. Най-лесният начин да го направи, би бил да го сграбчи от улицата, докато той завършваше тичането си, изтощен и несъсредоточен, но лошите също щяха да знаят това. Щяха да са готови за нея. Същото важеше и за пешеходната част от пътуването му до училище. Значи трябваше да е метрото. Те сигурно знаеха, че метрото е още един възможен вариант, но не можеха да покрият всяка линия, всяка спирка, докато в същото време следят всяка отсечка от пътуването му.

Навсякъде имаше камери, но онова, което можеше да направи по въпроса, беше ограничено. Когато всичко приключеше, враговете ѝ щяха да разполагат с милион ясни кадри, показващи как изглеждаше лицето ѝ сега, три години по-късно. Не кой знае каква промяна по нейно мнение, но въпреки това несъмнено щяха да актуализират досието ѝ. Това обаче беше всичко, което щяха да са в състояние да направят. Благодарение на бившия си пост в отдела беше достатъчно запозната с механиката на отвличането на набелязан субект от улицата, за да знае, че трудностите бяха далеч по-големи, отколкото обичайните шпионски сериали биха подвели човек да повярва. Целта на камерите в метрото бе да помагат за залавянето на заподозрян след престъплението. Нямаше начин да разполагат с нужните ресурси и персонал, за да се справят с отразяването в реално време.

Следователно всичко, което камерите можеха да им кажат, беше къде е била, а не къде щеше да бъде, а без тази информация заснетите кадри бяха безполезни. Всички обичайни открития, с които можеха да помогнат записите — коя е, откъде се бе сдобила с информацията си, какъв беше мотивът ѝ бяха неща, които те вече знаеха.

Във всеки случай не се сещаше за по-малко рискован вариант.

Днес тя се казваше Джеси. Спря се на професионална външност — черния си костюм с черната тениска с шпиц деколте отдолу и разбира се, кожения колан. Имаше нова, по-правдоподобна на вид перука; тази беше с дължина до брадичката и по-светла, в миши русокафяв цвят. Прибра я назад със семпла черна лента за коса и добави очила с тънки метални рамки, които не създаваха впечатление, че се крие, но въпреки това дискретно прикриваха формата на скулите и челото ѝ. Лицето ѝ беше симетрично, с дребни черти, нищо не се открояваше. Знаеше, че като правило хората не ѝ обръщаха внимание. Но знаеше също и че не изглежда толкова банално, та някой, който специално я търси, да не успее да я разпознае. Щеше да се постарее да не се набива на очи, доколкото беше възможно.

Беше донесла куфарче вместо платнената си чанта; дървените орнаменти от дръжката за носене през рамо се озоваха върху дръжката на куфарчето. То беше обточено с метал, достатъчно тежко дори когато бе празно, и лесно можеше да се използва като оръжие, с което да удари някого, ако беше необходимо. Медальонът с капаче, пръстените, но не и обеците. Щеше да ѝ се наложи да върши доста груба работа и обеците нямаше да са в безопасност. Тънките ножове, скалпелите, балсамът за устни, различните спрейове... почти пълно снаряжение. Днес то не ѝ вдъхваше повече увереност. Тази част от плана беше далече извън зоната ѝ на комфорт. Отвлечането не беше нещо, което някога си беше представяла, че ще ѝ се наложи да върши. В изминалите три години не беше мислила за сценарий, който не се свеждаше до това да убие или да избяга.

Джеси се прозя, докато шофираше през тъмните улици. Напоследък не спеше достатъчно, нито пък сънят щеше да фигурира особено често в следващите няколко дни. Разполагаше с няколко вещества, които щяха да я задържат будна, но рухването можеше да бъде отложено само за най-много седемдесет и два часа. Щеше да е

нужно да е скрита много добре, когато това рухване настъпеше. Надяваше се, че няма да се наложи да ги използва.

На паркинга за пътниците от икономична класа на „Роналд Рейгън“ имаше свободни места в изобилие. Спря на едно, близо до спирката на автобуса до ръкава за изхода, където повечето хора биха искали да паркират, и зачака автобусът да пристигне. Познаваше това летище по-добре от което и да е друго. Почувства как я обзема отдавна липсващо ѝ чувство на спокойствие — спокойствието от познато обкръжение. Пред „свалката“ се появиха още двама пасажери, и двамата с багаж и уморени лица. Не ѝ обърнаха внимание. Качи се на автобуса до терминал номер три, после се върна по пешеходния прелез до спирката на метрото. Този маршрут ѝ отне около петнайсет минути бърз ход. Това им беше хубавото на летищата — всички вървяха бързо.

Беше обмисляла дали да не обуе ботуши с клинообразен ток, за да промени ръста си, но после реши, че щеше да върви — и може би да тича, ако нещата се развиеха зле — твърде много днес. Обу си тъмните обувки с равна подметка, които бяха наполовина маратонки.

Когато се присъедини към тълпата, отправяща се надолу към перона на метрото, се опита да крие възможно най-много лицето си от монтираните на тавана камери. С периферното си зрение потърси правдоподобна група, към която да се присламчи. Джеси беше сигурна, че наблюдателите щяха да търсят сама жена. Една по-голяма група — каквато и да е група — беше по-добро прикритие от грим или перука.

Имаше няколко групички хора, отправящи се към релсите с нея, когато първата вълна на пиковия час започна да залива ескалаторите. Избра си едно трио, двама мъже и една жена, всичките в тъмни делови костюми и с куфарчета в ръце. Жената имаше блестяща руса коса и беше поне двацет сантиметра по-висока от Джеси в заострените си официални обувки на висок ток. Джеси се провря покрай няколко други групи, докато се озова донякъде скрита между жената и стената зад тях. Всички очи, оглеждащи новата четиричленна група, щяха да бъдат естествено привлечени от високата блондинка. Освен ако тези очи не търсеха конкретно Джулиана Фортис.

„Квартетът“ на Джеси се придвижи целеустремено през навалищата и се настани на едно място, близо до края на перона, за да чака. Никой от другите в групата, изглежда, не осъзнаваше

присъствието на дребната жена, движеща се заедно с тях. Плътно нагъчканите тела бяха толкова многобройни, че бе трудно близостта ѝ да бъде забелязана.

Влакът се зададе с бясна скорост, профуча покрай тях, а после спря рязко. Групата на Джеси се поколеба, търсейки не толкова препълнен вагон. Обмисли варианта да ги зареже, но блондинката също беше нетърпелива и си проби път в неутралното пространство на третия вагон, който обмисляха. Джеси се вмъкна плътно зад жената, след която беше вървяла, притискайки се с тяло както към блондинката, така и към друга, по-едра жена зад себе си. Между тях щеше да е на практика невидима, макар позата да бе неудобна.

Пътуваха по Жълтата линия до станцията на Китайския квартал. Там тя заряза триото и се присъедини към нова двойка: две жени, които имаха вид на секретарки или библиотекарки в строгите си семпли блузи и очила с издължени и скосени рамки. Пътуваха заедно по Зелената линия до станцията „Шоу-Хауърд“; Джеси бе наклонила глава в посока на по-ниската брюнетка, преструвайки се на погълната от някаква история за сватбения прием миналата седмица, на който не предлагали открит бар — каква наглост само. По средата на историята заряза секретарките във влака и се сля с тълпата, излизайща от метрото. Направи бърз обратен завой през претъпканата дамска тоалетна, а после се включи в тълпата, отправяща се надолу към релсите за следващия влак. Сега изборът на точния момент щеше да е най-важен от всичко. Нямахше да може да се скрие в тълпата.

Пронизителният вой на приближаващия влак накара сърцето на Джеси да подскочи в гърлото. Напрегна се; чувстваше се като спринтьорка, приклепнала на стартовите блокчета, в очакване на пистолетния изстрел. После потръпна при метафората в ума си — беше твърде възможно наистина да се разнесе изстрел от пистолет, но този щеше да е с истински куршуми и нямахше да е насочен към небето.

Влакът спря с пронизително скърцане и тя се задвижи.

Джеси премина забързано надолу по редицата вагони, пробивайки си път с лакти през потока от пътници, докато вратите се отвориха със свистене. Оглеждайки се възможно най-бързо, затърси високата фигура с провиснала, падаща в очите коса. Толкова много тела се шмугваха покрай нея, препречвайки изгледа. Опита се да

зачерква мислено с кръстче всяка глава, която не си пасваше с описанието. Твърде бързо ли се движеше? Недостатъчно бързо? Докато стигне до последния вагон, влакът вече тръгваше и тя не можеше да е категорично сигурна, че той не е в него, но не мислеше, че е. По нейни изчисления от последните му две пристигания той най-вероятно беше в следващия влак. Тя прехапа устна, докато вратите се затваряха. Ако се беше издънила, щеше да ѝ се наложи да опита пак при следващото му пътуване. Не искаше да ѝ се налага да го прави. Колкото повече приближаваше времето до привездането на плана на Карстън в действие, толкова по-опасно щеше да е това.

Вместо да се мотае там, където щеше да е пред очите на всички, тя продължи забързано към изхода.

Мина още веднъж през тоалетната, убивайки малко време, като се преструваше, че проверява несъществуващия си грим. След като преброи наум до деветдесет, отново се включи в потока от пътници, отпавили се към релсите.

Сега беше още по-претърпкано. Джеси си избра място близо до група мъже в костюми в далечния край на перона и се опита да се слее с черния плат на саката им. Мъжете разговаряха за дялове и капитали, неща, които се струваха на Джеси толкова далече от живота ѝ, че все едно бяха научна фантастика. Обявиха следващия влак и тя се приготви отново да обходи перона и да огледа. Заобиколи борсовите посредници и огледа първия вагон, когато спря.

Движейки се бързо, очите на Джеси пробягаха през следващия вагон. *Жена, жена, старец, твърде нисък, твърде дебел, твърде мургав, без коса, жена, жена, хлапе, рус...* Следващият вагон...

Усещането беше, сякаш той ѝ помагаше, сякаш беше на нейна страна. Беше точно до прозореца, загледан навън, изправен, с открояваща се вълниста коса.

Джеси огледа набързо останалите пътници във вагона, докато вървеше към отворените врати. Множество от тях изглеждаха делови на вид — всеки можеше да е нает от отдела. Но нямаше очевидни издйнически признаци: никакви прекомерно широки рамене, които не се побираха напълно в саката на костюми с нормални размери, никакви миниатюрни слушалки, никакви издутини под саката, никакъв зрителен контакт между пътниците. Никой не носеше тъмни очила.

Това е моментът, помисли си тя, в който се опитват да нахлузят торби върху главите и на двама ни и да ни завлекат обратно в лабораторията. Освен ако не е постановка, и в такъв случай Даниел с невинната си къдрокоса глава ще е един от тях. Може той да е този, който ще ме застреля. Или ще ме намушка. Или ще се опитат да ме свалят от влака, за да ме застрелят някъде на закътано място. Или ще ме нокаутират и ще ме хвърлят на релсите.

Но ако историята е съвсем вярна, те ще искат и двама ни живи. Вероятно ще опитат нещо подобно на това, което се готвя да причиня на Даниел. После ще ме откарат в лабораторията и шансовете ми някога да изляза отново, са... по-малко от окуражителни.

Хиляда други лоши завършеци препускаха из ума ѝ, докато вратите се затвориха зад тях. Тръгна бързо да застане до Даниел, хващайки се за същия метален прът като него, за да запази равновесие, с пръстите ѝ плътно под неговите по-бледи, много по-дълги пръсти. Имаше чувството, че някой стиска сърцето ѝ в стегнат юмрук; болката се усили право пропорционално на близостта ѝ до набелязаната мишена. Той сякаш не я забелязваше, все още загледан навън през прозореца с отнесен поглед, с изражение, което не се промени, когато навлязоха в мрака на тунела и той можеше да вижда единствено отражения от вътрешността на вагона. Никой във вагона не направи каквото и да е движение към тях.

Не можеше да види у Даниел Бийч нищо от другия, онзи, чиито снимки бе виждала в Мексико и Египет, онзи, който криеше косата си и се движеше с агресивна увереност. Разсеяният мъж до нея със същия успех можеше да е някой поет от Стария свят. Трябваше да е невероятен актьор... или пък беше ли възможно да е истински шизофреник, страдащ от дисоциативно личностно разстройство? Не знаеше как да действа в този случай.

Джеси се напрегна, когато приближиха спирката в Китайския квартал. Влакът влезе със залитане в гарата и тя трябваше да се вкопчи в пръта по-здраво, за да не се блъсне в Даниел Бийч.

Три души, два костюма и една пола, излязоха от влака, но никой от тях не погледна Джеси. Всички я подминаха забързано, движейки се така, сякаш закъсняваха за работа. Още двама мъже се качиха във вагона. Единият привлече вниманието на Джеси — едър

мъж с телосложение на професионален спортист, облечен в блуза с качулка и памучен панталон. Беше пъхнал двете си ръце в предния джоб на суитшърта си и освен ако ръцете му не бяха с големината на кутии за обувки, носеше нещо в тях. Не погледна Джеси, докато минаваше край нея, само отиде до задния ъгъл на вагона и се улови за една от кожените ръкохватки отгоре. Следеше отражението му в стъклото с крайчеца на околото си, но той, изглежда, не се интересуваше нито от нея, нито от набеязаната ѝ мишена.

Даниел Бийч не беше помръднал. Беше толкова вгълбен в далечните си мисли, че тя откри как се отпуска до него, сякаш той беше единственият човек във влака, от когото не трябваше да се пази. Кое то бе лекомислено. Дори ако това не беше капан, дори ако той беше точно който ѝ бяха казали, че е, този човек все пак планираше да стане масов убиец в много близко бъдеще.

Спортистът измъкна чифт обемисти слушалки от големия джоб на суитшърта си и закри ушите си с тях. Кабелът се спускаше обратно надолу към джоба. Вероятно към телефона му, но може би не.

Тя реши да направи експеримент на следващата спирка.

Когато вратите се отвориха, се наведе уж да оправи несъществуващия маншет на панталона си, после се изправи внезапно и направи крачка към вратата.

Никой не реагира. Спортистът със слушалките беше затворил очи. Няколко души се качиха, други няколко слязоха, но никой не я погледна и никой не опита да ѝ препречи пътя на излизане, нито пък вдигна внезапно ръка с непохватно праметнато през нея яке.

Ако враговете ѝ знаеха какво прави, то я оставяха да го прави по своя начин.

Какво означаваше това: че задачата е истинска или че просто искаха да вярва засега, че е истинска? От опитите да осмисли сложните им маневри, я заболяваше главата. Хвана се отново за лоста, когато влакът започна да се движи.

— Не е вашата спирка?

Вдигна очи и Даниел Бийч беше свел поглед към нея и ѝ се усмихваше — съвършено милата, невинна усмивка, която принадлежеше на най-популярния учител в училището, на отдадения доброволец в „Подслон за човечеството“.

— Ъм, не. — Тя примигна, мислите ѝ се блъскаха объркано. Какво би казала една обикновена пътничка? — Аз, въ, просто за минута забравих къде съм. Всички спирки започват да се сливат.

— Дръжте се. До уикенда остават само още осем-девет часа.

Той се усмихна отново: мила усмивка. Тя беше повече от смутена от идеята да си общува вежливо със субекта си, но у Даниел имаше странна — може би престорена — нормалност, благодарение на която ѝ беше по-лесно да възприеме ролята, която трябваше да играе. Дружелюбна пътничка. Обикновена жена.

Издаде лек мрачен сумтящ смях в отговор на забележката му. Работната ѝ седмица тепърва започваше.

— Това щеше да е вълнуващо, ако имах свободни уикенди.

Той се засмя, а после въздъхна:

— Лош късмет. Право?

— Медицина.

— Още по-зле. Освобождават ли ви понякога за добро поведение?

— Много рядко. Няма нищо. И бездруго не си падам много по дивите купони.

— Аз самият също съм твърде стар за тях — призна той. — Факт, който обикновено си спомням около десет часа всяка вечер.

Тя се усмихна вежливо, докато той се засмя, и се опита да попречи на безумния поглед да се появи в очите ѝ. Струваше ѝ се както стряскащо, така и опасно да се сближава със следващата си мишена. Никога не беше общувала предварително със субектите си по какъвто и да е начин. Не можеше да си позволи да гледа на него като на личност. Щеше да е принудена да вижда само чудовището — потенциалния един милион мъртви, за да може да остане безпристрастна.

— Макар че наистина се наслаждавам от време на време на спокойна вечеря навън — казваше той.

— Мм — промърмори разсеяно тя. Осъзна, че звучеше като съгласие.

— Приятно ми е — поздрави той. — Казвам се Даниел.

В изненадата си тя забрави какво се предполагаше да е името ѝ. Той подаде ръка и тя я стисна, мъчително силно осъзнавайки тежестта на отравения си пръстен.

— Здравсти, Даниел.

— Здравей... — Той повдигна вежди.

— Ъм, Алекс. — Опа, това беше няколко имена назад. О, добре де.

— Приятно ми е да се запознаем, Алекс. Виж, никога не правя това — никога. Но... е, добре, защо не? Може ли да ти дам номера си? Може би бихме могли да се насладим на тази спокойна вечеря някой път?

Взря се в него с объркване и шок. Той я сваляше. Един мъж я сваляше. Не, не мъж. Бъдещ масов убиец, работещ за неуравновесен наркобарон.

Или агент, който се опитваше да ѝ отвлече вниманието?

— Изплаших ли те? Кълна се, че съм безобиден.

— Ъъ, не, аз просто... ами, никой не ми е правил предложение във влака преди. — Това не беше нищо друго, освен чиста истина. Всъщност от години никой не я беше канил да излязат. — Объркана съм. — Също вярно.

— Виж, ето какво ще направя. Ще запиша името и номера си на този лист хартия и ще ти го дам, а когато стигнеш до спирката си, можеш да го изхвърлиш в първото кошче за боклук, което видиш, защото замърсяването е лошо нещо, и веднага да ме забравиш напълно. Това ще ти създаде съвсем дребно неудобство — само онези няколко допълнителни секунди при кошчето за боклук.

Той се усмихваше, докато говореше, но очите му бяха сведени, фокусирани върху изписването на сведенията на гърба на една касова бележка със светъл молив.

— Това е много грижливо от твоя страна. Оценявам го.

Той вдигна поглед, все още усмихвайки се.

— Или пък не е нужно да го изхвърляш. Може също да го използваш, за да ми позвъниш, а после да прекараш няколко часа, разговаряйки с мен, докато аз те черпя вечеря.

Монотонният глас над главите им обяви станцията „Пен Куотър“ и тя изпита облекчение. Защото започваше да се чувства тъжна. Да, щеше да прекара една вечер навън с Даниел Бийч, но никой от тях нямаше да ѝ се наслади много.

Не можеше да има място за тъга. Толкова много невинни жертви. Мъртви деца, мъртви майки и бащи. Добри хора, които никога никого

не бяха наранили.

— Това е дилема — отговори тихо.

Влакът спря отново и тя се престори, че мъжът, излизащ зад нея, я е блъснал. Подходящата игла беше вече в ръката ѝ. Посегна, сякаш за да се хване за металния прът и да се закрепи, и сграбчи ръката на Даниел с движение, замислено да изглежда случайно. Той се дръпна изненадано, а тя продължи да държи здраво, сякаш се опитваше да запази равновесие.

— Оу. Извинявай, че те стреснах — каза. Пусна го и остави миниатюрната спринцовка да се плъзне от дланта ѝ в джоба на блейзъра ѝ. Ловкостта на ръката беше нещо, което бе упражнявала много.

— Няма нищо. Добре ли си? Онзи тип те блъсна доста силно.

— Да, добре съм, благодаря.

Вагонът потегли отново и тя загледа как лицето на Даниел бързо изгуби цвета си.

— Хей, *ти* добре ли си? — попита. — Изглеждаш малко блед.

— Ъм, аз... какво?

Той хвърли поглед наоколо, объркан.

— Имаш вид, сякаш ще припаднеш. Извинете — обърна се тя към жената на седалката до тях. — Може ли приятелят ми да седне? Не се чувства добре.

Жената завъртя огромните си кафяви очи, а после се загледа съсредоточено в другата посока.

— Не — каза Даниел. — Не се... притеснявай за мен. Аз...

— Даниел? — попита тя.

Сега той се олюляваше леко, лицето му беше мъртвешки бяло.

— Дай ми ръката си, Даниел.

Със замаян вид той протегна ръка. Тя улови китката му, движейки отчетливо устни, докато си гледаше часовника и се преструваше, че брои наум.

— Медицина — промърмори той. — Ти си лекар.

Тази част се доближаваше повече до версията от сценария и я накара да се чувства по-спокойна.

— Да, и състоянието ти не ми харесва. Слизаш с мен на следващата спирка. Ще отидем да ти дадем малко въздух.

— Не мога. Училище... не мога да закъснея.

— Ще ти напиша бележка. Недей да спориш с мен, знам какво правя.

— Окей, Алекс.

Л'Анфан Плаза беше една от най-големите и най-оживени станции по линията. Когато вратата се отвори, Алекс обви ръка около кръста на Даниел и го изведе навън. Той праметна едната си ръка през рамото ѝ за опора. Това не я изненада. Триптаминът, с който го бе инжектирала, правеше хората дезориентирани, покорни и доста дружелюбни. Щеше да ѝ се подчинява като послушно кученце, стига да не го пришпорваше твърде много. Наркотикът имаше далечна връзка с клас барбитурати, който хората наричаха „серум на истината“ и който имаше някои ефекти, подобни на тези на екстази; и двете се справяха добре с разрушаването на задръжките и предизвикваха съгласие за съдействие. Харесваше този конкретен синтез заради объркването. Даниел щеше да се чувства неспособен да взема решения и следователно щеше да прави каквото тя му каже, докато ефектът отминеше — или освен ако не поискаше от него да направи нещо, което сериозно излизаше извън границите на зоната му на комфорт.

Беше по-лесно, отколкото се беше надявала, благодарение на неочаквания разговор лице в лице. Беше възнамерявала да го убоде, после да разиграе стария номер с: *Има ли лекар тук? Ами, да, аз случайно съм лекар!* за да го накара най-напред да тръгне с нея. Щеше да се получи, но той нямаше да е толкова кротък и податлив.

— Добре, Даниел, как се чувстваш? Можеш ли да дишаш?

— Разбира се. Дишането е хубаво.

Тръгна бързо с него. Рядко се случваше на някого да му призлее от това лекарство, но винаги имаше изключения. Вдигна поглед да провери цвета на лицето му. Все още бе блед, но устните му не бяха приели зеленикавия оттенък, който предшестваще позива за повръщане.

— Зле ли ти е на стомаха? — попита тя.

— Не. Не, добре съм...

— Страхувам се, че не си. Ще те заведа в работата с мен, ако нямаш нищо против. Искам да се уверя, че не е сериозно.

— Добре... не. Имам училище?

Крачеше с лекота, без да изостава от нея, въпреки объркването си. Краката му бяха около два пъти по-дълги от нейните.

— Ще им съобщим какво става. Имаш ли номера на училището?

— Да, Стейси — в канцеларията.

— Ще ѝ се обадим, докато вървим.

Това щеше да ги забави, но бе неизбежно; трябваше да успокои тревогата му, за да остане кротък и покорен.

— Добра идея. — Той кимна, после измъкна стар „Блекбъри“ от джоба си и се засуети неумело с бутоните.

Тя го взе внимателно от ръката му.

— Как е фамилията на Стейси?

— Записано е като „Рецепция“.

— Виждам го. Окей, ще ти набера номера. Ето, кажи на Стейси, че ти е зле. Отиваш на лекар.

Той послушно взе телефона, после изчака Стейси да отговори.

— Ало — каза той. — Стейси, обажда се Даниел. Да, г-н Бийч. Не се чувствам много добре, отивам да се прегледам при д-р Алекс. Никак не ми е приятно, че ти сервирах това. Съжалявам, благодаря. Да, ще се оправя със сигурност.

Тя трепна леко, когато той използва името ѝ, но това беше просто навик. Нямаше значение. Известно време нямаше да се представя отново като Алекс, това беше всичко.

Беше рисковано да го изведе от училището. Нещо, което Де ла Фуентес би могъл да забележи, ако следеше изкъсо своя вестител на смъртта. Но със сигурност нямаше да вдигне тревога до критичната точка заради един пропуснат петък. Когато Даниел се появеше невредим в понеделник сутринта, наркобаронът щеше да се успокои.

Взе телефона от Даниел и го прибра в джоба си.

— Ще ти го пазя, окей? Изглеждаш нестабилен и не искам да го загубиш.

— Добре. — Той се огледа отново и се намръщи към огромния бетонен таван, извиващ се над главите им. — Къде отиваме?

— В моя кабинет, помниш ли? Сега ще се качим на този влак. — Не видя в този вагон никакви лица от другия влак. Ако ги следяха, правеха го от разстояние. — Виж, тук има място за сядане. Можеш да си починеш. — Помогна му да се настани, като пусна тайно телефона му до крака си, а после го натика още по-навътре под седалката с обувката си.

Проследяването на клетъчен телефон беше най-лесният начин да откриеш някого, без да се налага да вършиш каквато и да е работа. Мобилните телефони бяха капан, който винаги беше избягвала. Беше все едно доброволно да минеш на страната на врага.

Е, освен това всъщност нямаше и на кого да звъни.

— Благодаря — каза Даниел. Все още я обгръщаше с едната си ръка, макар че сега, когато той седеше, а тя стоеше права, ръката беше на кръста ѝ. Той се взря замаяно нагоре към нея, а после добави: — Харесвам лицето ти.

— О. Ъм, благодаря.

— Много го харесвам.

Жената, която седеше до Даниел, хвърли поглед към Алекс и огледа лицето ѝ. *Страхотно.*

Жената не изглеждаше впечатлена.

Даниел облегна чело на бедрото на Алекс и затвори очи. Близостта беше обезпокоителна на няколко различни нива, също и странно успокояваща. Беше минало дълго време, откакто някое човешко същество я беше докосвало с топлота, нищо, че тази топлота беше изкуствено породена. Въпреки това все още не можеше да го остави да заспи.

— Какво преподаваш, Даниел?

Той извърна лице нагоре с буза, все още опряна на бедрото ѝ.

— Най-вече английски. Това ми е любимото.

— Наистина ли? Бях ужасна по всички хуманитарни дисциплини. Най-много обичах точните науки.

Той направи гримаса:

— Точните науки!

Тя чу как жената до него промърморва „Пияница“ на другата пътничка в съседство.

— Не биваше да ти казвам, че съм учител. — Той въздъхна тежко.

— Защо не?

— Рандал казва, че това не се харесва на жените. „Никога не издавай непоискана информация.“ — Начинът, по който изрече думите, даде ясно да се разбере, че цитира въпросния Рандал дума по дума.

— Но преподаването е благородна професия. Образование на бъдещите лекари и учени на света.

Той печално вдигна поглед към нея:

— В това няма пари.

— Не всяка жена е такава сметкаджийка. Рандал излиза с погрешния тип жени.

— Съпругата ми обичаше парите. Бившата ми съпруга.

— Съжалявам да го чуя.

Той въздъхна отново и затвори очи:

— Това ми разби сърцето.

Нов пристъп на съжаление. На тъга. Знаеше, че той никога нямаше да каже тези неща, ако не беше под влиянието на нейния хибрид между екстази и серум на истината. Сега говореше по-ясно; ефектът на наркотика не отминаваше, умът му просто се приспособяваше да работи, избягвайки ефектите му.

Потупа го по бузата и придаде на гласа си ведър тон:

— Ако е била толкова продажна, вероятно не си струва да я оплакваш.

Очите му се отвориха отново. Бяха в много лек лешников нюанс, равномерна смесица от зелено и меко сиво. Опита се да си ги представи съсредоточени, пасващи под бейзболната шапка на самоуверения мъж, срещащ се с Де ла Фуентес на снимките — и не успя.

Не знаеше какво щеше да прави, ако той наистина имаше дисоциативно личностно разстройство. Не си беше имала работа с това никога преди.

— Права си — каза той. — Зная, че си. Трябва да я виждам такава, каквато наистина беше, а не каквато си представях, че е.

— Точно. Изграждаме си тези представи за хората, създаваме си този, с когото искаме да бъдем, а после се опитваме да задържим истинския човек във фалшивия калъп. Невинаги се получава добре.

Безсмислени дрънканици. Нямаше представа какво казва. В целия си живот беше имала една полусериозна връзка и тя не беше продължила дълго. Учението беше имало приоритет пред мъжа точно както работата беше имала приоритет пред всичко друго в продължение на шест години. Както сега превръщаше дишането в приоритет пред всичко друго. Имаше проблем с вманиачаването.

— Алекс?

— Да?

— Умирам ли?

Тя се усмихна насърчително:

— Не. Ако мислех, че умираш, щях да повикам линейка. Ще се справиш. Просто искам да съм напълно сигурна.

— Окей. Ще се наложи ли да ми вземат кръв?

— Може би.

Той въздъхна:

— Иглите ме изнервят.

— Всичко ще е наред.

Не ѝ харесваше, че изпитва смущение, задето го лъже. Но имаше нещо в протичкото му доверие, в начина, по който, изглежда, приписваше на всяко нейно действие възможно най-добрите мотиви... Трябваше да се съвземе.

— Благодаря ти, Алекс. Наистина.

— Просто си върша работата. — Не беше лъжа.

— Мислиш ли, че ще ми се обадиш? — попита той с надежда.

— Даниел, определено ще прекараме една вечер заедно — обеща тя. Ако не беше дрогиран, щеше да долови острата нотка в гласа ѝ и да види леда в очите ѝ.

Останалото мина почти прекалено гладко... това означаваше ли нещо? Параноята ѝ вече бе толкова силна, че беше трудно да каже дали това ново безпокойство я усили, или не.

Той се качи в таксито на станция „Рослин“ безропотно. Ясно ѝ беше как се чувства той — тя и Барнаби бяха изпробвали повечето несмъртоносни препарати, за да имат някакъв по-конкретен опит с действието им. Въздействието на този бе като сънуването на приятен сън, където решаването на проблемите и тревогите беше оставено на някого друго, и човек имаше нужда само от ръка, която да държи, и побутване в правилната посока. В бележките си те му бяха дали прозвището *Следвай водача*, макар че имаше по-впечатляващо име в официалните доклади.

Пътуването беше отпускащо и ако не беше фактът, че отчаяно се нуждаеше от задръжките си, можеше да се възползва отново от чувството на сигурност.

Накара го да заговори за волейболния отбор, който тренираше — беше попитал дали ще се върне в училище навреме за тренировката, и през цялото пътуване с таксито той ѝ разказва за момичетата, докато тя изпита чувството, че знае имената на всичките и силните им страни на игрището наизуст. Шофьорът на таксито не обръщаше внимание и си тананикаше някаква песен толкова ниско, че тя не можеше да я различи.

През повечето време Даниел, изглежда, не обръщаше внимание на пътуването, но при едно особено продължително спиране на червен светофар вдигна поглед и се намръщи.

— Кабинетът ти е далече.

— Да, така е — съгласи се тя. — Адски дълго пътуване.

— Къде живееш?

— Бетезда.

— Хубаво място. В Кълъмбия Хайтс не е толкова хубаво. Поне в моята част от квартала.

Таксито потегли отново. Беше доволна; планът вървеше много добре. Дори да я бяха засекли как се качва и слиза от последния влак, щеше да им е доста трудно да проследят едно-единствено такси в море от еднакви таксиметрови коли, лъкатушещи заедно по време на пиковия час. Понякога подготовката ѝ се струваше като магическо заклинание. Сякаш можеше да заставиш събитията да приемат точно желаната от теб форма просто като ги планираш достатъчно *щателно*.

Сега Даниел не беше толкова приказлив. Това беше втората фаза от действието на наркотика и той щеше да започне да се чувства по-уморен. Нужно ѝ беше да остане буден само още малко.

— Защо ми даде номера си? — попита тя, когато клепачите му започнаха да се отпускат.

Той се усмихна сънливо:

— Никога преди не съм правил това.

— Нито пък аз.

— Вероятно ще съм объркан и смутен от факта по-късно.

— Не и ако ти позвъня обаче, нали?

— Може би. Не знам, беше нетипично.

— Тогава защо го направи?

Меките му очи нито за миг не се откъснаха от нейните:

— Харесвам лицето ти.

— Спомена го.

— Наистина исках да го видя отново. Това ми даде смелост.

Тя се намръщи, обзета от пулсираща вина.

— Откачено ли звучи? — Изглеждаше разтревожен.

— Не, звучи много сладко. Немного мъже биха казали на една жена нещо такова.

Той примигна глуповато.

— Обикновено не бих. Твърде... малодушно.

— На мен ми се струваш доста смел.

— Чувствам се различен. Мисля, че причината е в теб.

Почувствах се различно в мига, щом те видях да се усмихваш.

В мига щом те докарах до безпомощно състояние, поправи го тя мислено.

— Е, този комплимент си го биваше — каза тя. — И ето, сега можеш ли да станеш?

— Разбира се. Това е летището.

— Да, тук е колата ми.

Челото му се набразди от бръчки, после се проясни:

— Току-що си се върнала от пътуване ли?

— Току-що пристигнах в града, да.

— Понякога пътувам. Обичам да ходя в Мексико.

Тя рязко вдигна поглед. Той се взираше напред, гледайки къде върви. По лицето му нямаше следа от безпокойство. Ако го подтикнеше към разкриването на някаква тайна, ако окажеше какъвто и да е натиск, кроткото му покорство щеше да се превърне в подозрителност. Можеше да се вкопчи в друг непознат, избирайки да се ръководи от него, и да се опита да избяга. Можеше да стане неспокоен и да привлече вниманието към нея.

— Какво харесваш в Мексико? — попита тя предпазливо.

— Времето е горещо и сухо. Наслаждавам се на това. Никога не съм живял на наистина горещо място, но мисля, че би ми харесало. Обаче изгарям. Никога не съм могъл да хващам тен. Ти изглеждаш, сякаш си прекарала доста време на слънце.

— Не, просто така съм родена. — Беше взела цвета на кожата от отсъстващия си баща. От генетичните тестове беше разбрала, че той е бил смесица от много народности, преобладаващо корейска, латиноамериканска и уелска. Винаги се беше питала как ли е изглеждал. Съчетанието с шотландския произход на майка ѝ беше създавало у нея учудващо обичайно лице — можеше да е почти отвсякъде.

— Сигурно е хубаво. На мен ми се налага да използвам лосион против слънце, много лосион против слънце. Или се беля. Отвратително е. Не биваше да ти казвам това.

Тя се засмя:

— Обещавам да го забравя. Какво друго обичаш?

— Да работя с ръцете си. Помагам за строенето на къщи. Не някакъв квалифициран труд; просто удрям с чука, където ми кажат. Но хората са толкова мили и великодушни. Обичам тази част.

Всичко беше много убедително и тя почувства тръпка на страх. Как можеше той да се придържа към историята толкова добре, толкова непринудено, докато химикалите се придвижваха из организма му точно сега? Освен ако някак не си беше изградил устойчивост. Освен ако нейният отдел не беше създал антидот, освен ако не го бяха

подготвили и той я разиграваше. Кожата на тила ѝ настръхна и косъмчетата се изправиха. Не беше задължително точно отделът да го е подготвил. Можеше да се държи на общуването му с Де ла Фуентес. Кой знаеше какви щяха да са резултатите от взаимодействието на непознати наркотици с нейните собствени? Допря език до фалшивата коронка на задния си зъб. Отделът щеше просто да я убие, ако това беше целта. Де ла Фуентес вероятно щеше да иска да я накаже заради опитите ѝ да му наруши плановете. Но как щеше той да разбере предварително? Как можеше Даниел да я е превърнал в противников агент толкова бързо? Тя дори всъщност вече не работеше истински за никого.

Придържай се към плана, каза си тя. Качвай го в колата и си вълн от опасност. Донякъде.

— Харесвам и къщите там — казваше той. — Никога не затваряш прозорците, просто оставяш въздуха да влиза през тях. Някои дори нямат стъкла. Много по-приятно е от Кълъмбия Хайтс, уверявам те. Може би не по-хубаво от Бетезда. Бас ловя, че лекарите живеят в хубави къщи.

— Не и аз. Скучен безцветен апартамент. Не прекарвам много време там, така че няма значение.

Той кимна разбиращо:

— Навън си, за да спасяваш живот.

— Е, не съвсем. Не съм лекар в спешно отделение или нещо от този род.

— Спасяваш моя живот. — Широко отворени сиво-зелени очи, пълно доверие. Знаеше, че ако това поведение е искрено, се дължи на наркотика. Но въпреки това се чувстваше неловко.

Можеше само да продължи да играе ролята си.

— Просто те проверявам. Не умираш. — Това поне беше вярно. Момчетата в отдела можеше и в крайна сметка да убият този човек. Поне можеше да му спести това. Макар че... след като предотвратеше катастрофата, Даниел Бийч никога повече нямаше да излезе от затворническата килия. Което я караше да се чувства...

Милион мъртви. Невинни мънички бебета. Мили старици. Първият Конник на Апокалипсиса на бял кон.

— О, също и автобус — каза той меко.

— Този ще ни отведе до колата ми. После няма да ти се налага да вървиш повече.

— Нямам нищо против. Харесва ми да вървя с теб. — Сведе лице, усмихна ѝ се и краката му се оплетоха, докато се качваше по стъпалата. Тя го задържа, преди да може да падне, после го настани в най-близката седалка на почти празния автобус.

— Харесваш ли чуждестранни филми? — попита той без никакво предисловие.

— Ъм, някои, предполагам.

— В университета има хубаво кино. Може би ако вечерята мине добре, следващия път може да пробваме някой филм със субтитри.

— Ще сключа сделка с теб — каза тя. — Ако все още ме харесваш след една вечер заедно, определено ще гледам с теб някой филм, който не мога да разбера.

Той се усмихна, клепачите му се отпуснаха.

— Все още ще те харесвам.

Това беше напълно нелепо. Сигурно имаше някакъв начин да отклони този разговор от *флиртуването*. Защо именно тя се чувстваше, сякаш беше чудовището тук? Окей, наистина беше чудовище, но се беше примирила с това в основни линии и знаеше, че е от онези чудовища, които трябва да съществуват в името на общото благо. В някои отношения беше като обикновен лекар — налагаше се да причинява болка, за да спасява животи. Все едно да отрежеш гангренозен крайник, за да спасиш останалата част от тялото, само че дистанцирано. Болка тук, спасител другаде. А това „другаде“ много повече заслужаваше спасяването.

Разсъждаваше, както винаги, за да може да се помири със себе си. Никога не лъжеше себе си направо обаче. Знаеше, че не съществува в някаква морална сива зона; съществуваше изцяло в черната. Но единственото нещо, по-ужасно от това Алекс да си върши работата, беше някой друг да я върши лошо. Или никой да не я върши изобщо.

Но дори и напълно да приемеше етикета *чудовище*, никога не бе представлявала чудовище, което убива невинни хора. Нямахше да убие дори този много виновен човек... който все още я гледаше изпод дългите си къдрици с лешниковите си очи като на кученце.

Мъртви бебета, повтаряше си тя напевно. *Мъртви бебета*, *мъртви бебета*, *мъртви бебета*.

Никога не беше искала да бъде шпионин или да работи под прикритие, но сега виждаше, че е и емоционално неподходяща за работата. Очевидно из тялото ѝ се носеше твърде много безкористно състрадание, а това бе повече от иронично. Ето защо човек никога не говореше със субекта си, преди да се *наложи* да му заговори.

— Добре, Даниел, потегляме. Можеш ли да стоиш прав?

— Мм-хмм. О, дай да ти взема чантата.

Немощно повдигна ръка към куфарчето ѝ.

— Държа го. — Макар че всъщност пръстите ѝ около дръжката бяха изтръпнали. — Точно сега трябва да се съсредоточиш върху пазенето на равновесие.

— Много съм уморен.

— Знам, виж, колата ми е ей там. Сребрилата.

— Има много сребристи.

Именно.

— Ей тук е. Добре, да те настаним отзад, за да можеш да легнеш. Защо не си свалиш палтото, не искам да ти стане прекалено топло. И обувките, ето така. — По-малко неща, с които да се справи по-късно. — Свий си коленете и ги вдигни, за да ти се сместят краката. Идеално.

Сега той бе положил глава върху раницата, което със сигурност не беше особено удобно, но вече не го беше грижа.

— Толкова си мила, Алекс — промърмори той, сега със затворени очи. — Ти си най-милата жена, която съм срещал.

— Аз също мисля, че си мил, Даниел — призна тя.

— Благодаря — изрече той почти неразбираемо, а после заспа.

Тя бързо измъкна бежовото одеяло от багажника. Беше в същия цвят като седалките. Покри го с него. Измъкна спринцовка от чантата си и вкара иглата в една вена на глезена му, прегърбвайки тяло така, че никой отвън да не може да я види какво прави. Действието на *Следвай водача* щеше да отmine след около час, а на нея ѝ беше нужно той да спи по-дълго.

Не е агент, реши тя. Един агент можеше и да се престори, че наркотикът, с който си послужи, за да го отвлече, е подействал, но никога нямаше да се остави да бъде доведен до такова безпомощно състояние. Значи просто наемен масов убиец.

* * *

Временната лаборатория, която беше създала, се намираше в селските райони на Западна Вирджиния. Беше наела хубава малка фермерска къща с обор, в който от много отдавна нямаше крави. Отвън оборът беше с бяла облицовка от композит, която си пасваше с къщата; отвътре стените и таванът бяха облицовани с алуминий. Подовете бяха от запечатан бетон с разположени на удобни интервали отводнителни канали. В дъното имаше малко помещение за спане; в обявата беше описано като допълнително място за пренощуване на гости, възхитително идилично. Сигурна беше, че имаше множество наивни пътници, които щяха да намерят простотата за очарователна, но единственото, което бе важно за нея, бе, че електричеството и водата бяха свързани и работеха. Фермерската къща и оборът бяха разположени наред ябълкова градина от 240 акра, която на свой ред беше заобиколена от още акри обработваема земя. Най-близкият съсед беше на повече от миля. Собствениците на тази овощна градина припечелваха пари извън сезона, като даваха под наем мястото на хора от града, които искаха да се престорят, че уж живеят при сурови условия.

Беше много скъпо. Мръщеше се всеки път, щом помислеше за цената, но беше неизбежно. Имаше нужда от уединена лаборатория с годно за използване пространство.

Беше работила нощем, за да подготви всичко. Денем следеше Даниел от безопасно разстояние, после наваксваше колкото може със съня в колата по време на учебните часове. В момента бе напълно изтощена, но все още имаше много за вършене, преди работният ѝ ден да приключи.

Първа спирка: второстепенен изход на магистралата на повече от час път извън града. Тесен земен път с вид, сякаш никой не го беше използвал от десетилетие, я отведе по-навътре в дърветата. Сигурно бе водел някъде, но не стигна достатъчно далече, за да види къде. Спря под гъста сянка, изключи двигателя и се залови за работа.

Ако Даниел беше нает от отдела или по-вероятно от някоя от организациите, които работеха в близко сътрудничество с него — ЦРУ, няколко военни подразделения, няколко други временно наети души,

работещи под прикритие, които подобно на отдела нямаха официални имена — щеше да има електронно проследяващо устройство някъде по тялото си. Точно както тя беше имала някога. Разсеяно потърка с пръст малкия изпъкнал белег на тила си, закрит от късата ѝ коса. Обичаха да поставят проследяващото устройство някъде по главата. Ако можеше да бъде открита само една част от тялото, главата служеше най-добре за целите на разпознаването.

Отвори задната врата откъм пасажерското място и коленичи на влажната земя до главата на Даниел. Започна с мястото, на което и тя, и Барнаби имаха поставени проследяващи устройства, и прокара леко пръсти по кожата му, после отново, като натисна по-силно. Нищо. Беше виждала няколко чуждестранни субекта, чиито проследяващи устройства бяха прясно измъкнати иззад ушите им, затова после провери там. След това прокара пръсти през косата му, опипвайки кожата на главата за евентуални издутини или твърди места, които не би трябвало да са там. Къдриците му бяха много меки и имаха приятен, цитрусов аромат. Не че я беше грижа за косата му, но поне не се налагаше да пъха ръце в някакво мазно, зловонно гнездо. Оценяваше това.

Сега трудната част. Ако Де ла Фуентес беше човекът, който следеше този мъж, проследяващото устройство вероятно щеше да е външно. Първо хвърли в гората до пътя обувките — ако беше в дрехите, най-вероятно беше чипът да е точно в тях; много мъже носеха един и същи чифт всеки ден. После разсъблече ризата му, благодарна, че беше с копчета откъм столчето на яката, макар че все пак бе трудно да я измъкне изпод тежкото му тяло. Не си даде труд да изхлузи долната фланелка през главата му; измъкна от джоба си бръснарско ножче, отлепи опаковката и срязва плата на три лесни за сваляне парчета. Огледа гърдите му — никакви подозрителни белези или бучки. Кожата на торса му беше по-светла, отколкото на ръцете; имаше лек фермерски тен, несъмнено от строенето на къщи в Мексико само по тениска. Или от придобиването на супервируси в Египет — също много слънчево.

Имаше мускули, за които тя мислеше по-скоро като за спортни, отколкото придобити във фитнес салона. Без твърдо оформени ръбове, само приятно гладко очертание, което показваше, че се упражнява активно, без да се вманиачава.

Беше трудно да го претърколи по корем, и той падна в мястото за краката, повесен върху издатината между седалките. Имаше два светли белега на лявата плешка, успоредни и еднакво дълги. Тя ги проучи внимателно, побутвайки кожата навсякъде около тях, но не можа да напипа нищо, освен обичайната фиброзна, хипертрофирала тъкан, която би трябвало да е там.

Не ѝ отне дълго време да осъзнае, че бе трябвало да свали джинсите му, преди да го претърколи. Трябваше да се покатери върху неудобно разположеното му тяло и да посегне с две ръце зад торса му, за да разкопчае копчетата. Изпълнена с благодарност, че той не носеше вталени джинси, след това тя се изкатери през другата пасажерска врата и издърпа джинсите над краката му. Не се изненада да види, че той носеше боксерки вместо слипове. Вписваше се в стила му на обличане. Тя изхлузи боксерките, после чорапите, а след това грабна останалите дрехи, отнесе ги на няколко фута встрани от пътя и ги натика зад един повален дънер. Върна се още веднъж за раницата. Лаптопът щеше да е много добро скривалище за каквото и да е електронно устройство, което някой искаше Даниел да разнася, без да знае за това.

Не за пръв път ѝ се налагаше да разсъблича сама набеязан субект. В лабораторната среда си беше имала хора, които ѝ подготвяха субекта — Барнаби ги наричаше подчинени, но невинаги беше в лабораторията и по време на първото ѝ излизане на терен до Херат, Афганистан, се беше научила да бъде дълбоко признателна на подчинените. Разсъбличането на мъж, който не се беше къпал от седмици, не беше приятно — особено когато не разполагаше с душ за самата себе след това. Поне Даниел беше чист. Тя беше единствената, която се потеше от работа днес.

Намери отвертката в багажника и бързо смени регистрационния номер от окръг Колумбия с друг, който беше свалила от подобна кола в една автоморга в Западна Вирджиния.

Просто за да изпипа нещата, огледа набързо задната част на краката му, долната част на ходилата и ръцете му. Никога не беше виждала проследяващо устройство по крайниците вероятно защото понякога крайниците биваха отрязвани, за да се изтъкне някой довод. Не видя никакви белези. Не видя и никакви мазоли, предполагащи, че той тренира с оръжия или ги използва често. Имаше меки учителски

ръце само с няколко твърди участъка, които говореха за пришки от неквалифициран труд.

Опита се да го претърколи обратно горе на седалката, но бързо осъзна, че това бе напразно усилие. Позата не бе удобна за спане, но той така или иначе нямаше да се събуди. По-късно щеше да се чувства натъртен. Макар че беше напълно нелепо дори да мисли за това.

Докато наместваше отново одеялото и го подпъхваше около тялото му възможно най-грижливо, възстановяваше историята за него от документите, които беше чела, и доказателствата пред себе си.

Вярваше, че Даниел Бийч е в основни линии човекът, когото виждаше сега; приятният напълно свестен тип. Привличането към алчната бивша съпруга бе разбираемо. Вероятно беше лесно една жена да се влюби в него. След като бе минало известно време, достатъчно време, че бившата да приеме любовта за даденост, сигурно беше успяла да измести фокуса си към нещата, които не е имала — хубавия апартамент, големия пръстен, колите. Вероятно сега тази страна на Даниел ѝ липсваше — нали винаги ламтим за онова, което нямаме.

Но у Даниел имаше и някаква тъмнина, погребана дълбоко, вероятно родена от болката и несправедливостта на загубата на родителите му, утежнена от измяната на съпругата му, а после възпламенена от загубата на последния член на семейството му. Тази тъмнина не изплуваше лесно на повърхността.

Той я разпределяше, пазеше я далече от този кротък спокоен живот, складираше я в мрачните кътчета, където ѝ беше мястото. Нищо чудно, че говореше за Мексико така щастливо. Сигурно имаше две версии на Мексико: щастливата, която учителят обичаше, и опасната, в която процъфтяваше чудовището. Вероятно ни най-малко не се доближаваха в ума му.

Не истински психар, надяваше се. Просто човек с разпокъсано съзнание, който не искаше да се откаже от личността, за която мислеше като за себе си, но имаше нужда от освобождението, което тъмнината му даваше.

Чувстваше се удовлетворена от тази преценка и тя промени малко плана ѝ. В това, което правеше, имаше голяма доза представление. За някои субекти най-добра работа вършеше изключително клиничният и лишен от емоции образ — бяла престилка, хирургическа маска и блестяща неръждаема стомана; при

други беше заплахата на безумния садист, макар че Барнаби винаги постигаше по-голям успех с тази преструвка; имаше подходящото лице и коса за нея — неуправляема щръкнала бяла коса на шипове, чийто вид казваше: „Току-що ме треснаха с електричество“. Всяка ситуация беше леко различна — някои се бояха от тъмнината, други — от светлината. Тя беше възнамерявала да приеме клиничния подход — това беше най-удобната роля в арсенала ѝ, но сега реши, че Даниел щеше да има нужда да бъде обкръжен от тъмнина, за да позволи на тази страна да се покаже на повърхността. А Тъмния Даниел беше този, с който ѝ бе необходимо да говори.

На влизане направи няколко маневри за заблуда. Ако някой беше сложил проследяващи устройства в дрехите или вещите на Даниел, не ѝ се искаше този човек да я последва по-нататък в това пътуване.

Обмисли отново възможностите за милионен път. В първата колонка: това беше много сложен капан. Колонка втора: това беше реално и залогът беше животът на милион души. Да не говорим за нейния собствен.

По време на дългото шофиране балансът най-сетне се измести солидно в една посока. Човекът в колата ѝ не беше агент на правителството, сигурна беше в това. А ако беше невинен гражданин, избран напосоки, за да я подмами, тогава вече бяха изпуснали най-добрите си шансове да я спипат. Не беше имало нито едно нападение, нито един опит да я проследят... доколкото беше видяла.

Помисли си за планините от уличаваща информация относно Даниел Бийч и не можа да се сдържи. Имаше твърди убеждения. Затова по-добре да се залавя със спасяването на животи.

Спря в автомобилната алея на фермерската къща около единайсет, уморена до смърт и гладна като вълк, но 95 процента сигурна, че не съществуваше следа, която би могла да доведе отдела или Де ла Фуентес на прага ѝ. Огледа бързо къщата, проверявайки дали някой бе влязъл с взлом (и загинал, както щеше да стане в мига, когато отвореше вратата), а после, след като обезвреди защитите си, вкара колата в обора. Веднага щом затвори вратата на обора и задейства отново алармата, се залови да подготвя Даниел.

Всички други задачи бяха свършени. Беше купила таймери от един „Хоум Депо“ във Фили и беше включила лампи в тях в няколко стаи на фермерската къща; като човек, заминаващ на пътуване за

няколко седмици, се беше постарала мястото да изглежда обитавано. В един от таймерите беше включено радио, така че щеше да има и шум. Къщата беше добра примамка. Повечето хора щяха да се справят с нея, преди да продължат към тъмния обор.

Той щеше да си остане тъмен. Беше сглобила нещо като палатка в средата му, която щеше да скрива светлината и да заглушава звука, като в същото време държи Даниел в пълно неведение за обкръжението му. Правоъгълната конструкция беше висока към два метра, три метра широка и пет метра дълга. Беше изградена от ПВЦ тръби, парчета черен насмолен брезент и въжета за бърнджи и обточена отвътре с два пласта залепена със скоч белтъчна пяна. Грубо, да, но по-функционално от пещера и се беше справяла с това в миналото.

В центъра на палатката имаше огромна метална плоча с черни подвижни крака, чиято височина можеше да се регулира. Беше изложена на видно място в обора — за автентичност, без съмнение, и беше нещо като ветеринарна операционна маса. Беше по-голяма, отколкото ѝ трябваше — този ветеринар си беше имал работа с крави, не с котенца, но все пак доста добра находка. Това беше едно от нещата, които я убедиха да наеме този безбожно скъп капан за туристи. Имаше още една маса с метален плот, която бе приспособила като бюро с компютъра си, мониторите, и табла с неща, които, надяваше се, щяха да служат само за реквизит. Стойката за интравенозната система беше до горния край на масата с вече висяща от нея банка с физиологичен разтвор. До стойката имаше метална количка от кухнята; множество миниатюрни, но зловеци на вид спринцовки бяха подредени съвсем наблизко върху табличка от неръждаема стомана. На телената закачалка под спринцовките имаше противогаз и апарат за измерване на кръвно налягане.

И разбира се, ремъците, които бе купила от eBay, здрави като онези, които се използват в затворите и медицинските заведения: беше ги прикрепила през дупки, които с усилие проби в плота от неръждаема стомана. Никой не можеше да се измъкне от тези ремъци без чужда помощ. А помощникът можеше да има нужда от горелка.

Беше си оставила два изхода, просто пролуки в насмоления брезент като процепи в завеса. Пред палатката си беше сложила походно легло, спалния си чувал, преносим котлон, малък хладилник и всички други неща, от които щеше да има нужда. До спалното

помещение имаше долепена баня с тоалетна, мивка и душ, но беше твърде далече, за да спи в нея, а и бездруго нямаше вана, само душ. Щеше да ѝ се наложи да се откаже от обичайните си навици този уикенд.

Послужи си с хамалски въжета, за да извлече отпуснатото тяло на Даниел от колата и да го прехвърли върху хладилна количка, при което няколко пъти блъсна главата му. *Вероятно* недостатъчно силно, за да предизвика сътресение. После го изтика до масата, спусна я до най-ниското ниво и го претърколи върху нея. Той все още бе в дълбоко безсъзнание. Тя го настани по гръб, с ръце и крака, изпънати на около четирийсет и пет градуса от тялото, после повдигна масата. Един по един затегна ремъците. Известно време той нямаше да излезе от тази поза. Следваше интравенозната система; за щастие, той беше доста добре хидратиран или просто имаше много големи вени. С лекота включи системата и започна вливането. До физиологичния разтвор добави банка за стомашно-чревно хранване. Това беше цялото хранене, което щеше да получава през следващите три дни, ако отнемеше толкова време. Щеше да е гладен, но умът му щеше да е остър, когато тя искаше да е такъв. Закрепи уреда за измерване на кислородната сатурация на палеца на крака му — ако беше на някой от пръстите на ръката, той щеше да може да го издърпа, и сухите електроди на гърба му, по един под всеки бял дроб, за да отчита дишането му. Едно бързо прокарване на електронния термометър по челото му ѝ показа, че температурата му е нормална.

Не беше особено опитна с катетъра за уриниране, но процедурата беше относително проста, а той не беше в състояние да протестира, ако тя сбъркаше нещо. Щеше да има достатъчно чистене и без да се налага да бърше и урина.

Сещайки се за това, постави абсорбиращите, подплатени с найлон квадрати — направени за приучване на малки кученца към домашни навици, на пода навсякъде около операционната маса. Определено щеше да има повръщано, ако трябваше да минат отвъд първата фаза. Дали щеше да има кръв, зависеше от това как щеше да реагира на обичайните ѝ методи. Поне разполагаше с работещ водопровод тук.

В обора започваше да застудява, затова тя покри Даниел с одеялото. Необходимо ѝ беше той да остане в безсъзнание още

известно време, а студът по голата му кожа нямаше да спомогне за това. След миг колебание тя взе една от възглавниците от едно легло в спалното помещение, донесе я и я сложи под главата му. *Само защото не искам да се събудя, увери сама себе си. Не защото изглежда, сякаш не се чувства удобно.*

Вкара малка спринцовка в интравенозната система и му инжектира нова доза от приспивателното. Щеше да го държи поне четири часа.

Лицето на изпадналия в безсъзнание Даниел беше разстройващо на вид. Някак... твърде умиротворено. Не си спомняше някога да е виждала подредба от физически черти, която да е така истински невинна. Трудно беше да си представи подобно спокойствие и невинност изобщо да съществуват в същия свят като нея. За момент се разтревожи отново, че си имаше работа с психическо увреждане, простиращо се отвъд предишния ѝ опит. Но пък, ако Де ла Фуентес бе търсил човек, на когото другите инстинктивно биха се доверили, сигурно щеше да иска точно такова лице. Това можеше да обясни защо наркобаронът изобщо беше избрал учителя.

Нахлузи противогаса на лицето му и прикрепил дюза към него. Ако предпазните ѝ мерки убиеха Даниел, не можеше да получи информацията, която ѝ трябваше.

Направи една последна обиколка наоколо. През прозорците видя, че във фермата светеха всички лампи, които трябваше. В мъртвешката тишина на нощта ѝ се стори, че чува едва доловимите звуци на попкласацията „Топ 40“.

Щом се увери, че всички входи и изходи са подсигурени, изведе едно протеиново блокче, изми си зъбите в малката баня, настрои си алармата за три часа, докосна пистолета си под леглото, притисна флакона си до гърдите, а после се шмугна в гънките на спалния си чувал. Тялото ѝ вече спеше, а мозъкът ѝ скоро щеше да го последва. Едва имаше време да си нахлузи противогаса, преди напълно да изгуби съзнание.

6

Към три и трийсет сутринта тя вече беше станала, беше се облякла и се бе нахранила, все още изтощена, но готова да започне. Даниел продължаваше да спи безпаметно и спокойно. Когато се събудеше, щеше да се чувства добре отпочинал, но дезориентиран. Нямахше да има представа кое време е или дори кой ден е. Притеснението беше важен инструмент в нейната професия.

Отнесе възглавницата и одеялото му, забелязвайки съжалението, което това я накара да изпита. Но това беше важно; независимо от обучението всеки субект изпитваше силно неудобство да бъде гол и безпомощен пред врага. Съжалението щеше да е последното чувство, което щеше да си позволява в продължение на няколко дни. Изолира останалото. Бяха минали повече от три години, но чувстваше как нещата се изключват вътре в нея. Тялото ѝ помнеше как да прави това. Знаеше, че има силата, която щеше да ѝ е нужна.

Косата ѝ беше още мокра от бързото боядисване и усещаше грима плътен и дебел върху лицето си, макар че всъщност носеше много малко. Не знаеше как да направи нещо сложно, така че просто бе размазала малко тъмни сенки, плътна спирала и кървавочервено червило. Не беше планирала да сменя цвета на косата си толкова скоро, но черната коса и „камуфлажът“ на лицето ѝ бяха част от новата стратегия. Бялата къса лабораторна престилка и бледосините хирургически дрехи, които бе купила, лежаха безупречно сгънати в чантата ѝ. Вместо тях пак носеше впитата черна тениска и черни джинси.

Добре, че във фермата имаше пералня и сушилня. Тениската скоро щеше да има нужда от пране. Е, всъщност имаше нужда от него вчера.

Странно беше как малко цветна пудра и сенки можеха да променят възприятието на един наблюдател за човека. Погледна се в огледалото в банята и остана доволна колко сурово изглеждаше лицето

й, колко студено. Прокара гребен през косата си, приглаждайки я право назад, после мина през обора и влезе в стаята си за разпити.

Беше инсталирала прожектори, които висяха от ПВЦ тръбите отгоре, но сега ги остави изгасени, като включи само две портативни работни лампи, поставени на височината на кръста й. Черният скок и сивата пяна изглеждаха еднакви на цвят в тъмното. С напредването на нощта температурата на въздуха беше паднала. Кожата по корема и ръцете на субекта беше настръхнала. Отново прокара термометъра по челото му. Все още в нормални граници.

Накрая включи компютъра си и се зае с протоколите. След двайсет минути бездействие щеше да превключи на скрийнсейвър. От другата страна на компютъра й имаше малка черна кутия с клавиатура отгоре и миниатюрна червена лампичка отстрани, но сега тя не й обърна внимание и се залови за работа.

Някакво чувство се бореше да пробие на повърхността, докато вкарваше в интравенозната система химикала, който щеше да върне субекта в съзнание, но лесно го потисна. Даниел Бийч имаше две страни, и тя също. Сега тя беше другото си „аз“, онова, което отделът наричаше Химикът, а Химикът беше машина. Безжалостна и неумолима. Нейното чудовище беше свободно сега.

Надяваше се, че неговото ще излезе да си поиграят.

Новият наркотик закапа във вените му и дишането му стана не толкова равномерно. Едната му ръка с дълги пръсти се сви в юмрук и задърпа ремъка. Макар че все още беше до голяма степен в безсъзнание, на лицето му се появи едва доловима намръщена гримаса, докато се опитваше да се претърколи настрана. Коленете му се усукаха, докато опъваше ремъците, пристягащи глезените му, и внезапно очите му се отвориха.

Тя стоеше тихо в горния край на масата и го гледаше как изпада в паника: дишането му стана остро и накъсано, сърцето му заби почувствено, тялото му се замята срещу ремъците. Взираше се диво в тъмнината, опитвайки се да разбере къде се намира, да открие нещо познато. Внезапно спря, напрегнат и заслушан.

— Ехо? — прошепна.

Тя стоеше неподвижно в очакване на подходящия момент.

В продължение на десет минути той редуваше буйното дърпане на ремъците с опитите да чуе нещо друго, освен дрезгавия звук от

дишането си.

— Помощ! — провикна се високо най-сетне. — Има ли някой?

— Здравей, Даниел — отговори тя с тих глас.

Той извърна рязко глава назад, изпружвайки шия, докато търсеше откъде идва гласът. Не беше инстинктивна реакция на професионален войник, забеляза тя, да оставя гърлото си незащитено по този начин.

— Кой е там? Кой е това?

— Всъщност няма значение коя съм, Даниел.

— Къде съм?

— Това също не е важно.

— Какво искаш? — почти изкрещя той.

— Ето това е — уцели. Това е въпросът, който има значение.

Тя заобиколи масата, за да може той да се фокусира върху нея, макар че все още бе осветена в гръб и по-голямата част от лицето ѝ щеше да е обгърната в сенки.

— Нямам нищо — оплака се той. — Нито пари, нито наркотици. Не мога да ти помогна.

— Не искам материални неща, Даниел. Искам — не, нуждая се от — информация. И единственият начин да излезеш оттук, е да ми я дадеш.

— Не зная нищо — нищо важно! Моля...

— Престани — изсъска тя високо и той стреснато си пое въздух през зъби. — Сега слушаш ли ме, Даниел? Тази част е наистина съществено важна.

Той кимна, примигвайки бързо.

— Трябва да получа тази информация. Няма друг вариант. И ако се налага, Даниел, ще ти причинявам болка, докато ми кажеш каквото трябва да узная. Ще те нараня лошо. Не искам непременно да правя това, но и не се притеснявам да го направя. Казвам ти това, за да можеш да решиш сега, преди да започна. Кажи ми каквото искам да знам и ще те освободя. Съвсем просто е. Обещавам, че няма да ти сторя зло. Това ще спести на мен време, а на теб — много страдания. Зная, че не искаш да ми кажеш, но моля те, осъзнай, че така или иначе ще ми кажеш. Може да отнеме известно време, но в крайна сметка няма да можеш да се спреш. Всеки се пречупва. Така че направи лесния избор сега. Ще съжаляваш, ако не го направиш. Разбираш ли?

Беше държала същата тази реч пред много, много субекти в кариерата си и тя обикновено беше доста резултатна. В около 40 процента от времето това беше моментът, когато субектът започваше да прави признания. Не често свършваше да прави признания, разбира се, и винаги имаше проучвания за вършене, но имаше приличен шанс първото признание на вина и известна частична информация да бъдат изречени сега. Статистиката варираше в зависимост от това пред кого изнасяше речта; през приблизително половината време при повечето военни първото разкритие идваше, преди да им причини каквато и да е болка. Само 5 до 10 процента от истинските шпиони казваха каквото и да е, без известно физическо неудобство. Същите цифри важаха и за религиозните фанатици. При дребните риби от най-ниските нива речта сработваше през 100 процента от времето. Онези, които ръководеха нещата, никога не биха признали дори една-единствена подробност без болка.

Наистина се надяваше, че Даниел е просто обвеяна със слава дребна риба.

Той отвърна на погледа ѝ, докато тя говореше: лицето му бе замръзнало от страх. Но после, докато тя довършваше, объркването го накара да присвие очи и да склочи вежди. Не беше изражение, което бе очаквала.

— Разбираш ли ме, Даниел?

В гласа му се долавяше объркване:

— Алекс? Алекс, ти ли си?

Точно затова човек не осъществяваше предварително никакъв контакт с набелязания субект. Сега се отклоняваше от сценария.

— Разбира се, че това не е истинското ми име, Даниел. Знаеш това.

— Какво?

— Не се казвам Алекс.

— Но... ти си лекар. Помогна ми.

— Не съм такъв лекар, Даниел. И не съм ти помогнала. Дрогирах те и те отвлякох.

Изражението му бе трезво и сериозно:

— Беше мила с мен.

Наложи ѝ се да овладее една въздишка.

— Направих каквото трябваше, за да те доведе тук. Сега ми е необходимо да се съсредоточиш, Даниел. Необходимо ми е да отговориш на въпроса ми. Ще ми кажеш ли каквото искам да знам?

Отново видя съмнение в изражението му. Недоверие, че наистина би го наранила, че това действително се случваше.

— Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш. Но както казах, не знам нищо важно. Не разполагам с никакви номера на банкови сметки или, не знам, карти на съкровища, или нещо такова. Със сигурност не е нещо, което да си струва всичко това.

Опита се да посочи с овързаната си ръка. Поглеждайки се, докато го правеше, осъзна за пръв път, че е гол. Гореща руменина обля кожата му — лицето, врата и една линия надолу в средата на гърдите — и той автоматично подръпна ремъците, сякаш се опитваше да се прикрие. Дишането и сърдечният му ритъм отново станаха накъсани и учестени.

Голотата; без значение дали бяха агенти под прикритие, или просто второразрядни начинаещи терористи, всички я мразеха.

— Не искам карта на заровено съкровище. Не правя това за лична изгода, Даниел. Правя го, за да опазя невинни животи. Да си поговорим за това.

— Не разбирам. Как мога да помогна с това? Защо не бих го сторил?

Не ѝ харесваше как се развива ситуацията. Пречупването на онези, които се придържаха към твърдението за незнание и невинност, често отнемаше по-дълго време, отколкото онова на онези, които признаваха вината си, но бяха твърдо решени да не предадат правителството си или своя джихад, или другарите си.

Тя отиде до бюрото и вдигна първата снимка. Беше един от много ясните образи на Де ла Фуентес, заснети от охранителната камера, кадър в близък план.

— Да започнем с този човек — каза тя, като вдигна фотографията на нивото на очите му и използва една от работните лампи като прожектор.

Напълно безизразно лице, абсолютно никаква реакция. Лош знак.

— Кой е това?

Този път тя остави въздишката си да се чуе.

— Правиш погрешния избор, Даниел. Моля те, помисли за това, което правиш.

— Но аз не знам кой е това!

Тя го фиксира с примирен поглед.

— Напълно честен съм, Алекс. Не познавам този човек.

Тя въздъхна отново:

— Тогава предполагам, че ще започваме.

Съмнението отново се появи. Никога не си беше имала работа с това по време на разпит преди. Всички други, които бяха попадали на масата ѝ, знаеха за какво са там. Беше се сблъсквала с ужас и умоляване и понякога — стоическо упорство, но никога с това странно, доверчиво, почти граничещо с предизвикателство държание: *Няма да ме нараниш.*

— Тъ, това някаква фетишистка фантазия ли е? — попита той с нисък глас, някак намирайки начин да звучи смутен въпреки странността на положението си. — Не съм наистина запознат с правилата за такива неща...

Тя се извърна да скрие една неуместна усмивка. *Взemi се в ръце*, нареди си. Опитвайки се да запази плавността на движението, сякаш наистина бе смятала да се отдръпне точно в този момент, отиде до бюрото си. Включи компютъра си, за да е в готовност. После взе таблата с реквизита си. Беше тежка и някои от инструментите звъннаха при допира един в друг, когато я премести. Отнесе таблата до него, подпря ръба ѝ до спринцовките и насочи светлината така, че металическите инструменти блеснаха ярко.

— Съжалявам, ако намираш това объркващо — каза с равен тон. — Убийствено сериозна съм, уверявам те. Искам да погледнеш инструментите ми.

Той го направи и очите му се разтвориха много широко. Тя зачака да се появи някакъв намек за другата му страна, Тъмния Даниел, но нямаше нищо. Очите му бяха някак все още добри и кротки дори и в ужасния страх. Невинни. През ума ѝ светкавично пробягаха реплики, изречени от героя на Хичкок, Норман Бейтс: *Мисля, че сигурно имам едно от онези лица, на които не можеш да не повярваш.*

Потръпна, но той не забеляза: очите му бяха приковани върху реквизита ѝ.

— Не ми се налага да ги използвам много често — каза му тя, като докосна леко клещите, после прокара пръст по необичайно дългия скалпел. — Викат ме, когато биха искали субектът да остане в общи линии... невредим. — При твърдата сричка на последната дума докосна клещите за рязане на болтове. — Но и бездруго всъщност не се нуждая от тези инструменти. — Леко перна с пръст корпуса на горелката, при което се чу остър свистящ звук. — Можеш ли да се досетиш защо?

Той не отвърна, застинал в ужас. Сега започваше да проумява. Да, това беше реално.

Само че Тъмния Даниел трябваше вече да е разбрал това. Така че защо не се появяваше на повърхността? Дали си мислеше, че тя може да бъде заблудена? Или че чарът му във влака бе разтопил слабото ѝ, женско сърце?

— Ще ти кажа защо — изрече с глас, толкова нисък, че бе почти шепот. Приведе се заговорнически навътре към него и остави лицето си присвито в мила, изпълнена с разкаяние полуусмивка, която не стигаше до очите ѝ. — Защото това, което правя, е... много... по... болезнено.

Очите му имаха вид, сякаш щяха да изскочат от главата. Това поне беше позната реакция.

Тя махна подноса, за да се измести вниманието му към дългата редица спринцовки, оставени на заден план, проблясващи на светлината.

— Първия път ще продължи само десет минути — каза му, все още гледайки встрани, докато поставяше инструментите обратно на бюрото. Извъртя се рязко. — Но ще ти се струва много по-продължително. Това ще бъде само вкусване — можеш да го приемеш като предупредителен изстрел. Когато свърши, ще опитаме да поговорим пак.

Взе спринцовката в далечния край на подноса, натисна буталото, докато на върха се появи капка течност като роса, после я тръсна театрално като медицинска сестра в някой филм.

— Моля те — прошепна той. — Моля те, не знам за какво е това. Не мога да ти помогна. Кълна се, че щях, ако можех.

— Ще го направиш — обеща тя и заби иглата в триглавия мускул на лявата му ръка.

Реакцията беше почти мигновена. Лявата му ръка се присви в спазъм и рязко дръпна ремъка. Докато той се взираше ужасено в разтърсваните от конвулсии мускули, тя тихо избра друга спринцовка и отиде от дясната му страна. Той я видя да се приближава.

— Алекс, моля те! — изкрещя.

Тя пренебрегна него и усилието му някак да ѝ се изплъзне, сякаш беше достатъчно силен да се освободи от оковите си, и инжектира дозата млечна киселина в десния му четириглав мускул. Коляното му рязко се изпъна, мускулите накараха стъпалото му да се отдели от масата. Той ахна, а после изстена.

Тя действаше обмислено, без да прибързва, но не и бавно. Още една спринцовка. Лявата му ръка вече беше твърде омаломощена, за да се опитва да ѝ се съпротивлява. Този път инжектира киселината в бицепса на лявата му ръка. Незабавно противостоящата трицепсова мускулна група започна да дърпа бицепса, борейки се за надмощие при свиването на мускулите.

Въздухът изригна от устата му, сякаш току-що го бяха ударили с юмрук в корема, но тя знаеше, че болката е много, много по-ужасна от всеки удар.

Още една инжекция, този път в десния му бедрен мускул. Същата ожесточена борба, която се водеше в ръката му, започна в крака му. А с нея — и писъците.

Застана до главата му, наблюдаваше го безстрастно, докато сухожилията на шията му се изопваха, превръщайки се в бели възета. Когато той отвори уста да изпищи отново, тя натика вътре парцал, за да я запуши. Ако си отхапеше езика, нямаше да може да ѝ каже нищо.

Отиде бавно до стола пред бюрото си, докато двойният слой пяна погълна писъците му, седна и кръстоса крака. Погледна мониторите — всички показатели бяха завишени, но нито един — до опасно ниво. Едно здраво тяло можеше да изпита много повече болка, отколкото повечето хора биха помислили, преди важните му органи да бъдат наистина сериозно застрашени. Докосна тъч пада на компютъра си, поддържайки екрана ярко осветен. После измъкна ръчния си часовник от джоба и го положи на коляното си. Това целеше по-скоро драматичен ефект; също толкова лесно можеше да следи часовника на компютъра си или мониторите.

Докато чакаше, се обърна към него: лицето ѝ бе овладяно, а сребристият часовник сияеше ярко на фона на черното ѝ облекло. Обикновено субектите намираха това за разстройващо — факта, че можеше да гледа резултата от работата си толкова безстрастно. Така че се вгледа в него с вежливо изражение като зрителка на посредствена пиеса, докато тялото му се мятеше и гърчеше на масата, а писъците му излизаха приглушено покрай парцала. Понякога очите му бяха приковани върху нея, умоляващи и изпълнени с агония, а друг път се въртяха с обезумял поглед из стаята.

Десет минути можеха да бъдат много дълго време. Мускулите му започнаха да се присвиват от спазми независимо един от друг: някои се стягаха на възел, а други сякаш искаха да се изтръгнат от костта. От лицето му се стичаше пот и правеше косата му по-тъмна. Кожата над скулите му изглеждаше готова да се разцепи. Писъците отслабнаха, станаха дрезгави, звучащи по-скоро животински, отколкото човешки.

Още шест минути.

А това дори не бяха качествените наркотици.

Всеки, който бе достатъчно побъркан, за да поиска, можеше да удвои болката, която тя причиняваше сега. Киселината, която използваше, не беше контролирана субстанция; относително лесно беше да се набави онлайн дори ако човек случайно бягаше от тъмните уязвими недра на правителството на Съединените щати. Едно време, в разцвета си като специалист по разпитите, когато бе разполагала с прекрасната си лаборатория и прекрасния си бюджет, обратния си кондензатор и реактивите си, можеше да създаде някои наистина уникални и изключително специфични препарати.

„Химикът“ всъщност изобщо не беше подходящото кодово име за нея. „Молекулярната биоложка“ вероятно бе твърде дълго и тромаво. Барнаби беше експертът по химия и нещата, на които я беше научил, я опазиха жива, след като изгуби лабораторията си; накрая се беше превърнала в олицетворение на кодовото си име. В началото обаче теоретичното ѝ проучване с моноклоналните антитела бе това, което беше насочило към нея вниманието на отдела. Жалко, че не можеше да рискува да отведе Даниел в лабораторията. Тази операция щеше да доведе до резултати много по-бързо.

А се беше намирала *толкова близо* до пълното изключване на болката от уравнението. Това бе нейният Свещен граал, макар че,

изглежда, никой друг не гореше от желание да се добере до него. Сигурна беше, че ако бе работила в лабораторията през изминалите три години, вместо да бяга, за да спаси живота си, досега щеше вече да е създала разковничето, което щеше да отключи каквото там му трябваше на някого от човешкия ум. Никакви изтезания, никакъв ужас. Просто бързи отговори, давани с любезен и приятен тон, а след това — също толкова приятно пътуване или до затворническа килия, или до стената за разстрел.

Трябваше да я оставят да работи.

Все още оставаха четири минути.

Тя и Барнаби бяха обсъждали различни стратегии за справяне с тези етапи от разпита. Барнаби си беше разказвал истории. Спомняше си вълшебните приказки от детството си и измисляше съвременни варианти или алтернативни завършеци, или какво би станало, ако героите си разменят местата. Бе казал, че някои от идеите, които му хрумнали, били доста добри и когато имал време, щял да ги запише. Тя обаче имаше чувството, че си пилее времето, ако не прави нещо практично. Планираше нещата. В началото планираше нови версии на моноклоналното антитяло, които щяха да контролират реакцията на мозъка и да блокират нервните рецептори. По-късно планираше живота си като бегълка, мислейки за всичко, което можеше евентуално да се обърка, всяко най-лошо стечение на обстоятелствата и какво можеше да направи, за да се предпази от падането в капана. После — как да се измъкне от капана, когато е наполовина в него. После — след като беше щракнал. Опитваше се да си представи всяка възможност.

Барнаби казваше, че тя трябва да си взима умствен отдых от време на време. Да се позабавлява, иначе какъв беше смисълът да се живее?

Просто да живее, беше решила тя. Просто да живее, беше всичко, което искаше. И затова влагаше умственото усилие, нужно, за да направи това възможно.

Днес мислеше за следващата стъпка. Довечера, утре вечерта или, небето да му е на помощ, вдругиден вечерта Даниел щеше да ѝ каже всичко. Всички се пречупваха. Беше прост факт, че едно човешко същество може да се съпротивлява на болката само ограничено време. Някои хора успяваха да се справят по-добре с един или друг вид, но това означаваше, че просто щеше да превключи на друг тип болка. В

някакъв момент, ако Даниел не проговореше, тя щеше да го претърколи по корем — за да не се задуши със собствения си бълвоч, и да приложи онова, което наричаше „зелената игла“, макар че серумът всъщност беше прозрачен точно като всички други. Ако това не подействаше, щеше да пробва един от халюциногените. Винаги имаше нов начин да изпиташ болка. Тялото разполагаше с толкова многобройни различни начини да изпитва въздействието на стимули.

Щом получише каквото ѝ беше нужно, щеше да спре болката му, да го упои, а после да изпрати имейл на Карстън от този IP адрес и да му съобщи всичко, което беше научила. След това щеше да подкара колата и да продължи без спиране много дълго време. Може би Карстън и компания нямаше да тръгнат да я преследват. Може би щяха. А тя можеше и никога да не узнае, защото най-вероятно щеше да продължи да се крие, докато умреше — от естествена смърт, надяваше се.

Преди да изтекат девет минути, въздействието на дозата започна да отминава. При всички беше различно, а Даниел беше по-едър. Писъците му се превърнаха в стонове, докато тялото му бавно се стопяваше на масата — купчинка изтощена плът, а после притихна. Тя измъкна парцала, с който бе запушила устата му, и той жадно си пое въздух. Взря се в нея с примесен със страхопочитание ужас за един дълъг миг, а после започна да плаче.

— Ще ти дам няколко минути — каза тя. — Събери си мислите.

Излезе през изхода, който той не можеше да види, после седна тихо на походното легло и го заслуша как сподавя риданията си.

Плачът бе обичаен и обикновено бе добро предвещание. Но беше очевидно, че този, който плачеше сега, бе Даниел Учителя. Все още нямаше и следа от Тъмния Даниел, нито един многозначителен поглед или отбранителен тик. Какво щеше да достигне до него? Ако това действително беше дисоциативно личностно разстройство, дали можеше насила да предизвика появата на личността, която искаше? Днес имаше нужда от истински психиатър в екипа си. Ако беше отишла покорно в лабораторията, както бяха искали, вероятно щяха да успеят да ѝ намерят такъв почти в мига, щом помолеше. Е, сега не можеше да направи нищо по въпроса.

Тихо изяде едно омекнало енергийно блокче, докато чакаше дишането му да стане равномерно, а после изяде второ. Прокара го с

кутия ябълков сок от минихладилника.

Когато влезе отново в палатката, Даниел се взираше отчаяно в звукоизолирания таван. Тя отиде тихо до компютъра и докосна един клавиш.

— Съжалявам, че трябваше да изтърпиш това, Даниел.

Не беше я чул да влиза. Отдръпна се възможно най-далече от звука на гласа ѝ.

— Нека да не го правим отново, става ли? — каза тя. Настани се обратно в стола си. — И аз искам да си отида вкъщи. — Донякъде лъжа, но също и до голяма степен вярно, макар и невъзможно. — И макар че може да не ми повярваш, всъщност не съм садистка. Не ми доставя наслада да те гледам как страдаш. Просто нямам друг избор. Няма да допусна всички онези хора да умрат.

Гласът му бе дрезгав:

— Не знам... за какво... говориш.

— Ще се изненадаш колко много хора казват това — и продължават да го казват след безброй повторения на това, което изтърпя току-що, и по-лошо! А после на десетия рунд при едни, на седемнайсетия при други внезапно истината се излива като порой. А аз успявам да съобщя на добрите къде да открият бойната глава или химическата бомба, или смъртоносния вирус. И хората оцеляват, Даниел.

— Не съм убил никого — изрече дрезгаво той.

— Но планираш да го направиш, а аз смятам да променя решението ти.

— Никога не бих направил това.

Тя въздъхна:

— Това ще отнеме дълго време, нали?

— Не мога да ти кажа нещо, което не знам. Заловила си погрешния човек.

— И това съм го чувала много — каза тя ведро, но казаното засега чувствително място. Ако не успееш да накара Другия Даниел да се появи, тогава не изтезаваше ли наистина не когото трябва?

Рязко взе решение да се отклони отново от сценария, макар че не беше в свои води, когато ставаше дума за психически заболявания.

— Даниел, губиш ли понякога съзнание?

Продължителна пауза.

— Какво?

— Случвало ли ти се е например да се събудиш някъде и да не си спомняш как си попаднал там? Някой казал ли ти е някога, че си направил или казал нещо, което не помниш да си правил или казал?

— Ъм. Не. Е, днес. Искам да кажа, за това говориш, нали? Че планирам да направя нещо ужасно, но не зная какво е?

— Някога бил ли си диагностициран с дисоциативно личностно разстройство?

— Не! Алекс, *не съм аз* лудият в тази стая.

Това изобщо не помагаше.

— Разкажи ми за Египет.

Той обърна глава към нея. Изражението му показва думите, които си мислеше, така ясно, сякаш ги беше изрекъл на глас. *Ти будалкаш ли ме, госпожо?*

Тя просто чакаше.

Той издаде лека, задъхана, болезнена въздишка.

— И така, Египет има една от най-дългите истории от всички съвременни цивилизации. Съществуват доказателства, че египтяните са живели по поречието на Нил още през десетото хилядолетие преди Христа. Някъде около шестото хилядолетие преди Христа...

— Това е нелепо, Даниел. Може ли сега да бъдем сериозни?

— Не знам какво искаш! Да не би да ме пробваш, за да се увериш дали наистина съм учител по история? Дори не мога да разбера!

Тя чу как силата се върна в гласа му. Хубавото в нейните наркотици беше, че ефектът им отминаваше бързо. Между прилагането на дозите можеше да води съсредоточен разговор. И беше открила, че субектите се страхуваха повече от болката, когато не изпитваха такава. Върховната приповдигнатост и крайната потиснатост, изглежда, ускоряваха нещата.

Докосна един клавиш на компютъра си.

— Разкажи ми за пътуването си до Египет.

— Никога не съм бил в Египет.

— Не беше ли там с „Подслон за човечеството“ преди две години?

— Не. Ходех в Мексико през изминалите три лета.

— Известно ти е, че хората следят тези неща, нали? Че номерът на паспорта ти е вкаран в компютър и има документирана информация къде си ходил?

— Което именно е причината, поради която би трябвало да знаеш, че съм бил в Мексико!

— Където се срещна с Енрике де ла Фуентес.

— С кого?

Тя примигна бавно, с много отегчено изражение.

— Чакай малко — каза той, вперил поглед нагоре, сякаш на тавана можеше да е изписано някакво обяснение. — Знам това име. Появи се в новините преди известно време... с онези служители от Американската агенция за борба с наркотиците, същите, които изчезнаха. Той е наркодилър, нали?

Тя отново вдигна снимката на Де ла Фуентес.

— Това той ли е?

Тя кимна.

— Защо мислиш, че го познавам?

Тя отговори бавно:

— Защото имам и снимки на двама ви заедно. И защото ти е дал десет милиона долара в изминалите три години.

Устата му увисна отворена и думата излезе като задъхано ахване:

— Каа... кво?

— Десет милиона долара на твое име, разпръснати из Каймановите острови и в швейцарски банки.

Той продължи да се взира в нея още секунда, а после гневът внезапно разкриви лицето му и тонът му стана рязък и суров:

— Ако имам десет милиона долара, тогава защо живея в гъмжащо от хлебарки едностайно жилище без асансьор в Кълъмбия Хайтс? Защо използваме все същите кърпени волейболни екипи, които училището има от 1973 г.? Защо пътувам с метрото, докато новият съпруг на бившата ми жена се разкарва из града в мерцедес? И защо съм на път да се разболея от рахит, понеже карам на постоянна диета от полуфабрикати?

Тя го остави да си излее гнева. Желанието да говори, беше малка стъпка в правилната посока. За нещастие, този гневен Даниел все още бе учителската версия, само че не на много щастлив учител.

— Чакай малко — какво искаш да кажеш с това, че имаш мои снимки заедно с тоя тип с наркотиците?

Тя отиде до бюрото си и измъкна снимката, която ѝ трябваше.

— В Ел Миня, Египет, с Де ла Фуентес — обяви тя, докато вдигаше снимката пред лицето му.

Най-сетне реакция.

Главата му се отметна рязко назад; очите му се присвиха, после се отвориха широко. Почти можеше да проследи как мислите му се движат, докато пробягваха през мозъка му и се наместваха в изражението му. Анализираше това, което гледаше, и съставяше план.

Все още никаква следа от Другия Даниел, но поне, изглежда, разпозна онази друга част от себе си.

— Искаш ли да ми разкажеш за Египет сега, Даниел?

Стиснати устни.

— Никога не съм бил там. Това не съм аз.

— Не ти вярвам. — Тя въздъхна. — Което наистина е много лошо, защото трябва да придвижим това забавление към следващия етап.

Страхът се върна, бърз и силен.

— Алекс, моля те, кълна се, че не съм аз. Моля те, недей.

— Това ми е работата, Даниел. Трябва да разбере как да спася онези хора.

Цялата сдържаност изчезна.

— Не искам да нараня никого. Аз също искам да ги спасиш.

Сега беше по-трудно да не повярва на искреността му.

— Тази снимка означаваше нещо за теб.

Той поклати глава веднъж, изражението му стана непроницаемо.

— Не бях аз.

Трябваше да признае, че беше почти омаяна. Това наистина бе нещо ново. Как ѝ се искаше Барнаби да бе тук, за да може да се допита до него! О, добре, имаше работа за вършене. Нямахме време за желаниа. Подреди спринцовките една по една върху лявата си длан. Осем този път.

Той се взираше в нея с ужас и... тъга. Понечи да каже нещо, но от устата му не излезе звук. Тя спря с първата спринцовка, готова в дясната ѝ ръка.

— Даниел, ако искаш да кажеш нещо, направи го бързо.

Унило:

— Няма да помогне.

Тя изчака още секунда и той погледна право към нея.

— Просто лицето ти — каза той. — Същото е като преди...
съвсем същото.

Тя трепна, после рязко се извъртя и се премести по масата, така че да е до главата му. Той се опита да се дръпне от нея, изпъвайки ремъците, но това само разкри по-добре стерноклеидомастоидния му мускул. Обикновено запазваше този конкретен мускул за по-късен етап в разпита; това беше едно от най-болезнените неща, които можеше да причини на един субект при ограничените си възможности в момента. Но искаше да си тръгне бързо; така че заби иглата отстрани във врата му и натисна буталото надолу. Без да го гледа наистина, отново напъха парцала в мига, щом устата му се отвори. После пусна другите спринцовки и избяга от стаята.

Беше изгубила форма, това беше всичко. Все пак бяха минали три години. Ето защо чувстваше разни неща. Ето защо този субект ѝ въздействаше. Не се дължеше на нищо друго, освен на това, че беше останала въвн от играта толкова дълго. Все още можеше да си върне формата.

Влезе в стаята веднъж по време на този сеанс, за да поддържа компютъра си включен, но не остана да гледа. Върна се едва след като ефектът от дозата вече отслабваше, около петнайсет минути по-късно.

Той лежеше там, отново задъхвайки се, но този път не заплака, макар тя да знаеше, че болката е била много по-ужасна отпреди. Кръв от ожулената му кожа сега избиваше на петна по всички ремъци и капеше по масата. Можеше да се наложи да го парализира за следващия етап, за да не се влошат нараняванията му. Това също бе плашещо чувство; можеше да помогне.

Той започна да трепери. Тя едва не се обърна към изхода една милисекунда, преди да осъзнае, че е тръгнала да му донесе одеяло. Какво ѝ ставаше?

Съсредоточи се.

— Имаш ли да кажеш нещо? — попита кротко, когато дишането му стана по-равномерно.

Отговорът му излезе на изтощени, задъхани изблици:

— Не съм аз. Честно. Не... планирам... нищо. Не познавам тоя наркотип. Искан ми се да можех да помогна. Наистина, наистина, наистина — иска ми се да можех да помогна. Наистина.

— Хмм. Показваш известна съпротива спрямо този метод, така че може би ще опитаме нещо ново.

— Съ... противан? — изграчи невярващо той. — Мислиш, че се съпротивлявам?

— Честно казано, малко се безпокоя, че ти обърках ума с халюциногените — изглежда, там вече има достатъчно проблеми. — Почука с пръсти по потния му скалп, докато говореше. — Може би

нямаме избор, освен да пробваме старите методи... — Продължи разсеяно да го почуква по главата, докато хвърляше поглед към подноса с инструменти на бюрото си. — Гнуслив ли си?

— Защо ми се... случва това. — Напълно реторичен въпрос: той не търсеше отговор на накъсания си шепот. Въпреки това тя му го даде.

— Защото именно това се случва, когато планираш да разпръснеш смъртоносен грипен вирус в четири американски щата с потенциална вероятност да убиеш милион граждани. Правителството се засяга от подобно поведение. И ме изпратиха да те накарам да проговориш.

Очите му се фокусираха върху нея: внезапно ужасът беше надвит от шок.

— Какво. *Ама. Наистина. По дяволите!*

— Да, това е ужасяващо и отблъскващо, и злодейско, знам.

— Алекс, наистина това е откачено! Мисля, че имаш проблем.

Тя се взря в лицето му:

— Проблемът ми е, че не ми казваш къде е вирусът. У теб ли е вече? У Де ла Фуентес ли е още? Кога ще го пуснете? Къде?

— Това е откачено. *Ти си* откачена!

— Вероятно щях да се наслаждавам много повече на живота, ако това беше вярно. Но започвам да мисля, че изпратиха не този доктор, когото трябва. Тук *ни трябва* доктор за побъркани хора. Не знам как да накарам Другия Даниел да се появи!

— Другия Даниел ли?

— Онзи, когото виждам на тези снимки!

Тя се извъртя рязко и грабна една шепа от бюрото, при което гневно натисна веднъж с палец един клавиш на компютъра.

— Виж — каза тя и ги тикна рязко към лицето му, като отделяше фотографиите една след друга и ги пускаше на пода. — Това е твоето тяло — с пляскащ звук притисна една снимка към рамото му, преди да я остави да падне, — твоето лице, виждаш ли? Но не правилното изражение. Някой гледа от очите ти, Даниел, и не съм сигурна дали си даваш сметка за съществуването му, или не.

Но ето го отново, разпознаването. Той наистина осъзнаваше *нещо*.

— Виж, точно за момента ще се задоволя просто да ми кажеш какво виждаш на тази снимка. — Тя вдигна най-горната фотография: Другия Даниел, промъквач се през задната врата на мексикански бар.

Той я погледна, раздвоен.

— Не мога... да го обясня... няма никаква логика.

— Виждаш нещо, което аз не виждам. Какво е то?

— Той... — Даниел се опита да поклати глава, но мускулите му бяха толкова изтощени, че тя едва помръдна. — Прилича на...

— На теб.

— Не — прошепна той. — Искам да кажа да, разбира се, че прилича на мен, но мога да видя разликите.

Начинът, по който го изрече. *Разбира се, че прилича на мен.* Отново прозрачната искреност, но все още нещо премълчано...

— Даниел, знаеш ли кой е това? — Истински въпрос този път, не подвеждащ, не реторичен. Сега не играеше — при това лошо — ролята на психиатър. За пръв път, откакто разпитът започна, почувства, че наистина е напипала нещо.

— Не може да бъде — промълви той, затваряйки очи не толкова от изтощение, колкото за да възпре образа, помисли си тя. — Невъзможно е.

Тя се надвеси напред.

— Разкажи ми — промърмори.

Той отвори очи и се вгледа в нея изпитателно:

— Сигурна ли си? Той възнамерява да убие хора?

Толкова естествено прозвуча, служейки си с трето лице.

— Стотици хиляди хора, Даниел — заяви тя, така откровена, както бе той. Също заговори в трето лице: — Той има достъп до смъртоносен вирус и възнамерява да го разпространи по поръчение на побъркан наркобарон. Вече има хотелски резервации — на твое име. Ще направи това след три седмици.

Шепот:

— Не вярвам.

— Аз също не искам да го повярвам. Този вирус... той е лош, Даниел. Ще погуби повече хора, отколкото една бомба. Няма да има начин да се овладее разпространението му.

— Но как би могъл да направи това? Защо?

На този етап тя вече беше почти 65 процента убедена, че не говореха за някоя от многобройните самоличности на Даниел.

— Твърде късно е за това. Всичко, което има значение сега, е да го спрем. Кой е той, Даниел? Помогни ми да спася онези невинни хора.

Различен вид агония разкриви чертите му. Беше виждала това преди. С друг субект щеше да знае, че желанието му да бъде лоялен, се бореше с желанието му да избегне още изтезания. С Даниел по-скоро мислеше, че войната е между лоялността и желанието да постъпи правилно.

В свършената тишина на нощта, докато чакаше отговора му, през слабата звукова бариера на пяната ясно чу малък витлов самолет някъде над главите им. Много близо над главите им.

Даниел вдигна поглед.

Времето забави ход, докато тя анализираше.

Даниел не изглеждаше изненадан или облекчен. Изглежда, че за него шумът не беше знак за избавление или нападение. Просто го забеляза — така, както някой можеше да отбележи включването на автомобилна аларма. Не нещо, отнасящо се за него, а нещо, отвличащо вниманието му от момента.

Тя сякаш се движеше на забавен кадър, когато скочи и се втурна към бюрото за спринцовката, която ѝ трябваше.

— Не е нужно да правиш това, Алекс — обади се Даниел, примирен. — Ще ти кажа.

— Шшт — прошепна тя, надвесвайки се над главата му, докато инжектираше наркотика — този път в интравенозната система. — Просто те приспивам засега. — Потупа го по бузата. — Никаква болка, обещавам.

В очите му просветна разбиране, когато свърза звука с поведението ѝ.

— В опасност ли сме? — прошепна в отговор.

Ние. Ха. Още един интересен избор на местоимение. Никога преди не бе имала дори подобен субект.

— Не знам дали *ти* си — каза тя, докато клепачите му се отпуснаха и очите му се затваряха. — Аз обаче съм, адски сигурно е.

Разнесе се силен разтърсващ удар не непосредствено отвън пред обора, но прекалено близо за вкуса ѝ.

Закрепи здраво противогаза върху лицето му, после сложи своя и завинти филтъра. Този път не беше учебно упражнение. Хвърли поглед към компютъра си — там ѝ оставаха около десет минути. Не беше сигурна дали е достатъчно, затова почука по клавиша за интервал. После натисна рязко едно копче на малката черна кутия и светлината отстрани започна да мига бързо. Почти по рефлекс отново покри лицето на Даниел с одеялото.

Изключи лампите, така че стаята се осветяваше само от бялото сияние на компютърния ѝ екран, и излезе от палатката. Вътре в обора цареше пълен мрак. Затърси, изпънала ръце пред себе си, докато откри чантата до леглото си, и направлявана от дългогодишна практика, сляпо навлече всички части от леснодостъпното си снаряжение. Пъхна пистолета отпред в колана си. Измъкна спринцовка от чантата си, заби я в бедрото си и натисна буталото. Толкова готова, колкото успя, тя пропълзя в задния ъгъл на палатката и се скри там, където знаеше, че сянката щеше да е най-тъмна, ако някой влезеше с фенерче. Измъкна пистолета, свали предпазителя и го стисна с две ръце. После допря ухо до шева на палатката и се послуша, очаквайки някой да отвори вратата или някой прозорец и да влезе в обора, и да умре.

Докато изчакваше бавно нижещите се секунди, умът ѝ трескаво извършваше още анализи.

Това не беше голяма операция, целяща залавянето ѝ. Не беше логично който и да е достатъчно опитен екип за измъкване или елиминиране на бегълци да оповести пристигането си с шумен самолет. Имаше по-добри начини, по-тихи начини. А ако това беше някой голям екип в стил „Специален отряд“, изпратен по следите ѝ без никакви указания, просто нахлуващ посред нощ, нямаше да дойде с хеликоптер. По звука самолетът ѝ се беше сторил много малък — триместен най-много, но вероятно двуместен.

Ако за нея отново идваше само един наемен убиец, както винаги ставаше в миналото, тя не знаеше какво си въобразява, че прави този тип. Защо би се издал? Шумният самолет беше ход на човек, който не разполагаше с достатъчно ресурси и бързаше много, някой, за когото времето беше много по-важно от потайността.

Кой беше? Не и Де ла Фуентес.

Първо и преди всичко, един малък вертолет не изглеждаше като обичайно средство за придвижване за един наркобарон. Представяше

си, че в случая с Де ла Фуентес щеше да има флотилия от черни джипове и шайка главорези с картечници.

Второ, имаше предчувствие за това.

Не, тя не беше ходещ детектор на лъжата. Добрите лъжци, професионалните лъжци, можеха да заблудят всеки — човек или машина. В работата ѝ никога не бе влизало да се досеща за истината от неспокойно шаващите очи на субекта или заплетените противоречия. Работата ѝ беше да пречупи субекта, докато не останеше нищо, освен податлива плът и една история.

Беше най-добрата не защото умееше да отдели истината от лъжата; беше най-добрата, защото имаше естествен афинитет към способностите на човешкото тяло и беше истински гений с колба в ръцете. Знаеше точно с какво може да се справи едно тяло и точно как да го тласне дотам.

Така че предчувствията не бяха силата ѝ и не можеше да си спомни кога за последен път наистина беше изпитала нещо такова.

Вярваше, че Даниел казва истината. Ето защо упражнението с него я беше смутило толкова много — защото той не лъжеше. Де ла Фуентес нямаше да го преследва. Никой не преследваше Даниел, защото той не беше нищо повече от онова, което твърдеше — учител по английски, учител по история, треньор по волейбол. Който и да идваше, идваше за нея.

Защо сега? Дали отделът я следеше цял ден и едва сега я беше открил? Дали се опитваха да спасят живота на Даниел, осъзнали твърде късно, че не той е човекът?

Нямаше начин. Щяха да са разбрали това, преди да ѝ устроят капан. Имаха достъп до твърде много информация, че да бъдат заблудени. Досието не беше напълно фалшиво, но някой си беше „поиграл“ с него. Бяха искали тя да залови погрешния човек.

За момент почувства как ѝ се повдига. Беше изтезавала невинен човек. Потуши бързо тази мисъл. По-късно щеше да има време за разкаяние, ако не умреше сега.

Колонките се разместиха отново. Сложно измислен капан, а не истинска криза. Макар наистина да вярваше, че ситуацията с Де ла Фуентес е истинска, вече не вярваше, че е толкова спешна, колкото ѝ бяха казали. *Времето* беше най-лесната малка промяна, която можеше да се направи в едно досие; категоричният срок беше изопачаване на

информацията. Отново ниски залози — трябваше да спаси само своя живот. И този на Даниел, ако можеше.

Опита се да отхвърли мисълта — струваше ѝ се почти като зла поличба, че залозите ѝ по някакъв начин се бяха удвоили. Не ѝ трябваше това допълнително бреме.

Може би някой друг — гениалното и нищо неподозиращо хлапе, което беше заело мястото ѝ в отдела — обработваше истинския терорист сега. Може би не мислеха, че тя все още може да получи каквото искаха. Но защо да я замесват изобщо в такъв случай? Може би терористът беше мъртъв и им трябваше изкупителна жертва. Може би бяха открили този двойник още преди седмици и го пазеха в резерв. Накарайте Химика да убеди някого да признае нещо и обявете една кофти ситуация за приключена?

Това обаче не би обяснило посетителя.

Сигурно приближаваше пет сутринта. Може би беше просто някой фермер, който обичаше да започва рано деня и познаваше района толкова добре, че нямаше нищо против да лети без радар из китка високи дървета в непрогледно тъмната нощ, а после да се наслади на едно аварийно кацане ей така, за адреналина...

Чуваше как дъхът на Даниел излиза с хриптене през филтъра на противогаза. Запита се дали беше постъпила правилно, като го упои. Той просто беше толкова... уязвим. Безпомощен. От отдела вече бяха показали ясно колко ги беше грижа за благополучието на Даниел Бийч. А тя го беше оставила овързан и беззащитен наред стаята като риба в аквариум, безумно лесна мишена. Дължеше му нещо по-добро от това. Но първата ѝ реакция беше да го обезсили. Знаеше, че няма да е безопасно да го освободи. Разбира се, той щеше да я нападне, да се опита да си отмъсти. Ако се стигнеше до груба сила, той щеше да има надмощие. А тя не искаше да е принудена да го отрови или застреля. Поне така смъртта му нямаше да тежи на нейната съвест.

Все още се чувстваше виновна: уязвимото му присъствие в тъмнината човъркаше тревожно ъгълчетата на ума ѝ като шкурка, стържеща по памук, изтегляйки нишките на концентрацията от нея.

Твърде късно за размисляне.

Чу слабия звук от движение отвън. Оборът беше заобиколен от храсти с твърди, шумолящи листа. Някой се спотайваше в тях сега,

гледайки в прозореца. Ами ако просто нахълташе с някое „Узи“ през стената на обора? Очевидно не се безпокоеше, че ще вдигне шум.

Дали да смъкне масата, да свали Даниел долу, в случай че палатката бъдеше обсипана с куршуми? Беше смазала добре сгъваемата основа, но не беше напълно убедена, че няма да се разскърца.

Притича до масата и я смъкна по-ниско колкото можеше побързо. Наистина издаде няколко ниски, басови, скърцащи звука, но не мислеше, че ще се чуят извън обора, особено през порестата преграда. Изтича обратно до ъгъла си и се заслуша отново.

Още шумолене. Той беше до друг прозорец, от другата страна на обора. Жиците на капана й не се набиваха на очи, но не бяха невидими. Надяваше се, че той само търси мишена отвън. Дали беше отишъл първо до къщата? Защо не бе влязъл?

Звуци пред друг прозорец.

Просто го отвори, помисли си тя. Просто пропълзи вътре.

Звук, който не разбираше — съскане, последвано от силно дрънчене отгоре. После: *туп, туп, туп*, толкова силно, че оборът сякаш се разтресе. Първата й мисъл беше за малки експлозивни и тя автоматично се сниши в защитна поза, но в следващата секунда осъзна, че не беше *толкова* силно, а беше просто заради контраста с предишната тишина. Не се чуваше звук от нищо счупено — нито разбиващо се стъкло, нито раздиране на метал. Дали отекващото разтърсване беше достатъчно, за да разкъса връзките около прозорците или вратата? Не мислеше така.

После осъзна, че глухите удари по стената се придвижваха нагоре, точно когато спряха. Над нея.

Сериозен проблем — той проникваше през покрива.

Тя се изправи на крака след миг — с едно око, насочено към шева на палатката. Все още беше прекалено тъмно, за да види каквото и да е. Над нея се чу звук на горелка. Натрапникът й също имаше такава.

Цялата й подготовка отиваше на вятъра. Хвърли поглед веднъж назад към Даниел. Противогазът беше върху лицето му. С него всичко щеше да е наред. После се стрелна в по-широкото пространство на обора, ниско приведена, с протегнати пред тялото ръце, за да намира опипом предметите по пътя си, и започна да се придвижва възможно

най-бързо към слабата лунна светлина, която проникваше през най-близкия прозорец. Имаше боксове за доене, покрай които да маневрира, но мислеше, че помни най-чистия маршрут. Нахлу в откритото пространство между палатката и боксовете, наполовина тичайки, и с едната си ръка намери доилния апарат. Промъкна се покрай него и посегна към прозореца...

Нещо неимоверно твърдо и тежко я запрати по лице на земята, като ѝ изкара въздуха и я прикова към пода. Пистолетът излетя в тъмнината. Главата ѝ се удари с отекващ звук в цимента. Ярки разпръснати точки светлина заиграха пред очите ѝ.

Някой я сграбчи за китките и дръпна ръцете ѝ зад гърба, после ги изви по-високо, докато тя предположи, че раменете ѝ всеки момент ще се изкълчат. От дробовете ѝ се изтръгна пъшкане, когато новата поза насила накара въздуха да излезе. Палците ѝ бързо завъртяха пръстените на лявата и дясната ѝ ръка, за да се покажат шиповете.

— Какво е това? — изрече мъжки глас точно над нея — неопределяем американски акцент. Промени хватката си, така че сега държеше и двете ѝ китки в една ръка. С другата рязко смъкна противогаза ѝ. — Значи може би не си бомбен атентатор самоубиец в крайна сметка — отбеляза замислено. — Нека позная, тези нагорещени жици не са свързани със заряди, нали?

Тя се загърчи под него, извивайки китките си, докато се опитваше да вкара пръстените си в съприкосновение с кожата му.

— Престани — нареди той. Стовари върху тила ѝ нещо тежко — вероятно противогаза, и лицето ѝ се удари в пода. Тя почувства как устната ѝ се разцепи и усети вкус на кръв.

Напрегна се в очакване. От такова близко разстояние вероятно щеше да е острие, прерязващо сънната ѝ артерия. Или тел около гърлото. Надяваше се да е острието. Нямаше да почувства разреза като болка — не и със специално създадения декстроамфетамин, който препускаше из вените ѝ точно сега, но вероятно щеше да почувства задушаването.

— Стани.

Тежестта се вдигна от гърба ѝ и някой я повдигна, теглейки я за китките. Стъпи на крака възможно най-бързо, за да облекчи натиска от раменните си стави. Трябваше да запази ръцете си използвани.

Той стоеше зад нея, но по това откъде идваше дишането му, се досети, че е висок. Дръпна ръцете ѝ, докато тя се изправи на пръсти, мъчейки се да не се отдели от пода.

— Окей, дребосък, сега ще направиш нещо за мен.

Не притежаваше нужния тренинг да го надвие в схватка. И нямаше нужната сила, за да се изтръгне и да се освободи. Можеше само да се опита да се възползва от вариантите, които беше подготвила.

Остави тежестта си да увисне несигурно на напрегнатите ѝ рамене за секунда, докато ритна с носа на лявата си обувка надолу с достатъчно силен натиск, за да изкара острието на стилета от тока (обърнатото напред острие беше в дясната ѝ обувка). После замахна тромаво назад към мястото, където трябваше да са краката му. Той отскочи, разхлабвайки хватката си достатъчно, че тя да се изтръгне и да се извърти, при което лявата ѝ ръка излетя, за да го удари с разтворена длан. Той беше прекалено висок; не го уцели в лицето и шипът на пръстена ѝ одраска нещо твърдо на гърдите му — предпазна броня. Тя отскочи с танцова стъпка назад — далече от удара, който чу да се задава, но не можа да види — протегнала ръце, опитвайки се да влезе в допир с незащитена кожа.

Нещо подкоси краката ѝ и тя падна. Удари се в земята и се изтърколи, но той се хвърли върху нея изведнъж. Сграбчи косата ѝ и отново блъсна лицето ѝ в цимента. Носът ѝ изпука и кръв обля устните и брадичката ѝ.

Той се наведе, за да изрече право в ухото ѝ:

— Времето за игрички свърши, скъпа.

Опита се да го блъсне с глава. Тилът ѝ се удари в нещо, но не лице — неравни извивки, металически...

Очила за нощно виждане. Нищо чудно, че беше успял да контролира така добре схватката.

Той я цапна по тила.

Де да си беше сложила обиците.

— Сериозно, престани. Виж, ще те пусна. Мога да те виждам, а ти мен — не. Имам пистолет и ще те прострелям в капачката на коляното, ако пробваш още някой глупав фокус, ясно?

Докато говореше, той посегна назад с една ръка и ѝ изхлузи обувките една след друга. Не ѝ пребърка джобовете, така че още

разполагаше със скалпелите и с иглите в колана си. Скочи от нея. Чу го как се отдалечава и с щракване сваля предпазителя на пистолета си.

— Какво... искаш да направя? — попита тя с най-сполучливия си тон на изплашено момиченце. Разцепената устна помогна. Предполагаше, че лицето ѝ е забележителна гледка. Щеше да боли адски, когато ефектът на опиатите отминеше.

— Обезвреди скритите си капани и отвори вратата.

— Ще ми трябва — подсмърчане, подсмърчане — включено осветление.

— Няма проблем. Така или иначе съм готов да разменя очилата си за нощно виждане срещу противогаза ти.

Тя наведе глава, надявайки се да скрие изражението си. Щом той си сложеше противогаза, 90 процента от защитите ѝ се обезсмисляха.

Закуцука — твърде драматично? — към таблото до вратата и включи лампата. Точно в момента не се сецаше за друг вариант. Не я беше убил моментално; това означаваше, че не действа по преки заповеди от отдела. Сигурно имаше задачи за изпълнение тук. Трябваше да разбере какво иска, и после да му пречи да се добере до него за достатъчно дълго време, за да получи предимство.

Лошата новина бе, че ако му беше нужно вратата да е отворена, това вероятно не беше само за да има лесен път за бягство. Означаваше, че разполага с подкрепление, а това не подпомагаше шансовете ѝ. *Или тези на Даниел*, добави един глас в главата ѝ. Все едно ѝ трябваше още натиск. Но Даниел беше тук заради нея. Чувстваше се отговорна за него. Беше му длъжница.

Когато се обърна, примигвайки срещу ярката светлина на горното осветление, мъжът беше на двацет стъпки от мястото, където бе застанала. Сигурно беше висок метър и осемдесет и седем или някъде към метър и деветдесет и кожата на шията и челюстта му беше определено бяла, но това беше всичко, за което можеше да е сигурна. Тялото му беше покрито с черен костюм от една част — почти като гумен костюм за гмуркане, но груб, с изпъкнали плоскости от кевлар. Целият му торс, ръце и крака бяха покрити с бронирана материя. Изглеждаше доста мускулест, но част от това впечатление можеше да се дължи на кевлара. Беше обут в тежки ботуши за всякакъв терен, също черни, а на главата — черна плетена шапка, каквито носят моряците на пост. Лицето му беше скрито от противогаза ѝ. През

едното му рамо бе праметното бойно оръжие — далекобойна пушка „МакМилан“ с оптичен мерник, 50-и калибър. Беше си подготвила домашното; не беше трудно да станеш експерт по кажи-речи всичко, когато прекарваш цялото си свободно време в изучаване. Познаването на марките и моделите огнестрелно оръжие можеше да ѝ каже много за един нападател или всеки съмнителен човек на улицата, който може би планираше да се превърне в нападател. Този нападател беше с повече от едно оръжие: в кобур на хълбока му имаше високо стандартен пистолет HDS, а в дясната си ръка държеше „Зиг Зауер P220“, насочен в коляното ѝ. *Десничар*, отбеляза си мислено тя. Не се съмняваше, че може да уцели капачката на коляното ѝ от това разстояние. Точно с това оръжие, прецени тя, вероятно можеше да я улучи където искаше, от каквото разстояние поискаше.

Приличаше ѝ на Батман, но без пелерината. Освен това май си спомняше нещо за това, че Батман никога не използваше огнестрелни оръжия. Макар че ако използваше, предвид вкуса и уменията му, вероятно би избрал тези.

Ако не успееше да накара този наемен убиец да свали противогаза, нямаше да има значение колко приятели супервойници го чакаха отвън. За него нямаше да е проблем да я убие, щом получише каквото искаше.

— Обезвреди проводниците.

Тя имитира кратък пристъп на световъртеж, докато куцаше към вратата на обора, опитвайки се да си спечели възможно най-много време за мислене. Кой би я искал жива? Дали този бе някой, който я преследваше в очакване на награда за залавянето ѝ? Дали мислеше, че може да я предаде обратно на отдела? Ако бяха пуснали някого по следите ѝ, беше сигурна, че всичко, което щяха да искат, беше главата ѝ. Така че... изнудвач/човек, ламтящ за наградата? *Имам каквото искате, но ще го пусна живо, отново на свобода, освен ако не удвоите наградата.* Хитро. Отделът определено щеше да плати.

Това беше най-доброто, което можа да ѝ хрумне, докато стигна до задния край на вратата.

Системата не беше сложна. Имаше три комплекта проводници за всеки вход. Първият беше отвън в храстите вляво от вратата на обора, скрит под тънък слой пръст. Следваше пусковата линия, преминаваща през шева, където се отваряше вратата, свързана достатъчно хлабаво,

за да се разпадне при най-лекия пробив. Третият беше предпазителят, скрит под дървената ламперия до вратата, с оголени жици, разделени от два сантиметра и половина пространство. Електрическият поток беше стабилен само ако поне две от връзките бяха свързани. Запита се дали трябваше да направи процеса да изглежда по-сложен, отколкото беше всъщност, но после реши, че няма смисъл. Всичко, което щеше да му се наложи да направи, беше да огледа схемата, за да я разбере.

Тя здраво уви заедно краищата на третия проводник, а после отстъпи назад.

— Готово... изключено е. — Накара гласа си да пресекне напред думите. Надяваше се той да повярва, че е убил желанието ѝ за съпротива.

— Ще се изявиш ли като домакиня? — предложи той.

Тя отиде забързано до другата страна на вратата, а после я дръпна назад, вече приковала поглед върху мястото в тъмнината, където предполагаше, че ще са тъмните глави на спътниците му. Нямахше нищо, освен фермерската къща в далечината. А после тя сведе поглед и замръзна.

— Какво е *това*? — прошепна.

Всъщност не беше въпрос към него, а просто шок, проникващ през фасадата ѝ.

— Това — отговори той с тон, който можеше да се опише единствено като противно самодоволен — са петдесет и пет килограма мускули, нокти и зъби.

Сигурно беше дал някакъв сигнал — тя не го видя, очите ѝ бяха приковани върху „подкреплението“ му, защото животното се стрелна напред до него. Приличаше на немска овчарка, много едра, но не беше с цвета, който тя свързваше с елзаските породи. Това беше чисто черно. Можеше ли да е вълк?

— Айнщайн — обърна се той към животното. То вдигна поглед, нащрек. Той посочи към нея и следващата му дума очевидно беше команда: — Контролирай!

Кучето-вълкът? — я побутна, космите на врата му настръхнаха. Тя заотстъпва назад с вдигнати ръце, докато вратата на обора опря в гръбнака ѝ. Кучето се напрегна, носът му беше само на сантиметри от корема ѝ, муцуната му — оголена, така че се виждаха дълги, остри,

бели зъби. Ниско, боботещо ръмжене започна да се заражда дълбоко в гърлото му.

Застраши щеше да е по-добро название за командата.

Помисли си да се опита да забие някой от шиповете си в кожата на кучето, но се съмняваше, че бяха достатъчно дълги, за да стигнат по-далеч от гъстата му козина. А и съществото нямаше вид, сякаш щеше да си седи там и да я чака да го помилва.

Имитаторът на Батман се поотпусна или на нея ѝ се стори така. Трудно беше да е напълно сигурна какво правеха мускулите му под бронята.

— Е, добре, сега, след като разчупихме леда, да поговорим.

Тя чакаше.

— Къде е Даниел Бийч?

Тя почувства шока върху лицето си още докато се опитваше да го потисне. Всичките ѝ теории отново се завъртяха като вихър и се преобърнаха надолу с главата.

— Отговори ми!

Тя не знаеше какво да каже. Дали отделът искаше първо Даниел да е мъртъв? Да се уверят, че всички измъкнали се нишки отново са свързани? Помисли си за Даниел, уязвим и в безсъзнание наред палатката — не точно надеждно скривалище, и ѝ призля.

Батман започна да се промъква гневно към нея. Кучето реагира, като се измести встрани, за да пусне човека да мине още докато ръмженето му се усилваше. Мъжът грубо тикна дулото на зигзауера под брадичката ѝ и блъсна главата ѝ във вратата на обора.

— Ако е мъртъв — изсъска той, — на теб също ще ти се прииска да си. Ще те накарам да ме умоляваш да те убия.

Тя почти изсумтя. Този главорез вероятно щеше да я удари няколко пъти — може би, ако притежаваше някаква изобретателност, щеше да я пореже малко, а после щеше да я застреля. Той нямаше представа как да предизвика и да поддържа трайно истинска болка.

Но заплахите му все пак ѝ подсказаха нещо — той очевидно искаше Даниел жив. Така че имаха поне едно общо нещо.

Съпротивата и бездруго нямаше да доведе до нищо на този етап. Трябваше да го накара да мисли, че тя е извън играта. Нужно ѝ беше той да отпусне гарда си. И трябваше да се добере обратно до компютъра си.

— Даниел е в палатката. — Тя посочи с брадичка, държейки ръцете си вдигнати. — Добре е.

Батман, изглежда, обмисли това за момент.

— Окей, първо дамте. Айнщайн — нареди рязко той. — Води. — Посочи към палатката.

Кучето излая в отговор и заобиколи, за да отиде до нея. Побутна бедрото ѝ с нос, после я захапа леко.

— Оу! — възропта тя и отскочи. Кучето мина зад нея и пак я побутна.

— Просто тръгни, бавно и спокойно, към тази твоя палатка и той няма да те нарани.

Наистина не ѝ харесваше кучето да е зад нея, но продължи да крачи с измъченото куцукане, което имитираше. Хвърли поглед назад към животното да види какво прави.

— Не се безпокой — каза Батман развеселен. — Хората не са много приятни на вкус. Той не иска да те изяде. Ще го направи само ако аз му наредя.

Тя не обърна внимание на подмятането и тръгна бавно към отделения със завеса вход.

— Дръж я отворена, за да мога да виждам — нареди той.

Насмоленият брезент беше втвърден от пластовете яйчна пяна. Тя го изтърколи назад колкото можа. В по-голямата част от палатката беше тъмно. Екранът на компютъра ѝ сияеше в бяло в тъмнината, мониторите — в матово зелено. Понеже познаваше силуетите, можеше да различи Даниел под одеялото, само на трийсетина сантиметра от земята, с равномерно повдигащи се и спускащи се гърди.

За един дълъг миг цареше мълчание.

— Искаш ли... да включа... лампите? — попита тя.

— Стой си там.

Почувства как се приближава зад нея, а после усети студения кръг на дулото на пистолета да се притиска в тила ѝ, точно до пътя на косата.

— Какво е това? — промърмори той.

Тя остана напълно неподвижна, докато облечените му в ръкавици пръсти докоснаха кожата до пистолета. Отначало изпита объркване, но после осъзна, че той беше забелязал белега там.

— Ха — изсумтя той и ръката му се смъкна. — Добре, къде е превключвателят?

— На бюрото.

— Къде е бюрото?

— На десетина стъпки навътре, от дясната страна. Където виждаш компютърния екран.

Дали той щеше да свали противогаза и да си сложи отново очилата за нощно виждане?

Натискът на пистолета изчезна. Почувства как той се отдръпва от нея, макар че носът на кучето още беше притиснат към задника ѝ.

По пода се разнесе свистящ звук от плъзгане. Тя сведе поглед и загледа как дебелият черен шнур за най-близката работна лампа изсвистя покрай стъпалото ѝ. Чу трясъка, когато падна, но не и хрущене на стъкло.

Той изтегли лампата покрай нея, после щракна ключа. За частица от секундата тя си позволи да се надява, че бе счупил лампата, но после тя примигна и оживя.

— Контролирай — нареди той на кучето. Зъбенето започна отново и тя остана съвсем неподвижна.

Насочвайки светлината пред себе си, той влезе в палатката. Тя загледа как широкият лъч обхожда стените, а после се спира върху силуета в средата.

Той влезе в помещението, плъзгайки се с гъвкава походка, която беше напълно безшумна. Очевидно човек с много умения. Заобиколи тялото на пода, като проверяваше ъглите и вероятно търсеше оръжия, преди да се съсредоточи върху Даниел. Приведе се, отметна одеялото, огледа окървавените ремъци и интравенозната система, проследи сензорите до мониторите, а после се загледа за миг в последните. Остави лампата долу, насочвайки я към тавана, за да освети възможно най-голямо пространство. Накрая посегна надолу, внимателно свали противогаза от лицето на Даниел и го остави на пода.

— Дани — чу го тя да шепне.

8

Батман рязко издърпа черната ръкавица от дясната си ръка и притисна два пръста към сънната артерия на Даниел. Наведе се да се вслуша в дишането му. Тя огледа ръката на нападателя си — бледа кожа, пръсти, толкова дълги, че почти изглеждаха, сякаш имаха допълнителна става. Сториха ѝ се... познати.

Батман разтърси леко рамото на Даниел и попита по-високо:

— Дани?

— Упоен е — обади се тя.

Той рязко вдигна лице към нея и макар да не можеше да го види, можеше да почувства гневния му поглед. Внезапно той скочи на крака, хвърляйки се към нея. Сграбчи я за ръцете и отново ги издърпа над главата ѝ, като тикна маскираното си лице в нейното.

— Какво му направи? — изкрещя.

Тревогата ѝ за безопасността на Даниел се изпари. Дани щеше да е съвсем добре. За себе си трябваше да се тревожи.

— Нищо му няма — каза тя спокойно, зарязвайки ролята на оскърбена благородна дама. — Ще се съвземе от упойката след два часа и ще се чувства добре. Мога да го свестя по-скоро, ако искаш.

— Няма такава вероятност — изръмжа той.

Няколко секунди се гледаха втренчено, състезавайки се кой ще издържи по-дълго: състезание, което не беше сигурна дали беше спечелила, или изгубила. Виждаше отразено в маската само собственото си лице.

— Окей — каза той. — Да те настаним.

С плавно движение изви ръцете ѝ зад гърба, стиснал здраво китките ѝ в дясната си ръка без ръкавица, вероятно държейки пистолета в лявата. Вкара я в стаята, поведе я към сгъваемия стол до бюрото и тя го последва покорно. Топлият, тежък дъх на кучето беше наблизо, то я следваше.

Беше почти 70 процента сигурна, че може да извие ръката си така, че левият пръстен с шиповете да се притисне към кожата му, но

не опита. Беше риск, но искаше Батман жив. В представата ѝ за ставащото имаше голяма дупка, а Батман щеше да разполага поне с някои от отговорите, които ѝ трябваха. Внимателно избута капачетата отново върху шиповете.

Не се възпротиви, когато той я настани — не твърде внимателно — в стола. Издърпа ръцете ѝ пред тялото и ги пристегна заедно.

— Имам чувството, че си човек, чиито ръце трябва да държа под око — промърмори той, докато се навеждаше да завърже глезените ѝ към краката на стола. През цялото време лицето на кучето беше точно пред нейното, с немигащи очи. Няколко капки топла лига паднаха върху ръкава ѝ и се просмукаха в него. Гадост.

Той пристегна лактите ѝ към облегалката на стола и се изправи, сега извисявайки се над нея, тъмен и заплашителен. Дългото, снабдено със заглушител дуло на пистолета му HDS беше само на няколко сантиметра от челото ѝ.

— Ключът за горното осветление е ей там. — Тя посочи рязко с брадичка към таблото върху задния край на бюрото. В него бяха включени два стандартни външни удължаващи кабела.

Той се взря в указаната посока и тя си представи, че оглежда предпазливо ключовете.

— Виж, всичко, което може да те убие, ще убие първо мен — изтъкна тя.

Той изсумтя, а после се наведе и натисна копчето за електричеството.

Лампите светнаха ярко над тях.

Внезапно палатката вече нямаше толкова заплашителен вид. С цялото медицинско оборудване можеше да е палатка на лекар във военна зона. Ако не се брояха инструментите за мъчения върху табличката, разбира се. Видя как сега той обърна лице към тях.

— Реквизит — обясни тя.

Почувства отново гнева в очите му. Той рязко хвърли поглед назад към Даниел, гол и явно невредим върху масата. Вниманието му се измести обратно към нея.

— Каква е проблясващата светлина? — попита той, посочвайки с жест към малката черна кутия с таблото с бутони.

— Дава ми знак, че защитите на вратата са изключени — излъга тя с равен тон. Всъщност кутията не беше свързана към нищо. Беше

просто хубав трик за отвличане на вниманието от истинския капан.

Той кимна, приемайки това, после се надвеси да погледне компютъра ѝ. Нямаше никакви отворени документи, никакви файлове на десктопа. Фонът ѝ беше просто блед геометричен дизайн, малки бели квадрати на малко по-тъмносив фон.

— Къде са клавишите? — Той рязко посочи с глава към Даниел.

— Залепени със скоч за долния край на бюрото.

Той сякаш я оглеждаше отново през противогаса.

Застави се със силата на волята си да изглежда спокойна и отстъпчива. *Свали го, свали го, свали го*, молеше се безмълвно.

Той събори стола ѝ с ритник.

Тя задържа врата си стегнат, когато лявата ѝ ръка и бедрото ѝ се блъснаха в земята със свирепа сила. Едва успя да предпази главата си от нов удар в цимента. Не беше сигурна дали вече имаше сътресение, а наистина ѝ бе нужно мозъкът ѝ да работи както трябва.

Той сграбчи облегалката на стола и рязко я дръпна да се изправи. В дясната си ръка държеше ключовете.

— Това не беше необходимо — каза тя.

— Айнщайн, контролирай.

Ръмжене в лицето ѝ, още лиги по гърдите ѝ.

Батман се извърна и бързо отключи оковите на Даниел.

— Какво има в интравенозната система?

— Физиологичен разтвор в горната банка, подхранващи вещества в долната.

— Наистина. — Саркастично. — Какво ще стане, ако измъкна тръбичките?

— Ще има нужда да пие нещо, когато се свести. Но не използвай бутилките в лявата страна на минихладилника пред палатката. Отровени са.

Той се обърна, смъквайки противогаса от главата си, за да може да ѝ отпрати по-убедителен кръвнишки поглед, и в същото време дръпна от главата си запотената вълнена шапка.

Даааааааааа!

Възпря облекченото изражение на лицето си, когато той пусна противогаса на пода.

— Смени тактиката — отбеляза той кисело, прокарвайки ръка през късата си, влажна коса. — Или всъщност отровените бутилки са

онези отдясно?

Тя вдигна спокойно поглед към него:

— Помислих те за някой друг.

А после наистина го *погледна*.

Не разполагаше с нужните ресурси да попречи на лицето си да реагира сега. Всичките ѝ теории отново се завъртяха като вихър и куп неща си дойдоха на мястото.

Той се подсмихна самодоволно, осъзнал какво виждаше тя.

Толкова много насочващи улики ѝ бяха убягнали.

Снимките с лицето, което *беше* на Даниел, но в същото време *не беше*.

Дупките в досието относно миналото на Даниел, липсващите снимки.

Време, дати, *рождени дати* — най-лесните дребни промени, които да направиш, ако искаш да скриеш нещо.

Странната неохота на Даниел да повярва какво вижда, когато гледаше шпионските снимки.

Борбата му да остане лоялен.

Онези дълги, дълги пръсти.

— Другия Даниел — прошепна тя.

Самодоволната усмивка изчезна:

— А?

Тя изпусна малко облаче дъх и завъртя очи — не можа да се съдържи. Всичко това твърде много приличаше на някой от нелепите сапунени сериали на майка ѝ. Спомни си раздражението от всяка ваканция, която тя и майка ѝ бяха прекарвали заедно, следобедите, изгубени за невероятно бавните, неправдоподобни драми. Никой никога не беше наистина мъртъв; всички се връщаха. А после се появяваха близнаците. Вечно близнаците.

Батман всъщност не приличаше чак толкова на Даниел, при положение че бяха еднояйчни близнаци. Чертите на Даниел бяха фини, изражението му — кротко. Батман беше целият в твърди ъгли и сурови изражения. Лешниковите му очи изглеждаха по-тъмни може би само защото веждите му бяха смъкнати надолу и ги засенчваха. Косата му беше със същия цвят и чупки, но беше късо подстригана, така, както тя би очаквала от един агент. Съдейки по по-якия му врат, предположи, че Батман имаше мускули, придобити чрез тренировки във фитнеса за

разлика от спортното телосложение на Даниел. Не чак невероятно едър, иначе не би могъл да мине за брат си на снимките. Просто с потвърди, по-очертани мускули.

— Кевин Бийч — изрече тя безизразно. — Жив си.

Той седна на ръба на бюрото. Когато очите ѝ го проследиха, тя не ги остави да се спрат дори за секунда върху часовника на компютъра ѝ точно до лакътя ѝ.

— Ти кого очакваше?

— Имаше няколко варианта. И всичките щяха да изискват аз и брат ти да сме мъртви. — Тя поклати глава. — Не мога да повярвам, че се хванах на това.

— На кое?

— Даниел никога дори не е срещал Де ла Фуентес, нали? Винаги си бил ти.

Лицето му, което бе започнало да се отпуска, внезапно отново стана предпазливо и непроницаемо.

— Какво?

Тя кимна към фотографиите, разпилени по пода. Той сякаш ги забеляза за пръв път. Надвеси се да огледа една, после се наведе да я грабне. После онази под нея и следващата. Смачка ги в юмука си.

— *Откъде ги взе?*

— С любезното съдействие на малък отдел, работещ за американското правителство — името му не фигурира никъде. Работех за тях. Помолиха ме да се заема.

Лицето му се разкриви от ярост:

— Това е строго поверително!

— Няма да повярваш до какви неща имам свободен достъп.

Обръщайки се отново с лице към нея, той сграбчи предницата на тениската ѝ и я повдигна заедно със стола на няколко сантиметра от пода.

— Коя си ти?

Тя запази спокойствие:

— Ще ти кажа всичко, което знам. Изиграха ме и съм горе-долу толкова доволна от това, колкото и ти.

Той я пусна долу. Искаше ѝ се да преброи наум, да отбележи времето, но се страхуваше, че той ще забележи разсейването ѝ. Стоеше над нея със скръстени ръце.

— Как ти е името?

Тя заговори толкова бавно, колкото мислеше, че може да ѝ се размине безнаказано:

— Някога името ми беше д-р Джулиана Фортис, но сега съществува смъртен акт с това име. — Наблюдаваше лицето му, за да види дали каквото и да е от тази информация му говореше нещо; не, доколкото можеше да определи. — Действах по нареждания на отдела — той няма друго име. Не съществува официално. Работеха с ЦРУ и няколко други програми за операции под прикритие. Специалисти по разпитване.

Той отново седна на ръба на бюрото.

— Преди три години някой реши да унищожи двата ключови кадъра на отдела. А именно мен и моя ментор, д-р Джоузеф Барнаби. — Все още никакво разпознаване. — Не зная защо, въпреки че имахме достъп до невероятно деликатна информация, и предполагам, че е било заради нещо, което сме знаели. Убиха д-р Барнаби и се опитаха да убият мен. Оттогава бягам. Откриха ме четири пъти. Три пъти се опитаха да ме ликвидират чрез наети убийци. Последния път се извиниха.

Очите му бяха присвити преценяващо.

— Казаха ми, че имат проблем и се нуждаят от мен. Дадох ми купчина папки по ситуацията с Де ла Фуентес и посочиха брат ти като негов съучастник. Казаха, че след три седмици Даниел се готви да разпространи супервирус из Американския югозапад. Казаха ми, че имам три дни да откроя къде е вирусът и как да попреча на Де ла Фуентес да осъществи плана си.

Сега той клатеше глава.

— Казаха са ти всичко това? — попита стъписано.

— Контратероризмът винаги е бил главният компонент от работата ми. Знаем къде са заровени всички бойни глави и мръсните бомби.

Той присви устни, вземайки решение:

— Е, след като вече знаеш подробностите, предполагам, че не е огромно нарушение на политиката да ти кажа, че приключих ситуацията с Де ла Фуентес преди шест месеца. Смъртта на Де ла Фуентес не е обществено достояние. Онези, които са останали от

картела, си мълчат по въпроса, за да не изглеждат уязвими за конкуренцията.

Беше изненадана от облекчението, което изпита. Бремето от знанието, че толкова много хора бяха обречени на мъчителна екзекуция, беше по-тежко, отколкото бе осъзнавала.

— Да — промълви тя. — В това има логика.

Очевидно отделът не беше толкова хладнокръвен. Бяха си послужили с кошмарна катастрофа, за да я мотивират, но не се замесваха с цивилни граждани, все още намиращи се в опасност.

— А „Змията“?

Той я погледна неразбиращо.

— Съжалявам, прозвище от отдела. Вътрешните терористи?

— Моите сътрудници прибраха двама от тримата водачи и елиминираха целия южен клон. Няма оцелели.

Тя се усмихна напрегнато.

— Ти си човек, който провежда разпити — каза той с внезапно леден тон. — Мъчител.

Тя повдигна брадичка:

— Да.

— И си изтезавала брат ми за информация, която той не е имал.

— Да. Поне в най-първите етапи.

Той я удари с опакото на ръката. Главата ѝ рязко се отметна настрана, столът се разклати и той го бутна надолу с единия си крак.

— Ще си платиш за това — обеща.

Тя раздвижи челюстта си за секунда да установи дали има нещо счупено. Когато остана удовлетворена, че нищо не е сериозно повредено, отговори.

— Не съм напълно убедена — каза, — но мисля, че именно по тази причина му сториха това. Че именно затова ми разказаха цялата тази заплетена история.

През зъби:

— Каква причина?

— Не постигнаха блестящ успех в ликвидирането ми. Предполагам, сметнали са, че ти ще свършиш работата.

Той стисна челюст.

— Това, което не разбирам обаче — продължи тя, — е защо просто не са *поискали* от теб да го направиш. Или не са ти наредили,

предполагам. Освен ако... вече не работиш за ЦРУ? — предположи тя.

Издаде го бе пистолетът. От проучването си беше напълно сигурна, че HDS бе пистолетът, най-често носен от агентите на ЦРУ.

— Ако не си знаела за мен, откъде знаеш къде работя? — запита той.

Когато почти бе преполовил въпроса си, тя видя как яркобелият правоъгълник в периферното ѝ зрение почернява. Опитвайки се да не се набива на очи, си пое дъх през носа толкова дълбоко, колкото можа.

— Отговори ми — изръмжа той и вдигна отново ръка.

Тя просто се взираше в него, без да диша.

Той се поколеба с набраздено чело, после очите му се разшириха. Хвърли се за противогаза на пода.

Изгуби съзнание още преди да падне на земята.

Още едно глухо тупване — кучето се свлече като купчинка козина до стола ѝ.

При тренировъчни условия веднъж беше задържала дъха си за минута и четирийсет и две секунди, но никога не бе успяла да повтори това забележително постижение. Обикновено оставаше без дъх на около минута и петнайсет секунди, все още далеч над средните резултати — капацитетът на белите ѝ дробове се беше превърнал в приоритет в живота ѝ. Този път, разбира се, не беше успяла да изпълни дробовете си с кислород предварително. Но нямаше да ѝ трябва цяла минута.

Примъкна стола си до отпуснатото тяло на Батман и се отгласна напред, опирайки коленете си в гърба му. С вързани пред тялото ѝ ръце беше... относително лесно. Кевин Бийч беше оставил противогаза на Даниел на пода; тя го захвана с пръст, а после наклони стола назад, докато и четирите крака стъпиха на земята. Наведе лице толкова близо до ръцете си, колкото можа, и нахлузи противогаза през главата си, притискайки гумения ръб плътно до лицето си, за да го запечата.

Изпусна въздуха със силно свистене, прочиствайки клапата, а после колебливо си пое дъх.

Предполагаше, че дори ако някой от химикалите се бе задържал, тя все още щеше да е добре. Беше си изградила доста добра резистентност и нямаше да остане в безсъзнание толкова дълго, колкото другите. Но беше особено приятно да има такава голяма преднина.

Притича до бюрото и потри пластмасовите белезници около китките си в ръба на скалпела върху подноса с инструментите си. Той изпука бързо при натиска, който прилагаше. Беше лесна работа да среже останалите връзки, и после беше свободна.

Първо най-важното. Нагласи скрийнсейвъра на компютъра си да се появи след петнайсет минути неизползване на екрана.

Не можеше да повдигне Батман, проснат по лице на пода до брат си, но ръцете и краката му бяха достатъчно близо до тези на Даниел, за да може да използва ремъците, които бяха пристягали лявата китка и левия глезен на Даниел, и да завърже тези на Кевин. Той беше захвърлил ключа небрежно на масата до Даниел; тя го прибра в джоба си.

Не върза отново Даниел. Може би беше грешка, но вече му беше причинила толкова много неща, че просто ѝ се струваше нечестно. А и не се страхуваше от него. Още една потенциална грешка.

Свали оръжията на Батман и извади патроните и ударниците от пушката и пистолета HDS. Сложи предпазителя на Зигзауера и го пъкна отзад в колана си. Харесваше ѝ — изглеждаше по-сериозно от нейния РРК. Излезе до боксовете в обора да намери своя РРК, а после го пъкна до зигзауера. Беше по-добре запозната със своя. По-добре да държи и него под ръка.

Намери обувките си, прибра другите оръжия, а после на връщане в палатката взе хамалските ремъци. Кучето беше прекалено тежко, за да го премести лесно, затова уви ремъците около него и го повлече обратно към спалното помещение. Отначало просто затвори вратата и си тръгна — кучетата нямаха палци, които да противостоят на другите пръсти. Миг по-късно обаче размисли. Все пак кучето се казваше Айнщайн; кой знае на какво беше способно? Потърси нещо, което да завлече пред вратата. Повечето тежки машини бяха занитени. След няколко секунди мислене заобиколи до сребристия седан. Едва се побираше между палатката и боксовете. Изкара го чак до вратата на спалното помещение, вклини дясната броня плътно до дървото, а после превключи на паркиране. Натисна ръчната спирачка за по-сигурно.

Затвори вратата на обора и отново задейства защитите. Един бърз поглед навън ѝ показа, че почти се разсъмваше.

Обратно към другия Даниел. Свалянето на костюма на Батман беше тежка задача. Материята между парчетата кевлар беше плътна и обточена с фини шнулове почти като хрущял. Прекърши две остриета в нея, докато накрая се отказа, когато стигна до кръста му. Задоволи се да смъкне горната половина и да опипа краката му, по които нямаше толкова много кевлар, който да ги прикрие. Намери един нож, прибран в калъф на кръста му, и по един, натикан във всеки от ботушите. Изхлузи чорапите му. Кутрето на левия му крак липсваше, но нямаше други оръжия, поне тя не ги намери. Не че щяха да му трябват, ако отново се добереше до нея. Цялото му тяло бе покрито със стройни, твърди възета от мускули. Гърбът му беше целият в белези — някои от куршуми, други — от остриета, и едно лошо изгаряне — с още един издайнически белег под ръба на пътя на косата му. Той също си беше свалил проследяващия чип. Определено вече не работеше за ЦРУ. Дезертър? Двоен агент?

Но как беше открил брат си?

Тя си спомни бръмченето на шумния витлов самолет, боботещото тупване от импровизираното аварийно кацане — някой, който бърза, бе си помислила. Някой, за когото времето беше най-големият проблем.

Обърна се да погледне Даниел; изглежда, че трябваше да го прегледа още веднъж. Беше огледала по-задълбочено гърба му, затова сега се вгледа внимателно в корема, слабините и бедрата му. Нещо, което трябваше да направи по-рано, но бе изтълкувала ситуацията плачевно погрешно.

Мисълта за времето — припрения начин, по който Батман бе пристигнал и предприел нападението — я насочи към онова, което търсеше. Едно обикновено проследяващо устройство сочеше единствено къде се намира субектът, а Даниел всъщност не беше чак толкова далече от къщи, недостатъчно далече, за да накара мъртвия си брат да изпадне в паника и да се втурне с насочени оръжия. Следователно това проследяващо устройство сигурно отчиташе нещо повече, не просто местонахождението, и трябваше да е поставено на правилното място.

Идваше ѝ се да се нарича от яд, когато го видя — малкия червен белег, който стърчеше като опашка от залепващата лента, с която бе прикрепил тръбичката на катетъра към крака му. Сега дръпна лентата

— и бездруго винаги беше по-добре това да се прави, когато субектът още е в безсъзнание, а после измъкна катетъра. Скоро щеше да му се наложи да стане.

Белегът беше миниатюрен, без никаква изпъкналост под кожата. Предположи, че устройството сигурно беше имплантирано по-надълбоко, до бедрената артерия, без съмнение. Когато кръвното му налягане се бе вдигнало до безумни стойности при първия рунд от разпита или може би дори от страха му, когато най-напред се беше свестил, устройството сигурно бе предупредило брат му. И който друг там го наблюдаваше. Щеше да се наложи да измъкне проследяващото устройство.

Имаше достатъчно време, преди той да дойде на себе си, затова взе комплекта си за първа помощ. След като нахлузи ръкавици, обезболи мястото и стерилизира скалпела — хубаво, че не беше изпочупила всичките в костюма на Батман. Натри кожата с йод, после направи бърз, спретнат разрез върху стария, макар и малко по-дълъг. Нямахме форцепс или пинцети, затова просто започна да опипва внимателно с един пръст отвън и един отвътре. Когато намери устройството — малка капсула колкото бонбон за гърло, успя да го натисне и да го извади сравнително лесно.

Почисти мястото, а после залепи ръбовете с лепило за кожа.

След това обработи разранената и възпалена кожа на китките и глезените му, като почисти и превърза всичко. Накрая го зави с одеялото и му сложи възглавницата.

Остави капсулата да се охлади на стоманената маса. За всекиго, който наблюдаваше проследяващото устройство върху някой монитор, щеше да изглежда, че Даниел Бийч току-що е умрял. Имаше предчувствие, че смъртта му нямаше да обезпокои никого в отдела. Сега имаше по-добър усет за плана на другата страна и беше напълно сигурна, че не ставаше дума само за нея.

Излезе от палатката, за да се погрижи за лицето си, като първо избърса кръвта, а после се опита да прецени пораженията. Устната беше подута, а разкъсването имаше нужда от един шев; сложи капка суперлепило. От бузата ѝ бяха охлузени няколко пласта кожа и щеше да има две много ясно изразени синини на очите. Носът ѝ бе подут и изкривен, затова се възползва, че в сегашното си състояние не

чувстваше болка, и го побутна, за да го върне отново в предишната му форма, доколкото можеше.

Болката щеше да се върне доста скоро, макар че си беше приложила максималната доза от наркотика, който тайно наричаше *Оцеляване*. Не беше предвиден да действа продължително; целта му беше само да ѝ помогне да оцелее в нападение като това, което бе преживяла току-що. Донякъде като адреналина, който тялото ѝ произвеждаше естествено, само че много по-мощен и с някои опии за блокиране на болката. *Оцеляване* не фигурираше никъде; списъкът на задълженията ѝ не беше включвал създаване на смеси срещу изтезания, но си бе помислила, че това може да е нещо, което ще ѝ потрябва някой ден, и се беше оказала права. Сега не го използваше за пръв път — беше реагирала твърде бурно на онези по-ранни опити за покушение, но това *беше* първият път, когато наистина бе оцеляла след сериозни поражения с *Оцеляване* в организма си. Беше доволна от представянето му.

Нямаше с какво да закрепя стабилно носа си, затова за известно време щеше да ѝ се наложи да опита да внимава повече с лицето си. За щастие, спеше по гръб.

Лицето щеше да бъде проблем. Голям проблем. Едва ли можеше сега да влезе в някоя бакалия и да остане незабелязана.

След като направи всичко, за което можа да се сети, легна на походното легло за десет минути просто да събере сили — или каквото бе останало от тях. Наркотикът още я караше да се чувства силна, но знаеше, че е понесла някои щети. Щеше да има последици, с които да се справи. Имаше нужда от време да си почине и да се възстанови — време, което никой нямаше да ѝ даде.

9

Реши да събуди Даниел. Щом Батман дойдеше на себе си — което вероятно щеше да е след петнайсетина минути или там някъде, разговорът нямаше да е много вежлив. Тя искаше шанс да обясни — и да се извини — преди да започнат крясъците и заплахите със смърт.

Рестартира мрежовите протоколи на компютъра.

Химическата смес във въздуха отдавна се беше разсеяла, затова противогазът вече не ѝ трябваше в палатката. Грабна другия противогаз, после затъкна двата комплекта ремъци в гайките на колана си, задържайки ги близо до себе си.

Първо измъкна интравенозната система на Даниел. Не искаше да е вързан към каквото и да е, когато дойде на себе си. Стигаше му толкова. Вените му все още изглеждаха добре. Беше лесно да инжектира разтвора в антекубиталната ямка на другия му лакът. Седна на ръба на масата, смъкната ниско, така че почти опираше в пода. Обви ръце около коленете си и зачака.

Той дойде в съзнание бавно, примигвайки, заслепен от горното осветление. Вдигна едната си ръка да засенчи очите си, после се осъзна. Взря се в ръката си — свободна, бинтована, а после очите му се стрелнаха из ярко осветеното помещение.

— Алекс? — попита тихо.

— Тук съм.

Той се извърна към нея предпазливо, раздвижвайки крака под одеялото, за да провери дали още е вързан.

— Какво става сега? — попита предпазливо, с очи, които все още се мъчеха да се фокусират.

— Вярвам ти. И много съжалявам за онова, което ти причиних.

Загледа го как смила това. Той се повдигна внимателно на лакът, после се вкопчи в одеялото, осъзнавайки отново, че е гол. Беше странно как не-медиците реагираха на това; обикновено лекарите се чувстваха твърде непринудено по отношение на голотата. Тя се отнасяше към голотата точно по същия начин както всеки друг лекар,

но той нямаше как да го предположи. Трябваше да си сложи лабораторната престилка.

— Наистина ли ми вярваш? — попита той.

— Да. Знам, че не си човекът, за когото те мислех. Бях... подведена.

Той се надигна още малко, движейки се предпазливо, в очакване нещо да го заболи. Би трябвало да се чувства добре, само че просто уморен от мускулните спазми. А горната част на дясното бедро щеше да го наболява, когато ефектът от местната упойка отминеше.

— Аз... — поде той, а после застина. — *Какво е станало с лицето ти?*

— Дълга история. Може ли да кажа нещо, преди да задълбая в нея?

Изражението му беше изпълнено със загриженост. За нея? Не, това не можеше да е вярно.

— Добре — съгласи се той колебливо.

— Виж, Даниел, онова, което ти казах преди, беше вярно. Не обичам да наранявам хората. Не ми харесваше да наранявам теб. Правя го само когато мисля, че другият вариант е много по-ужасен. Никога преди в живота си не съм правила това — да наранявам напълно невинен човек. Никога. Не всеки човек, когото са искали от мен да разпитвам, е бил толкова покварен, колкото останалите, но всички бяха поне част от кроежа. Отдавна съм осъзнала, че предишните ми шефове биха прибягнали до почти всичко, но още не мога да повярвам, че ме подмамиха да разпитвам някого напълно невинен.

Той обмисли това за няколко секунди.

— Да ти простя ли ме молиш?

— Не, не моля за това. Никога не бих молила за това. Но исках да знаеш. Никога не бих те наранила, ако не бях вярвала искрено, че това ще спаси живота на много хора. Толкова съжалявам.

— Ами наркочилърът? Вирусът? — попита той неспокойно.

Тя се намръщи:

— Получих някои нови сведения. Очевидно, вече са се справили с Де ла Фуентес.

— Никой няма да умре?

— Не и заради превърнат в оръжие вирус, разпространен от наркочилър, не.

— Значи това е хубаво, нали?

Тя въздъхна:

— Да. Предполагам, че това е светлият лъч в случилото се тук.

— Сега ще ми кажеш ли какво е станало с лицето ти? Злополука ли си претърпяла? — Отново същата загриженост.

— Не. Нараняванията ми са свързани с новата информация, която споменах. — Не беше сигурна как да му поднесе новината.

Внезапно възмущение. Раменете му се напрегнаха.

— Някой ти е *причинил* това — нарочно? Заради това че ме нарани?

Умът му със сигурност не работеше като този на някого от хората с нейната професия. Неща, които щяха да са очевидни за всекиго, който някога беше работил по който и да е етап от някоя мисия, му бяха напълно чужди.

— В общи линии, да — отговори тя.

— Нека поговоря с него — настоя той. — Аз също ти вярвам. Зная, че не искаше да го направиш. Опитваше се да помогнеш.

— В действителност не това е проблемът. Тъ, Даниел, нали знаеш, когато ти показвах онези снимки преди и ти разпозна човека на тях, но не искаше да ми кажеш кой е?

Лицето му стана непроницаемо. Той кимна.

— Можеш да се отпуснеш. Не искам от теб да признаваш нищо; това не е номер. Не знаех, че имаш близък. Прикрили са това в досието, за да не...

— Не, но това не беше Кевин — прекъсна я той. — Именно това не разбирах. Изглеждаше точно като него, но е невъзможно. Кевин е мъртъв. Умря в затвора миналата година. Не знам кой би могъл да е, освен ако не сме били всъщност трима близнаци, а мисля, че мама може би щеше да е забелязала това...

Той млъкна, без да довърши, забелязвайки как изражението ѝ се променя.

— Какво? — попита той.

— Не съм сигурна как да ти кажа това.

— Да ми кажеш какво?

Тя се поколеба за момент, после се изправи и заобиколи масата. Очите му я проследиха, после той се надигна и седна, загръщайки

одеялото внимателно около кръста си. Тя спря и погледна надолу. Очите му последваха нейните.

Лицето на Кевин Бийч беше обърнато към масата, където седеше Даниел. Беше любопитно колко много повече приличаше на Даниел, когато беше в безсъзнание и цялото напрежение в изражението му бе изличено.

— Кевин — прошепна Даниел: лицето му побеля, после отново се обля в ярка руменина.

— Знаеше ли, че брат ти работи за ЦРУ? — попита тя тихо.

Той вдигна поглед, стъписан:

— Не, не, той беше в затвора. Пласираше наркотици. — Поклати глава. — Нещата тръгнаха на зло, след като родителите ни починаха. Кев прие нещата много надълбоко. Започна да се самоунищожава. Имам предвид след „Уест Пойнт“...

— *Уест Пойнт?*

— Да — каза той с безизразно лице. Очевидно важността му убягваше. — Преди наркотиците той беше различен човек. Дипломира се сред първите по успех в класа си. Приеха го в школата за рейнджъри... — Даниел млъкна, без да довърши, опитвайки се да разгадае намръщеното ѝ изражение.

Разбира се. Алекс потисна една въздишка, ядосана на себе си, задето не се безпокоеше повече за празнините в информацията от досието, за това, че не бе отделила нужното време да открие някоя отдалечена библиотека, където можеше спокойно да проучи всички роднински връзки на Даниел.

Даниел погледна отново надолу към брат си:

— Не е мъртъв сега, нали?

— Просто спи. Ще се събуди след няколко минути.

Челото на Даниел се набразди:

— В какво е облечен?

— Вероятно в някакъв военен брониран екип. Не е моята специалност.

— ЦРУ — прошепна той.

— Операции под прикритие, предполагам. Брат ти не се е самоунищожавал, просто е сменил категорията. Затова е бил замесен с наркобарона.

Изражението на широко отворените му очи стана сериозно:

— Помагал е на наркобарона с вируса? — прошепна той.

— Не. Всъщност го е обезвредил. В общи линии сме на една и съща страна, въпреки че не би се досетил, като ни гледаш. — Тя побутна проснатото по гръб тяло на Кевин с големия пръст на крака си.

Даниел рязко вдигна глава обратно към нейната:

— Кевин ли ти направи това на лицето? — Странно, но звучеше по-разстроен от това, отколкото от мисълта, че брат му е безпощаден престъпник.

— Да, а аз му причиних това. — Ново побутване.

— Но нали ще се свести?

Алекс кимна. Изпитваше леко противоречиви чувства относно свестяването на Батман. Нямаше да е приятно. А Даниел проявяваше такова разбиране относно всичко, относно нея. Това вероятно щеше да се промени в мига щом брат му започнеше да говори.

Той се усмихна съвсем леко, загледан в уязвимия гръб на брат си:

— Значи ти спечели?

Тя се засмя:

— Временно.

— Той е *много* по-едър от теб.

— Бих казала, че аз съм по-умна, но допуснах някои много големи грешки в сигурността си тук. Мисля, че просто извадих повече късмет този път.

Даниел понечи да се изправи на крака, после се поколеба:

— Дрехите ми някъде тук наоколо ли са?

— Съжалявам, не. Мислех, че в тях може да има проследяващи устройства. Наложих се да ги срежа, за да ги сваля от теб, и да ги захвърля.

Той се изчерви отново чак до малкото петно на гърдите си. Прочисти гърло:

— Защо някой би сложил проследяващо устройство на *мен*?

— Е, по онова време мислех, че наркобаронът може би те държи под наблюдение. Или че си клопка и моят отдел ще те използва, за да проследи *мен*. Което е малко по-близо до истината всъщност.

Той се намръщи:

— Вече наистина съм объркан.

Тя му изложи систематизираната версия възможно най-сбито. Докато тя говореше, той се изправи на крака, увивайки одеялото около

кръста си като огромна хавлиена кърпа, и започна да крачи напред-назад пред тялото на брат си.

— Опитали са се да те убият *четири* пъти? — попита, когато тя свърши.

— Мисля, че вече стават пет — каза тя, поглеждайки многозначително към Батман.

— Не мога да повярвам, че Кевин е жив. — Той въздъхна. Прибра дългите си крака под одеялото и се настани на пода до главата на брат си. — Не мога да повярвам, че ме е излъгал. Не мога да повярвам, че ме е оставил да го мисля за престъпник... Не мога да повярвам, че ме е оставил да мисля, че е *умрял*... Не мога да повярвам колко пъти му ходих на свиждане — знаеш ли колко *време* отнема шофирането от окръг Колумбия до Милуоки?

Той се вгледа мълчаливо в брат си. Тя му даде един миг. Не можеше да си представи как щеше да се почувства, ако Барнаби влезеше обратно в живота ѝ без предупреждение. Как човек смилаше нещо такова?

— Когато дойде на себе си — промърмори тихо Даниел, — ще му цапна един в гърлото.

Е, това беше единият начин за справяне.

— Защо му сложи белезници? — зачуди се Даниел.

— Защото в мига щом дойде в съзнание, ще се опита да ме убие.

Отново широко разтворени очи:

— *Какво?*

— Не е трудно за разбиране. Всичко, което знаеше, когато влезе през покрива, беше, че някой ти причинява болка. Остави ме да живея само защото не беше сигурен дали наистина си добре. Например може би щеше да се наложи да ти дам противоотрова или нещо такова. Напълно сигурна съм, че ако не бях имала предимство за секунда, щеше да ме застреля в минутата, щом се събудиш.

Виждаше, че Даниел не ѝ вярва. Той поклати глава със смъкнали се надолу вежди, разстроен. Кичур гъсти къдрици увиснаха на челото му, все още малко влажни от пот. Беше удивително колко кратко време беше изминало всъщност, но всичко се бе променило. И ѝ трябваше нов план.

Беше ли безопасно да се върне в най-последния си дом, мястото, където живееше, когато Карстън се свърза с нея? Със сигурност щеше

да е най-лесно. Там имаше храна и нямаше да се налага никой да вижда лицето ѝ в продължение на колкото там време трябваше, за да придобие отново нормален вид. Не мислеше, че бе изложила на риск къщата...

Но после какво? Колко от скритите си парични запаси бе хвърлила на вятъра заради този глупав капан? Колко време щеше да успее да изкара с онова, което имаше?

Карстън знаеше за онлайн присъствието ѝ, затова щеше да е рисковано да се заеме да си търси истинска работа по интернет. Не беше нужно отделът да знае къде е тя, за да ѝ върже ръцете.

Нещо докосна крака ѝ и тя подскочи. Беше просто ръката на Даниел.

— Не исках да те изплаша, съжалявам.

— Не се извинявай.

— Просто изглеждаш толкова разтревожена. Недей. Мога да говоря с Кевин.

Тя се усмихна безрадостно:

— Благодаря, но в момента не се тревожа за нашия Лазар.

— Тревожиш се за твоя отдел.

Тя се извърна, отиде до компютъра си и отпусна ръка върху клавиша за интервал. Надяваше се, че не изглежда умишлено.

— Да — каза, без да го поглежда. — Може да се каже.

С крайчеца на окото си забеляза кратко колебание в дишането на Кевин, преди отново да стане равномерно. Хубаво, че се беше отместила. Определено не искаше да е близо до него сега.

— Има ли... не знам... има ли нещо, което мога да направя, за да помогна? — попита Даниел сериозно.

Тя се взря в него, изненадана да почувства как в очите ѝ напират истински сълзи.

— Не мисля, че заслужавам помощта ти, Даниел.

Той издаде гърлен звук на раздразнение.

— А и всъщност — продължи тя — ти си имаш достатъчно собствени проблеми.

Беше ясно, че той не бе премислил дългосрочните последици от случилото се.

— Какво имаш предвид?

— Сега ти също си мишена. Току-що научи много неща, които не се предполага да знаеш. Ако се прибереш у дома, ако се върнеш към нормалния си живот, те ще го прекратят.

— Да не... се... връщам?

Той беше напълно зашеметен. В нея се надигна съчувствие. Отново си спомни колко далечен беше неговият вид живот от нейния. Той вероятно мислеше, че може да оправи всичко, като наеме адвокат или пише на конгресмена си.

— Но Алекс, аз трябва да се върна. Моят отбор участва в турнира за шампионската титла!

Тя не можа да се сдържи. Започна да се смее и боцкащите сълзи се превърнаха в истински капки. Видя изражението му и махна извинително с ръка.

— Извинявай — каза задъхано. — Въобще не е смешно. Съжалявам. Мисля, че въздействието на обезболяващите ми започва да отминава.

Той се изправи бързо на крака:

— Имаш ли нужда от нещо? Аспирин?

— Не, добре съм. Просто трябва да се съвзема.

Той се приближи и леко отпусна длан върху ръката ѝ. Тя почувства парването: натъртеното място там точно започваше да става чувствително. Щеше да е много тежък ден.

— Сигурна ли си? — попита той. — Не мога ли да ти донеса нещо?

— *Защо се държиш толкова мило с мен?*

Той я погледна изненадано.

— О. Предполагам, че разбирам какво имаш предвид.

Най-накрая, помисли си тя. Вече започваше да се тревожи, че може би опиятът, с който си беше послужила, за да го отвлече — *Следвай водача*, има някои трайни неврологични ефекти, които бяха пропуснали по време на изпитанията.

— Виж — каза тя. — След като си побърбя с Кевин, ще си събера нещата, а после ще ти дам ключа, за да можеш да отключиш оковите на брат си, след като се кача в колата си.

— Но къде ще отидеш? Ами нараняванията ти?

— Отново се държиш мило и загрижено, Даниел.

— Извинявай.

Тя се засмя отново. Накрая звукът излезе накъсан като ридание.

— Сериозно обаче — каза той, — не е нужно да тръгваш веднага. Имаш вид, сякаш ще ти дойдат добре малко сън и медицински грижи.

— Не влиза в плана. — Тя се настани в стола пред бюрото, надявайки се, че той не може да види точно колко схваната и изтощена се чувстваше.

— Искан ми се да можем да поговорим повече, Алекс. Не знам какво се предполага да правя сега. Ако говориш сериозно, че не мога да се върна... дори не знам как да започна да мисля за това.

— Напълно сериозна съм. И съжалявам. Но мисля, че брат ти вероятно може да те осведоми за подробностите. Предполагам, че го бива в криенето повече от мен.

Той погледна брат си — облечен наполовина в костюм на Батман — със съмнение.

— Мислиш ли?

— Не си ли съгласен, Кевин? — попита тя. Беше почти сигурна, че е буден поне от няколко минути.

Даниел се смъкна на загърнатите си в одеялото колене до брат си.

— Кев?

Бавно, с въздишка, Кевин обърна глава да погледне брат си.

— Здравсти, Дани.

Даниел се приведе и го прегърна непохватно. Кевин го потупа по ръката със свободната си длан.

— Защо, Кев, защо? — попита Даниел: гласът му прозвуча приглушено в косата на Кевин.

— Опитвах се да те опазя, хлапе. Да те опазя от хора като тази... — И той добави няколко твърде неласкави описания по неин адрес; знаеше всички отделни думи, но съчетанията бяха твърде необичайни.

Даниел рязко се отдръпна и перна Кевин по главата.

— Не говори така.

— Ти майтапиш ли се с мен? Тази психопатка те изтезаваше.

— Не задълго. И го направи само защото...

— Нима защитавах тази... — Още изобретателни обиди.

Даниел го цапна отново. Не силно, но Кевин не беше в настроение за игра. Сграбчи ръката на Даниел и я изви в неприятна

поза. Повдигна дясното си коляно под тялото и се опита да се издърпа от масата. Заключените колела изсвистяха по пода, когато металният плот помръдна с няколко сантиметра.

Очите ѝ се разшириха. Масата сигурно тежеше поне деветдесет килограма. Тя примъкна стола си назад.

Даниел се бореше със свободната си ръка, опитвайки се да разкъса хватката на брат си.

— Ще ти пусна отново газ, ако не го пуснеш — заплаши тя Кевин. — Лошата новина е, че химикалът наистина има няколко негативни странични ефекта. Убива само малък процент от мозъчните ти клетки при всяко използване, но пораженията се натрупват с времето.

Кевин пусна ръката на Даниел, изгледа я кръвнишки веднъж, а после се съсредоточи върху брат си.

— Дани, слушай ме — изсъска той. — По-едър си от нея. Вземи ключовете и ме измъкни от тези... — Внезапно лицето му застина, почервения като цвекло и кръвоносните съдове на челото му започнаха да пулсират в такт с думите му. — Къде ми е кучето? — изкрещя ѝ. Масата се придвижи със скърцане още два сантиметра и половина по пода.

— Спи в задната стая. — Трябваше да положи усилие, за да запази спокоен тон. — Тежи по-малко от теб; за отминаването на въздействието от газа ще трябва повече време.

Даниел разтриваше китката си и изглеждаше объркан:

— Куче ли?

— Ако той не е сто процента... — поде заплашително Кевин.

— Кучето ти ще е добре. Сега трябва да ти задам няколко въпроса.

Даниел вдигна поглед към нея с обезумяло изражение:

— Какво?

Тя хвърли поглед към него и поклати глава:

— Не така. Просто нормален обмен на информация. — Обърна се обратно към Кевин: — Може ли да поговорим спокойно само за няколко минути, моля те? После ти се махам от главата.

— Само в мечтите ти, психарка такава. Имаме недовършена работа.

Тя вдигна вежди над насинените си очи:

— В такъв случай може ли да поговорим няколко минути, преди да те поставя в медикаментозна кома?

— Защо бих направил каквото и да е за теб?

— Защото става дума за безопасността на брат ти, а ми е ясно, че това е нещо, което е важно за теб.

— Ти си тази, която въввлече Дани в това...

— Това не е изцяло вярно. Свързано е колкото с теб, толкова и с мен, Кевин Бийч.

Той я изгледа гневно:

— Вече не те харесвам, госпожо. Наистина не искаш да усилиш това чувство.

— Отпусни се, агент под прикритие. Изслушай ме.

Очите на Даниел се стрелкаха напред-назад, сякаш беше зрител в тенис мач.

Кевин гледаше на кръв.

— ЦРУ смята, че си мъртъв? — попита тя.

Той изсумтя.

— Ще приема това за „да“.

— Точно така, това е „да“, ти...

Даниел удари с опакото на ръката си Кевин по темето, а после забързано се отдръпна, когато Кевин посегна да го сграбчи. После Кевин се съсредоточи отново върху нея.

— И нещата ще си останат така. Оттеглих се.

Тя кимна, обмисляйки чутото. Отвори празен документ на компютъра си и въведе поредица от случайни медицински термини.

— Какво печаташ?

— Бележки. Писането на клавиатурата ми помага да мисля. — Всъщност беше сигурна, че той щеше да забележи, ако тя постоянно докосваше „случайно“ компютъра, за да поддържа екрана активен, а този капан можеше да ѝ потрябва отново днес.

— В такъв случай какво значение има? Умрях. Дани вече не би трябвало да е мишена.

— Бил съм мишена? — попита Даниел.

Кевин се подпря на десния си лакът и се наведе към брат си:

— Действах под дълбоко прикритие, хлапе. Всеки, свързал ме с теб, щеше да те използва като средство, за да се добере до мен. Това е една от неприятните страни на работата. Именно затова минах през

цялата тази измислица със затвора. Стига на хартия Кевин Бийч да го нямаше, лошите нямаше да узнаят за теб. Отдавна не съм се представял като Кевин.

— Но когато идвах на свиждане...

— От управлението ме свързваха с надзирателя. Когато ти беше на път, стига да можех, долитах и се явях на срещата. Ако не бях на разположение...

— Затова беше в изолатора. Или казваха, че си. А не заради сбиване.

— Да.

— Не мога да повярвам, че си ме лъгал в лицето толкова много години.

— Това беше единственото, което можех да направя, за да те опазя.

— А какво ще кажеш да си беше избрал друга работа?

Тя се намеси, когато вените по челото на Кевин започнаха да се издуват отново:

— Може ли да отложим драмата от новата ви среща за момента? Мисля, че сглобих историята. Слушайте, моля ви. И съм сигурна, че ще ми кажете, ако греша.

Две почти еднакви лица я погледнаха с почти противоположни изражения.

— Добре — продължи тя. — И така, Кевин, инсценирал си смъртта си — след задачата по обезвреждането на Де ла Фуентес, нали така? — Кевин не реагира по никакъв начин, така че тя продължи: — Каза, че това е било преди шест месеца. Мога единствено да заключа, че Управлението е било обезпокоено от липсата на тяло...

— О, имаше тяло.

— Тогава са били обезпокоени заради несъответствията при това тяло — рязко каза тя. — И са измислили план да те изтеглят просто за всеки случай.

Той се намръщи. Познаваше бившите си шефове точно както тя познаваше своите.

— Даниел е слабото ти място — както каза, средството, което биха използвали срещу теб. Те знаят това. Решават да го хванат, да видят какво ще стане. Но знаят на какво си способен, и никой не иска

да е човекът, който ще поеме цялата отговорност, ако все пак се окажеш жив.

— Но... — поде Кевин. Спря се, вероятно давайки си сметка, че каквото и довод да се бе канел да изтъкне, нямаше да е убедителен.

— Ти си проблем за ЦРУ. Аз съм проблем за моя отдел. По върховете хората, свързани с бившите работни места на двамата ни, са в доста проблемна ситуация. Така че ми предлагат сделка. „Свърши една работа за нас и ще прекратим лова.“ Сигурно са имали доста солидно разработен план, преди да се свържат с мен. Обработили са папките, подготвили са се да ми изложат историята за възникнала криза, на която не мога да обърна гръб. Никой от тях не предприема нищо срещу мен, защото вече са пожертвали три ценни кадъра при опитите си да го направят и не искат повече загуби. Знаели са, че ще дойда подготвена за нещо подобно. Но ако се окажеш *наистина* добър, може би не бих била достатъчно подготвена за теб.

Изражението на Кевин се бе променило, докато тя разгадаваше плана.

— А и в единия, и в другия случай — заключи той — един проблем бива разрешен.

— Сложно е. Звучи повече като дело на твоето управление, отколкото на моето, ако трябваше да предположа.

— Да, всъщност наистина звучи като типично за тях — съгласи се той неохотно.

— Значи ни събират заедно като два скорпиона в буркан и го разтърсват — каза тя. — По един или друг начин официално вписват победа. Може би, ако наистина, ама наистина имат късмет, ние се ликвидираме взаимно. Или поне омаломощаваме победителя. Няма вероятност за никакви загуби от тяхна страна.

И те наистина я бяха отслабили — бяха намалили активите ѝ и ѝ бяха нанесли физически поражения. Частичен успех за тях.

— И не ги смущава фактът, че брат ми също е заклецен в буркана — каза той ожесточено. — Само че той е мравка, а не скорпион. Просто го замесват, дори не ги е грижа, че е напълно беззащитен.

— Хей — протестира Даниел.

— Не се обиждай, Дани, но си опасен горе-долу колкото чифт ръчно изплетени чорапи.

Даниел отвори уста да отвърне, но го прекъсна силен вой от спалното помещение. Воят беше бързо последван от гневно ръмжене и няколко резки излайвания, а после — ожесточено драскане с нокти по дървената врата.

Радваше се, че си беше дала допълнителен труд да завърже вълка.

— Разстроен е — каза обвинително Кевин.

— Кучето е добре. Там има тоалетна, ако се обезводни.

Кевин само повдигна вежди, не толкова загрижен за животното, колкото би очаквала. Драскането с нокти и зъбенето не престанаха.

— Наистина ли си довел куче? — попита Даниел.

— По-скоро партньор. — Кевин я погледна. — Е, и сега какво? Техният план се провали.

— На косъм.

Той се ухили:

— Можем да изкараме още един рунд.

— Колкото и да би ми харесало да инжектирам няколко неща в твоя организъм, бих предпочела да не им доставям това удоволствие.

— Звучи разумно.

Кучето драскаше и ръмжеше без прекъсване през цялото време, докато ставаше всичко това. Лазеше ѝ по нервите.

— Наистина имам план.

Кевин завъртя очи:

— Бас лоя, че ти винаги имаш план, нали, дребосък?

Тя го изгледа равнодушно:

— Не мога да разчитам на мускули, затова разчитам на ум. Изглежда, че ти имаш обратния проблем.

Той се изсмя презрително.

— Ъъ, Кев — вметна Даниел. — Бих искал да изтъкна, че си прикован към пода.

— Млъквай, Дани.

— Моля ви, момчета, бихте ли ми отделили още една секунда от времето си? — Изчака, докато я погледнаха. — Ето плана: Написвам имейл на бившия си шеф. Съобщавам му, че разполагам с истината, действителната истина, и вие двамата сте вън от картинката. Наистина не ми харесва това манипулиране. Ако се опита да се свърже отново с

мен по какъвто и да е начин, ще направя лично посещение в кухненския му килер.

— Присвояваш си победата? — попита Кевин със слисан тон. — Моля ти се!

— Прикован на пода — промърмори Даниел под нос.

— Това е подарък — тросна се тя в отговор. — Отново ще си мъртъв. Никой няма да търси никого от двама ви.

Циничното изражение на Кевин се стопи. За секунда приликата между близнаците беше много по-очевидна.

Звукът, издаван от кучето, беше като виеща резачка за дърва в съседната стая. Не беше планирала наистина да остане наблизко за подсигуряването, но сега това явно не беше вариант.

— Защо би направила това за нас? — попита Кевин.

— Правя го за Даниел. Длъжница съм му. Трябваше да съм прозорлива. Не биваше да захапвам стръвта.

Сега всичко беше толкова напълно очевидно: колко лесно се беше изплъзнала от наблюдението им — защото не беше имало такова. Колко просто беше да залови Даниел — защото никой не се опитваше да я спре. Смуцаващият начин, по който ѝ бяха дали краен срок с много време за действие. Беше объркващо.

— Тогава какво ще стане с теб? — попита Даниел тихо. Заради шума, вдиган от кучето, почти трябваше да чете по устните му.

— Още не съм решила.

Беше научила някои неща от това упражнение по доверчивост, може би неща, които не искаха тя да знае.

Нямаше да има никакви хеликоптери или ликвидационни отряди. Карстън — единственото име, за което можеше да е напълно сигурна на този етап — и който там друг я искаше мъртва, беше изпращал само по някой и друг самотен наемен убиец, защото това беше всичко, с което разполагаха. Враговете ѝ бяха тласнати към рисковано сътрудничество и тя знаеше, че това не беше защото отделът не разполагаше с нужните ресурси. Можеше да е единствено защото тя не беше общоизвестна. А Карстън — и които там бяха помощниците му — не можеше да си позволи да допусне тя да стане такава.

Когато видя некролога на Джулиана Фортис и прочете за кремацията, беше приела, че всички замесени са посветени в измамата. Но какво, ако бяха само няколко души с ключова важност? Какво, ако

Карстън беше обещал на началниците си, че работата ще бъде свършена, а после се беше страхувал да признае, че не е уцелил при първия удар?

Или — съвсем нова и неочаквана идея — какво, ако повечето хора в отдела мислеха, че наистина е било нещастен случай в лабораторията? Че тя и Барнаби са приготвили погрешната смес в епруветките и са се издънили заедно? Ами ако началниците на Карстън не я бяха искали мъртва? Ами ако само онези няколко отделни ключови фигури бяха искали това и сега трябваше да прикрият опитите си да довършат работата? Това щеше да промени всичко.

Връзваше се. Пасваше си с фактите.

Накара я да се почувства по-силна.

Онези, които бяха организирали смъртта ѝ, се бяха страхували от онова, което знаеше, но никога не се бяха страхували от нея. Може би беше време това да се промени.

Разнесе се внезапен оглушителен шум — разпадане на дърво, причинено сякаш от експлозия. А после разяреното ръмжене на кучето се чу много по-близо.

10

Отне ѝ една секунда да осъзнае какво се бе случило, а дотогава бесният вълк вече нахълтваше в палатката.

В организма ѝ очевидно все още бе останал малък излишък от адреналин. Озова се върху бюрото, преди животното да влезе докрай вътре, а нервната ѝ система, неудовлетворена от това разстояние, я запрати към ПВЦ рамката отгоре, преди да е имала време да осъзнае какво прави. Хвана се с двете ръце, праметна крака нагоре и кръстоса глезени около тръбата, после здраво уви около нея и лактите си. Обърна глава настрана и видя, че създаването беше точно под нея, опряло големите си лапи на бюрото, докато се напрягаше да забие зъби в нея. Едната лапа притискаше клавиатурата, което беше твърде неприятно. Малко обгазяване щеше да е от голяма помощ точно сега, а вече и двата противогаза бяха у нея.

Кучето се зъбеше и точеше лиги под нея, докато тя се опитваше да се задържи. Беше използвала тежката, почти тринайсет сантиметра в диаметър, дебела и солидна тръба, но тръбата още се тресеше, след като се бе хванала внезапно за нея. Беше сигурна, че ще издържи тежестта ѝ... освен ако някой не атакуваше основата. Надяваше се, че Кевин нямаше да се сети за това.

Кевин започна да се смее. Тя можеше да си представи как изглеждаше.

— Кой е прикован към пода сега? — попита той.

— Все още ти — промърмори Даниел.

При звука от гласа на господаря си кучето изскимтя леко и се огледа наоколо. Смъкна се от бюрото и отиде да проучи Кевин с едно прощално изръмжаване в нейната посока. Кевин го потупа по муцуната, докато кучето се наведе да го близне, все още скимтейки тревожно.

— Нищо ми няма, приятелче. Добре съм.

— Изглежда точно като Айнщайн — каза Даниел с почуда в тона. Кучето вдигна поглед, нащрек при звука на нов глас.

Кевин потупа Даниел по ходилото.

— Добро момче, той е приятел. Приятел е. — Прозвуча като поредната команда.

И наистина, внезапно спирайки да скимти, огромният звяр отиде при Даниел, ожесточено махайки с опашка. Даниел погали грамадната глава, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

— Това е Айнщайн Трети — обясни Кевин.

Даниел одобрително разчеса с пръсти гъстата козина.

— Красив е.

Ръцете ѝ вече се уморяваха. Опита се да се намести, без да престава да наблюдава, и кучето дотича обратно до бюрото и пак се озъби.

— Някаква надежда да прибереш кучето? — попита тя, опитвайки се да поддържа овладян тон.

— Може би. Ако ми хвърлиш ключовете.

— И ако ти дам ключовете, няма да ме убиеш?

— Вече казах, че ще прибера кучето. Не ставай алчна.

— Мисля, че просто ще си остана тук горе, докато газът прати в безсъзнание всички ви. Даниел вероятно има достатъчно мозъчни клетки за губене.

— Виж, мисля, че с мен всичко ще е наред. Защото макар Айнщайн да не може да стигне до теб, Даниел може. А ако газът те порази, след като той те освободи от тези противогази... е, очевидно няма да загинеш, като се свлечеш в безсъзнание на пода, но няма и да ти се отрази добре.

— Защо бих направил това? — попита Даниел.

— Какво? — възкликна Кевин.

— Тя е на наша страна, Кев.

— Опа, чакай малко. Ти откачи ли? Тук има две много различни страни, хлапе. Брат ти е на едната, а садистката, която те изтезаваше, е на другата. Ти на коя страна си?

— Страната на разума, предполагам.

— Хубаво — изсумтя Кевин.

— Ами, това не е твоята страна, Кев.

— *Какво?*

— Успокой се. Слушай, остави ме да договоря примирие.

— Не мога да повярвам, че не посягаш нагоре да я удушиш лично.

— Тя само правеше това, което щеше да направиш ти на нейно място. Бъди откровен — ако знаеше, че някакъв непознат ще убие милиони хора, и трябваше да откриеш как да го спреш, какво щеше да направиш?

— Да намеря друго разрешение. Както и *направих*. Слушай ме, Дани — тук не си в свои води. Познавам хората като нея. Те са болни. Извличат някаква извратена възбуда и наслада от болката на други хора. Като отровни змии са, не можеш да им обърнеш гръб.

— Тя не е такава. А и какво значение има за теб всъщност? Аз съм онзи, който беше изтезаван. Ти какво изобщо знаеш за това?

Кевин просто за миг се взираше в него безизразно, после посочи с прикованата си лява ръка към прикования си ляв крак. Размърда четирите пръста на крака си.

На Даниел му трябваша няколко секунди, докато разбирането го осени, а после той ахна ужасено, поемайки си въздух през зъби.

— Аматьори — обади се заядливо тя от тавана.

— Не знам — каза Кевин хладно. — На мен ми се сториха доста добри.

— Получиха ли каквото искаха?

Той издаде слисан гърлен звук:

— Ти майтапиш ли се?

Тя повдигна вежда:

— Както казах.

— А ти можеше да ме накараш да проговоря?

Устните ѝ се разтеглиха в сурова усмивка:

— О, да.

С угълчето на окото си видя как Даниел потръпва конвулсивно.

Сега кучето беше притихнало, но все още нащрек под нея. Изглеждаше неуверено в ситуацията, след като господарят му говореше толкова спокойно с мишената, която си бе набелязало.

— Хей, зная коя си — каза Кевин внезапно. — Да, момичето. Чух слухове за теб. Преувеличения. Казвах, че никога не си пропускала целта. Че нямаш нито един неуспех.

— Не е преувеличение.

Изражението му беше скептично.

— Работеше с онзи, стария тип, Лудия учен, така му викаха. Управлението те наричаше Олеандър. Честно казано, отначало не направих връзката, защото чух, че и двамата сте загинали в някакъв нещастен случай в лабораторията. А и винаги си представях, че Олеандър е красива.

Даниел понечи да каже нещо, но тя го прекъсна.

— Олеандър? Това е просто ужасно.

— Хм?

— Цвете? — изръмжа тя под нос. — Това е толкова *пасивно*. Една отрова не извършва отравянето, тя е само инертен агент.

— Как те наричаше твоят отдел?

— Химикът. А д-р Барнаби не беше луд учен. Беше гений.

— Все тая как ще го наречеш — каза Кевин.

— Да се върнем към примирието, за което говорех — вметна Даниел. От начина, по който гледаше китките и ръцете ѝ, тя си помисли, че може би се беше досетил колко много я боляха. — Алекс ще ми даде ключовете, а Кевин, ти ще прибереш Айнщайн. Когато сметна, че всичко е под контрол, ще ви пусна да излезете. Алекс, имаш ли ми доверие?

Той погледна нагоре към нея с широко отворените си ясни, лешникови очи, докато Кевин съскаше нечленоразделни яростни звуци.

— Ключовете са в левия преден джоб на джинсите ми. Бих ти ги дала, но ако си отпусна ръцете, ще падна.

— Внимавай, ще те намушка!

Даниел, изглежда, дори не беше чул предупреждението на брат си. Когато се покатери на стола, главата му всъщност беше понависоко от нейната. Трябваше да се прегърби с глава, притисната към порестия покрив. Подложи едната си ръка под гърба ѝ, поддържайки част от тежестта ѝ, докато тършуваше внимателно в джоба ѝ за ключа.

— Съжалявам, че брат ми е толкова неумел в светските обноски — прошепна той. — Винаги си е бил такъв.

— Не се извинявай от мое име, тъпак такъв! — изкрещя Кевин.

Даниел ѝ се усмихна, после взе ключа и слезе. Тя всъщност беше съгласна с Кевин. Как можеше Даниел да се държи така с нея? Къде беше напълно естествената неприязън? Къде беше човешкото желание за възмездие?

— Ключовете са в мен, Кев. Имаш ли нашийник с повод за кучето?

— *Нашийник с повод?* Айнщайн няма нужда от каишка с повод!

— Какво предлагаш тогава?

Кевин го изгледа унищожително.

— Чудесно. И бездруго предпочитам да я убия лично. — Той подсвирна на кучето. — Свободно, Айнщайн.

Кучето, което бе следвало неспокойно Даниел, когато той се приближи до Алекс, сега отиде спокойно до главата на господаря си и седна: езикът му висеше навън и се поклащаше, а изражението му приличаше на усмивка. Много зъбата усмивка.

— Пусни ме да изляза.

— Първо дамите. — Даниел се покатери отново на стола и й подаде ръка. — Трябва ли ти помощ?

— Ъъ, мисля, че се справям. — Тя спусна крака към бюрото, ръцете ѝ се протегнаха, докато се опитваше да докосне пода с пръстите на краката си. Как се беше озовала тук горе? Уморените ѝ ръце започнаха да се изплъзват.

— Ето. — Даниел я хвана за кръста, когато тя се пусна, и я остави внимателно на крака, единия — на бюрото, другия — с дрънчене наред с табличката с реквизита. Одеядлото, с което се бе увил като с пола, се разхлаби; той бързо улови плата и го затегна.

— Не мога да повярвам — промърмори Кевин.

Алекс се изправи предпазливо, наблюдавайки кучето.

— Ако той опита нещо — прошепна ѝ Даниел, — ще му отвлека вниманието. Кучетата ме обичат.

— Айнщайн не е глупав — изръмжа Кевин.

— Нека да не откриваме дали е така. Сега е твой ред. — Той слезе от стола и се приведе до Кевин.

Алекс се плъзна от бюрото възможно най-тихо и посегна с една ръка към клавиатурата. Кучето не реагира; то гледаше как Даниел освобождава господаря му. Тя отвори системните предпочитания. Скрийнсейвърът не беше единственият начин за пускане на спряния газ, а у нея все още бяха и двата противогаза.

Знаеше обаче, че това само щеше да затрудни положението. Щеше да ѝ се наложи да вярва, че Даниел може да се справи с Кевин за момента. Отпусна се в стола.

Даниел беше започнал с глезена и работата вървеше бавно — държеше едната си ръка върху одеялото.

— Просто ми го дай, аз ще го направя — каза Кевин.

— Имай търпение.

Кевин изпухтя силно.

Ключът се превъртя и Кевин моментално се изправи на крака, привеждайки се до вързаната си ръка. Дръпна ключа от ръката на Даниел и освободи китката си за по-малко от секунда. Изправи се в цял ръст, като изпружи врат и изопна тръбните си мускули. Парчетата от костюма на Батман, които бяха прикрепени към торса му, сега висяха като пола от авангардната мода. Кучето кротуваше в краката му. Кевин се обърна към Алекс:

— Къде са ми оръжията?

— На задната седалка на колата.

Кевин се измъкна от палатката без нито дума повече, с кучето по петите.

— Не отваряй никакви врати или прозорци! — извика тя след него. — Всичко е задействано отново.

— В колата има ли скрити капани? — извика той в отговор.

— Не.

Секунда по-късно:

— Къде са пълнителите? Хей, къде са ударниците на оръжията?

— Ударниците — в хладилника, патроните — в тоалетната.

— О, хайде стига де!

— Извинявай.

— Искам си зигзауера обратно.

Тя се намръщи и не отговори. Изправи се вдървено. Не беше зле да обезвреди капаните. Беше време да върви.

Даниел стоеше насред палатката, взрян надолу към сребрилата маса; беше обвинил едната си ръка около стойката на системата като за опора. Изглеждаше замаян. Тя отиде колебливо и застана до него.

— Ще се справиш ли? — попита.

— Нямам представа. Не мога да разбера какво се предполага да правя по-нататък.

— Брат ти сигурно има план. Живее някъде, ще има място за теб.

Той сведе поглед към нея:

— Трудно ли е?

— Какво?

— Да бягаш? Да се криеш?

Тя отвори уста да каже нещо утешително, после размисли.

— Да, доста е тежко. Свиква се. Най-лошата част е самотата, а на теб няма да ти се наложи да се справяш с това. Така че това е един малък плюс. — Запази за себе си мисълта, че самотата можеше да е по-добра компания от Кевин Бийч.

— Много често ли си самотна?

Тя се опита да го обърне на смях:

— Само когато не съм изплашена. Така че не твърде често.

— Реши ли вече какво ще правиш нататък?

— Не... Лицето е проблем. Не мога да се разхождам така. Хората ще ме запомнят, а това не е безопасно. Ще трябва да се скрия някъде, докато отокът спадне, а синините избледнеят достатъчно, за да ги прикрия с грим.

— Къде ще се скриеш? Не разбирам как става.

— Може да се наложи да се изнеса някъде за известно време. Имам достатъчно храна, с която да преживявам, и вода в изобилие — между другото, не пий водата в хладилника, без първо да се допиташ до мен: тази отляво е отровена. Както и да е, може просто да намеря някое отдалечено място и да спя в колата, докато се възстановя достатъчно.

Той примигна няколко пъти, вероятно смутен от историята с отровата.

— Може би е възможно да направим нещо по твоя проблем с биещата на очи външност — каза тя по-ведро, докосвайки одеялото му с един пръст. — Мисля, че в къщата може да има някакви дрехи. Съмнявам се, че ще ти станат, но са по-добри от това, което имаш.

По лицето му премина вълна от облекчение:

— Знам, че е дреболия, но мисля, че това всъщност ще помогне доста.

— Добре. Нека да изключи капана със смъртоносен газ.

* * *

В крайна сметка тя все пак предаде зигзауера, макар и с известно съжаление. Харесваше ѝ тежестта му. Щеше да се наложи да си намери един.

Вещите на собствениците на фермата бяха прибрани преди шест-седем десетилетия в няколко скрина на тавана. Мъжът очевидно беше много по-нисък и по-широк от Даниел. Остави Даниел да се оправи с това, докато самата тя се върна в обора да натовари багажа в колата.

Когато влезе, Кевин беше там и стегнато навиваше голям топ черен плат така, че да може да го носи на ръце; отне ѝ един миг да осъзнае, че платът представляваше парашут. Държеше се на разстояние, докато той работеше, но примирието ѝ се струваше солидно. По някаква причина Даниел се бе изпречил между нея и враждебността на брат си. Нито тя, нито Кевин разбираха защо го правеше, но Кевин държеше твърде много на Даниел, за да злоупотреби с доверието му днес. Не и когато той все още се опитваше да се съвземе, зашеметен от дългогодишни лъжи.

Или това си каза тя, за да събере нужния кураж да мине покрай кучето до колата си.

Беше стара кримка в опаковането на багаж и не ѝ отне много време. Когато потегли да се срещне с Карстън, беше прибрала нещата си и бе разглобила охранителната система в къщата под наем просто в случай че не успееше да се върне. (Един от кошмарите ѝ беше, че отделът ще я залови, докато е навън, а после някой невинен, нищо неподозиращ хазяин ще влезе вътре и ще умре.) Беше складирала всичко извън окръг Колумбия, после се върна за него, когато бе започнала да подготвя проекта „Разпитай учителя“. Сега побра в износените черни мешки всичко — флаконите под налягане, километрите електрически кабели, батериите, опакованите в каучук стъкленици със съставки, спринцовките, очилата за нощно виждане, плътните ръкавици, възглавницата си и спалния си чувал.

Прибра реквизитните си инструменти и някои от новите неща, които беше взела. Ремъците с вериги бяха добра находка, а походното легло беше прилично удобно и се сгъваше на малък правоъгълник. Сложи компютъра си в чантата му, взе малката черна кутия, която беше само за заблуда на противника като медальона, измъкна дългите кабели и нави удължителите. Щеше да ѝ се наложи да остави лампите, което беше неприятно. Не бяха евтини. Разглоби палатката, оставяйки

само купчина незначителна пяна и ПВЦ тръби, и изтика масата обратно, където я беше открила. Не можеше да направи нищо за дупките, които беше пробила.

Можеше само да се надява, че бе развалила нещата достатъчно, че собствениците да са само объркани и ядосани от разрушението, а не обзети от подозрения, че тук се бе случило нещо ужасно нередно. Имаше вероятност да докладват своята наемателка с вандалски наклонности пред властите, но местната полиция също нямаше да е в състояние да проумее нищо от бъркотията. Стига в доклада да не влезеха определени думи, нямаше причина някой в правителството да забележи. Сигурна беше, че в мрежата за онлайн наемане на жилища имаше много по-интересни истории за разрушения от тази.

Поклати глава пред вратата на спалното помещение. Кучето беше изгризало или пробило с нокти дупка, висока шейсет сантиметра и широка трийсет, точно през средата на солидната дървена врата. Поне само бе прескочило колата, вместо да я изяде на излизане.

Беше свършила да товари багажника, когато Даниел влезе обратно вътре.

— Бива си ги бермудките — подхвърли Кевин, като навиваше въжето на алпинистката си кука на спретнато кълбо. Алекс се запита дали се беше покатерил обратно на покрива да го прибере, и ако беше, как ѝ бе убягнало това.

Вярно беше, че панталоните на Даниел стигаха само до средата на прасците. Памучната риза беше с няколко размера по-широка, а ръкавите вероятно бяха и твърде къси — беше ги запретнал до лактите.

— Де да имах половин гумен костюм за гмуркане. — Даниел въздъхна. — Тогава щях да се чувствам готов да се изправа срещу света.

Кевин изсумтя:

— Щях да имам цял гумен костюм за гмуркане, ако тая откачалка не беше такава перверзница.

— Не се ласкай. Търсех оръжия.

Даниел я гледаше как затваря багажника.

— Заминаваш ли?

— Да. Трябва да стигна до някое сигурно място, за да мога да се наспя. — Предполагаше, че изглежда достатъчно изтощена, та обяснението да е малко излишно.

— Мислех си... — поде Даниел, а после се поколеба.

Кевин вдигна поглед от пушката си, заставайки нащрек при тона на Даниел.

— Какво си мислеше? — попита подозрително Кевин.

— Ами мислех си за скорпионите в буркана. Алекс каза, че има само два изхода — единият от вас убива другия или и двамата умирате. И предполагам, че хората, които са искали да те убият, са мислели същото.

— И? — попита Кевин.

— Значи имало е трети вариант — каза тя, досещайки се в каква посока се движи мисълта на Даниел. — Скорпионите се измъкват. Те няма да очакват това. Именно това ще ти осигури безопасност, Даниел.

— Но има и четвърти вариант — отговори той. — Точно за това си мислех.

Кевин наклони глава. Явно не схващаше. Тя разбра точно преди Даниел да изрече думите на глас.

— Ами ако скорпионите обединят сили?

Тя присви устни, после ги отпусна, когато това напрегна разцепеното място.

Кевин изпъшка:

— Спри да се будалкаш, Дани.

— Сериозен съм. Никога не биха очаквали това. А после сме в двойно по-голяма безопасност, защото разполагаме и с двете опасни създания в един и същ екип.

— Това няма да го бъде.

Тя се приближи до него:

— Идеята е находчива, Даниел, но мисля, че някои проблеми с личния състав може да се окажат твърде големи за преодоляване.

— Кев не е толкова лош. Ще свикнеш с него.

— Аз *не* съм лош? — изсумтя Кевин, надзъртайки през мерника.

Даниел погледна право към нея:

— Мислиш си да се върнеш, нали? Това, което каза за посещението в килера за продукти.

Прозорлив като за граждански гражданин.

— Обмислям го.

Сега цялото внимание на Кевин бе насочено към тях:

— Контраудар?

— Може да сработи — каза тя. — Има определен модел... и след като го погледнах, мисля, че може би не толкова много хора знаят за мен. Именно затова си дават толкова труд да имат шанс петдесет на петдесет да ме елиминират. Мисля, че съм тайна, затова, ако мога да се освободя от хората, посветени в тази тайна... е, тогава вече никой няма да ме търси.

— Това важи ли и за мен? — поиска да знае Кевин. — Ако разчитат на това, за да се доберат до мен, мислиш ли, че може и аз да съм тайна?

— Логично е.

— Как ще разбереш кой е посветен в тайната?

— Ако мога да съм в окръг Колумбия, когато изпратя малката си бележка до Карстън, бих могла да проследя при кого ще изтича. Ако наистина е тайна, няма да могат да го направят в офиса.

— Ще разберат, че си близо — IP адресът ще те издаде.

— Може би бихме могли да работим заедно по ограничен начин. Един от вас би могъл да изпрати имейла вместо мен от разстояние.

— Какъв е опитът ти в наблюдението над заподозрени? — попита Кевин рязко.

— Тъ... имах доста практика в последните няколко години...

— Имаш ли някакво *формално* обучение?

— Аз съм учен, не полеви агент.

Той кимна:

— Аз ще го направя.

Тя поклати глава:

— Отново си мъртъв, забрави ли? Сега ти и Даниел имате възможност да изчезнете. На харизан кон зъбите не се гледат.

— Това е глупава поговорка. Ако троянците бяха надникнали в устата на коня, са можели и да спечелят онази война.

— Забрави поговорката. Опитвам се да се реванширам на Даниел.

Даниел отново наблюдаваше мълчаливо словесната престрелка.

— Виж, Олеандър, аз съм преминал обучение. Голямо. *Никой* няма да ме залови, че наблюдавам, и ще видя повече, отколкото ще видиш ти. Имам място, на което да скрия Даниел, където той ще е в пълна безопасност, така че това не е проблем. А ако си права и този тип Карстън хукне към съзаклятниците си, ще ми покаже кой в

Управлението е измислил това. Ще видя кой е изложил Дани на опасност, за да се добере до мен. Тогава мога да си изчистя проблема, а ти можеш да разчистиш твоя.

Тя премисли чутото, опитвайки се да бъде обективна. Беше трудно да попречи на неприязънта си към брата на Даниел да обагри анализа ѝ. Тази неприязън не беше справедлива. Нямаше ли тя да се чувства по същия начин като Кевин, ако нейният брат или сестра беше прикован към маса? Да направи същите неща, доколкото беше способна?

Но все още наистина ѝ се искаше да можеше да му инжектира нещо, причиняващо мъчителна болка, само веднъж.

— Първо, не ме наричай Олеандър — каза тя.

Той се ухили самодоволно.

— Второ, разбирам какво искаш да кажеш. Но как ще се координираме? Трябва да се покрия за известно време. — Тя посочи към лицето си.

— Длъжник си ѝ за това — каза Даниел. — Ако имаш безопасно място за мен, може би е добре и тя да отиде там. Поне докато нараняванията ѝ заздравеят.

— Не ѝ дължа нищо — освен може би още един юмрук в лицето — изръмжа Кевин. Даниел настръхна и пристъпи към брат си; Кевин вдигна длани в жест, който казваше *Предавам се*, и въздъхна. — Но ще трябва да се размърдаме бързо, така че това може да е най-лесният план. Освен това после тя може да ни откара. Самолетът не става — трябваше да скоча с парашут при спускането. Трябваше да ни изведе оттук.

Даниел отвори широко очи, слисан. Кевин се засмя на изражението му, после се обърна към нея с усмивка. Погледна към кучето, после обратно към нея и усмивката му стана по-широка:

— Мисля, че може да ми хареса да дойдеш в ранчото, Олеандър.

Тя стисна зъби. Ако Кевин имаше безопасно жилище, това щеше да реши много от проблемите ѝ. И можеше да поръси храната му с мощно слабително, преди да си тръгне.

— Името ѝ е Алекс — поправи го Даниел. — Искам да кажа, знам, че не е, но това е името, с което се представя. — Той я погледна. — Алекс става, нали?

— Толкова подходящо е, колкото и всяко друго име. Ще се придържам към него засега. — Тя погледна Кевин. — Ти и кучето сте отзад.

Едно време, когато беше малко момиче на име Джулиана, Алекс имаше навика да си мечтае за дълги семейни пътувания с кола.

Тя и майка ѝ винаги бяха летели по време на малкото семейни ваканции, които си вземаха — ако посещенията по задължение при престарели баба и дядо в Литъл Рок наистина можеха да минат за ваканции. Майка ѝ, Джуди, не обичаше да шофира на дълги разстояния; това я изнервяше. Джуди често бе казвала, че далеч повече хора загиват в автомобилни катастрофи, отколкото в самолетни такива, макар че и когато летеше, кокалчетата ѝ побеляваха от страх. Джулиана беше израснала, без да се стряска от опасностите, свързани с пътуването, или микробите, или гризачите, или тесните пространства, или което и да е от многото други неща, които разстройваха Джуди. По подразбиране тя трябваше да е здравомислещата.

Като повечето единствени деца Джулиана мислеше, че братята и сестрите ще бъдат лекът за самотата на дългите ѝ следобеди, в които си пишеше домашните на кухненската маса, докато чакаше Джуди да се прибере у дома от зъболекарския кабинет, където работеше като секретарка. Джулиана с нетърпение очакваше колежа, спалните помещения и съквартирантките, мечтаейки си за близко приятелство и компания. Само че, когато пристигна там, откри, че животът ѝ на относителна самота и типични за възрастните хора отговорности я беше направил неподходяща за съжителство с нормални осемнайсетгодишни. Така че фантазията, че ще се сдобие със сестра, бе разгромена и към последната си година в долния курс тя вече си имаше собствен апартамент тип студио.

Фантазията за голямо, уютно, семейно пътуване с кола обаче бе оцеляла. До днес.

Честно казано, вероятно щеше да е в по-добро настроение, ако не усещаше цялото си тяло като една огромна, туптяща синина. Освен това бе предизвикала първия спор, макар и съвсем непреднамерено.

Когато подкара през окръжната граница, беше смъкнала прозореца и беше метнала навън малкия проследяващ чип, който извади от крака на Даниел. Не искаше да го разнася дълго със себе си, просто за по-сигурно, но и не искаше да го остави наред последната си оперативна база. Смяташе, че е отстранила по-голямата част от доказателствата, но човек никога не можеше да е сигурен. Винаги, когато можеше да замаже следата, отделяше време да го направи.

В огледалото за обратно виждане видя как Кевин се приведе напред.

Беше успял да прибере една раница, която бе хвърлил от самолета при скачането; сега той и Даниел имаха сравнително нормален вид, облечени в джинси и тениски с дълъг ръкав — едната черна, другата сива, и Кевин имаше два нови пистолета.

— Какво беше това? — попита Кевин.

— Проследяващият чип на Даниел.

— Какво? — възкликнаха Кевин и Даниел в един глас.

Заговориха един през друг.

— *Наистина* съм имал проследяващ чип? — попита Даниел.

— Защо направи това? — настоя Кевин.

Кучето вдигна поглед, когато долови тона на Кевин, но после, изглежда, реши, че всичко е наред, и отново подаде глава през прозореца.

Тя се обърна първо към Даниел, вдигайки поглед към него изпод бейзболната шапка, която уж трябваше да пази обезобразеното ѝ лице в сянка.

— Как мислеше, че те е намерил брат ти?

— По показанията от чипа? Но... къде беше?

— Възпаленото място от вътрешната страна на дясното ти бедро. Дръж разреза чист, опитай се да не допуснеш да се инфектира.

— Знаеш ли колко трудно беше да се постави? — възропта Кевин.

— Ако ти можеш да го проследиш, значи и някой друг може. Не исках да рискувам при положението, в което сме.

Даниел се обърна на пасажерското място и се втренчи в брат си:

— Как успя... Как може да не съм знаел за това?

— Помниш ли, около две години, след като те заряза онази уличница, една дългокрака блондинка, в онзи бар, дето ходиш в него,

когато си потиснат, как се казва...

— „Барът на Лу“. Откъде изобщо знаеш за това? Никога не съм ти казал... я чакай, да не си поръчал да ме следят?

— Безпокоях се за теб, след като уличницата...

— Казва се Лейни.

— Както и да е. Никога не съм я одобрявал за теб.

— Кога изобщо си харесвал някое момиче, с което ходя? Доколкото си спомням, ти винаги харесваше само момичета, които те желаеха. Приемаше го като обида, ако някоя предпочетеше мен.

— Въпросът е, че ти не беше на себе си. Но това, че наредих да те следят, нямаше връзка с...

— *Кой* ме следеше?

— Беше само за няколко месеца.

— Кой?

— Някои мои приятелчета — не от Управлението. Няколко ченгета, с които имах отношения, частен детектив за известно време.

— Какво търсеха?

— Просто се уверявах, че си добре, че не се каниш да скочиш от някой мост или нещо такова.

— Не мога да повярвам. От всичките — чакай малко. Блондинката? Имаш предвид онова момиче, как ѝ беше името, Кейт? Онази, която ме почерпи питие и... била е шпионка?

Тя видя как Кевин се хили в огледалото за обратно виждане.

— Не, всъщност беше проститутка. Кейт не е истинското ѝ име.

— Очевидно никой на цялата планета, освен мен не използва истинското си име. Живея в свят на лъжи. Дори не знам кръщелното име на Алекс.

— Джулиана — каза тя едновременно с Кевин. Хвърлиха си взаимни раздражени погледи.

— Той е знаел? — попита я Даниел обиден.

— Стана дума, докато ти беше в безсъзнание. Това е името, което ми е дадено при раждането, но всъщност това вече не съм аз. Не значи много за мен. Засега съм Алекс.

Даниел се намръщи, не напълно успокоен.

— Както и да е — продължи Кевин с тона на човек, разказващ някаква шега, която наистина му харесва, — от блондинката се очакваше да те отведе в дома ти, но ти си ѝ казал, че разводът ти още

не е приключен и *не ти се струва правилно*. — Кевин се засмя грубо. — Не можах да повярвам, когато чух. Но беше толкова типично за теб. Дори не знам защо се изненадах.

— Ужасно смешно. Но не виждам как този малък обмен е довел до поставянето на проследяващ чип в крака ми.

— Не доведе. Просто много харесвам тази история. Както и да е, именно това беше толкова трудно. Уреждането на проститутката беше лесна работа. А ако я беше завел вкъщи, поставянето на проследяващия чип поне щеше да е приятно за теб. Да те вкарам в кабинета на джипито ти, ми костваше много повече работа. Но в крайна сметка убедих една временна служителка на рецепцията да те повика за профилактичен преглед. Когато отиде там, те прие един от новите партньори. Човек, когото не беше виждал никога преди.

Даниел зяпна слисано:

— Той ми каза, че *имам тумор!*

— *Доброкачествен тумор*. Който отстрани още там в кабинета с местна упойка и веднага те увери, че не е било нищо сериозно. Дори не ти взе пари. Не раздувай нещата.

— Ти сериозно ли? Как можа... — Даниел вече крещеше с пълен глас. — Как *оправдаваш* тези неща пред себе си? През всичките тези години си ме манипулирал! Държал си се с мен като с някакво лабораторно животинче, което съществува за твое собствено забавление!

— Едва ли, Дани. Излагах себе си на опасност, за да се опитам да те опазя. От Управлението искаха да се престоря на мъртъв още от самото начало, но не можех да ти причиня това, не и след мама и татко. Затова дадох един куп обещания и прекарвах всичките си свободни уикенди, летейки до Милуоки, за да се представям за престъпник.

Гласът на Даниел беше по-спокоен, когато отговори:

— *Аз шофирах*. И беше ли всичко това наистина необходимо?

— Питай отровителката. Тези професии не са за семейни хора.

Даниел я погледна:

— Вярно ли е?

— Да. Обичат да вербуват сираци — за предпочитане единствени деца. Както ти каза брат ти преди, връзките дават на лошите типове средство, което да използват срещу теб.

Тонът му се смекчи още:

— Ти сирак ли си?

— Не съм сигурна. Никога не съм срещала баща си. Може да е още жив някъде.

— Но майка ти...

— Рак на матката. Бях на деветнайсет.

— Съжалявам.

Тя кимна.

Възцари се кратък, много приятен миг тишина. Алекс задържа дъха си и се помоли мигът да продължи.

— Когато най-накрая все пак те оставих да мислиш, че съм мъртъв... — поде Кевин.

Алекс пушна радиото и започна да превключва станциите. Кевин не схвана намека. Даниел просто се взираше през предното стъкло.

— ... точно се захващах с Енрике де ла Фуентес. В първите няколко дни вече се досещах, че положението ще излезе от контрол. Знаех какво беше причинил на семействата на враговете си. Беше време да те освободя.

— Искаш да кажеш да освободиш себе си от цялата шарада с посещенията — промърмори Даниел.

Алекс намери станция с класическа музика и я пушна силно, за да може да я чува над гласа на Кевин.

— Именно тогава поставих проследяващия чип. Имах нужда да знам, че си добре. Вече никой не те следеше, само аз.

Даниел изсумтя невярващо.

От силната музика главоболието на Алекс се увеличи. Тя отново намали звука.

— Работите с Управлението свършиха... зле. Планът беше да изчакаме, докато нещата се уталожат и всички ме забравят, после да си оправя лицето. Накрая щях да се върна за теб, хлапе. Отначало нямаше да ме познаеш, но нямаше през целия ти живот да те оставя да си мислиш, че си сам.

Даниел се взираше право напред. Тя се запита дали той вярваше на онова, което казваше брат му. Залиташе под тежестта на толкова много различни видове предателство.

— Какво стана с Управлението? — попита Алекс. Наистина не искаше да се замесва в този разговор, но не изглеждаше, сякаш Даниел смята да се задълбочи в него. Преди да се включи в този

неправдоподобен съюз, за нея така или иначе не беше имало особено значение как Кевин е напуснал ЦРУ. Сега тази информация беше важна. Засягаше и нея.

— Когато работата с вируса беше свършена и Де ла Фуентес беше извън картинката, Управлението искаше да ме привлече обратно, но все още имаше някои неизяснени неща, които ме тормозеха. Искях да уточня всичко. Нямах да отнеме още много време и бях в много специална влиятелна позиция в картела. Освен това беше добра възможност да повлияя на случващото се там — кой щеше да поеме нещата, какви може да са планове му, докато, освен това се сдобия със солидни сведения относно новата структура. Не можех да повярвам, че от Управлението ме викаха. Отказах да си тръгна. Смятах, че съм обяснил действията си достатъчно ясно, но... предполагам, че не ми повярваха. Сигурно са помислили, че съм ги измамил, че съм преминал на другата страна и избирам картела. Все още не мога да го осмисля. — Той поклати глава. — Мислех си, че ме познават по-добре.

— Какво направиха? — попита Даниел.

— Отстраниха ме. Разобличиха ме като агент, разгласиха, че аз съм убил Де ла Фуентес. И онези хора потърсиха отмъщение.

— И постигнаха това отмъщение, доколкото ЦРУ е знаело — предположи тя.

— Точно.

— Ти ли го уби? — попита Даниел. — Де ла Фуентес?

— Отчасти.

— Много хора ли си убил?

— Наистина ли искаш да знаеш?

Даниел чакаше мълчаливо, без да поглежда назад.

— Окей. Добре де. Убил съм около, о, четирийсет и пет души, може би повече. Не мога да съм сигурен за бройката — човек невинаги има време да проверява пулса на жертвата. Разбираш ли защо трябваше да те държа отделен от живота си?

Сега Даниел погледна Алекс:

— Ти някога убивала ли си?

— Три пъти.

— Три... о! Хората, които твоите шефове от отдела са изпратили по петите ти?

— Да.

— Не се дръж, сякаш това я прави по-добра от мен — вметна Кевин ядосан.

— Аз не... — поде Даниел.

Сега Кевин на свой ред изкрещя:

— Питай я колко души е изтезавала преди теб. Питай я колко време ѝ е трябвало за всеки от тях. Колко часа, колко дни? Аз просто застрелвам хората — чисто и бързо. Никога не бих направил каквото прави тя. На никого, особено не и на невинен цивилен гражданин като...

— Млъквай — тросна се Даниел. — Просто млъкни. Не превръщай това в нещо, което засяга нея. Каквато и болка да ми е причинила, помни, че ти ми причини повече. Болеше повече и продължи много, много по-дълго. Казваш, че си имал основателна причина. Тя също. Не е знаела, че са я излъгали, че е била манипулирана. Познавам това чувство.

— Сякаш тя е просто някакъв невинен страничен наблюдател тук.

— Казах, млъкни! — Даниел изрева последната дума с оглушителен тон.

Алекс се присви стреснато. Кучето заскимтя, пъкна муцуна вътре и се втрени в господаря си.

— Спокойно — каза Кевин, може би на кучето.

Даниел забеляза реакцията ѝ.

— Добре ли си?

— Всъщност за капак на множество други неудобни наранявания, ме цепи и главата.

— Съжалявам.

— Не се притеснявай.

— Имаш вид, сякаш ще рухнеш — в преносен и в буквален смисъл. Искаш ли аз да карам? Ти може да опиташ да дремнеш.

Тя обмисли предложението за момент. Винаги все трябваше да върши нещата сама, но това не я смущаваше, защото тогава знаеше, че са направени както трябва. Нямахте с кого да се редува при шофирането, но това също не я притесняваше, защото тогава не се налагаше да се доверява на някого. Доверието убиваше.

И въпреки това познаваше границите си. Имаше нещо толкова съблазнително в представата да може да спи и да пътува едновременно.

И наистина имаше доверие на Даниел, че няма да я нарани, нито да я предаде. Знаеше, че може да се окаже огромна грешка, но все пак му имаше доверие.

— Благодаря — каза тя. — Би било наистина хубаво. Ще отбия и ще спра на следващия изход.

Думите ѝ прозвучаха странно, когато излязоха от устата ѝ. Като нещо, което някой би казал по телевизията, реплики, отправени от един актьор към друг. Предполагаше обаче, че така звучаха като цяло нормалните човешки разговори. Просто нямаше много такива в живота си.

Тишината беше прекрасна в продължение на двете мили, които им трябваша, за да стигнат до следващия изход. От спокойствието ѝ се доспа още повече. Клепачите ѝ вече правеха неволните бавни мигащи движения, когато отби и спря на земния разклон.

Никой не проговори, докато си разменяха местата. Главата на Кевин бе клюмнала назад на седалката му, очите му бяха затворени. Даниел докосна леко рамото ѝ, докато минаваше покрай нея.

Колкото и да бе уморена, не заспа веднага. Отначало си помисли, че е от странното усещане как колата се движи под нея; от дълъг навик тялото ѝ приемаше, че тя трябва да е човекът на волана, и знаеше, че сънят не е позволен. Надзърна няколко пъти към Даниел изпод шапката си — просто за успокоение. Той умееше да шофира. Нямаше нищо лошо да се отпусне. Наистина седалката бе неудобна, но не много по-лоша от обичайния начин, по който ноцуваше. Беше се научила да си краде почивка, където можеше. Но усещаше главата си... твърде свободна. В мига, щом осъзна това, разбра, че онова, чиято липса усещаше, беше противоположът. Беше се превърнал в част от ритуала ѝ за спане.

Осъзнаването на проблема помогна. Смъкна бейзболната си шапка по-ниско над израненото си лице и си нареди да се отпусне. Днес не бе опъвала жици на капани. Не я заплашваше смъртоносен газ. Всичко беше наред, обеща си тя.

* * *

Когато се събуди, беше тъмно. Чувстваше се схваната, невероятно натъртена и гладна. Освен това ужасно ѝ се пишкаше. Искаше ѝ се да беше спала по-дълго, избягвайки по този начин всички тези неприятни чувства, но братята отново спореха. Знаеше, че е спала дълго време, така че не можеше да ги вини, че са я забравили, но ѝ се искаше да не спореха за нея, когато се събуди.

— ... но тя не е красива — точно казваше Кевин, когато тя започна да изплува от съня.

— Ти дори не знаеш как изглежда — отвърна Даниел гневно. — Обезобрази лицето ѝ, преди да имаш шанс да се представиш.

— Работата не е само в лицето, хлапе. Телосложението ѝ е като на кльоцаво десетгодишно момче.

— Заради теб жените мислят, че всички мъже са кучета. Освен това терминът е *изящна*.

— Четеш твърде много книги.

— Ти не четеш достатъчно.

— Наричам нещата с истинските им имена.

— Имаш ограничено възприятие.

— Хей, всичко е наред — прекъсна ги Алекс. Нямахме вежлив начин да се намеси в този разговор, но не искаше да се преструва на заспала. — Не съм се обидила.

Смъкна шапката от лицето си и избърса слюнката, която се беше проточила от наранената ѝ устна.

— Извинявай — промърмори Даниел.

— Не се притеснявай за това. Трябваше да се събудя.

— Не, имам предвид него.

— Ниското мнение на брат ти за чара ми само по себе си е специален комплимент.

Даниел се засмя:

— Добър довод.

Кевин изсумтя.

Алекс се протегна, а после изпышка.

— Нека позная. Когато си си представял партньорката на Лудия учен, мистериозната Олеандър, в съзнанието ти е изниквала

блондинка, нали? — Тя хвърли поглед към лицето му — внезапно сковано. — Да, определено блондинка. Големи гърди, дълги загорели крака, пълни устни и огромни, сини очи с поглед като на кошута? Отгатнах ли всичко? Или имаше и френски акцент?

Кевин не реагира. Тя хвърли поглед обратно към него; той се взираше навън през прозореца, сякаш не я слушаше.

— Позна от пръв път.

Тя се засмя.

— Винаги си е падал по очевидните неща — каза Даниел.

— Никога не съм виждала нещо подобно в работата си — каза Алекс на Даниел. — Не казвам, че такова създание не би имало нужния ум, но наистина защо да прекарва десетилетия, заровена в досадни проучвания, когато има толкова много други варианти?

— Виждал съм такива момичета в професията — промърмори Кевин.

— Разбира се, агенти — допусна Алекс. — Тази работа е секси. Вълнуваща. Но повярвай ми, лабораторните престилки не подчертават така съблазнително фигурата въпреки развратната версия в хелоуински стил.

Кевин отново се загледа през прозореца.

— Как се чувстваш? — попита Даниел.

— Кофти.

— О. Извинявай.

Тя сви рамене:

— Добре е да намерим място да спрем за малко. Няма да мога да се храня в ресторант, без някой да повика ченгетата заради вас двамата. Ще трябва да си намерим мотел някъде и тогава някой ще трябва да излезе да напазарува продукти.

— Румсървисът не е вариант, така ли? — зачуди се Даниел.

— В подобни хотели прави впечатление, когато плащаш в брой — обясни Кевин, преди тя да успее. — Съжалявам, братле. Ще трябва да се примирим с малко лишения за една вечер.

— Цял ден ли кара? — попита тя.

— Не, с Кев се сменяхме на няколко пъти.

— Не мога да повярвам, че съм проспала всичко това.

— Мисля, че имаше нужда.

— Да, предполагам, че от доста време се претоварвам безпощадно.

— Толкова малко време — промърмори Кевин, — толкова много хора за изтезаване.

— Вярно си е — съгласи се тя безгрижно просто за да го подразни.

Даниел се засмя.

Даниел изглеждаше толкова мил и вежлив — повече от всекиго, когото беше познавала, но определено беше странен. Вероятно нестабилен.

Намериха малко местенце в покрайнините на Литъл Рок. Алекс си мислеше, че би трябвало да разпознае града поне малко, но нищо не ѝ напомни за гостуванията при баба ѝ и дядо ѝ в детството. Може би градът се беше разраснал твърде много в годините, откакто за последен път беше идвала тук. Може би просто беше в погрешната част. Някъде наблизко бяха погребани майка ѝ, баба ѝ и дядо ѝ. Запита се дали това би трябвало да я накара да почувства нещо. Но мястото всъщност нямаше значение. Не беше по-близо до тях поради това че беше по-близо до останките от техния генетичен материал.

Кевин настоя да уреди формалностите на рецепцията. Вероятно беше най-добре Кевин да поеме нещата сега; Алекс беше извън строя заради лицето си, а дори и да изглеждаше добре, той все още беше най-опитният. Тя знаеше само онова, което беше научила чрез теоретични проучвания и няколко години на проби и грешки. Кевин беше научен на много повече неща и беше доказал всичко на практика. Даниел дори не беше вариант. О, лицето му беше наред, но инстинктите му бяха съвсем погрешни.

Конкретният случай: начинът, по който възрази, когато видя, че Кевин беше взел за тримата само една стая. Не му беше хрумнало, че е по-вероятно един хотелски служител да запомни мъж, който е пристигнал сам и въпреки това е платил в брой за две стаи. А когато Кевин паркира през три врати от истинската им стая, Даниел не разбра защо. За заблуда, бяха обяснили, но това беше чуждо на всичко, което Даниел някога беше знаел, на всеки създаден навик. Той разсъждаваше като нормален човек, който никога не бе имал нищо за криене. Имаше много неща, които щеше да му се наложи да научи.

Дори попита дали би трябвало да вземат разрешение, преди да вкарат кучето в стаята.

Имаше само едно легло, но Алекс беше спала дванайсет часа без прекъсване, затова с радост прие да остане на пост. Кевин излезе за половин час и се върна с увити в целофан сандвичи, газирани напитки и голяма опаковка кучешка храна. Алекс погълна лакомо сандвича си, а после го прокара с шепа таблетки мотрин. Айнщайн се нахрани също така лакомо, както и тя, и яде направо от плика, но Даниел и Кевин подходиха по-спокойно към храната. Очевидно беше пропуснала и едно-две спирания при гишетата за автомобилисти на закусвалните.

Бързият оглед, който направи на лицето си в изподрасканото огледало в банята, не бе насърчителен. Носът ѝ беше подут до два пъти по-голям от обичайния си размер, червен и подпухнал. Хубавото беше, че имаше вероятност да зарасне в малко по-различна посока, променяйки по този начин външността ѝ донякъде. Може би не толкова естетически удовлетворяващ резултат, колкото би получила от пластична операция, но вероятно по-малко болезнен като цяло или поне по-бърз. Почернените ѝ очи бяха в рязък контраст с названието си, демонстрирайки всевъзможни пъстри цветове от жлъчно жълто до зеленикаво и противно лилаво. Двете половини на разцепената ѝ устна се издуваха от двете страни на неравното залепване като балони от плът и дори не беше знаела, че на човек могат да му излязат синини *вътре* в устата. Имаше все пак и едно хубаво нещо: още имаше всичките си зъби. Поставянето на мост щеше да е сложна работа.

Щеше да мине доста време, преди да може да прави *каквото и да е*. Наистина се надяваше безопасната къща на Кевин да оправдае името си. Безпокоеше я мисълта, че се отправя в неизвестното. Не беше подготвила нищо, а това беше 100 процента смущаващо.

Взе душ и си изми зъбите — по-болезнено изпитание от обикновено, и се пъкна в черния си клин и чиста бяла тениска. Беше стигнала до предела на възможностите си за обличане. Надяваше се, че в безопасното жилище има пералня.

Когато излезе от банята, Даниел спеше, изпънат по корем, с едната длан под възглавницата и едната ръка — увиснала през ръба на леглото, дългите му пръсти докосваха избледнелия килим. Спящото му лице беше наистина съвсем различно — както преди, когато беше в

безсъзнание, невинността и спокойствието му сякаш не принадлежаха към същия свят като нея.

Кевин го нямаше в стаята, нито кучето. Макар да приемаше, че кучето има нужди, не можеше да свали нивото на бдителността си пониско от „оранжево-червен код“, докато не се върнеха.

Кевин не даде вид, че я е забелязал, но кучето я подуши веднъж на минаване. Кевин легна по гръб, с ръце отстрани до тялото, и моментално затвори очи. Не помръдна отново в продължение на шест часа. Кучето скочи на края на леглото и се сви на кълбо с опашка върху краката на Даниел и с глава, положена върху ходилата на Кевин като върху възглавница.

Алекс седна в единствения стол — килимът просто беше твърде съмнителен, за да легне на пода — и се наведе над лаптопа си, за да прегледа новините. Не беше сигурна кога щеше да бъде забелязано изчезването на Даниел, нито дали ще бъде съобщено, когато го забележат. Вероятно не. Зрели мъже постоянно зачезваха нанякъде. Например баща ѝ. Подобно нещо беше твърде обичайно, за да предизвика смут, освен ако нямаше някоя сензационна подробност — например разчленени телесни части в апартамента му.

Освен това още нямаше новина за разбиването на едновитлов самолет в Западна Вирджиния — никакви открити жертви или ранени, продължаващи опити за откриване на собственика, но се съмняваше, че тази новина ще заслужава нещо повече от отразяване в някой местен вестник. Когато все пак се появи, в репортажа нямаше да има нищо, което би привлякло нечие внимание в окръг Колумбия.

Изчерпа търсенето на информация, която можеше да ги изложи на опасност. Изглеждаше, че засега бяха начисто поне на този фронт. Какво ли си мислеше Карстън точно в този момент? Какво планираше? От нея се очакваше да предаде Даниел чак в понеделник преди училище, а все още беше едва събота — е, почти неделя. От отдела знаеха, че тя нямаше да убеди Даниел да се разприказва — той нямаше нещо за признаване. Сигурно знаеха, че тя щеше в крайна сметка да научи за съществуването на еднотайчния близък. Трябваше да са били напълно сигурни за положението на Кевин в земята на живите. Бяха очаквали той да бъде изкаран на открито в ранните етапи на играта и се бяха оказали прави за това. Единственото, което не бяха

предвидили, беше, че мъчителката и платеният убиец можеше да подхванат разговор.

Нещата никога не биха се развили така без намесата на Даниел. За тях той бе представлявал просто трик, просто пешка, преместена в опасна позиция, за да подмами по-важните играчи да навлязат в центъра на дъската. Никога не биха предположили, че той ще бъде катализатор за промяна.

Тя възнамеряваше да спази своята част от сделката — щеше да поеме ролята на победител (макар че в действителност това бе губещата роля) и да остави Даниел и Кевин да се окажат мъртви. *Отново* мъртви — в случая на Кевин. Но о, как ѝ се искаше да можеше тя да е тази, която да умре. Нямаше ли за отдела да е лесно да повярва, че някой като Кевин Бийч — който бе съборил цял картел — беше успял там, където те се бяха провалили? Нямаше ли тогава да е логично да спрат да търсят? Какво ли щеше да е да изчезне, но този път без никой да я търси?

Въздъхна. Фантазиите само утежняваха положението; безсмислено беше да им се отдава. Сигурна беше, че и двамата мъже са доста дълбоко заспали, затова затършува в чантата си и измъкна флакона под налягане, който беше избрала по-рано. Разполагаше само с двата противогаза, така че нищо смъртоносно тази вечер, само пренасящото се по въздушен път приспивателно вещество, което беше свързала към компютъра си вчера. Беше достатъчно. Щеше да ѝ позволи да контролира изхода от ситуацията, ако някой ги откриеше.

След като опъна жиците — само двойна линия, тази вечер нямаше да ѝ се налага да задейства и обезврежда капаните в къщата от отвън, се настани обратно в стола си. Хвърли поглед към близнаците. И двамата имаха дълбок, спокоен сън. Запита се дали това бе здравословен навик за един шпионин. Може би Кевин всъщност ѝ имаше доверие — най-малкото достатъчно, за да вдигне тревога и може би дори да се справи с проблем, без всички да загинат. Тя и братята наистина бяха необичайни съквартиранти.

Колко странно беше да бди над тях. Струваше ѝ се нередно, беше го очаквала. Но освен това ѝ създаваше хубаво усещане, удовлетворяващо някаква потребност, за чието наличие тя никога не си беше давала сметка, и това вече не беше очаквала.

Прекара още известно време, обмисляйки анализа си на ситуацията, като търсеше недостатъци в теорията си, но колкото повече се вглеждаше в нея, толкова по-логична ѝ се струваше. Дори плачевната липса на усъвършенстване у кандидат-убийците ѝ — към третия опит все *някой* трябваше да е проумял системата ѝ и да е сменил подхода — ѝ се струваше смислена в тази светлина. Никога не беше имало никаква операция, само лесно заменими отделни хора, изпращани по следите ѝ с малко или никаква предварителна информация. Премисли всяка догадка два-три пъти и се почувства по-уверена от всякога, че най-после разбираше онези, които я преследваха.

А после се отегчи.

Това, което искаше да направи, беше да влезе в уебсайта на програмата по патология на Колумбийския университет и да прочете най-новите докторски дисертации, но не беше безопасно да го направи, докато отделът активно се опитваше да открие местонахождението ѝ — а беше сигурна, че го правеха. Отделът не можеше да проследи всяка връзка, която *някой* бе направил със старите ѝ интереси, но тази можеше да е твърде очевидна. С въздишка тя пхна в ушите си миниатюрни слушалки, отвори YouTube и започна да гледа видеоурок за разглобяване и почистване на пушка. Вероятно не беше нещо, което *някога* би ѝ потрябвало да знае, но едва ли щеше да навреди.

Кевин се събуди точно в пет и трийсет. Просто се надигна и седна толкова нащрек, сякаш *някой* бе щракнал копче, за да го включи. Потупа кучето веднъж и се отправи към вратата. Отне му само секунда да забележи противогаза, който си беше сложила, и да спре рязко. Кучето, точно по петите му, също се спря и насочи нос в нейната посока, търсейки онова, което бе смутило господаря му.

— Дай ми секунда — каза Алекс.

Изправи се непохватно на крака, все още схваната и с болки по цялото тяло — не можеше да определи дали повече, или по-малко, отколкото в началото на нощта, и отиде сковано до вратата да обезвреди охранителните си мерки.

— Не съм казал, че може да правиш това — каза Кевин.

Тя не го погледна.

— Не съм ти искала разрешение.

Той изсумтя.

Трябваша ѝ само няколко секунди да разчисти пътя му. Свали противогаза си и посочи с него към вратата.

— Наслаждавай се.

— Ще ти дам аз на теб една наслада — стори ѝ се, че го чу да промърморва, докато минаваше покрай нея, но беше изречено с твърде нисък тон, за да е сигурна. Кучето го последва, размахвайки опашка толкова бързо, че тя се размазваше като петно. Тя предположи, че в този час служителят на рецепцията вероятно изобщо не внимаваше, но въпреки това си помисли, че Кевин малко насилва късмета им. Едно надвикване с управата на мотела нямаше да им помогне да останат инкогнито.

Затършува из храната, която Кевин беше донесъл снощи. Останалите сандвичи не бяха толкова апетитни, колкото преди осем часа, но имаше кутия с черешови тарталети, която не беше забелязала преди. Довършваше втория сладкиш в опаковката, когато Кевин и кучето се върнаха.

— Искаш ли да поспиш няколко часа? — попита я той.

— Ако нямаш нищо против да караш, мога отново да поспя в колата. По-добре да стигнем, накъдето сме тръгнали.

Той кимна веднъж, после отиде до леглото и подритна леко брат си.

Даниел изпъшка и се претърколи по гръб, покривайки главата си с една възглавница.

— Това необходимо ли е? — попита тя.

— Както каза, по-добре да тръгваме. Дани винаги е имал проблем със събуждането.

Кевин рязко дръпна възглавницата от главата на Даниел.

— Да вървим, хлапе.

Даниел примигна объркано за няколко секунди, а после тя проследи как лицето му се промени, щом го осениха спомените, когато осъзна къде е и защо. Заболя я да види как покоят на сънищата му рухва в опустошението на новата му будна реалност. Очите му се стрелнаха из стаята, докато я откри. Тя се опита да си придаде успокояващо изражение, но пораженията, нанесени на лицето ѝ, вероятно щяха да провалят всяко подреждане на чертите ѝ. Затърси

нещо, което да каже, нещо, което щеше да направи света малко по-малко мрачен и по-малко плашещ за него.

— Черешова тарталета? — предложи.

Той примигна отново:

— Ъм, добре.

12

Алекс не одобри безопасното скривалище.

Бяха стигнали до него късно следобед. Беше съкратила дрямката си до само няколко часа по време на пътуването. Не искаше вечно да действа нощем. Затова беше будна, когато отбиха от магистралата по двулентов второкласен път, а после тръгнаха по още по-малък път, докато накрая излязоха на еднолентова изровена пътека — да се нарече път, беше твърде голям комплимент.

Мястото със сигурност бе трудно за откриване, но откриеш ли го веднъж... е, имаше само един изход. Никога не би избрала да живее така сбутана в ъгъла.

— Отпусни се, убиец — каза ѝ Кевин, когато тя се оплака. — Никой няма да ни търси тук.

— Трябваше да сменим табелките с номерата.

— Погрижих се за това, докато вие хъркахте.

— Ти всъщност не си хъркала — каза Даниел тихо. Сега той караше, докато Кевин го упътваше. — Но е вярно, че спряхме в една автоморга и отмъкнахме няколко табелки с регистрационни номера.

— Значи сме закотвени тук на някакъв път без изход, докато господин Смит отиде до Вашингтон — промърмори тя.

— Надеждно е — тросна се Кевин с тон, който явно целеше да прекрати дискусията. — Така че недей да залагаш смъртоносните си капани из къщата ми.

Тя не отговори. Щеше да направи каквото искаше, щом той излезе.

Поне къщата се намираше далече от всякакви съседи; пътуваха поне петнайсет минути по земния път, без да видят каквото и да е доказателство за присъствието на други човешки същества. Това щеше да намали броя на косвените щети, ако по някаква причина сметнеше, че е нужно да опожари всичко до основи.

Пристигнаха при висока порта с простираща се от двете страни солидна верижна ограда, увенчана с един ред спираловидна остра като

бръснач бодлива тел. Оградата се простираше толкова надалече както отдясно, така и отляво, че тя не виждаше къде прави завой или свършва. До портата имаше много сериозно изглеждаща табела с надпис „ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“ с допълнителна бележка отдолу, която гласеше:

„ВЛИЗАЙТЕ НА СОБСТВЕН РИСК“;
„СОБСТВЕНИЦИТЕ НЕ НОСЯТ ОТГОВОРНОСТ ЗА
НАРАНЯВАНИЯ ИЛИ ЩЕТИ, КОИТО МОГАТ ДА
ПРОИЗТЕКАТ ОТ ПРЕМИНАВАНЕТО“.

— Колко деликатно — отбеляза тя.

— Върши работа — отвърна Кевин. Измъкна ключодържател с дистанционно от джоба си и щракна едно копче. Портата се разтвори и Даниел вкара колата.

Трябваше да е очаквала, че безопасната му къща ще е толкова очевидна.

След още няколко мили тя се появи пред погледа им като мираж: матово сивият ѝ втори етаж се рееше в лека мъгла над изсъхналата жълта трева. Тук-там няколко тъмни, мършави дървета придаваха на тревистата земя някаква плътност. Над всичко измитото синьото небе се простираше към безкрайността.

Никога не се беше чувствала напълно уютно в Грейт Плейнс. Твърде дълго беше живяла като градско момиче. Това място ѝ се струваше толкова изложено на показ, толкова... нестабилно. Сякаш един силен вятър можеше просто да заличи всичко пред нея. Което вероятно наистина се случваше по тези места два пъти годишно.

Наистина се надяваше да не е сезонът на торнадата.

Останалата част от къщата се разкри, когато се изкачиха по билото на малко възвишение по предимно равния път. Беше голяма, но запусната, двуетажна, с паянтова веранда, обгръщаща половината приземен етаж. Грубата, мъртва трева свършваше на дващестина ярда от къщата, заместена от чакъл с пясъчен цвят, който покриваше пръстта чак до напуканата решетка, която се опитваше да замаскира основите. Монотонната растителност се нарушаваше само от къщата, недораслите дървета, червеникавата следа по земния път, а после

няколко неразличими силуета, които се движеха, сновейки покрай пътя. На идване беше видяла много крави, но тези животни изглеждаха твърде дребни за крави. Наистина бяха космати, вариращи по цвят от черно до кафяво и бяло и съчетание от трите цвята.

Силуетите започнаха да настъпват към колата, движейки се много по-бързо от крави.

Айнщайн започна да размахва опашка толкова ожесточено, че звукът беше като от малък хеликоптер на задната седалка.

— Какво е това място, Кев?

— Пенсионният ми план.

Животните стигнаха до колата — половин дузина кучета с всевъзможни размери. *Фантастично*, помисли си Алекс. Едното можеше да е близък на Айнщайн. Друго беше грамадно, с вид, сякаш имаше по-близко родство с конете, отколкото с кучетата. Тя разпозна един доберман, два ротвайлера и немска овчарка в типичните за породата цветове.

На приближаване кучетата бяха напълно безмълвни и с агресивни стойки, но в мига, щом видяха Айнщайн, всички опашки започнаха да се размахват и те шумно залаяха в хор.

— Обучавам кучета, за да ги пласирам като кучета пазачи — на търговска и частна собственост. Освен това продавам някои на семейства, които просто искат наистина добре възпитано животно.

— Как успяваш да вършиш това незабелязано? — поиска да знае тя.

— Можеш да караш, Дани, те ще се отдръпнат — нареди Кевин.

Даниел беше спрял, когато кучетата обкръжиха колата. Сега потегли внимателно напред и както бе обещано, кучетата се отместиха, за да застанат от двете им страни и да ги последват вътре. После Кевин се обърна към Алекс:

— Нищо не е на мое име. Никой изобщо не вижда лицето ми. Имам партньор за това.

Докато той говореше, тя видя как на верандата излиза една фигура — едър мъж с каубойска шапка. От това разстояние не можеше да различи никакви други подробности.

— Всички знаят, че кучешкото ранчо се намира тук. Никой не се забърква с нас. Това няма връзка с миналия ми живот — казваше

Кевин, но тя не слушаше особено внимателно. Очите ѝ бяха приковани върху мъжа, който чакаше най-горе на стълбите на верандата.

Кевин забеляза интереса ѝ.

— Какво, Арни ли? Свестен човек е. Готов съм да му поверя живота си.

Тя се намръщи при този израз. Даниел също я гледаше. Започна да забавя.

— Проблем ли има, Алекс? — попита с нисък тон.

Тя чу как Кевин скърца със зъби зад нея. Беше очевидно колко неприятно му беше как Даниел се обръщаше към нея за напътствия.

— Просто... — Тя се намръщи, после посочи с жест към Даниел и брат му. — Това вече ми идва в повече. Вие двамата. Не знам как да имам доверие дори на вас, а какво остава пък за друг човек. За когото гарантира само *този*. — Посочи към Кевин и той се намръщи.

— Е, това просто е кофти, дребосък — отговори Кевин. — Защото е най-добрият ти вариант, а човекът, за когото гарантирам, е част от сделката. Ако искаш да изпълниш този твой план, ще трябва да го преглътнеш.

— Всичко ще е наред — успокои я Даниел. Леко сложи дясната си ръка върху нейната лява.

Глупаво как нещо такова можеше да те накара да се почувстваш по-добре. Не можеше да се каже, че Даниел проумяваше дори най-основните елементи на опасността, в която се намираха. Но въпреки това сърцето ѝ започна да бие малко по-бавно, а дясната ѝ ръка — несъзнателно свита около дръжката на бравата — се отпусна.

Даниел караше бавно, кучетата ги следваха, без да изостанат, с относителна лекота, докато спряха на чакъла. Тя успя да огледа по-добре мъжа, който ги чакаше.

Арни беше висок, набит мъж, наполовина латинос, може би отчасти индианец. Можеше да е на четирийсет и пет, но можеше да е и с десет години по-стар. Лицето му бе набраздено от бръчки, но те сякаш бяха от онези, които се дължаха по-скоро на вятъра и слънцето, отколкото на старост. Косата му, която висеше няколко сантиметра под шапката, беше прошарена със сиво. Вгледа се в тях без никаква емоция, когато спряха, макар че нямаше начин да е очаквал трети пътник дори и ако Кевин му беше казал за Даниел.

Айнщайн се изстреля от колата в мига щом Кевин откряна вратата, и моментално се зае да души и да се остави да бъде подушен. Даниел и Кевин слязоха почти също толкова бързо, нетърпеливи да разтъпчат дългите си крака. Алекс беше по-колеблива. Имаше много кучета, а едрото като кон куче с кафявите петна изглеждаше по-високо, застанало на четирите си крака, отколкото тя, изправена в цял ръст. Кучетата изглеждаха заети едни с други в момента, но кой знае как щяха да реагират при вида ѝ?

— Не бъди такава бърза, Олеандър — обади се Кевин.

Сега повечето кучета се бяха доближили до него, почти събаряйки го на земята с общата тежест на поздравата си.

Даниел заобиколи колата и ѝ отвори вратата, после ѝ подаде ръка. Тя въздъхна, раздразнена, и се измъкна сама. Обувките ѝ изхрущяха по чакъла, но кучетата, изглежда, не я забелязаха.

— Арни — провикна се Кевин над лая на щастливите кучета. — Това е брат ми, Дани. Ще отседне тук. И, тъ, една временна... гостенка, предполагам. Не знам как иначе да я нарека. Но *гостенка* ми се струва някак прекалено положително, ако се сецаш какво имам предвид.

— Гостоприемството ти е зашеметяващо — промърмори Алекс.

Даниел се засмя, после изкачи стълбите на две бързи стъпки. Подаде ръка на мъжа с каменното изражение, който, застанал до него, не изглеждаше толкова висок, и двамата се ръкуваха.

— Приятно ми е да се запознаем, Арни. Брат ми не ми е разказвал абсолютно нищо за теб, така че с нетърпение очаквам да те опозная по-добре.

— Подобно, Дани — каза Арни. Гласът му бе боботец баритон, който сякаш не беше използван достатъчно често, за да се поддържа гладкото му звучене.

— А това е Алекс. Не слушай брат ми; тя ще остане колкото иска.

Арни я погледна, сега вече съсредоточен. Зачака го да реагира на обезобразеното ѝ лице, но той само я оглеждаше хладно.

— За мен е удоволствие — каза тя.

Той кимна.

— Можете да си внесете нещата — каза им Кевин. Опита се да тръгне към стълбите, но кучетата се увиваха бързо около краката му.

— Хей, твърдоглавци! *Мирно!*

Подобно на малък взвод войници кучетата мигновено се дръпнаха няколко крачки назад, подредиха се в истински строй и замръзнаха с наострени уши.

— Така е по-добре. Свободно.

Кучетата седнаха едновременно, провесили езици навън в острозъби усмивки.

Кевин дойде при тях до вратата.

— Както казах, можете да си вземете нещата. Дани, за теб има стая най-горе на стълбите отдясно. Колкото до теб... — Той сведе поглед към Алекс. — Е, предполагам, че стаята в другия край на коридора ще свърши работа. Не очаквах допълнителна компания, така че не е обзаведена с легло.

— Имам си походно легло.

— Аз нямам никакъв багаж — каза Даниел и макар да се вслушваше специално за нея, тя не долови никаква тъга в думите; той се преструваше добре. — Имаш ли нужда от помощ с твоя, Алекс?

Тя поклати глава:

— Ще внесе само няколко неща. Останалото ще прибера някъде извън оградата.

Даниел объркано вдигна вежди, но Кевин кимаше.

— Налагало ми се е да побягвам посред нощ преди — обясни тя на Даниел, снижавайки глас, макар че Арни вероятно можеше все пак да чуе. Нямахше представа колко знае той за предишната работа на Кевин. — Понякога не е толкова лесно да се върнеш да си прибереш нещата.

Челото на Даниел се сбърчи. Част от тъгата, която бе очаквала преди, потрепна бързо в изражението му. Това бе свят, в който малцина влизаха умишлено.

— Не е нужно да се тревожиш за това тук — каза Кевин. — На сигурно място сме.

Кевин беше един от онези хора, които бяха избрали този живот, и това превръщаше всяка негова преценка в съмнителна за нея.

— По-добре да сме хубаво подготвени — настоя тя.

Кевин сви рамене:

— Ако наистина това искаш, знам едно място, което може да свърши работа.

* * *

Къщата беше доста по-хубава отвътре, отколкото отвън. Беше очаквала плесенявали тапети, дъбова ламперия от 70-те години на двайсети век, продънени дивани, балатум и ламинирана пластмаса. Макар все пак да имаше опит за мотив в стил рустик, кухненските уреди бяха нови и високотехнологични. Имаше дори гранитни плотове в кухненското островче под полилея от рога на лос.

— Леле — промърмори Даниел.

— Но колко ли работници са влизали на това място? — промърмори тя под нос. Твърде много свидетели.

Кевин чу, макар тя да не беше имала такова намерение.

— Никакви всъщност. Арни е работил в строителството. Купихме всички материали от другата страна на щатската граница и свършихме работата сами. Е, главно Арни я свърши. Доволна ли си?

Алекс присви издутите си като балон устни.

— Как се запознахте вие двамата? — любезно се обърна Даниел към Арни.

Наистина беше добре да разучи Даниел, помисли си Алекс, да усвои маниера му на общуване. Ето така трябваше да се държиш като нормален човек. Или никога не го бе умеела, или беше забравила напълно. Имаше си заучени реплики за работа като сервитьорка, за работа в тясна кабинка; знаеше как да реагира в работна среда по най-незапомнящ се начин. Знаеше как да говори с пациенти, когато тайно работеше за кратко като лекар. Преди това бе усвоила най-добрите начини да измъква отговори от субект. Но извън поставените роли винаги избягваше контакта.

Кевин бе този, който отговори на въпроса на Даниел:

— Арни се беше забъркал в малка неприятност, свързана донякъде с един проект, по който работех малко преди това. Искаше да се измъкне и ми даде много ценни сведения в замяна на това да не го убивам.

Мълчаливият Арни се ухили широко.

— Сприятелихме се — продължи Кевин — и продължихме да поддържаме връзка. Когато реших да започна да се подготвям за

оттегляне, се свързах с него. Нуждите и интересите ни си паснаха идеално.

— Съюз, сключен в небесата — изрече Алекс със сладък глас. *Върховно, значи може да търсят и него*, въздържа се да добави на глас.

Кевин и Даниел слязоха в голямата спалня долу да съберат дрехи за Даниел и да го снабдят с тоалетни принадлежности. Алекс обиколи сама горния етаж, лесно намирайки малката стая, която Кевин ѝ беше предложил. Щеше да свърши работа. Точно сега той я използваше като склад, но имаше достатъчно място за походното ѝ легло и личните вещи. От един от големите пластмасови контейнери щеше да излезе приличен заместител за бюрото ѝ. Банята се намираше надолу по коридора; беше свързана както с коридора, така и с онова, което щеше да е спалнята на Даниел.

От много отдавна не беше делила баня с някого. Поне тази беше по-голяма и по-изискана, отколкото беше свикнала.

Братята още бяха заети, когато се върна до колата да прегледа нещата си. На верандата имаше три кучета; едно, за което беше почти сигурна, че е Айнщайн, един грамаден черен ротвайлер и едно червеникавокафяво куче с тъжно изражение с клепнали уши, което ѝ напомни за кучето, чийто крак се счупва в края на *Лейди и Скитника*. Така че това вероятно означаваше, че той е хрътка или копой, или нещо от сорта — не беше сигурна кое какво е.

Ротвайлерът и хрътката се запътиха към нея по-скоро с интерес, отколкото заплашително, но това ѝ беше достатъчно, за да направи огромна крачка назад към вратата. Айнщайн вдигна глава и нададе нисък, подобен на кашлица лай, и другите две спряха. Седнаха на място, както когато Кевин им даде команда „свободно“.

Не беше сигурна дали Айнщайн всъщност разполагаше с власт да дава заповеди на другите кучета — дали кучетата разпознаваха *ранга*? — затова тръгна предпазливо по протежение на верандата в очакване да нападнат. Те останаха все така отпуснати, само я наблюдаваха любопитно. Когато мина покрай тях, опашката на хрътката тупна силно по дървените дъсчици на пода и тя остана със странното впечатление, че животното нарочно я гледаше жално в очакване да го погали. Надяваше се да не е твърде разочаровано, че не беше достатъчно смела да пробва.

Затършува из нещата си, натикани в багажника, събра комплект за спешни случаи и го вмести в една раница; нея щеше да държи постоянно у себе си. Взе повечето от мръсните си дрехи, за да ги изпере вътре — надяваше се да има пералня, но остави онези с поделовия вид при другите чанти в багажника. Трябваше да има поне един комплект дрехи в запасите си извън границите на имота. В една паметна нощ — след като наемен убиец номер две бе поразен от газ, докато се опитваше да ѝ пререже гърлото — беше избягала само по бельо и се наложи да отмъкне работния гащеризон на един съсед от каросерията на работния му ван. Това ѝ беше за урок. И се бе научила да спи с пижама, която можеше да служи и като ежедневно облекло.

Дори с походното легло беше лесно да качи товара си по стълбите. Върна се за една от мешките, онази, в която беше основното ѝ лабораторно оборудване. Не биваше да пропилява този принудителен престой, когато можеше да се подготвя. На минаване покрай голямата спалня чу караница и звукът я накара да се почувства доволна, че не е наред ставащото.

Подреждането на лабораторната екипировка беше бързо след толкова много практика. Една от стъклените ѝ колби беше нащърбена, но имаше вид, сякаш все още е годна за употреба. Сглоби ротационния си изпарител, а после подреди няколко кондензатора и два съда от неръждаема стомана. Беше изразходила почти целия си запас от *Оцеляване*, а така, както вървеше тази седмица, вероятно щеше да има нужда от още. Имаше Д-фенилаланин в изобилие, но беше разочарована, когато прегледа запаса си от опиати. По-малко, отколкото мислеше. Недостатъчно, за да синтезира още *Оцеляване*, а ѝ беше останала само една доза.

Все още се мръщеше на липсата си на запаси, когато чу как Кевин се провикна нагоре по стълбите.

— Хей, Олеандър. Тик-так.

Докато тя мине през входната врата, Кевин вече беше в седана, Даниел — на пасажерското място. Когато Кевин я забеляза да се колебае на верандата, натисна клаксона до дупка за едно дразнещо продължително изсвирване. Тя тръгна възможно най-бавно към колата и се покатери намръщено на задната седалка — цялата щеше да стане в кучешки косми.

Подкараха по същия тесен земен път на излизане през портата и няколко мили по-нататък, а после излязоха на още по-слабо очертан, който водеше предимно в западна посока. Той не представляваше нищо повече от две следи от гуми, врязани в тревата. Следваха го в продължение на около шест-седем мили, предположи тя. През първите няколко зърваше за миг оградата на ранчото, но след това вече бяха твърде далече на запад и не я виждаше повече.

— И тази земя ли е твоя?

— Да, след като премина през няколко други имена. Този парцел е притежание на корпорация, която не е свързана по никакъв начин с парцела, на който се намира ранчото. Определено знам как да правя това, знаеш ли.

— Разбира се.

Пейзажът от дясната ѝ страна започна да се променя. Жълто-бялата трева рязко свърши при странно равен бордюр, а оттатък теренът се превърна в равна, гола червена пръст. Когато започнаха да лъкатушат обратно на север към този бордюр, тя с изненада видя, че червената пръст всъщност бе речен бряг. Водата беше със същия цвят като червения бряг и се движеше плавно на запад без бързеи или препятствия. В най-широката точка, която виждаше, беше широка около четирийсет фута. Гледаше течението на водата, докато караха почти успоредно на нея, омаяна от съществуването ѝ тук насред сухата тревна площ. Въпреки целия си плавен напредък реката сякаш се движеше относително бързо.

Този път нямаше ограда. Порутен обор, посивял от слънцето, се намираше на петдесетина ярда от пътя с вид, сякаш беше достигнал края на много дългия си живот и само чакаше подходящия климат, който да го избави от страданията му. Беше видяла стотици точно като него по време на бързата им обиколка из Арканзас и Оклахома.

Не беше и наполовина толкова хубав като нейния обор.

Кевин зави към него, като сега караше право през тревата; тя не видя никакъв истински път или пътека.

Изчака в колата с работещ двигател, докато той изскочи навън да отключи масивния старинен катинар и да разтвори вратите. Отвън, на ярката светлина на откритото, безоблачно небе, беше невъзможно да се види каквото и да е вътре в сумрачната вътрешност. Той се върна бързо и подкара колата в мрака.

Този път вътрешността съответстваше на загатнатото от външността. Мъждива светлина се процеждаше през процепите на обора и осветяваше купчини проядени от корозия земеделски машини, по-голямата част от ръждясал трактор, корубите на няколко престарели коли и масивна купа от прашно сено в дъното, наполовина покрита с насмолен брезент. Нищо, което си струваше да се открадне или дори да бъде огледано по-внимателно. Ако някой си направеше труда да проникне тук, единственото ценно нещо, което щеше да намери, беше сянка.

Когато двигателят спря, ѝ се стори, че едва чуто долавя ромона на реката. Едва ли бяха на повече от двеста ярда от нея.

— Това ще свърши работа — каза тя. — Ще натикам нещата си в някой ъгъл и можеш да използваш тази кола, когато тръгнеш обратно.

— Добре.

Тя струпа четирите си правоъгълни мешки в едно сенчесто кътче, частично скрито зад купчина хванали паяжина дърва за горене. Паяжините бяха прашни.

Кевин тършуваше недалече от купчина почернял метал — може би части за друг трактор — и се върна с опърпан стар насмолен брезент, който разстла върху торбите ѝ.

— Хубав щрих — одобри тя.

— Всичко е в представянето.

— Предполагам, че още не си успял да стегнеш това място — коментира Даниел, отпуснал ръка върху останките на най-близката кола.

— Май ми харесва както си е — каза Кевин. — Нека ви разведа. Просто в случай че ви потрябва нещо, докато ме няма. Което няма да стане. Но все пак.

Тя кимна замислено.

— Свърхдобрата подготовка е ключът към успеха. Това ми е нещо като мантра.

— В такъв случай това ще ти хареса — каза Кевин.

Той отиде до разглобения трактор и се наведе, за да опипа стягащите болтове в центъра на огромната спаднала гума.

— Зад таса на гумата има панел с бутони. — Говореше направо на Даниел. — Шифърът е рождената ни дата. Не твърде оригинално,

но исках да можеш да го запомниш лесно. Комбинацията за ключалката на външната врата е същата.

Секунда по-късно цялата предна част на гумата се люшна навън — не беше направена от каучук, а от нещо по-неподатливо и леко и се движеше на панти. Вътре имаше цял арсенал.

— О, да — прошепна тя. — Пещерата на Батман.

Моментално забеляза един зигзауер, същия като пистолета, който за кратко бе откраднала от него. Наистина не му трябваха два.

Кевин ѝ отправи озадачен поглед:

— Батман не използва огнестрелни оръжия.

— Както и да е.

Даниел оглеждаше пантите на скритата врата.

— Много хитро. Арни ли го направи?

— Не, мое дело е, благодаря.

— Не знаех, че си сръчен. А кога си успял да направиш това при всичкото събаряне на картели и тъй нататък?

— Периодите на принудително бездействие между задачите. Не мога да седя без работа, иначе откачам.

Той затвори фалшивата гума, а после посочи автомобилния скелет близо до мястото, където беше стоял Даниел преди.

— Повдигни капака на акумулатора и набери същия шифър. Там има пушки, в следващия тайник — гранатомети и гранати.

Даниел се засмя, после забеляза изражението на брат си.

— Чакай, наистина ли?

— Тя обича подготовката; аз обичам да съм изключително добре въоръжен. Окей, ето това не успях да скрия толкова добре, а и във всеки случай е нещо, което може да ми потрѣбва бързо.

Кевин заобиколи отстрани покрай голямата купа сено и те го последваха. От тази страна насмоленият брезент висеше до земята. Беше напълно уверена, че знаеше поне към коя категория принадлежи онова, което той криеше тук, и наистина той повдигна насмоления брезент и разкри зад сеното уютен гараж с много голямо превозно средство, едва вместено вътре. От стойката му беше очевидно, че това бе неговата гордост и радост.

— В ранчото има пикап, който се слива с пейзажа, но това тук е за спешни случаи.

Даниел издаде лек звук, подобен на хълцане. Алекс хвърли поглед към него и осъзна, че той се мъчеше да не се разсмее. Моментално схвана шегата.

И двамата се бяха справяли с автомобилния трафик в окръг Колумбия с години, макар че той по-наскоро. И въпреки задръстванията и оскъдните варианти за паркиране, които бяха по-подходящи за веспа, отколкото за средно голям седан, винаги имаше някой тип, който се опитваше да вкара гигантското си тузарско возило, с което сякаш избиваше комплексите си, на място за успоредно паркиране. Сякаш на някого му бе притрябвал хамър където и да е, какво остава пък в града. Човек можеше със същия успех да си сложи изработена по поръчка табелка с регистрационен номер и да приключи с въпроса.

Когато Даниел видя устата ѝ да потрепва, изгуби контрол. Внезапно самият той вече хълцаше от смях. Беше смуцаващ, заразителен звук, нещо от сорта на *хе-хе-хе-хлъц-хе-хе-хе*, който беше много по-забавен от чудовищния военен камион. Тя се закиска заедно с него, изненадана колко неконтролируем ѝ се стори смехът почти моментално. От толкова отдавна не се беше смяла така силно; беше забравила как смехът сграбчваше цялото ти тяло и не искаше да го пусне.

Даниел бе положил едната си ръка върху сеното, когато се приведе; с другата се държеше отстрани за ребрата, сякаш нещо го бодеше там. Беше най-забавното нещо, което бе виждала някога.

— Какво? — запита настойчиво Кевин. — *Какво?*

Даниел се опита да се успокои, за да отговори, но после един внезапен изблик на кикот от Алекс го извади от релси и той се закиска отново, задъхвайки се между изблиците.

— Това е военно превозно средство, последна дума на техниката — възропта Кевин, като почти крещеше, за да го чуят над невъздържаното си веселие. — Има солидни каучукови гуми и бронирани стъкла. През целия корпус има прокарани плоскости, които и танк не може да разбие. Това нещо може да ви спаси живота.

Само влошаваше положението. По лицата и на двамата се стичаха сълзи. Устната на Алекс се бе разранила, а бузите я наболяваха. Даниел вече наистина виеше, неспособен да се изправи.

Кевин вдигна отвратно ръце и се отдалечи от тях с гневни крачки.

Те отново избухнаха в смях.

Най-накрая, няколко дълги минути след като Кевин беше изчезнал, Алекс започна да си връща способността да диша. Смяхът на Даниел също затихваше, макар че той още се държеше за ребрата. Можеше да му съчувства — и тя бе получила спазъм. Странно изтощена, седна на осеяния със сено под и сложи глава между коленете си, старайки се да диша равномерно. След секунда почувства как Даниел се настанява до нея. Ръката му се отпусна леко върху гърба ѝ.

— Ааа, имах нужда от това. — Той въздъхна. — Започвах да имам чувството, че повече никога нищо няма да бъде забавно.

— Не си спомням кога за последен път съм се смяла така. Стомахът ме боли.

— И моят. — А после нададе ново *хе-хе-хе*.

— Не започвай — примоли се тя.

— Съжалявам, ще опитам. Може би съм в лека истерия.

— Ха. Може би всеки трябва да зашлеви другия.

Той нададе нов изблик на смях, тя не се сдържа и се изкикоти.

— Спри — изпъшка.

— Дали да поговорим за тъжни неща? — зачуди се той.

— Като например воденето на живот, изпълнен с изолация и страх, докато сме преследвани във всяка минута от денонощието? — предложи тя.

Сумрачният обор сякаш бе станал още по-тъмен и тя незабавно съжали, че се е обадила. Дори и да болеше, чувството от смяха беше толкова хубаво.

— Това си го бива — каза Даниел тихо. — А как ти се струва да изоставиш всички хора, които разчитат на теб?

— За мен не важи наистина, но представата определено е потискаща. Макар че се съмнявам дали в твоя случай някой ще погледне на нещата по този начин. Вероятно ще си помислят, че си бил убит. Всички ще бъдат съкрушени и ще оставят цветя и свещи пред входа на училището.

— Мислиш ли, че ще го направят?

— Със сигурност. Вероятно ще има дори плюшени мечета.

— Може би. Или пък може би няма да липсвам на никого. Може би ще кажат: „Най-накрая, отървахме се от онзи смешник и сега можем да наемем истински учител по история. Момичешкият волейболен отбор може всъщност да има шанс, след като той се разкара. Знаете ли какво? Хайде просто да намерим някое шимпанзе да върши работата му и да прибавим заплатата му към пенсионния фонд“.

Тя кимна престорено сериозно:

— Може и да си прав.

Той се усмихна, после отново стана сериозен:

— Някой запали ли свещи в твоя памет?

— Всъщност не беше останал никой, когото да го е грижа. Ако Барнаби беше оцелял, а не аз, може би щеше да запали свещ за мен. Аз палих няколко пъти за него в катедрали. Не съм католичка, но не можех да се сетя за друго място, където мога да го направя, без да бие на очи. Знам, че Барнаби го няма, за да го е грижа, но имах нужда от нещо — приключване, траур, каквото и да е.

Пауза.

— Обичаше ли го?

— Да. Встрани от работата ми — а ти видя колко топла и уютна беше тя — той беше всичко, което имах.

Даниел кимна:

— Е, вече не ми е до смях.

— Вероятно имахме нужда да изпуснем парата. Сега можем да се върнем към полагащата ни се по разписание депресия.

— Звучи прекрасно.

— Хей, Мо и Кърли^[1] — провикна се Кевин пред обора. — Готови ли сте да се залавяте отново за работа, или искате още малко да се кикотите като ученички?

— Да се кикотим, предполагам? — провикна се Даниел в отговор.

Тя не можа да се сдържи — разкиска се.

Даниел леко сложи ръка върху натъртената ѝ уста:

— Никакви такива вече. По-добре да отидем да видим каква работа има за вършене.

[1] Част от комедийното шоу The Three Stooges. — Б.р. ↑

13

Кевин поддържаше нещо като стрелбище зад обора, срещу реката. Алекс го огледа подозрително, но трябваше да признае, че в селската част на Тексас имаше по-малка вероятност случайните изстрели да привлекат вниманието, отколкото където и да е другаде по света.

— Кога за последен път си хващал огнестрелно оръжие? — попита той Даниел.

— Хмм... с татко, предполагам.

— Сериозно? — Кевин изпусна тежка въздишка. — Е, подозирам, че всичко, което можем да направим, е да се надяваме, че помниш *нещо*.

Беше изнесъл всевъзможни оръжия и ги бе подредил върху една бала сено. Други бали сено, всяка извисяваща се колкото човешки ръст и с щампован черен силует, бяха подредени на различни разстояния от тяхната позиция. Някои бяха толкова надалече, че едва можеше да ги различи.

— Бихме могли да започнем с ръчните оръжия, но това, което ми се иска, е да те изпробвам с няколко пушки. Най-добрият начин да останеш в безопасност, е да стреляш от много, много далече. Бих предпочел да те опазя от стрелбата от упор, ако мога.

— Тези не приличат на някои пушки, които съм използвал — каза Даниел.

— Това са снайпери. Този — той потупа „Макмилън“-а, който носеше праметнат на гърба си — държи рекорда за най-дългото разстояние, на което може да убива: повече от една миля.

Очите на Даниел се разшириха невярващо:

— Как изобщо знаеш кого искаш да убиеш от толкова далече?

— С радиолокатори, но не се тревожи за това. Не е нужно да усвояваш умения за стрелба от такова разстояние. Просто искам да можеш да стоиш на наблюдателен пост и да отстраниш някого, ако се стигне до това.

— Не знам дали наистина бих могъл да застрелям човек.

Сега Кевин на свой ред придоби слисано изражение:

— По-добре да си изясниш това. Защото, ако не стреляш, адски сигурно е, че нападателят няма да се поколебае да се възползва.

Даниел, изглежда, се канеше да възрази, но Кевин прекрати назряващия дребен конфликт с махване на ръка:

— Виж, дай просто да проверим дали можеш да си спомниш как да стреляш с пушка.

След като Кевин направи обзор на основните неща, стана очевидно, че Даниел наистина си спомняше много неща. Стрелбата с пушката му се удаде с много по-голяма инстинктивна лекота, отколкото Алекс някога бе изпитвала с огнестрелни оръжия. Явно му идваше отвътре, докато при нея никога не бе ставало така.

След като бяха изстреляни толкова заряди, тя най-сетне преодоля страха си от целия шум и вдигна зигзауера.

— Хей, имаш ли нещо против да изпробвам това на по-близките мишени?

— Давай — каза Кевин, без да вдига поглед от прицела на брат си. — Присъедини се към купона.

Зигито беше по-тежко от нейния РРК и имаше по-силен откат, но в известен смисъл го усещаше добро. Мощно. Трябваша й няколко рунда, за да свикне с мерника, но после беше почти толкова точна с него, колкото и със собствения си пистолет. Помисли си, че с времето щеше да стане по-добра. Може би щеше да успее да вмести малко постоянни тренировки, докато е тук. Това не бе от онези неща, които обикновено успяваше да си позволи.

Когато Кевин прекрати инструкциите по стрелба, слънцето вече се бе спуснало почти напълно зад хоризонта. Оцветяваше цялата жълта трева в наситено червено, сякаш наистина докосваше хоризонта и възпламеняваше всички изсъхнали ниски храсти.

Тя прибра неохотно зигзауера при другите оръжия. Не е като да не знаеше шифъра. Можеше да си натрупа малко запаси, когато купонът на Кевин приключеше.

— Е, Дани, хубаво е да видя, че още те бива... и че талантът ми не е само моментен късмет. Мама и татко са ни предали някои солидни гени — каза Кевин, когато се отправяха обратно към къщата.

— За стрелба по мишени. Все още не мисля, че бих могъл да правя каквото правиш ти.

Кевин изсумтя:

— Нещата се променят, когато някой се опита да те убие.

Даниел гледаше навън през страничния си прозорец, явно неубеден.

— Добре. — Кевин въздъхна. — Мисли си за това така. Представи си, че някой, когото искаш да закриляш — мама например — стои зад теб. Някои новаци имат нужда да си представят определена ситуация, за да възприемат подходящата нагласа на ума.

— Това всъщност не се вписва в стрелбата от снайперистка наблюдателница — изтъкна Даниел.

— Тогава си представи как типът, когото държиш на мушка, натиква мама в багажника на колата си. Използвай въображението си.

Даниел се предаде.

— Добре, добре.

Ясно й беше, че все още не е убеден, но трябваше да се съгласи с Кевин точно по този въпрос. Когато някой идва да те хване, инстинктите ти за оцеляване се задействат. В ситуация, в която въпросът е ти или той, винаги избираш себе си. Даниел нямаше да узнае какво е това чувство, докато преследвачите не го настигнеха. Тя се надяваше никога да не му се наложи да научи какво е чувството.

Е, Кевин щеше да направи каквото можеше, а също и тя. Може би заедно можеха да превърнат света в по-безопасно място за Даниел Бийч.

Обратно в ранчото, обиколката продължи. Кевин ги отведе до лъскава модерна външна постройка, незабележима откъм предния край на къщата и пълна с кучета.

Всяко животно имаше бокс с контролирана температура и достъп до собствен външен изход. Кевин обясни на Даниел графика за упражнения, продажбата на кои кучета вече е уговорена и кои бяха готови да бъдат включени в списъците — обучаваше го за бъдещия му живот в ранчото, предположи тя. На Даниел, изглежда, това му харесваше: да гали всички кучета и да научи имената им. Кучетата бяха възхитени от вниманието и молеха за него; прииска й се да можеше да намали звука на лая и скимтенето. Кучетата, които тичаха

свободно, очевидно бяха завършили обучението си в програмата; те следваха Кевин по време на обиколките.

Алекс подозираше, че Кевин я беше оставил да върви с тях само за да я накара да се почувства неудобно. Петнистото куче с размерите на кон — датски дог, научи тя, вървеше постоянно по петите ѝ и тя беше сигурна, че кучето не е решило само да прави това. Кевин сигурно бе дал някаква незабелязана команда. Тя усещаше дъха на гиганта по тила си и предполагаше, че по гърба на тениската ѝ вероятно има петънца от слюнка. Хрътката също я следваше, но си помисли, че сигурно сама си е избрала тази задача. Все още ѝ отправяше жални погледи всеки път, щом Алекс хвърлеше поглед към нея. Другите възпитаници се подредиха в кръг около Даниел и Кевин — с изключение на Айнщайн, който се държеше близо само до Кевин и изглежда, приемаше прегледа на войските много сериозно.

Минаха покрай боксове с немски овчарки, добермани, ротвайлери и няколко други използвани за групова работа кучета, чиято порода не знаеше. Алекс се придържаше към средата на дългата пътека между кучешките колиби и не пипаше нищо. Винаги беше най-добре да сведе до минимум броя на пръстовите отпечатъци, които да трие по-късно.

Имаше две малки хрътки, които дележа един бокс, и Кевин спомена на Даниел, че са потомци на Лола, като посочи към хрътката, която вървеше по петите на Алекс.

— О, Лола, значи? Съжалявам — промърмори Алекс толкова ниско, че да не я чуят мъжете. — Нямах да предположа.

Лола сякаш разбра, че говореха за нея. Вдигна поглед към Алекс с надежда и опашката ѝ заудря по крака на Алекс. Тя се наведе бързо да я потупа по главата.

Кевин издаде звук на отвращение и когато се изправи, го видя да се взира в нея.

— Лола харесва всички — каза Кевин на Даниел. — Страхотно обоняние, лош вкус. Опитвам се да изкореня пълната липса на дискриминация и в същото време да запазя превъзходното обоняние.

Даниел поклати глава:

— Стига вече.

— Не се шегувам. Очаквам по-добри инстинкти от тези животни.

Алекс приклепна да потърка хълбоците на Лола, както беше видяла да прави Даниел, знаейки, че това ще подлуди Кевин. Лола незабавно се претърколи, излагайки на показ корема си. Огромното куче внезапно легна върху другия хълбок на Алекс и тя беше почти убедена, че то също изглеждаше изпълнено с надежда. Внимателно го потупа с една ръка и то не я отхапа. Опашката му удари два пъти по земята. Тя прие това като насърчение и го почеса между ушите.

— Хайде, стига, Кан, не и ти!

Както Алекс, така и датският дог не му обърнаха внимание. Тя се изви надолу, така че да седне с кръстосани крака, виждайки и двете кучета, и с гръб към братята. Ако щеше да е заобиколена от космати машини за убиване, не беше зле и да опита да привлече няколко от тях на своя страна.

Лола близна opakото на дланта ѝ. Беше отвратително, но също и някак сладко.

— Алекс май си има почитателка — отбеляза Даниел.

— Както и да е. Ето там държим кльопачката. Арни я купува всяка седмица в Лоутън. Имаме по-голямата част от това, което ни трябва за...

Останалото от думите на Кевин се изгуби в джафкането и ръмженето на изоставените кучета.

Тя продължи да гали кучетата още няколко минути, несигурна как щяха да реагират, когато спре. Най-накрая се изправи предпазливо. Както Лола, така и Кан скочиха бързо на четири крака и изглежда, бяха напълно доволни да я последват, когато тръгна обратно към къщата. Придружиха я чак до вратата, а после се настаниха удобно на верандата.

— Добро момиче, добро момче — похвали ги тя, докато влизаше вътре.

Кевин вероятно бе възнамерявал да я сплаши, но на нея ѝ харесваше усещането, че кучетата сякаш всъщност я закриляха, вместо да я държат под око. Предположи, че именно за това бяха обучени. Чувството беше приятно и успокояващо. Ако имаше различен начин на живот, можеше да е хубаво да прибави и куче. Само дето не знаеше откъде щеше да намери противогаз с кучешки размер.

Арни беше на дивана в голямата стая; паркирал се беше пред телевизор с плосък екран, монтиран на отсрещната стена. Държеше на

скута си претоплена в микровълновата фурна вечеря, която усърдно опустошаваше; не реагира на влизането ѝ.

От мириса на храна — макарони и стек „Солсбъри“ — устата ѝ се напълни със слюнка. Не беше никакво изискано ястие, но беше много гладна.

— Тъ, нещо против да си взема някаква храна? — попита тя.

Арни изсумтя, без да откъсва поглед от бейзболния мач.

Тя се надяваше изсумтяването да е било утвърдително, защото вече отиваше към хладилника.

Рафтовете на хладилника — внушителен, двоен, от неръждаема стомана — бяха съкрушително голи. Подправки, няколко спортни напитки и великански буркан туршия. Освен това имаше нужда от почистване. Тя прегледа чекмеджето на фризера и откри истинска златна мина: беше претъпкан с вечери като тази, която Арни ядеше. Затопли в микровълновата една пица със сирене и я изяде, седнала на високо столче, което примъкна до кухненското островче. През цялото време Арни сякаш изобщо не забелязваше присъствието ѝ.

Ако се налагаше да се прибави още един човек към уравнението, Арни всъщност съвсем не беше толкова лош.

Чу мъжете да се връщат, така че се отправи към горния етаж. Всички бяха принудени да се сместят натясно по време на пътуването с колата дотук, но сега, когато имаше стаи, в които да се оттеглят, беше възможно да си дадат един на друг повече пространство. Знаеше, че Даниел и брат му имаха да изясняват помежду си много неща, и нямаше причина да ѝ се налага да чува нещо от това.

В нейния склад нямаше кой знае какво за правене. Напълни отново малките си спринцовки с киселина, макар да не се сещаше за сценарий, при който биха ѝ потрябвали тук. Можеше да поработи по изваждането на ядките от прасковените си костилки, но ги беше оставила в обора. Не си струваше да рискува да се опита да се свърже с интернет просто в случай че се наложеше да остане тук известно време, а нямаше никакъв материал за четене. Имаше един проект, за който мислеше, но част от нея ожесточено отхвърляше идеята да запише нещо от него. Макар че националната сигурност не проявяваше точно приятелско отношение към нея от известно време, все пак не смяташе да излага обществото на опасност. Писането на мемоари не беше вариант.

Но трябваше да премисли системно всичко. Може би просто да запише няколко ключови думи, които да ѝ помогнат да си спомни?

Беше сигурна за един факт: нещо, което беше дочула в шестте години, през които бе работила с д-р Барнаби, се беше оказало причината за нападението в лабораторията и за всеки опит за похищение, който беше последвал. Ако можеше да открие точно свързаната с това информация, щеше да има много по-добра представа кой стоеше зад плана за убийство.

Проблемът беше, че бе чула много неща и всичките бяха невъобразимо секретни и деликатни.

Започна да прави списък. Създаде код, обозначавайки най-важните въпроси, ядрените, с номера от А1 до А4. Четири големи контролирани бомби по време на службата ѝ. Това бяха най-сериозните проекти, по които беше работила. Трябваше да е било нещо от изключително сериозно естество, за да си заслужава унищожаването на нейния отдел.

Надяваше се. Ако беше някаква дребнава прищявка на някой ненадежден адмирал, който мислеше, че може да бъде споменат в евентуално разследване, нямаше никакъв шанс да го открие някога.

Т до Т49 бяха всички неядрени терористични действия, които можеше да си спомни. Знаеше, че има по-маловажни планове — такива, които не бяха довели до кой знае какво и които се изплъзваха от паметта ѝ. Сериозните планове, от Т1 до Т17, варираха от биологични атаки до икономическа дестабилизация и вкарване на бомбени атентатори самоубийци.

Опитваше се да измисли система, която да ѝ помогне да отдели всички различни действия (Първата буква на града, от който идваха, плюс първата буква на града, към който бяха насочени? Щеше ли това да разграничи събитията достатъчно? Дали щеше да забрави какво означават нещата, които си е отбелязала? Но изброяването на пълните имена на местата беше твърде много информация, която да си прави труда да записва.), когато чу Кевин да я вика.

— Хей, Олеандър! Къде се криеш?

Тя затвори рязко компютъра си и тръгна към върха на стълбите.

— Трябваше ли ти нещо?

Той заобиколи зад ъгъла и я погледна. И двамата не помръдваха, оставяйки стълбите помежду си.

— Само предупреждение. Тръгвам. Оставих телефон на Даниел. Ще се обадя, когато съм готов да изпратиш имейла.

— Предплатен, за еднократна употреба?

— Това не е първото ми родео, сестро.

— Е, ами късмет, предполагам.

— Не превръщай къщата ми в някаква смъртоносна лаборатория, докато ме няма.

Твърде късно. Тя потисна едно хилене:

— Ще се опитам да се въздържа.

— Вероятно няма да се видим повече. Бих казал, че за мен е било удоволствие...

Тя се усмихна:

— Но винаги сме били толкова честни един с друг. Защо да започваме да се лъжем сега?

Той се усмихна в отговор, после внезапно стана сериозен.

— Нали ще го наглеждаш?

Тя беше леко стресната от молбата. Бе изненадана, че Кевин бе ѝ поверил така брат си. И още по-шокирана от собствения си отговор.

— Разбира се — обеща незабавно. Щеше да опази Даниел възможно най-добре. Това дори не беше въпрос. Спомни си отново странното чувство, което най-напред бе изплувало на повърхността в палатката ѝ за изтезания — предчувствието ѝ, че залозите се бяха удвоили от един живот на два.

Част от нея се питаше кога щеше да се освободи от това чувство на отговорност. Може би човек винаги се чувстваше така, когато беше разпитвал някой невинен. Или може би се случваше само когато този човек беше... каква беше правилната дума? *Честен? Добродетелен? Надежден?* Някой толкова добър като Даниел.

Той изсумтя, после ѝ обърна гръб и се отправи към главната стая на къщата. Вече не го виждаше, но все още можеше да го чуе.

— Дани, ела тук. Имаме още едно нещо, което трябва да свършим.

Любопитна — и отлагаща нарочно, списъкът на миналите кошмари започваше да ѝ докарва главоболие — тя тръгна тихо надолу по стълбите да види какво става. Познаваше Кевин достатъчно добре, за да е сигурна, че не вика Даниел при себе си за сърдечно сбогуване, завършващо с прегръдки и гушкане.

Предната стая беше празна — Арни се беше изнесъл, но чу гласове през остъклената врата. Излезе до верандата, където я чакаше Лола. Разсеяно зачеса кучето по главата, докато попиваше с поглед сцената, осветена от лампите на верандата и фаровете на седана.

Айнщайн, Кан и ротвайлерът бяха строени мирно пред Кевин. Той явно ги инструктираше, докато Даниел гледаше.

Кевин започна със звездата сред възпитаниците си:

— Ела, Айнщайн.

Кучето пристъпи напред. Кевин обърна тялото му към Даниел.

— Това е медът ти, Айнщайн. Мед.

Айнщайн изтича до Даниел, размахвайки опашка, и започна да души нагоре-надолу по краката му. Ако се съдеше по изражението на Даниел, той беше също толкова объркан, колкото и Алекс.

— Окей — каза Кевин на другите кучета. — Кан, Гюнтер, *пазете*.

Обърна се отново към Айнщайн и Даниел, приведе се в стойка на борец и се приближи бавно.

— Ще ти взема меда — подразни кучето с ръмжащ глас.

Айнщайн се завъртя кръгом и застана между Даниел и настъпващия Кевин. Космите около врата му щръкнаха поне на петнайсет сантиметра от горната част на раменете му, а измежду внезапно оголените му зъби се разнесе заплашително ръмжене. Демонът в кучешки образ, който бе срещнала най-напред, се беше завърнал.

Кевин направи лъжливо движение надясно и Айнщайн го блокира. Кевин се хвърли наляво към Даниел и кучето се хвърли към господаря си и го събори със звучно тупване. В същата секунда Айнщайн бе склучил челюсти около врата на Кевин. Картината щеше да е плашеща, ако не беше усмивката върху лицето на Кевин.

— Добро момче! Умно момче!

— Убивай! Убивай! — прошепна Алекс полугласно.

Айнщайн пусна Кевин и отскочи назад отново с размахана опашка. Направи няколко подскока напред-назад, готов да се впусне в нова игра.

— Окей, Кан, твой ред е.

Отново Кевин посочи Даниел на датския дог като неговия мед, а после се престори, че напада. Айнщайн остана с Кан; Алекс

предположи, че го надзираваше. Едрото куче просто бутна Кевин в гърдите с едната си масивна лапа, когато той го нападна, и го събори назад. Със същата лапа Кан го прикова към земята, докато Айнщайн се насочи към югуларната вена.

— Убивай! — изрече тя отново, по-високо.

Този път Кевин чу и я стрелна с поглед, който явно казваше: *Ако точно сега не учех тези кучета на нещо много важно, щях да ги накарам да те разкъсат на парченца.*

Кан проседя в бездействие следващия рунд, докато Айнщайн отново надзираваше. Ротвайлерът с мощния гръден кош събори Кевин още по-силно от Айнщайн. Тя чу как дъхът излиза мощно от гърдите му; това сигурно болеше. Усмихна се.

— Имаш ли нещо против да попитам за какво беше всичко това? — запита Даниел, когато Кевин се изправи тежко на крака и започна да изтупва пръстта от тъмните си джинси и черна тениска.

— Това е основаващо се на команди поведение, което създадох за кучета, използвани за лична охрана. Тези три кучета ще ви пазят с цената на живота си от тук нататък. Освен това вероятно много ще ви се пречат в краката.

— Защо мед?

— Това е просто дума. Но честно казано, представях си, че ще се използва главно за жени и деца...

— Благодаря — подхвърли рязко Даниел.

— О, я се отпусни. Знаеш, че нямам това предвид. Измисли по-подходяща команда и ще я използваме при следващото поколение.

Настъпи неловка пауза. Кевин погледна към колата, после отново към брат си.

— Виж, тук си в безопасност. Но все пак стой близо до кучетата. И до отровителката. Тя е жилава. Просто не яж никаква храна, която се опита да ти пробута.

— Сигурен съм, че ще се справя.

— Ако нещо се случи, дайте на Айнщайн тази команда. — Той подаде листче хартия с размерите на визитна картичка. Даниел го взе и го пъхна в джоба си, без да го поглежда. На Алекс ѝ се стори странно, че Кевин не изрече командата на глас. Или може би я беше написал просто защото не се доверяваше на паметта на Даниел.

Сега Кевин изглеждаше, сякаш наистина си мислеше за прегръдка въпреки онова, което си беше представила преди, но после позата на Даниел стана леко вдървена и Кевин се извърна. Продължи да говори, докато вървеше към седана.

— Ще говорим още, когато се върна. Дръж телефона у себе си. Ще се обадя, когато нещата бъдат уредени.

— Пази се.

— Дадено.

Кевин влезе в колата и форсира двигателя. Сложи дясната си ръка отзад на облегалката за глава на пасажерската седалка и се загледа навън през задния прозорец, докато маневрираше, за да обърне колата с лице към пътя. Не погледна отново брат си. После червените фарове се изгубиха в далечината.

С потеглянето му от гърдите на Алекс сякаш се вдигна някакво бреме.

Даниел загледа колата за минута: преданите три кучета седяха близо до краката му. После се обърна и тръгна замислено нагоре по стъпалата към верандата. Кучетата се раздвижиха заедно с него. Кевин не се беше шегувал, когато каза, че щели да им се мотаят из краката. Даниел имаше късмет, че Кан стоеше най-отзад, иначе нямаше да може да вижда къде върви.

Спря до Алекс и се обърна с лице в същата посока като нея: и двамата се взираха навън в безличната черна нощ. Кучетата се подредиха около краката им. Ротвайлерът избута Лола със сила и тя изскимтя веднъж в знак на протест. Даниел се хвана с две ръце за парапета на верандата, държейки се здраво, сякаш очакваше промяна в гравитацията.

— Лошо ли е, че изпитвам облекчение, задето той си тръгна? — попита Даниел. — Той е просто... идва ми в повече, нали разбираш? Не мога да осмисля всичко, докато вечно говори.

Дясната му ръка пусна парапета, после се придвижи и се отпусна върху кръста ѝ почти автоматично, сякаш не беше решил съзнателно да я постави там.

Начинът, по който все я докосваше, напомни на Алекс за експериментите, които тя и Барнаби бяха правили с изолационни камери преди години. Това беше ефективен начин да накараш някого

да се разприказва, без да оставиш никакви следи, но като цяло отнемаше твърде много време, за да е най-добрият вариант.

Всеки, който влезеше в изолационната камера обаче, независимо от нивото на способността си за съпротива, реагираше по един и същ начин, щом го пуснеха да излезе: копнееше за физически контакт като за дрога. Спомни си за едно паметно преживяване с един армейски ефрейтор доброволец, с когото работеха в началната тестова фаза, и много продължителната и донякъде неуместна прегръдка, която бе получила при излизането му. Беше се наложило да накарат охраната да го отлепи от нея.

Даниел сигурно се чувстваше до голяма степен като онзи войник. Беше лишен от всякакъв досег с каквото и да е от онова, което смяташе за нормален живот. Щеше да се нуждае от успокоението, че до него има друго топло, дишащо човешко същество.

Разбира се, тази диагноза важеше и за самата нея; беше изгубила връзка с нормалния живот от много по-дълго време, отколкото Даниел. Макар това да означаваше, че беше свикнала с липсата, означаваше също и че бе лишавана от човешки контакт много дълго време. Може би именно затова изпитваше такова невероятно чувство за утеха всеки път, когато той я докосваше.

— Не мисля, че е лошо — отговори му. — Естествено е да имаш нужда от известно пространство, за да се справиш с всичко това.

Той се изсмя веднъж — по-мрачен звук от по-ранния му пристъп на истерия.

— Само дете нямам нужда да се отделя от никой друг, освен от него. — Въздъхна. — Кев винаги си е бил такъв дори когато бяхме деца. Все той трябва да е шефът, все трябва да е в светлината на прожекторите.

— Странни отличителни черти за един шпионин.

— Предполагам, че е измислил начин да потиска тези инстинкти, когато работи — а после всичко се излива наведнъж, когато не работи.

— Няма как да знам нещо за това. Единствено дете.

— Късметлийка, късметлийката ти. — Той въздъхна отново.

— Вероятно не е толкова лош. — Защо защитаваше Кевин, зачуди се тя. Може би просто се опитваше да разведри Даниел. — Ако не бяхте заседнали в тази изключително екстремна ситуация, щеше да е по-лесно да се справяш с него.

— Може би. Би трябвало да се опитам да бъда справедлив. Предполагам, че просто съм... ядосан. Толкова ядосан. Знам, че не е имал намерение да го направи, но неговите житейски избори внезапно унищожиха всички мои. Това е толкова... в стила на Кевин.

— Отнема известно време да приемеш това, което ти се е случило — каза Алекс бавно. — Вероятно ще си останеш ядосан, но става по-лесно. През повечето време забравям колко съм ядосана. За мен обаче е различно. Това ми бе причинено от хора, които не познавах много добре. Не от семейството ми.

— Но враговете ти наистина са се опитали да те убият. Това е лошо; дори не се опитвай да сравняваш онова, което се е случило на теб, с това, което се случва на мен. Кевин никога не е имал намерение да ме нарани. Просто е тежко, нали знаеш? Чувствам се, сякаш съм умрял, но въпреки това трябва да продължа да живея. Не зная как.

Тя потупа лявата му ръка, отпусната на перилото, спомняйки си как това я беше накарало да се почувства по-добре в колата. Кожата върху кокалчетата му беше изопната.

— Ще се научиш, както аз се научих. Превръща се в рутина. Животът, който си имал преди, става... по-смътен. И започваш да развиваш философска нагласа. Искам да кажа, на хората постоянно им се случват нещастия. Каква е разликата между това и страната ти да бъде прегазена от партизанска война, нали така? Или градът ти да бъде разрушен от цунами? Всичко се променя и нищо не е толкова безопасно и сигурно, колкото е било. Само че тази безопасност и бездруго винаги е била само илюзия... Съжалявам, това сигурно е най-скапаната насърчителна реч на света.

Той се засмя:

— Не най-скапаната. Наистина се чувствам безкрайно по-добре.

— Е, тогава предполагам, че работата ми тук е свършена.

— Как се захвана с всичко това? — Въпросът излезе от устата му безгрижно, сякаш ставаше дума за нещо съвсем просто.

Тя се поколеба:

— Какво имаш предвид?

— Защо избра тази... професия? Преди да се опитат да те убият, имам предвид. При военните ли работеше? Доброволец ли беше?

Отново въпросът беше изречен леко и спокойно, сякаш я питаше как е станала специалист по финансово планиране или интериорен

декоратор. Липсата на емоция беше издайническа сама по себе си. Беше обърнал лице напред, вирайки се в тъмнината.

Този път тя не се опита да бъде уклончива. И тя щеше да иска да знае това, ако съдбата ѝ беше отредила да бъде в компанията на някого от колегите си. Беше нещо, за което бе попитала Барнаби още в първите дни на отношенията им. Отговорът му не беше много различен от нейния.

— Никога не съм го избирала наистина — обясни бавно. — И не, не работех при военните. Бях в медицинския университет, когато ме потърсиха. Отначало бях проявила интерес към патологията, но после фокусът ми се измести. Бях затънала в определен клон от проучвания — би могло да се нарече един вид химически контрол на ума, предполагам. Нямаше много хора, които правеха именно това, което правех аз, а по пътя ми имаше много пречки — финансиране, инструменти, опитни субекти... е, по-голямата част се свеждаше до финансирането. Професорите, под чието ръководство работех, дори не разбираха напълно проучването ми, така че не разполагах с много помощ.

Тези тайнствени правителствени чиновници се появиха и ми предложиха добра възможност. Поеха изцяло погасяването на огромните ми студентски заеми. Получих възможност да завърша обучението си, като насоча проучването си към целите на новите си наставници. Когато се дипломирах, отидох да работя в тяхната лаборатория, където всички технологии, за които можех да си мечтая, бяха на мое разположение, а парите никога не бяха проблем.

Беше очевидно какво ме караха да създавам. Не ме лъжеха. Бях наясно за каква работа допринасям, но така, както я описвах, звучеше благородно. Помагах на страната си...

Той чакаше, все още загледан напред.

— Не мислех, че аз ще съм тази, която всъщност ще използва създадените от мен препарати върху даден субект. Мислех си, че просто ще предоставям инструментите, които са им нужни... — Тя бавно поклати глава напред-назад. — Не се получи така обаче. Антителата, които бях създавала, бяха твърде специализирани — лекарят, който ги прилагаше, трябваше да е наясно как действат. Така че при това положение оставаше точно един човек.

Ръката на кръста ѝ не помръдваше — беше твърде неподвижна, застинала на място.

— Единственият, който присъстваше в стаята за разпити с мен, освен субекта, беше Барнаби. Най-напред той се занимаваше със задаването на въпроси. В началото ме плашеше, но се оказа толкова мил човек... През повечето време бяхме в лабораторията, създавахме и разработвахме. Истинските разпити съставляваха само около пет процента от работата ми. — Тя си пое дълбоко въздух. — Но често, когато беше налице някаква криза, трябваше да провеждат множество разпити едновременно; бързината винаги е била от критична важност. Трябваше да мога да работя сама. Не исках да го правя, но разбирах защо трябваше да се прави по този начин.

Не беше толкова трудно, колкото си бях мислила, че ще бъде. Трудната част беше да осъзная колко добра бях в това. Този факт ме плашеше. Всъщност никога не е спирал да ме плаши. — Барнаби бе единственият, на когото беше признала страха си. Той ѝ беше казал да не се тревожи; просто била една от онези, които са добри във всичко, което пробват. Човек със свръхдобри постижения.

Алекс се прокашля, за да прочисти от гърлото си внезапно надигналата се там буца:

— Но постигах резултати. Спасих живота на много хора. И никога не убих никого — не и докато работех за правителството. — Сега тя също се загледа навън в тъмнината. Не искаше да види реакцията му. — Винаги съм се питала дали това е достатъчно, за да ме превърне в не чак толкова чудовище.

Беше почти сигурна обаче, че отговорът е „не“.

— Хммм... — Беше просто нисък, заглъхващ гърлен звук.

Тя продължи да се взира в тъмното нищо пред себе си.

Никога не се беше опитвала да обясни този избор — редицата от плочки за домино, които я бяха направили такава, каквата беше — на друго човешко същество. Не мислеше, че се бе справила много добре.

А после той тихо се изкиска.

Сега тя се обърна, за да се втренчи стъписано в него.

Устните му бяха присвити в неохотна полуусмивка.

— Бях се подготвил за нещо истински разстройващо, но всичко прозвуча много по-разумно, отколкото очаквах.

Веждите ѝ се събраха. Той намираше историята ѝ за разумна?

Стомахът му изръмжа. Той се засмя отново и напрежението на момента сякаш изчезна заедно със звука.

— Кевин не ти ли предложи храна? — попита тя. — Предполагам, че тук сме на самообслужване.

— Малко храна ще ми дойде добре — съгласи се той.

Тя го отведе до фризера, опитвайки се да скрие изненадата си, че той, изглежда, не се отнасяше към нея по-различно от преди. Беше й се струвало опасно да изрече всичко това на глас. Но пък предположи, че той вече знаеше най-лошото, след като го бе научил по най-жестокия възможен начин. Обяснението й всъщност не беше нищо особено след това.

Даниел може и да беше гладен, но не беше твърде възторжен от наличните запаси. Без особен ентузиазъм избра една пица, както бе направила тя, мърморейки за недостатъците на Кевин в кухнята, които явно датираха от доста отдавна. Разговорът потръгна непринудено, сякаш за него тя беше просто обикновен човек.

— Не знам откъде взима цялата тази маниакална енергия — отбеляза Даниел. — След като не яде нищо друго, освен това.

— Арни също едва ли е кой знае какъв готвач. Къде отиде той във всеки случай?

— Чупи се още преди Кевин да тръгне. Явно е ранобудник. Мисля, че стаята му е ето натам. — Даниел посочи срещу стълбите.

— Не ти ли се струва малко странен?

— Защото го играе ням ли? Мисля, че това е просто спойката в отношенията му с Кевин. Трябва да можеш да понесеш да слушаш някого да говори нонстоп, ако смяташ да си в приятелски отношения с Кев. Няма място за собствените ти думи.

Тя изсумтя.

— Под пицата имаше сладолед. Искаш ли? — попита той.

Тя искаше, така че започна търсене на лъжици и купички.

Даниел наистина намери лопатка за сладолед и супени лъжици, но се наложи да го сипят в чаши за кафе. Докато го гледаше как изгребва сладоледа от картонената опаковка, й хрумна нещо:

— Левичар ли си?

— Тъ, да.

— О, мислех си, че Кевин е десничар, но ако сте еднояйчни близнаци, това не означава ли...

— Обикновено — каза Даниел, като ѝ подаде първата чаша. Сладоледът беше стандартен ванилов, не първият ѝ избор, но беше доволна да поеме някакъв вид захар точно сега. — Ние сме специален случай всъщност. Наричат ни „огледални близнаци“^[1]. Около двайсет процента от еднотайчните близнаци — смята се, че е при онези, при които яйцеклетката се разделя по-късно, се развиват като противоположности. Така че лицата ни не са съвсем еднакви, освен ако не гледаш единия като отражение. Няма кой знае какво значение, особено за Кевин. — Той се наслади на първата си хапка сладолед, после се усмихна. — Аз, от друга страна, ще се натъкна на проблем, ако някога имам нужда от органа трансплантация. Всичките ми вътрешности са обърнати, така че е много сложно да се заменят определени неща, освен ако не намерят орган от друг близък с обратно разположени органи, с който по случайност имаме и генетично съответствие. С други думи, по-добре да се надявам никога да не ми потрябва нов черен дроб. — Той лапна нова хапка.

— Щеше да ми се струва много по-логично, ако Кевин беше този, при когото всичко е обърнато наопаки.

Засмяха се заедно, но много по-тихо, отколкото по-рано през деня. Явно бяха изхвърлили истерията от организмите си.

— Какво пише на листа — онзи с командата за кучето?

Даниел измъкна картончето от джоба на джинсите си, хвърли му един поглед, а после ѝ го подаде.

На него пишеше изцяло с главни букви: „ЗАРЕЖИ ПРОТОКОЛА“.

— Мислиш ли, че ще стане нещо лошо, ако го кажем на глас? — зачуди се тя.

— Предполагам, че е възможно. Готов съм да повярвам на всичко, след като видях тайната му бърлога.

— Кевин наистина трябва да наеме някого, който да измисли по-добри названия за командите му. Не го бива много по тази част.

— Предполагам, че сега това може да е моя задача. — Даниел въздъхна. — *Наистина* обичам кучета. Може да е забавно.

— Все пак е някакъв вид преподаване, нали?

— Ако Кев ми позволи да го правя изобщо. — Даниел се намръщи. — Питам се дали си ме представя само като чистач на боксовете? Не бих изключил тази вероятност. — А после въздъхна

отново. — Поне всички ученици изглеждат доста умни. Мислиш ли, че бих могъл да ги науча да играят волейбол?

— Ами... всъщност да. Май нямат много ограничения.

— Предполагам, че няма да е толкова зле. Нали?

— Правилно — каза тя уверено. А после мислено се нарече лъжкиня.

[1] Reverse twins. По-надолу се описва състоянието *situs inversus*.
— Б.р. ↑

Когато Алекс се събуди, първият проблем беше болезненото усещане. Безсъзнанието ѝ беше позволило да си отдъхне от болката и този период на облекчение, макар и добре дошъл, направи събуждането за реалността по-лошо.

Стаята бе непрогледно тъмна. Предполагаше, че някъде зад кашоните има прозорец, но сигурно беше покрит с щора за затъмняване. Кевин нямаше да иска твърде много осветени прозорци нощем. По-добре да се старая къщата да изглежда само частично обитавана. Доколкото изобщо някой от местните знаеше, Арни бе единственият обитател.

Тя се изтърколи от походното легло, изпъшквайки, когато лявото ѝ рамо и бедрото ѝ се удариха в дървения ръб, а после опипом си проправи път до ключа за осветлението. Беше разчистила широка пътека от походното легло до вратата, за да не се сдобие с още наранявания, докато се суети опипом в тъмното. Щом лампата светна, тя обезвреди кабелите, а после си свали противогаза. Предвид факта, че тук имаше хора, които не искаше да убие, беше използвала флакон под налягане със зашеметяващ газ.

Коридорът беше пуст, вратата на банята — отворена. На закачалката висеше влажна хавлиена кърпа, значи Даниел трябваше вече да е буден. Това не бе изненада. Беше стояла будна до доста късно със списъка си с точки за запаметяване, отчаяно питайки се дори докато продължаваше да пише, каква е вероятността след седмица още да помни какво означаваха които и да е от шифрованите ѝ бележки. Докато обработваше информацията, отбеляза множество тайни, заради които си струваше да се убие човек, но нищо конкретно, свързано с нея или Барнаби. Щеше да има други жертви, ако някоя от точно тези тайни бе основният проблем. От онова, което бе успяла да проследи в новините, смъртта ѝ и тази на Барнаби не беше последвана от никакви други познати имена. Нищо публично във всеки случай.

Докато слагаше шампоан на косата си, се замисли как би могла да стесни времевата рамка. Най-добрите творчески мисли обикновено ѝ идваха под душа.

Барнаби винаги беше страдал от параноя, но започна да предприема *действия*, ръководени от тази параноя, едва две години преди смъртта си. Тя си спомни онзи първоначален разговор — първия път, когато беше осъзнала, че е в истинска опасност. Беше късна есен — около Деня на благодарността. Ако това не беше случайна промяна, ако беше имало някакъв катализатор, може би Барнаби бе реагирал на случая, който представляваше конкретния проблем. Не можеше да е сигурна за точното време, но беше напълно сигурна относно разпитите, проведени след промяната — в паметта ѝ всички те бяха натоварени с новия стрес и разсейване. Така че тези можеха да бъдат изключени. И разпозна с лекота всички случаи от първата си година, когато всичко бе ужасяващо ново и смуцаващо; те също можеха да бъдат оставени настрана. Така пак ѝ оставаха три години работа, които да прегледа, и две от ядрените заплахи, но беше доволна да има дори най-дребно ограничение.

Огледа одобрително пухкавите хавлиени кърпи, с които бе заредена банята. Кевин очевидно се наслаждаваше на материалните блага. Или може би Арни бе този, който обичаше луксозните неща. Който и да беше, бе заредил банята ѝ с всички тоалетни аксесоари, които един хотел би предоставил, само че във флакони с нормална големина. В душкабината бе имало шампоан и балсам за коса. На плота бяха подредени паста за зъби, лосион и вода за уста. Добро попълнение.

Тя забърса огледалото с хавлиената кърпа и бързо се увери, че още не ставаше за гледане. Сега синините около очите ѝ бяха главно в противно зелен цвят с малко от по-тъмното лилаво във вътрешните ъгълчета. Устната ѝ започваше да спада, но това само правеше суперлепилото по-очевидно. Синините по бузите ѝ едва започваха да пожълтяват по краищата.

Въздъхна. Щеше да мине поне седмица, преди да може да покаже лицето си пред хора дори и с грим.

След като се облече в най-малко мръсните си дрехи, Алекс събра останалите, прибра ги на топка в една тениска като импровизирана чанта за пране и се отправи в търсене на пералнята. На долния етаж

беше пусто и тихо. Дочу лай в далечината. Даниел и Арни сигурно бяха навън и се занимаваха с животните.

Откри просторното перално помещение, скрито зад кухнята. Обърна внимание на задната врата — винаги беше добре човек да е запознат с изходите — и голямото пластмасово приспособление, прикрепено към долната ѝ половина. Отне ѝ минута да осъзнае, че това бе кучешка вратичка — грамадна кучешка вратичка, достатъчно голяма през нея да влезе Кан. Досега не беше видяла в къщата никакви кучета, но сигурно невинаги беше недостъпна за тях. Пусна пералнята, после отиде да си намери закуска.

Шкафовете не бяха много по-добре заредени от хладилника. Половината бяха пълни с кутии кучешка храна, а другата половина — най-вече празни. В каната на плота беше останало малко кафе, слава богу. Намери и запас от тарталети, които задигна. Очевидно Кевин и Арни държаха на храната по-малко, отколкото на хавлиените кърпи. Намери керамична чаша от бойскаутски лагер от някъде около 1983 г., нацърбена и избеляла. Периодът от време не се връзваше с никого от двамата мъже, които живееха тук — сигурно се бяха сдобили с нея от старо. Въпреки това вършеше чудесна работа. Когато свърши, сложи чашата в миялната машина от неръждаема стомана, после отиде да види какви са плановете за деня.

Лола и Кан бяха на предната веранда заедно с ротвайлера, чието име не можеше да си спомни. Всички се изправиха, сякаш я бяха чакали, и я последваха, когато се отправи към обора. Потупа Лола няколко пъти, докато вървяха; стори ѝ се вежливо да го направи.

На север от модерната селскостопанска сграда имаше голямо ограждение, пълно с животни: в центъра след всички тях стоеше Арни и подвикваше команди на лудуващите кучета. Не изглеждаше, че кой знае колко от тях го слушат, но няколко бяха приели ролята на „любимца на учителя“. Не видя Даниел никъде. Влезе навътре в селскостопанската постройка и тръгна по дължината ѝ до склада. Кевин и Арни бяха натрупали много по-добри запаси за кучетата, отколкото за себе си. Даниел не беше и там.

Тя излезе с криволичене до края на двора за упражнения, без да е сигурна какво друго да направи. Беше странно; беше свикнала да е постоянно сама. Но сега Даниел не беше наблизко, за да е пред погледа ѝ, и тя внезапно се обезпокои.

Арни, разбира се, не ѝ обърна и капка внимание, когато тя се приближи до оградата и провери пръсти през брънките. Загледа го как работи с млада немска овчарка — все още цялата само огромни лапи и клепнали уши — дълго отвъд момента, в който собственото ѝ търпение щеше вече отдавна да се е изчерпало. Двете кученца на Лола се приближиха да притиснат тела към оградата и да се примолят на майка си да ги близне. Тя им угоди няколко пъти, после им изджафка — странен звук, който подсети Алекс как нейната майка ѝ напомняше да си научи уроците след вечеря. И наистина двете полупораснали кученца бавно тръгнаха обратно към човека с лакомствата.

Може би Даниел се беше върнал на стрелбището. Кевин беше казал, че някъде тук има пикап, но тя не бе видяла и следа от него. Прииска ѝ се Даниел да я беше изчакал. Искаше да си поиграе със зигито още малко. И честно казано, нямаше да ѝ дойдат зле и малко упражнения с нейния РРК. В миналото животът ѝ никога не беше зависил от прицела ѝ, но беше твърде вероятно това да стане в бъдеще. Не искаше да пропилее неочаквания шанс да подобри уменията си.

Продължи да гледа заниманията на Арни с младите кучета още половин час. Накрая го прекъсна повече от отегчение, отколкото от някаква неотложна нужда да разбере.

— Хей — провикна се над лая на кучетата. — Тъ, Арни?

Той вдигна поглед: лицето му не издаваше никакъв интерес.

— Даниел да не би да е отишъл с пикапа на стрелбището? Кога тръгна?

Той кимна, после сви рамене. Тя се опита да се досети как да си преведе това, но бързо се отказа. Щеше да ѝ се наложи да опрости въпросите.

— Значи взе пикапа? — поиска да се увери.

Арни отново бе съсредоточил вниманието си върху кучетата, но тя все пак получи отговор.

— Предполагам. Нямаше го последния път, когато ходих в обора.

— Колко път има до стрелбището? — попита тя. Разстоянието ѝ се беше сторило твърде дълго, за да го измине пеша, но не беше зле да попита.

— Към пет мили по права линия.

Не толкова далече, колкото си бе мислила. Даниел беше бегач — не е ли могъл да остави пикапа? Е, и на самата нея нямаше да ѝ се

отрази зле едно тичане, но той вероятно вече щеше да е тръгнал да се връща, преди тя да стигне там.

— И не знаеш кога е тръгнал?

— Не го видях. Беше преди девет обаче.

Беше минал повече от час. Несъмнено щеше да се върне скоро. Тя щеше да си изчака реда.

Беше добре, че Даниел проявяваше интерес към упражненията. Може би част от онова, което тя и Кевин се бяха опитвали да му кажат, бе проникнало в съзнанието му поне малко. Тя всъщност не искаше той да е принуден да живее в страх, но това бе най-добрият вариант. Страхът щеше да го опази жив.

Махна за благодарност на Арни, после се отправи обратно към къщата да довърши прането, следвана по петите от косматия си антураж.

Час по-късно беше облечена в чисти дрехи за пръв път от няколко дни и чувството бе фантастично. Сложи в пералнята тези, които бе носила, доволна при мисълта, че всичките ѝ дрехи отново ухаят хубаво. Посвети още трийсет минути на проекта си за запаметяване; поне помнеше бележките си дванайсет часа по-късно. Стараеше се да подрежда нещата хронологично, макар че системата ѝ за номериране се основаваше на сериозността на атаките. Това може би беше направило нещата по-объркващи, отколкото би трябвало, но не искаше да преподрежда всичко сега.

Тази сутрин проучи терористични атаки номер петнайсет и номер три — опит за взривяване на бомба в метрото и откънатото биологично оръжие, опитвайки се да се сети за някои имена, изникнали в контекста. Терористът и руските спекуланти в номер петнайсет бяха обезвредени, така че вероятно това нямаше нищо общо с тях. Все пак си го отбеляза. Съкращението *НЙ* беше твърде очевидно, така че използва *МБ* за „Манхатън-Бронкс“; мишената беше влакът по линия 1. Отбеляза с *ТТ* фракцията, която стоеше зад него, с *КВ* „Калаша Велис“, с *ВР* — руснака, който им продаде материалите. Няколко външни хора, които ги бяха подпомагали и насърчавали, бяха означени със съкращенията *РП*, *ФД*, *ББ*.

Номер три имаше няколко неясни елемента, доколкото си спомняше, но те бяха прехвърлени на ЦРУ. Погледна буквите: *Дж*, *Дж-П* за Джаму, Индия, на границата с Пакистан. *ЧТ* за *Чумата от*

Такома; така я бяха нарекли. Беше разработена от известна терористична клетка по бележките на американски учен, задигнати от лаборатория недалеч от Сиатъл. Оперативната група, ФА, беше замесена и в събития Т10 и Т13. Отделът все още бе помагал на ЦРУ да осигури информация за останките от групата по времето, когато тя бе „уволнена“. Запита се дали ЦРУ изобщо бе приключило напълно случая. Кевин е бил достатъчно зает в Мексико и вероятно не можеше да ѝ даде отговора. Отбеляза си инициалите на няколко свързани имена. ДХ беше американският учен, от когото бяха откраднали формулата, а ОМ беше член на терористичната клетка, когото беше разпитвала. Мислеше си, че по някакъв начин има замесен и друг американец — не участник в събитието. Или това име беше свързано с номер четири? Спомняше си само, че името беше кратко, с рязко звучене... не започваше ли с П?

Никога не ѝ бяха позволявали да си води бележки, разбира се, така че нямаше нищо, до което да се допита. Беше вбесяващо. Достатъчно, че да се предаде и да реши да си потърси обяд. Плодовата тарталета не беше особено засищаща.

На влизане в голямата стая чу приглушеното бучене на двигател от спираща навън кола, после стържещия звук от тежки гуми по чакъла. Най-сетне.

Навикът я накара да погледне през вратата, за да се увери, че това е Даниел. Точно когато надзърташе навън, шумът на мотора спря рязко. Прашен бял пикап „Тойота“ от някакъв по-стар модел със също толкова старо и прашно брезентово ремарке беше паркиран там, където бяха оставили седана снощи, и Даниел се измъкваше от шофьорското място. Айнщайн изскочи през вратата на колата след него.

Още докато се възхищаваше на обикновената външност на превозното средство — идеална за сливане с пейзажа, бавно тревожно усещане започна да се прокрадва нагоре по гърба ѝ и накара кожата ѝ да настръхне, докато се движеше. Застина с разширени очи, стрелкаци се наоколо като на уплашен заек, опитващ се да прецени от коя посока идва опасността. Какво бе забелязало подсъзнанието ѝ, което бе убягнало на нея?

Съсредоточи вниманието си върху хартиената торба, която Даниел крепеше в сгъвката на лявата си ръка. Докато гледаше, той

изтегли предната седалка напред и грабна друга торба. Айнщайн танцуваше щастливо около краката му. Кан и ротвайлерът слязоха тичешком по стъпалата на верандата, за да се присъединят.

Почувства как кръвта се оттича от лицето ѝ, оставяйки след себе си усещане за замайване.

А после секундата шок отмина и тя се задвижи. Хукна след кучетата, чувствайки как кръвта се връща с пулсиране в посинените ѝ бузи.

— Здравсти, Алекс — провикна се весело Даниел. — Отзад има още няколко торби, ако нямаш нищо против да... — Млъкна рязко, когато проумя изражението ѝ. — Какво е станало? Кевин...

— Къде си ходил? — Тя процеди думите през зъби.

Той примигна веднъж:

— Просто изтичах до онзи град, покрай който минахме на идване, Чилдрес.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Взех кучето — обади се той. — Нищо не е станало.

Тя притисна единия юмрук към устата си, трепна и се опита да се успокои. Вината не беше негова. Той просто не разбираше. Тя и Кевин трябваше да му разяснят нещата по-добре. Пропускът беше неин, защото бе приела, че част от инструктажа се е провел, докато спеше в колата. Но ако Кевин не беше подготвял Даниел за новия му живот, тогава за какво бяха говорили през всичките онези часове?

— Някой видя ли... разбира се, че да. Пазарувал си. Колко души те видяха?

Той примигна отново:

— Сбъркал ли съм нещо?

— В града ли беше? — Зад нея избоботи плътен глас.

Даниел премести поглед към някаква точка над главата ѝ.

— Да — искам да кажа, доста ви бяха намалели продуктите. Просто исках да взема някаква незамразена храна, нали се сещате? Видяхте ми се заети...

Тя се обърна да погледне Арни. Лицето му беше непроницаемо, но вече го познаваше достатъчно добре, за да види малки пропуквания във фасадата — леки бръчки от тревога около очите му, една малко по-изпъкнала вена на челото му.

— Имаш ли как да се свържеш с Кевин? — попита го тя.

— Имаш предвид Джо?

— Вероятно. Братът на Даниел.

— Не.

— Какво съм направил? — попита умолително Даниел.

Тя въздъхна, докато се обръщаше обратно към него:

— Помниш ли, когато Кевин каза, че никой по тези места не е виждал лицето му? Е... вече са.

Руменината започна да се отдръпва от лицето на Даниел, когато проумя това.

— Но... аз използвах фалшиво име. Аз... казах, че само минавам оттук.

— С колко души говори?

— Само касиера в бакалията и онзи на...

— На колко места влезе?

— Три...

Тя и Арни си размениха поглед — изпълнен с ужас от нейна страна, по-непроницаем от негова.

— Кевин ми остави пари за неща, които може да ми потрѣбват — предположих, че има предвид неща от рода на яйца и мляко — обади се Даниел.

— Имал е предвид фалшиви документи за самоличност — процеди Алекс.

Останалият цвят изчезна от лицето на Даниел и той зяпна.

Те се втренчиха в него за един дълъг миг.

Даниел си пое дълбоко дъх, видимо съсредоточавайки се.

— Добре — каза той. — Издъних се. Може ли да внесем покупките, преди да ми кажете колко лошо? Грешката ми само става още по-голяма, ако нетрайните продукти се развалят в пикапа.

С устни, стиснати в тънка линия — без да обръща внимание на дразнещото топче суперлепило, Алекс кимна веднъж и заобиколи отзад до пикапа, за да помогне да разтоварят покупките. Видя всички торби в ремаркетото и отново почувства кръвта зад синините си.

Разбира се, не стига че беше отишъл в най-близкия град, а и беше донесъл храна, достатъчна за изхранването на цяла армия. И ако имаше само още едно нещо, което би го направило по-лесен за запомняне, вероятно бе направил и това.

В злокобно мълчание Алекс и Арни внесоха торбите и ги сложиха на плота. Даниел сновеше напред-назад между шкафовете и хладилника, подреждайки всички неща на правилните места. Алекс може и да си беше мислила, че той не приема това достатъчно сериозно с изключение на факта, че лицето му продължаваше да сменя цвета си; макар изражението му да бе овладяно, бузите и вратът му внезапно се обливаха в руменина, а после той отново побеляваше.

Краткият период за „изпускане на парата“ вероятно беше добра идея. Той даде на Алекс шанс да премисли всичко и да погледне реалистично на надвисналата опасност. Беше почти готова да отмъкне пикапа на Арни и да изчезне, но знаеше, че това щеше да е пресилена реакция. Понякога пресилените реакции спасяваха живота на човек; понякога просто го поставяха в по-голяма опасност. Не трябваше да забравя за лицето си; побегнеша ли сега, това щеше само да й причини още проблеми.

Даниел прибра последната покупка — някакъв зелен зеленчук с много листа — в хладилника и затвори вратата. Не се обърна, просто стоеше там с глава, леко наведена към неръждаемата стомана.

— Колко е зле? — попита тихо.

Тя погледна Арни. Той не изглеждаше склонен да говори.

— Каж ми, че си платил в брой — започна тя.

— Да.

— Е, това поне е нещо.

— Но не всичко — предположи Даниел.

— Не. Чилдрес е много малък град.

— Само малко над шест хиляди жители — избоботи Арни.

Беше по-лошо, отколкото си бе мислила; знаеше за гимназии с по-голям брой ученици от това.

— Значи един непознат в града е лесен за запомняне — каза тя.

— Сигурно са те забелязали.

Даниел се обърна към нея. Лицето му бе овладяно, но в очите му имаше тревога.

— Да, разбирам това — съгласи се той.

— Бил си в пикапа на Арни, с кучето на Арни — каза Алекс. — Някой би могъл да направи връзката между теб и Арни.

— Айнщайн остана в пикапа — каза Даниел. — Не мисля, че някой ме е следил как влизам или излизам.

— В града има сто подобни пикапа. Пет, които са точно в същия цвят, от същата година и модел; два от тях имат кемпери — каза Арни не на Даниел, а на Алекс. — Сигурно половината хора водят със себе си кучета.

— Това е от помощ — каза тя на Арни. — Добре сте се справили тук.

— До каква степен те засяга това? — попита го Даниел.

Арни сви рамене:

— Няма начин да знам. Хората забравят разни неща твърде бързо, когато нямат истинска причина да помнят. Ще се покрием; вероятно няма да има последици.

— Както и да е, стореното — сторено — каза замислено Алекс. — Просто ще трябва да внимаваме още повече.

— Кевин ще побеснее — въздъхна Даниел.

— Кога не е бесен? — попита Алекс и Арни наистина се изкиска късо. — Както и да е, сам си е виновен, задето не ти е обяснил нищо. Грешка, която няма да повторя. — Тя посочи към дивана.

Арни кимна мълчаливо, после излезе с тежки стъпки през входната врата, залавяйки се отново за работа. Кевин си беше избрал добър партньор. Тя се хвана, че ѝ се иска Арни, а не Кевин да беше брат на Даниел. Толкова по-лесно беше да се сработи с него.

— Какво ще кажеш аз да приготвя обяд, докато ти ми четеш конско? — предложи Даниел. — Направо ми се присвива стомахът от глад. Не знам как оцелява Арни тук.

— Разбира се — каза тя. Взе едно високо столче и се настани върху него.

— Наистина си мислех, че помагам — промърмори Даниел, като се върна при хладилника.

— Знам, Даниел, знам. И също съм гладна — призна тя.

— Следващия път първо ще питам — обеща той.

Тя въздъхна:

— Това е някакво начало.

* * *

Макар че не искаше да го признае, големият сандвич, който Даниел й направи, до голяма степен смекчи начина, по който гледаше на инцидента. Изложи му основното, докато се хранеха — щяха да разполагат с време за повече подробности, когато имаха пред себе си конкретна задача, и той слушаше внимателно.

— Не умея да виждам света по този начин — призна той. — Всичко ми се струва толкова параноично.

— Да! Параноята е точно това, към което се стремим. Параноята е полезна.

— Това малко противоречи на нещата, на които ни учат в истинския свят, но ще се постарая да преобърна перспективата си. Знам, че мога да направя поне това — от сега нататък ще се допитвам до теб за всичко. Преди да *дишам*.

— Ще започнеш да го усвояваш. След известно време става навик. Но не мисли за онова, което си познавал, като за *истинския свят*. Нещата, които се случват в *този свят*, са много по-реални и много по-трайни. Примитивно е — инстинкти за оцеляване. Знам, че ги имаш; роден си с тях. Просто трябва да се свържеш с тази част от себе си.

— Трябва да мисля като преследваните. — Той се опита да запази оптимистично изражение, но тя виждаше колко много го съкрушава тази идея.

— Да. Ти *си* преследваният. А също и аз. А също и брат ти. А, по дяволите, явно и Арни. Това е много популярно състояние тук.

— Но ти — каза той бавно — и брат ми, а вероятно дори Арни, все пак сте хищници. Аз съм само плячка.

Тя поклати глава:

— Аз започнах като плячка. Учех се. Ти имаш предимства, които аз никога не съм имала. Споделяш точно един и същ генетичен код с брат си, върховния хищник. Видях те долу на стрелбището — веднъж щом онези инстинкти се задействат, определено ще си способен да се грижиш за себе си.

— Казваш това само за да ме накараш да се почувствам по-добре.

— Казвам това, защото ти завиждам. Ако можех да съм висока и силна, и с вродено умение за стрелба, това щеше да промени тази игра, която играя.

— Ако можех да бъда умен или параноичен, нямаше да изложя всички ни на риск.

Тя се усмихна:

— Не може да се прави сравнение. Ти можеш да учиш; аз никога няма да мога да стана по-висока.

Той се ухили в отговор:

— Но така си много по-потайна и безшумна.

— Ъх — изпъшка тя. — Хайде да отидем да свършим нещо полезно и да постреляме по бали сено.

— Добре, но трябва да се върна до — той хвърли поглед към часовника на печката — най-късно до шест часа.

Алекс беше объркана:

— Да ни би тогава да е любимото ти телевизионно предаване или нещо подобно?

— Не. Дълга ти вечеря, а едва ли мога да те изведа в града. — Той се усмихна извинително. — Това, ако не броим заплахата от гладна смърт, е една от причините, поради които отидох да пазарувам.

— А...?

— Поканих те на вечеря. Нима не помниш?

— О, спомням си. Просто мисля, че вероятно сме приключили с всичко, което може би щеше да предложиш, преди да те отвлека.

— Няма да се чувствам правилно, ако не си изпълня обещанието. Така или иначе, някой трябва да готви, а аз не се справям чак толкова зле с това. Вече знам, че Кевин и Арни са безполезни по тази част.

Алекс въздъхна:

— Аз вероятно се справям също толкова зле.

— Значи въпросът е решен. Сега да вървим да си подобрим прицела.

* * *

Даниел схващаше нещата толкова бързо, та не бе чудно, че Кевин е бил вербуван. Докато се упражняваха, Даниел разказа на Алекс за успехите на Кевин в спортовете и за особената му дарба за стрелба. Очевидно момчетата и баща им бяха участвали в множество

състезания и Кевин почти винаги си беше тръгвал с трофея за първото място.

— Допуснах грешката да го побежда веднъж, когато бяхме на девет. *Не* си заслужаваше. От тогава нататък продължих да се старая татко да е доволен, но всъщност не се състезавах. Намерих си собствени интереси, неща, с които Кевин не искаше да се занимава. Като например книгите. Включване в обществени дейности. Бягане на дълги разстояния. Курсове по готварство. Занимания за момичета, както той често ме уведомяваше.

Алекс зареди нов пълнител. Наистина изразходваха бързо мунициите на Кевин, но не й пукаше особено. Той можеше да си позволи нови.

Днес беше направила щателно претърсване на обора и беше открила няколко от скривалищата му за пари. Изглежда, че бе донесъл у дома със себе си част от парите от дрогата. Като цяло тя избягваше да краде, освен ако не й се бяха изчерпали другите варианти, но сега много се изкушаваше да награби колкото можеше да носи. В края на краищата отчасти Кевин беше виновен, че сега беше много по-бедна, отколкото миналия месец.

— Питам се какво ли щеше да стане с мен, ако имах брат или сестра, по-добри от мен по химия и биология в гимназията? — попита тя. — Дали щях да се откажа? Да стана счетоводителка?

Тя стреля, после се усмихна. Право в сърцето.

— Може би си по-амбициозна от мен. Може би щеше да се пребориш за короната.

Той се наклони небрежно в позицията си за стрелба и изстреля един заряд по една бала на сто ярда по-далече от нейната.

Тя стреля отново:

— Може би като счетоводителка щях да съм по-щастлива.

Даниел въздъхна:

— Вероятно си права. Аз бях напълно доволен като учител. Не е бляскава кариера, но баналното може да бъде съвсем удовлетворяващо. Всъщност това да бъдеш обикновен като цяло, е силно подценено.

— Нямах да се сетя. Но звучи хубаво.

— Ти никога не си била обикновена. — Не беше въпрос.

— Не — съгласи се тя. — Не и наистина. За нещастие, както се оказа. — Винаги по-умна, отколкото беше добре за нея, макар че й

беше отнело известно време да види нещата по този начин. Простреля мишената си в главата два пъти в бърза последователност.

Даниел се изправи и облегна дългата пушка на рамото си. Айнщайн се изправи на крака и изпъна гръб.

— Е, и аз имах няколко области, в които прекрачих отвъд баналното — каза той и Алекс се досети от тона му, че умишлено разведряваше настроението. — А ти, късметлийката — продължи той, — тази вечер имаш шанс да ме видиш да работя в любимата си област.

Алекс остави зигито и се протегна, до голяма степен по същия начин като кучето. Заради нараняванията мускулите ѝ се схващаха по-бързо. Не се движеше по същия начин, както обикновено; щадеше пострадалите части от тялото си. Трябваше да се застави да използва крайниците си еднакво.

— Звучи вълнуващо. И съм гладна, така че наистина се надявам областта, за която говориш, да е кухнята.

— Тя е всъщност. Ще тръгваме ли? — Той направи широк жест със свободната си ръка към пикапа.

— Веднага щом си съберем играчките.

* * *

Даниел наистина сякаш беше съвсем в свои води, тананикайки си, докато режеше на кубчета разни неща и ръсеше подправки по други, а трети слагаше в тенджери. Разбира се, тя нямаше как да не забележи, че много от инструментите изглеждаха чисто нови и не ги беше имало в шкафовете, когато ги бе претършувала по-рано. Щеше да отложи засега лекцията по въпроса как хората, които просто минаваха през града, рядко купуваха разни неща за кухните си. Започваше да се разнася невероятно ухание и не искаше да провали нищо.

Седна странично на софата с подвити под тялото крака, гледайки едновременно новините и Даниел. Нищо интересно по телевизията — само множество местни вести и малко за първичните избори, до които все още оставаха около девет месеца. Целият изборен процес беше дразнещ за Алекс. Вероятно щеше да се наложи да спре изцяло да гледа новините, когато започнеше истинската кампания. Като човек, който познаваше по-добре от повечето хора тъмните неща, които се

случваха зад кулисите, и колко малко имаха общо които и да било от важните решения с фигуративния говорител, когото хората избираха, ѝ беше трудно да проявява особен интерес към лявата или дясната политика.

Арни беше изял поредната замразена вечеря и се беше оттеглил около седем и трийсет, както, изглежда, му беше навик. Алекс се беше опитала да го убеди, че едно домашно приготвено ядене си заслужава чакането, но той дори не си бе направил труда да реагира на увещанията ѝ. Беше изненадана, че Даниел не опита, но може би той се съсредоточаваше твърде усилено върху храната, за да забележи. Един-два пъти предложи да му помогне, но той само ѝ даде да разбере недвусмислено, че ѝ беше позволено единствено да яде.

Даниел си мърмореше под нос, докато подреждаше нееднаквите чинии, разнородните прибори за хранене и чашите за кафе. Щеше да се наложи да му напомни, че не му се полага да тръгне на ново лудешко пазаруване за порцеланови съдове с монограм. Той премести цялата храна на масата и тя се изправи нетърпеливо, прегладняла и почти подлудена от най-различните ухания, носещи се из стаята. Той ѝ подаде стол и това ѝ напомни за неща, които беше виждала в стари филми. Така ли правеха нормалните хора? Не беше сигурна, но не вярваше. Поне не и на местата, където тя излизаше да се храни.

С елегантен жест той извади запалка и запали свещ на сини и розови точки с форма на числото 1, която беше забол в едно хлебче.

— Това беше най-близкото нещо до висока свещ, което успях да намеря — обясни, когато видя изражението ѝ. — А това беше най-доброто, което можах да направя по въпроса с виното — продължи, посочвайки с жест към бутилката, която стоеше отворена до чашата ѝ за кафе. Думите върху етикета до една ѝ бяха непознати. — Това е най-отбраното вино, което „Юнайтед Супермаркет“ предлага.

Той посегна, сякаш за да ѝ налее, и тя автоматично покри с длан горната част на чашата си.

— Не пия.

Той се поколеба, после наля малко за себе си.

— Взех малко ябълков сок тази сутрин. Или бих могъл да ти донеса вода?

— Ябълков сок звучи страхотно.

Той стана и се отправи към хладилника.

— Може ли да попитам? Анонимните алкохолици или религиозно предпочитание?

— Безопасност. Не съм докосвала нищо, което може да замъгли възприятията ми, от четири години.

Той се върна и ѝ наля пълна кафена чаша сок, преди да седне срещу нея. Върху лицето му имаше грижливо отработено небрежно изражение.

— Не започна ли да бягаш само преди три години?

— Да. Но щом наистина проумях, че някой може всеки момент да се опита да ме убие, беше трудно да мисля за кой знае какво друго. Не можех да си позволя да се разсейвам. Можеше да пропусна нещо. Предполагам, че наистина пропуснах нещо. Ако наистина бях нащрек, Барнаби можеше още да е жив. Не биваше да чакаме.

— Значи не се чувстваш в безопасност тук?

Тя вдигна поглед към него, изненадана от въпроса. Отговорът беше толкова очевиден.

— Не.

— Защото аз направих глупост тази сутрин ли?

Тя поклати глава:

— Не, ни най-малко. Никога не се чувствам в безопасност никъде.

Чу колко натъртено прозвучаха думите ѝ, начина, по който думите_ разбира се_ сякаш бяха въплътени в отговора ѝ, и забеляза как лицето му посърна леко в отговор.

— Но вероятно страдам от посттравматично стресово разстройство. Не е задължително да бъде така. Сигурна съм, че някой друг би могъл да се справи с нещата по-добре.

Той повдигна вежда:

— Да, Кевин изглежда напълно нормален.

Засмяха се отново. Не се беше смяла толкова много в изминалите три години, взети заедно.

Той повдигна вилицата си:

— Ще започваме ли?

15

— Не, не преувеличавам. Напълно съм сигурна, че това е най-хубавото ядене, което съм яла в целия си живот. Имай предвид, че обикновено ям в заведенията за бързо хранене, така че преценката ми не е много изтънчена, но освен това говоря искрено.

— Е, това е прекрасен комплимент. Благодаря ти.

— Каж ми пак какво е това? — Тя побутна с вилицата си десерта върху чинията си; искаше ѝ се да има още мъничко място в стомаха. Беше се нахранила почти до призляване, но въпреки това копнееше за само още една хапка.

— Маслена торта „Бананас Фостър“.

— Искам да кажа... — Тя нападна десерта, пренебрегна стомаха си и с наслада набодде на вилицата малка хапка. — Къде се научи да правиш това?

— Изкарах няколко курса по готварство в колежа. Гледам много предавания по „Фуд Нетуърк“ през уикендите и се упражнявам, когато мога да си го позволя.

— Удивително добре прекарано време. Мисля обаче, че може да си се разминал с призванието си.

— Работих в няколко ресторанта преди време. Не допринасяше за социалния живот. Когато излизах с бившата си... е, тя не си падаше много по работния ми график. Дневната ми работа ни позволяваше да прекарваме повече време заедно.

— Не всеки би направил жертвата.

— Жертвата не беше една всъщност. Да работя с децата, винаги ми се струваше по-важно. Обичах това. И не беше като да не можем да готвя вкъщи. Така че за известно време имах и двете.

— После спря?

Той въздъхна:

— Е, когато Лейни си тръгна... не исках да се боря. Оставих я да вземе каквото искаше.

Алекс можеше лесно да си представи как се бяха развили нещата. Беше видяла банковата сметка на Даниел след развода.

— Взела ти е всичко до шушка.

— Така да се каже. Оттук и изхранването с полуфабрикати.

— Това е престъпление. — Тя погледна с копнеж остатъка от масления сладкиш.

— Живот — каза той. — И ти си получила своя дял сърдечна болка.

— Честно казано, макар че всичко се случи по малко прекалено ужасен и трагичен начин, и бездруго бях готова да напусна. Това никога не е било нещото, което искам да направя с живота си; просто е това, в което бях наистина добра. — Тя сви рамене. — Работата искаше жертви.

— Не мога дори да започна да си представям. Но имах предвид... в романтично отношение.

Тя се втренчи в него неразбиращо:

— В романтично отношение ли?

— Ами, както каза, завършило е с трагедия.

— Животът ми, безспорно. Но...?

— Просто предположих от начина, по който говориш за него, че сигурно е било съкрушаващо да изгубиш... д-р Барнаби по този начин. Така и не ми каза какво беше малкото му име?

— Джоузеф. Но винаги го наричах Барнаби.

Тя отпи от сока си.

— И от самото начало ли... беше влюбена в него?

При шокираното ѝ ахване глътка сок попадна в дробовете ѝ, тя се задави и се закашля. Даниел скочи и я тупна няколко пъти силно по гърба, докато тя се опитваше отново да овладее дишането си. След минута го отпрати с махване на ръка.

— Добре съм — каза, кашляйки. — Сядай.

Той остана до нея, наполовина изпълнал едната си ръка.

— Сигурна ли си?

— Просто. Ме хвана неподготвена. *Влюбена в Барнаби?*

— Мислех, че вчера каза...

Тя си пое дълбоко дъх, после се закашля още веднъж:

— Че го обичах. — Потръпна. — Съжалявам, просто точно в момента имам известни противни кръвосмесителни рефлексии. Барнаби

ми беше като баща. Беше добър баща — единственият, когото някога съм познавала. Беше наистина тежко да знам как умря и адски ми липсва. Така че да, определено беше съкрушително. Но не по този начин.

Даниел се върна бавно на мястото си. Замисли се за момент, а после попита:

— С кой друг трябваше да прекъснеш връзките си, когато изчезна?

Тя можеше да си представи дългата редица от лица, минаващи като на парад през ума му точно сега.

— Тази част не беше толкова тежка за мен. Звучи наистина достойно за съжаление, но Барнаби беше единственият ми истински приятел. Работата ми беше целият ми живот, а не ми беше позволено да говоря за работата си с никой друг, освен с Барнаби. Водех много изолирано съществуване. Наоколо имаше и други... например понизшите служители, които подготвяха субектите. Те знаеха какво става в общи линии, но не разполагаха с никакви класифицирани подробности за информацията, която се опитвахме да получим. И... ами, те се ужасяваха от мен. Знаеха каква ми е работата. Така че не си бърбяхме много. Имаше няколко лабораторни асистенти, които изпълняваха най-различни задължения извън стаите, където се вършеше истинското действие, но не знаеха какво правим, и трябваше да внимавам да не кажа нещо, което да ги подсети. Понякога хора от различните агенции ни посещаваха поотделно, за да наблюдават конкретен разпит, но имах много малък досег с тях, освен за да получавам инструкции за насоките, в които трябваше да търся информация. Наблюдавах главно иззад еднопосочно стъкло, а Карстън ми даваше информацията. Някога смятах Карстън за нещо като приятел, но той току-що се опита да ме убие... Така че не мога да правя сравнения с това, което ти губиш. Очевидно няхах кой знае какъв живот за губене. Дори още преди да ме вербуват... Предполагам, че просто не установявам връзка с други човешки същества като нормален човек. Както казах, жалка работа.

Той ѝ се усмихна:

— Не забелязах никакви недостатъци.

— Ъм, благодаря. Е, става късно. Нека ти помогна да разчистиш всичко това.

— Разбира се. — Той се изправи и се протегна, после започна да трупачиниите на купчинка. Тя трябваше да се раздвижи бързо, за да грабне няколко неща, преди той да успее да се справи с всичките. — Но вечерта още не е напреднала — продължи той — и сега ще трябва да повдигна въпроса за другата половина от сделката ни.

— Хм?

Той се засмя. Ръцете му бяха пълни, затова тя дръпна вратичката на миялната и я отвори. Напълни долната кошница, докато той зареди горната и сложи по-големите съдове в мивката. Досадното задължение бе изпълнено бързо, докато двамата непринудено работеха в тандем.

— Нима не помниш? Всъщност беше само преди няколко дни. Ще призная, наистина ми се струва по-дълго. Все едно са били седмици.

— Нямам представа за какво говориш.

Той затвори вратичката на миялната, а после се облегна назад на плота, като скръсти ръце. Тя чакаше.

— Върни се мислено назад. Преди нещата да станат... странни. Обеща, че ако все още те харесвам, след като сме вечеряли заедно...

Погледна я с вдигнати вежди, чакайки я да запълни празнината.

О. Говореше за разговора им във влака. Беше шокирана, че той можеше да го споменава така небрежно. Това беше последният момент, в който животът му бе нормален. Последният момент, преди всичко да му бъде откраднато. И макар че не тя бе планирала тази кражба, беше ръката, с която си бяха послужили.

— Ъъ, нещо за кино за чуждестранни филми в университета близо до теб, нали?

— Да — е, да, но нямах предвид да бъдеш чак толкова точна. Университетското кино не е особено удобно точно сега. Обаче... — Той отвори шкафа зад гърба си, посегна нагоре и свали нещо от най-високата полица. Обърна се обратно към нея с широка доволна усмивка и показа кутия с дивиди. Върху избелялата обложка имаше снимка на красива жена с червена рокля и тъмна, широкопола шапка.

— Та-дам! — възкликна той.

— Откъде, за бога, намери това?

Усмивката му леко се смали:

— Вторият магазин, в който отидох. Магазин за вещи на старо. Извадих голям късмет. Това наистина е страхотен филм. — Вгледа се

преценяващо в лицето ѝ. — Мога да ти прочета мислите. Мислиш си: *Има ли някое място, на което този идиот да не е отишъл? До изгрев-слънце ще сме мъртви.*

— Не с толкова много думи. И щяхме да изчезваме в нощта с откраднатия пикап на Арни, ако мислех, че положението е толкова лошо.

— И въпреки това, макар че много, много съжалявам за необмисленото си поведение, съм и много щастлив, че успях да открия това бижу. Ще се влюбиш.

Тя поклати глава — не изразяваше несъгласие, просто се питаше как нещата в живота ѝ бяха приели такъв странен обрат. Един погрешен ход и внезапно се бе съгласила да чете субтитри с най-милият и... непоковарен човек, когото бе срещала някога.

Той пристъпи към нея:

— Не можеш да кажеш „не“. Сключи сделка и възнамерявам да те накарам да я спазиш.

— Ще го направя, ще го направя. Просто трябва да обясниш точно защо все още ме харесваш — каза тя, завършвайки по-унило, отколкото беше започнала.

— Мисля, че мога да го направя.

Той направи още една крачка напред и я притисна с гръб към кухненското островче. Опря ръце на ръба на плота зад нея, по една от двете страни, и когато се надвеси напред, тя долови чистия, цитрусов аромат на косата му. Той беше толкова близо, че тя видя, че сигурно се беше бръснал наскоро — челюстта му беше гладка, а точно под брадичката имаше едва забележимо одраскване от самобръсначката.

Близостта на Даниел я объркваше, но не я плашеше така, както би я плашила тази на кажи-речи всеки друг човек на планетата. Не беше опасен за нея, тя знаеше това. И все пак не разбираше какво прави, дори когато той бавно сведе лице към нейното с очи, започващи да се затварят. Изобщо не ѝ мина през ума, че се кани да я целуне, докато полуотворените му устни не се озоваха само на един дъх разстояние от нейните.

Това осъзнаване я стресна. Стресна я много. А когато беше стресната, имаше вкоренени реакции, които се проявяваха без съзнателното ѝ одобрение.

Шмугна се под ръката му, извъртайки се, за да се освободи. Забързано се отдалечи на няколко стъпки от него, после се извъртя обратно с лице към източника на тревогата и се приведе леко. Ръцете ѝ автоматично посегнаха към кръста ѝ, търсейки колана, който не носеше.

Когато забеляза ужасеното изражение на Даниел, Алекс осъзна, че реакцията ѝ щеше да е по-подходяща, ако беше измъкнал нож и го беше опрял в гърлото ѝ. Изправи се и отпусна ръце с пламнало лице.

— Майко мила, извинявай. Съжалявам! Хвана ме неподготвена.

Ужасът на Даниел се смени със стъписване:

— Леле. Не мислех, че действам толкова бързо, но може би е добре да преоценя положението.

— Аз само... Съжалявам, какво беше това?

Сянка на нетърпение се мярна в изражението му.

— Ами канех се да те целуна.

— Така изглеждаше, но... *защо?* Искам да кажа: да целунеш мен? Не... не разбирам.

Той поклати глава и се обърна да се облегне на плота.

— Хм. Наистина си мислех, че сме на една вълна, но сега някак имам чувството, че говоря английски не като роден език. Ти какво си мислеше, че става тук? Със срещата за вечеря? И тъжната малка свещ?
— Той посочи към масата.

После тръгна към Алекс и тя се застави да не се отдръпва. Като оставим объркването настрана, знаеше, че бурната ѝ пресилена реакция е била груба. Не искаше да нарани чувствата му. Дори и ако той беше луд.

— Със сигурност... — Той въздъхна. — Със сигурност си даваш сметка колко често просто... те докосвам. — Той вече беше толкова близо, че протегна едната си ръка и леко допря кокалчетата си до горната част на ръката ѝ, за да демонстрира. — На планетата, от която идвам, подобно нещо е знак за романтичен интерес. — Наведе се отново към нея с присвити очи. — Моля те, кажи ми какво означава на твоята?

Тя си пое дълбоко въздух:

— Даниел, това, което развиваш сега, е един вид реакция на човек, излизащ от изолационна камера — обясни. — Това е нещо, което съм виждала преди, в лабораторията...

Очите му се разшириха; той се отмести заднешком. Изражението му беше напълно смаяно.

— Това е обичайна реакция на ситуацията, която си преживял, и всъщност е много умерена реакция предвид обстоятелствата — продължи тя. — Справяш се забележително добре. Много хора вече щяха да са претърпели пълен нервен срив до момента. Тази емоционална реакция може да ти се струва подобна на нещо, което си преживявал преди, но мога да те уверя, че чувството, което изпитваш точно сега, не е романтичен интерес.

Той си възвърна самообладанието, докато тя обясняваше, но не изглеждаше просветен или успокоен от диагнозата ѝ. Веждите му се смъкнаха, а устните му се присвиха в ъгълчетата, сякаш беше подразнен.

— И си сигурна, че познаваш чувствата ми по-добре, отколкото ги познавам аз, защото...

— Както казах, виждала съм нещо подобно преди в лабораторията.

— „Нещо подобно“? — изстреля той цитата обратно към нея. — Предполагам, че си виждала много неща в твоята лаборатория, но също така съм сигурен, че все пак ми се полага да знам най-добре кога изпитвам романтичен интерес. — Звучеше ядосан, но се усмихваше и се доближаваше, докато говореше. — Така че ако единственият ти аргумент е анекдотичен...

— Това не е единственият ми аргумент — започна тя бавно, неохотно. Това не бяха най-лесните за изричане думи. — Може и да съм била... погълната от работата си, но не бях в пълно неведение. Зная какво виждат мъжете, когато ме гледат, онези, които знаят каква съм... както знаеш ти. И разбирам тази реакция. Не я оспорвам. Враждебността на брат ти — това е нормална, рационална реакция. Виждала съм я много пъти преди — страх, ненавист, силно желание за установяване на физическо превъзходство. Аз съм страшилището в един много тъмен и плашещ свят. Плаша хората, които не се страхуват от нищо друго, дори не и от смъртта. Мога да им отнема всичко, с което се гордеят; мога да ги накарам да предадат всичко, което е свято за тях. Аз съм чудовището, което виждат в кошмарите си. — Това беше версия на самата нея, която бе приела постепенно, но не и без болка.

Даваше си сметка, че външните хора, хората, които не я познаваха, я виждаха по-скоро като жена, а не като демон. Когато трябваше, можеше да се възползва от уменията си да изглежда деликатна и женствена, както с приличащия на морж управител на хотела. Това не бе различно от уменията ѝ да изглежда като момче. И двете бяха измами. Но дори онези външни хора, които я възприемаха като създание от женски пол, не я гледаха с... *желание*. Не беше такава момиче и в това нямаше нищо лошо. Беше родена със собствени дарби, а човек не получаваше всичко.

Докато тя говореше, той чакаше търпеливо, с неутрално изражение. Не мислеше, че реагира на думите ѝ достатъчно силно.

— Разбираш ли какво казвам? — попита тя. — Аз съм вътрешно несъвместима със състоянието на обект на романтичен интерес.

— Разбирам те. Просто не съм съгласен.

— Не разбирам как тъкмо ти можеш да не си съгласен.

— Първо, но не точно по темата, не се страхувам от теб.

Тя издиша нетърпеливо:

— Защо не?

— Защото сега, когато знаеш кой съм, не ме заплашва опасност от твоя страна и никога няма да се страхувам, освен ако не се променя и не се превърна в човек, който би трябвало да се страхува.

Устните ѝ се присвиха в полунацупена гримаса. Той беше прав... но това не бе наистина проблемът.

— Второ, все още само едва доближаващо се до темата, мисля, че си прекарвала цялото си време с погрешния вид мъж. Риск на конкретната ти професия, предполагам.

— Може би. Но какъв е главният довод, около който се въртиш?

Той отново навлезе в личното ѝ пространство:

— Как се чувствам. Как се чувстваш ти.

Тя не отстъпваше.

— И как можеш да си сигурен какво чувстваш? Намираш се наред най-травматичното преживяване от живота си. Току-що си изгубил целия си свят. Всичко, което е останало, е един брат, на когото не се доверяваш напълно, твоята похитителка-мъчителка и Арни. Така че вероятно имаше шанс петдесет на петдесет да се привържеш към мен или към Арни. В основата си до известна степен това е стокхолмски синдром, Даниел. Аз съм единственото човешко

същество от женски пол в живота ти — няма никакви други варианти. Помисли си за това рационално; помисли си колко неуместен е моментът. Не можеш да се доверяваш на чувства, родени насред жестоко физическо и умствено страдание.

— Може и да обмисля това с изключение на едно нещо.

— И какво е то?

— Исках те, преди да си единственото човешко същество от женски пол в живота ми.

Това я смути и той се възползва, като положи леко двете си ръце на раменете ѝ. Топлината от дланите му я накара да осъзнае, че ѝ е било студено, без да го усеща. Тя потрепери.

— Спомняш ли си, когато ти казах, че никога преди не съм правил предложение за среща на жена във влак? Това беше много меко казано. Средно ми трябват около три седмици сравнително редовно общуване — заедно със смущаващо много окуражаване от момичето — преди да събера смелост да поканя някое да отидем просто на по едно кафе. Но от секундата, в която видях лицето ти, бях готов да изскоча на цели мили извън зоната си на комфорт, за да съм сигурен, че ще го видя отново.

Тя поклати глава:

— Даниел, аз те дрогирах. Беше надрусан с химическо съединение с проявления, подобни на тези на екстази.

— Не, тогава не бях. Помня. Почувствах разликата между момента преди да ме „шокираш“, и след това. Точно тогава нещата станаха объркващи. А преди наркотика вече бях затънал до шия. Опитвах се да измисля как ще сляза на твоята спирка, без да изглежда, че те преследвам.

Тя нямаше отговор. Физическата му близост ставаше дезориентираща. Той все още я прегръщаше хлабаво, накланяйки се леко, така че лицето му беше по-близо до нейното.

Едва в този момент тя започна наистина да обмисля думите му. Беше отписала всички неща, които бе казал и направил след отвличането като последици от травмата. Беше го анализирала като субект, винаги отделяйки себе си от уравнението. Защото нищо от това не я *засягаше*. И всичко това беше в нормалните параметри на онова, през което беше преминал.

Опита се да си спомни последния път, когато някой мъж я беше гледал така, и не успя.

За изминалите три години всеки човек, когото бе срещала, независимо дали мъж или жена, беше потенциален източник на опасност. За шестте години преди това, както току-що мъчително бе обяснила, бе представлявала истинско проклятие за всеки мъж, с когото беше общувала. Което я отвеждаше обратно чак до колежа и медицинския факултет и няколкото кратки връзки, които никога не бяха включвали кой знае каква романтика. Тя беше на първо място учен дори тогава, а мъжете, към които се бе привързвала донякъде, също бяха такива. Връзките им се пораждаха от големите периоди от време, прекарвани заедно, и много специфичните интереси, които 99,99 процента от населението не можеше да проумее ни най-малко. Всеки път те се бяха задоволявали едни с други по подразбиране. Нищо чудно, че никога не излизаше кой знае какво.

И никой от тях никога не беше имал това изражение. Почуда и опиянение, смесени с някакво усещане за електричество, докато се взираше в лицето ѝ... пребитото ѝ, подуто лице. За пръв път се почувства потисната заради обезобразеното си лице по напълно суетна причина. Ръцете ѝ бяха увиснали отпуснато отстрани до тялото. Сега вдигна едната и покри колкото можа от лицето си, криейки се като дете.

— Доста мислих по това — каза той и тя долови усмивката в гласа му. — Знам какво говоря.

Тя само поклати глава.

— Разбира се, всичко това е спорно, ако не се чувстваш по подобен начин. Тази вечер бях малко прекалено самоуверен. — Той направи пауза. — Предвид факта, че изобщо не говорим един и същ език, нали? Изтълкувал съм те погрешно.

Той отново направи пауза, сякаш чакаше отговор, но тя нямаше представа какво да каже.

— Какво виждаш, когато ме гледаш? — попита той.

Тя свали ръката си на два-три сантиметра и погледна нагоре към него, към същото озадачаващо откровено лице, което се опитваше да разбере още от началото. Що за въпрос беше това? Имаше твърде много отговори.

— Не зная как да отговоря на това.

Очите му се присвиха за миг, докато обмисляше чутото. Прииска й се той да отстъпи назад, за да може тя да мисли по-ясно. После той сякаш се напрегна, изопвайки рамене в очакване на удар.

— Най-добре да си кажем всичко открито. Отговори ми вместо това на следния въпрос: какво е най-лошото нещо, което виждаш, когато ме погледнеш?

Откровеният отговор изскочи от устата й, преди да успее да го премисли:

— Отговорност.

Видя колко рязко го засегна думата. Сега той й даде пространството, за което тя просто копнееше, и тя съжали. Защо в стаята бе толкова студено?

Той кимна замислено, докато се отдръпваше заднешком.

— Така е честно, така е напълно честно. Явно съм идиот. Не мога да забравя, че те изложих на опасност. Също и фактът, че...

— Не! — Тя пристъпи колебливо към него, обзета от трескаво желание да се изясни. — Нямах предвид това.

— Не е нужно да бъдеш мила. Знам, че съм безполезен във всичко това. — Той направи неопределен жест към вратата, към света отвън, който се опитваше да убие и двамата.

— Не си. Да бъдеш нормален човек, не е лошо нещо. Ще научиш всичко останало. Говорех за... средство. — Не можа да се сдържи — изражението му беше просто толкова явно съкрушено. Направи още една стъпка към него и улови едната от големите му, топли ръце със своите две малки и ледени. Това я накара да се почувства по-добре, когато думите опорна точка заместиха болката в очите му с объркване. Побърза да обясни: — Нали помниш какво казвахме Кевин и аз за опорната точка? За това как ти си бил средството, от което Управлението е имало нужда, за да го накара да се разкрие?

— Да, това ме кара да се чувствам много повече от безполезен.

— Остави ме да довърша. — Тя си пое дълбоко дъх. — Никога не са имали какво да използват, за да се доберат до мен. Барнаби беше единственото ми семейство. Нямах някоя сестра с две деца и къща в предградията, която от отдела можеха да заплашат да вдигнат във въздуха. Нямахше никого, за когото да ме е грижа. Самотна, да, но бях и свободна. Трябваше да опазя жива само себе си.

Загледа го как премисляше думите, опитвайки се да проумее какво иска да каже. Тя се помъчи да намери конкретен пример.

— Виж, ако... ако те хванат — обясни бавно, — ако по някакъв начин се доберат до теб... ще трябва да тръгна да те търся. — Беше толкова вярно, че я плашеше. Не разбираше защо беше вярно, но това не променяше факта.

Очите му се разшириха и сякаш застинаха така.

— И щяха да спечелят, знаеш ли — каза тя извинително. — Щяха да ни убият и двамата. Това обаче не означава, че нямаше да се налага да опитвам. Виждаш ли? — Тя сви рамене. — Отговорност.

Той отвори уста да каже нещо, после я затвори отново. Закрачи към мивката, после обратно и застана право пред нея.

— Защо би тръгнала след мен? От чувство за вина?

— Донякъде — допусна тя.

— Но ти не беше тази, която ме замеси в това, не и наистина. Не са ме избрали по твоя вина.

— Знам — затова казах *донякъде*. Може би трийсет и три процента.

Той се усмихна лекичко, сякаш беше казала нещо забавно.

— А другите шейсет и седем процента?

— Още трийсет и три процента... справедливост? Това не е точната дума. Но някой като теб... ти заслужаваш повече от това. Ти си по-добър човек от когото и да било от тях. Не е правилно на някого като теб да му се налага да бъде част от този свят. Това е огромна загуба.

Не беше възнамерявала да се пали толкова. Виждаше, че само го беше объркала отново. Той не си даваше сметка колко е необикновен. Мястото му не беше тук долу в мръсотията на окопите. Нещо у него беше просто... невинно и чисто.

— А последните трийсет и четири? — попита той, след като помисли за момент.

— Не *знам*. — Тя изпъшка.

Не знаеше защо или как той се беше превърнал в централна фигура в живота ѝ. Не знаеше защо автоматично прие, че той щеше да е там в бъдещето, след като в това нямаше никаква логика. Не знаеше защо, когато брат му я беше помолил да го наглежда, отговорът ѝ беше толкова искрен и толкова... *обвързващ*.

Даниел чакаше да чуе още. Тя разпери безпомощно длани. Не знаеше какво друго да каже.

Той се поусмихна:

— Е, *отговорност* не ми се струва такава ужасна дума, каквато ми се струваше преди.

— На мен — да.

— Знаеш, че ако дойдат за теб, бих направил каквото мога, за да им попреча. Така че си отговорност и за мен.

— Не бих искала да правиш това.

— Защото в крайна сметка и двамата бихме се оказали мъртви.

— Да, бихме! Ако дойдат за мен, бягай.

Той се засмя:

— Да приемем, че не сме на едно мнение.

— Даниел...

— Нека ти кажа какво друго виждам, когато те гледам.

Раменете й автоматично се прегърбиха.

— Кажи ми най-лошото, което виждаш.

Той въздъхна, после посегна и леко положи връхчетата на пръстите си отстрани на скулата й.

— Тези синини. Те ми късат сърцето. Но по един наистина извратен и погрешен начин донякъде съм благодарен за тях. Това не е ли ужасно срамно?

— Благодарен?

— Ами, ако онзи идиот, моят брат грубиянин, не те беше пребил, щеше да изчезнеш и нямаше да имам как да те намеря някога отново. Заради нараняванията си имаше нужда от помощта ни. Остана с мен.

Изражението му, когато изрече последните три думи, беше много смущаващо. Или такъв беше допирът на пръстите му по кожата й.

— Сега може ли да ти кажа какво друго виждам?

Тя се вгледа в него предпазливо.

— Виждам жена, която е по... *истинска* от всяка друга жена, която съм срещал някога. Правиш всеки друг човек, когото съм познавал, да изглежда несъществен, някак незавършен. Като сенките и илюзиите. Обичах съпругата си или по-скоро — както ти така прозорливо изтъкна, докато бях надрусан — обичах представата си за това коя е тя. Наистина я обичах. Но тя никога не е била толкова присъстваща за мен, колкото си ти. Никога не съм бил привлечен към

някако така, както съм към теб, и съм привлечен от най-първия миг, в който те срещнах. Същото е като разликата между... между това да четеш за гравитацията, а после да паднеш за пръв път.

Взираха се един в друг сякаш в продължение на часове, но можеше да са били минути или даже секунди. Ръката му, отначало докосваща скулата ѝ със самите връхчета на пръстите, бавно се отпусна надолу, докато дланта му обгърна челюстта ѝ. Палецът му премина съвсем леко по долната ѝ устна с толкова лек натиск, та не беше напълно сигурна, че не си го бе въобразила.

— Това е напълно ирационално на всички нива — прошепна тя.

— Моля те, не ме убивай, става ли?

Може би беше кимнала.

Той сложи другата си ръка върху лицето ѝ — така нежно, че въпреки синините ѝ нямаше дори намек за болка. Беше просто живо електричество, както сигурно се усеща една плазмена сфера отвътре.

Докато устните му се притискаха леко към нейните, тя понечи да си напомни, че не беше на тринайсет години и това не беше първата ѝ целувка, така че всъщност... после ръцете му се преместиха в косата ѝ и притиснаха устата ѝ по-силно към неговата, устните му се разтвориха и тя не можа дори да довърши мисълта. Не можеше да проумее как трябваше да се свържат думите.

Ахна — само мъничко облаче дъх, и той отдръпна лицето си два-три сантиметра назад, все още държейки здраво главата ѝ в дългите си ръце.

— Нараних ли те?

Не можеше да си спомни как да каже: *Просто продължавай да ме целуваш*, така че вместо това се протегна на пръсти, за да обвие ръце около врата му и да го придърпа по-близо. Той охотно се подчини.

Сигурно беше почувствал притеглянето в ръцете ѝ или гърбът му се съпротивляваше на значителната разлика в ръста им; улови я за талията и я покачи върху кухненския плот, без нито за миг да прекъсне допира между устните им. По рефлекс краката ѝ се обвиха около бедрата му в същото време, когато ръцете му се стегнаха около торса ѝ, така че телата им топло се сляха. Пръстите ѝ сами се извиха и се вмъкнаха в косата му и тя най-накрая успя да признае пред себе си, че винаги е била привлечена от тези немирни къдрици, че тайно бе

изпитвала наслада да прокарва ръце през тях, докато той бе в безсъзнание, по един напълно непрофесионален начин.

Имаше нещо толкова честно и толкова типично за Даниел в целувката, сякаш характерът му — заедно с уханието и вкуса му — беше част от електричеството, което протичаше между тях в двете посоки. Започваше да разбира какво беше казал преди за това как тя е реална за него. За нея той беше нещо ново, изцяло ново преживяване. Това *беше* като първата ѝ целувка, защото никоя целувка не е била толкова жива, толкова далеч по-силна от собствения ѝ аналитичен ум. Не ѝ се налагаше да мисли.

Беше невероятно да не мисли.

Всичко беше само целуването на Даниел, сякаш никога не беше съществувала друга причина да вдишва и да издишва.

Той целуваше гърлото ѝ, слепоочието ѝ, темето ѝ. Сгуши лицето ѝ до врата си и въздъхна.

— Имам чувството, че съм чакал цял век да направя това. Сякаш времето е изгубило всякаква цялост. Всяка секунда с теб е по-важна от цели дни в живота ми, преди да те срещна.

— Това не би трябвало да е толкова лесно. — Щом спря да я целува, тя вече можеше да мисли отново. Прииска ѝ се да не ѝ се налагаше да го прави.

Той повдигна брадичката ѝ:

— Какво имаш предвид?

— Не би ли трябвало да има известна... неловкост? Сблъскване на носове, всички тези неща. Искам да кажа, от доста време не ми се е случвало, но така си го спомням.

Той я целуна по носа:

— При нормални обстоятелства, да. Но това не е нещо нормално в каквото и да било отношение.

— Не разбирам как това можа да се случи. Вероятностите да не се случи, са астрономически. Ти беше просто случайната примамка, която заложиха, за да ми устроят капан. А после по съвпадение, просто по случайност се оказва, че си точно... — Не знаеше как да довърши.

— Точно каквото искам — каза той, а после се наклони към нея да я целуне отново. Отдръпна се назад твърде скоро. — Ще призная — продължи, — че не бих се обзаложил на вероятността това да се случи.

— Шансовете ти да спечелиш от лотарията щяха да са по-добри.

— Вярваш ли в съдбата?

— Разбира се, че не.

Той се засмя на презрителния ѝ тон:

— Предполагам, че кармата също отпада в такъв случай.

— Никое от тези неща не е реално.

— Можеш ли да го докажеш?

— Е, не убедително, не. Но никой не може и да докаже, че са реални.

— Тогава просто ще трябва да приемеш, че това е най-невероятното съвпадение на света. Аз обаче мисля, че някъде във вселената съществува баланс. И към двама ни се отнесоха нечестно. Може би това е нашият баланс.

— Ирационално е...

Той я прекъсна рязко, устните му я накараха да забрави мигновено какво се беше канела да каже. Той зацелува кожата покрай скулата ѝ, докато стигна до ухото ѝ.

— Рационалността е надценявана — прошепна.

После устата му започна отново да се движи с нейната и тя не можеше да не се съгласи. Това беше по-добро от логиката.

— Не ти се е разминало за *Индокитай* — промърмори той.

— Хм?

— Филмът. Изложих живота ни на опасност, за да се сдобия с него, най-малкото, което можеш да направиш, е...

Този път тя не го остави да довърши.

— Утре — каза той, когато се отдръпнаха един от друг, за да си поемат въздух.

— Утре — съгласи се тя.

На следващия ден Алекс се събуди, чувствайки се изпълнена с нетърпеливо очакване и едновременно с това много, много глупава.

Честно казано, сякаш не можеше да завърши и една цяла мисъл, без да се върне към някоя частица от лицето на Даниел или тъканта на ръцете му, или чувството от полъха на дъха му по гърлото ѝ. И разбира се, тъкмо оттам идваше чувството на нетърпеливо очакване.

Но имаше толкова много практични въпроси, които просто трябваше да бъдат обмислени. Миналата нощ или по-скоро тази сутрин към момента, когато я беше целунал за лека нощ вече за стотен път най-горе на стълбите, тя беше твърде изтощена, за да обмисли каквото и да е от това. Едва ѝ беше стигнала енергията да зареди защитите си и да си нахлузи противогаза, преди да се унесе.

Това вероятно беше добре; тогава беше твърде объркана, за да проумее в какво безумие се беше забъркала току-що. Дори сега беше трудно да се фокусира върху нещо, освен върху факта, че Даниел вероятно беше буден някъде. Нямахте търпение да го види отново, и въпреки това беше и малко уплашена. Ами ако лудешкият прилив на емоция, който ѝ се беше струвал толкова естествен и неустойчив снощи, се бе изпарил? Ами ако внезапно отново се окажеха непознати без нищо, което да си кажат?

Това можеше да е по-лесно, отколкото ако чувството продължеше.

Днес или утре, или навярно вдругиден Кевин щеше да се обади...

Ъх, Кевин. Можеше просто да си представи реакцията му към последното развитие на събитията.

Поклати глава. Това нямаше значение. Защото днес или утре Кевин щеше да се обади, а после тя щеше да изпрати имейла, който щеше да накара плъховете да се разбягат. Кевин щеше да състави списък с имена. Щеше да тръгне да преследва своите плъхове, а ако тя не се задействаше едновременно с него, нейните плъхове щяха да се

покрият, щом осъзнаеха опасността. Така че щеше да ѝ се наложи да остави Даниел тук и да се заеме с ответния си удар, знаейки много добре, че имаше голяма вероятност да не се върне. Как щеше да обясни това? Колко време имаше? Два дни най-много? Какъв наистина ужасно неподходящ момент.

Не ѝ се струваше правилно да започне деня, очаквайки всички часове в компанията на Даниел. Беше нечестно. Той беше чул плана, но беше напълно сигурна, че не го беше обмислил достатъчно, за да си даде сметка какво означаваше. Толкова скоро щеше да го остави тук сам. Много по-добре щяха да прекарат времето си, ако го обучаваше в изкуството на укриването. Още малко упражнения на стрелбището също нямаше да навредят.

Чувството на нетърпеливо очакване се превърна в смазващ ужас, когато мислите ѝ стигнаха до заключение. Поведението ѝ снощи беше безотговорно. Ако беше имала някаква представа какво си мисли Даниел, можеше да успее да се справи с всичко това, преди нещата да излязат от контрол. Може би щеше да успее да запази подходящата дистанция между тях. Но той я беше хванал напълно неподготвена.

Опитите да разбере един нормален човек, не бяха най-силната ѝ страна. Макар че всъщност някой, който намираще истинската Алекс за привлекателна, изобщо не беше нормален човек.

Чу лай отвън — изглежда, че кучетата се връщаха от обора. Запита се дали още бе сутрин, или вече беше следобед.

Грабна кат чисти дрехи, премахна защитите на вратата и се вмъкна в банята. Не искаше да вижда Даниел, преди да си е измила зъбите. Кое то беше глупаво. Недопустимо беше да го целуне отново. Това нямаше да е почтено към никого от двама им.

Антрето беше тъмно, банята — празна. Вратата към стаята на Даниел беше отворена, а стаята отгатък също беше празна. Тя се изми набързо, опитвайки се да не прекарва твърде дълго време пред огледалото: искаше ѝ се заздравяването на пораженията по лицето ѝ да е по-напреднало. Устните ѝ бяха по-зле от вчера, отново подути, но тя сама си беше виновна. Суперлепилото беше паднало в съня ѝ и потъмната подутина в средата на долната ѝ устна показваше известни изгледи да промени трайно формата на устата ѝ.

Чу телевизора да работи, така че слезе по стълбите. Когато влезе в голямата предна стая, видя Даниел, приведен над конзолата под

телевизора с плосък екран. Входната врата беше отворена, през мрежата полъхваше топъл ветреца. Рошеше къдриците на тила му.

Той си мърмореше недоволно под нос:

— *Защо* на някого са му притрябвали пет различни варианта за въвеждане на данни? — Прокара ръка през косата, която падаше в очите му. — Това е дивиди. Не се опитвам да изстрелям космическата совалка.

Държанието му, толкова присъщо за него, това, което го правеше да е именно Даниел, я спря и от един прилив на малодушие ѝ се прииска да се обърне и да се промъкне обратно горе. Как щеше да му каже нещата, които трябваше да каже? Мисълта да го направи нещастен, внезапно ѝ се стори по-отблъскваща и отвратителна, отколкото беше подготвена.

Лола изскимтя пред входната врата, гледайки с надежда през мрежата към нея. Даниел се обърна рязко и когато зърна Алекс, широка усмивка освети лицето му. Прекоси стаята с четири дълги крачки, а после я повдигна във възторжена мечешка прегръдка.

— Станала си — каза той развълнувано. — Гладна ли си? Пригответе ми всички продукти за омлети.

— Не — каза тя, опитвайки се да се отскубне. В същия момент стомахът ѝ изръмжа.

Той я пусна долу и се взря в нея с вдигнати вежди.

— Искам да кажа, да — призна тя. — Но първо можем ли да поговорим за секунда, моля те?

Той въздъхна:

— Помислих си, че може да се събудиш в аналитично настроение. Само едно нещо, преди да започнеш...

Искаше ѝ се да се отдръпне. Вината беше много силна. Но не беше толкова силна, колкото необходимостта ѝ да отвърне на целувката му. Не знаеше дали щеше да получи друг шанс. Целувката беше много лека, нежна и бавна. Той бе забелязал състоянието на устните ѝ.

Когато той се отдръпна — той, не тя, Алекс сякаш нямаше никакъв самоконтрол, тя въздъхна на свой ред.

Той опусна ръце, но я хвана за ръка, докато я водеше към дивана. Малки тръпки на електричество пробягаха нагоре по ръката ѝ и тя безмълвно се порица, че е такава глупачка. И какво толкова, ако това

беше първият път, в който той я хващаше за ръката? Трябваше да се овладее.

Лола изскимтя отново с надежда, когато видя Алекс да се приближава до вратата. Алекс ѝ хвърли един извинителен поглед. Кан и Айнщайн се бяха свили на кълбо на верандата зад нея; Кан представляваше масивна грамада от козина.

Даниел грабна дистанционното и изключи звука на телевизора, после пусна дистанционното на земята. Дръпна я долу до себе си, без да пуска ръката ѝ. Все още се усмихваше.

— Нека позная. Мислиш, че се държим неблагоприятно — каза той.

— Ами... да.

— Защото няма как наистина да си паснем предвид начина, по който се зароди връзката ни. Ще призная, че не беше точно мило и сладко като в холивудски филм.

— Не е това. — Тя сведе поглед към ръката му. Напълно обгръщаше нейната.

Може би грешеше. Може би целият този план за възмездие бе зле измислен. Нямахше какво да я спре да побегне отново. Можеше да заработи обратно парите, които беше изгубила. Можеше да стигне до Чикаго, да уреди нещо с Джоуи Джанкарди, отново да бъде лекар на мафията. Може би, предвид това, което знаеше сега за плана да я елиминират, Фамилията можеше всъщност да ѝ предложи известна закрила.

Или можеше просто да работи на гишето за поръчки в някоя затънтена закусвалня и да живее без екстрите — като триптамини и опиати, и скрити капани. Кой знае колко дълго можеха да изтратят документите за самоличност, които вече имаше, ако не се набиваше на очи?

— Алекс? — попита той.

— Просто мисля за бъдещето.

— Съвместимостта ни в дългосрочен план? — предположи той.

— Не, не дългосрочен. Мислех си какво ще стане тази вечер. Или утре. — Тя най-сетне вдигна поглед към него. Изражението на меките му сиво-зелени очи беше само малко объркано, не разтревожено. Засега.

— Брат ти ще се обади скоро.

Той направи гримаса:

— Леле. Не се бях сетил за това. — Потръпна. — Предполагам, че е по-добре да спомена това небрежно по телефона — между другото, Кев, влюбих се в Алекс — отколкото на живо, нали?

Никак не ѝ се понравиха гъделичкащите тръпки, които преминаха рязко през нервната ѝ система, когато той направи изявлението си. Това не беше дума, която да се подхвърля небрежно. Не биваше да я използва. Но все пак — тръпките.

— Това не е частта, за която се тревожех. Спомняш си плана.

— Щом той заеме позиция, изпращаме имейла. Той следи кой ще реагира. После се срещаме с него и... — Той млъкна, без да довърши, челото му внезапно се набразди от бръчки. — Тогава двамата с него ще ги — как се казва? — отстраните, нали така? Това ще бъде много опасно, нали? Не можем ли просто да оставим Кевин да се справи с нещата сам? Изглежда, сякаш вероятно няма да има нищо против. Имам чувството, че си е харесвал работата.

— Сделката ни не беше такава. И Даниел...

— Какво? — Сега гласът му беше по-твърд, рязък. Започваше да разбира.

— Нито Кевин, нито аз ще сме в състояние да... ами, да се представим в най-добрата си форма, ако средството, което използват срещу нас, се намира на същото място, където са лошите.

В значението на думите ѝ имаше почти физическа тежест, когато паднаха, като вторичен трус от земетресение в тишината, която последва.

Той се втренчи в нея немигащо за един дълъг миг. Тя чакаше.

— Шегуваш ли се? — попита той най-накрая. Гласът му не беше много по-силен от шепот. — Мислиш ли, че наистина ще ти позволя да ме оставиш тук да си седя безучастно, докато ти си рискуваш живота?

— Не. И да, ще останеш.

— Алекс...

— Умея да се грижа за себе си.

— Знам това, но... Просто не мога да го приема. Как ще го понеса? Да чакам тук, без да знам? Алекс, сериозно говоря!

Гласът му стана нетърпелив накрая. Тя не го гледаше; взираше се право напред в телевизора.

— Алекс?

— Усили звука! *Веднага.*

Той хвърли поглед към телевизора, застина за една кратка секунда, после скочи и заопипва по пода за дистанционното. В бързината натисна няколко погрешни кончета, преди гласът на телевизионния говорител да прогърми през системата за стереофонично озвучаване.

— ... в неизвестност от миналия четвъртък, когато според полицията бил отвлечен от гимназията, където преподава. Предлага се значителна награда за информация, водеща до откриването му. Ако сте виждали този човек, моля, позвънете на номера отдолу.

Върху големия екран лицето на Даниел беше увеличено до четири пъти по-голям от обичайния си размер. Беше по-скоро моментална снимка, а не официална от училищния годишник. Беше навън на някакво слънчево място, усмихвайки се широко, косата му беше разрошена и влажна от пот. Беше праметнал ръце на раменете на други двама по-ниски души, чиито лица бяха изрязани от кадъра. На снимката изглеждаше много хубаво, едновременно привлекателен и мил; изглеждаше като човек, на когото би искал да помогнеш. По цялата дължина в най-долния край на екрана бе отпечатан номер, започващ с 800.

Снимката изчезна, заместена от елегантно застаряващ говорител и много по-млада, наперена руса говорителка.

— Това е много жалко, Брайън. Да се надяваме, че скоро ще го върнат у дома при семейството му. Сега ще погледнем прогнозата за времето с Марселин. Как изглеждат нещата за останалата част от седмицата, Марси?

Картината се измести към знойна брюнетка, застанала пред дигитална карта на цялата страна.

— Това е национална новина — прошепна Алекс. Умът ѝ започна да обмисля сценариите.

Даниел изключи звука.

— Сигурно от училището са се обадили на полицията — каза той.

Тя само го гледаше.

— Какво?

— Даниел, знаеш ли колко души изчезват всеки ден?

— О... но не снимките на всички попадат в новините, нали?

— Особено не и тези на зрели мъже, които са отсъствали само няколко дни. — Тя стана и закрачи насам-натам. — Опитват се да те принудят да излезеш от укритието си. Какво значи това? Какво целят с това? Да не би да мислят, че Кевин ме е убил? Или пък смятат, че съм открила истината и съм побягнала с теб? Защо биха си помислили, че ще те взема с мен? Сигурно става въпрос за Кевин. Това е и неговото лице. Сигурно мислят, че съм изгубила. Нали? За ЦРУ би било полесно да уредят излъчването на тази новина, отколкото за моя отдел. Разбира се, ако работят заедно...

— Дали Кевин ще види това? — разтревожи се Даниел. — Той е точно там, в окръг Колумбия.

— Въпреки това Кевин няма да се покаже.

Тя продължи да крачи още минута, после отиде да седне отново при Даниел. Подви крака под себе си и взе ръката му.

— Даниел, с кого говори вчера?

Лицето му почервения:

— Казах ти. Не съм говорил с никого, освен с хората на касата.

— Знам, но кои бяха те? Мъже, жени, стари, млади?

— Ами, касиерът в бакалията беше мъж, по-възрастен, може би на петдесет. Латиноамериканец.

— Магазинът оживен ли беше?

— Малко. Той беше единственият касиер. На опашката зад мен имаше трима души.

— Това е добре.

— Магазинът „Всичко по долар“ беше малък. Бях единственият клиент. Но жената на гишето беше пустила телевизора — гледаше някаква телевизионна игра. Не вдигаше често поглед.

— На каква възраст беше?

— По-възрастна от първия касиер. С бяла коса. Защо? По-възрастните хора гледат повече новини, нали?

Тя сви рамене:

— Възможно е. Третият?

— Току-що завършила, предполагам. Помня, че се зачудих дали училищните занятия са свършили, и чак тогава осъзнах, че тя работи там.

Тя внезапно усети как стомахът ѝ натежа.

— Младо момиче? И е била дружелюбна — много дружелюбна.
— Не беше въпрос.

— Да. Как се досети?

Тя въздъхна:

— Даниел, ти си много привлекателен мъж.

— Обикновен съм — в най-добрия случай. И съм с цяло десетилетие твърде стар за момиче на тази възраст — протестира той.

— Достатъчно възрастен, за да будиш интерес. Виж, няма значение. Ще направим малкото неща, които можем. От този момент можеш да спреш да се бръснеш и не просто ще се покрием, а ще *изчезнем*. Отделно от това всичко, което можем да направим, е да се надяваме, че момичето не гледа новини. И да не пуснат никакви новини по каквито там социални медии използват хлапетата точно сега.

— Дали биха го направили?

— Ако се сетят. Какво ли не измислят.

Той отпусна глава в свободната си ръка.

— Толкова съжалявам.

— Няма нищо. Всички допуснахме грешки в това малко начинание.

— Ти не си. Опитваш се да ме накараш да се почувствам по-добре.

— Допуснах няколко сериозни грешки в изминалите няколко седмици.

Той вдигна поглед, стъписан.

— Първо, преди всичко не ми хрумна просто да пренебрегна имейла на Карстън. Второ, паднах в капана. Трето, не открих веднага проследяващия ти чип. Четвърто, не сложих защити на тавана в обора. А после Кевин допусна грешката да си свали противогаза... Предполагам, че това е единствената негова грешка, за която мога да се сетя, с изключение на това, че не си беше осигурил транспорт. Колкото и да ми е неприятно, предполагам, че той печели този рунд.

— Е, освен това е направил нещо нередно в началото, иначе от ЦРУ щяха да се вържат на твърдението, че е мъртъв.

— Добър довод. Благодаря.

— Арни обаче — каза той тъжно. — Арни все пак е незаменим.

— Не ги ли мразиш направо тези непоносими перфекционисти?

Даниел се засмя:

— Толкова много. — Веселостта изчезна от лицето му. — Но не мисля, че си допуснала толкова много грешки. Искам да кажа, предполагам, че когато става дума за това кое е най-добро за теб, да. Но за мен... Ами, радвам се, че си се хванала.

Тя му отправи язвителен поглед.

— Това вече отива към прекалена романтика, не мислиш ли? — Искаше ѝ се да можеше напълно да изреже спомена за първата им нощ заедно — със скалпел, ако е необходимо. Искаше ѝ се тези образи да не бяха толкова ясни и остри в ума ѝ — изпъкналите сухожилия на шията му, звукът на приглушените му писъци. Потръпна, питайки се колко ли време щеше да е нужно, докато избледнеят.

— Сериозен съм. Ако не беше ти, щяха да изпратят някой друг да ме похити. И ако този човек беше надвил Кевин, щеше да ме убие още там на място, нали?

Тя се вгледа в сериозните му очи, а после потръпна отново:

— Прав си.

В отговор той се взря в нея за един дълъг миг, после въздъхна:

— И така, какво ще правим сега?

Алекс се намръщи:

— Ами вариантите ни са ограничени. Лицето ми още не става за гледане. Но сега е в по-добро състояние от твоето. Така че можем да останем тук и да не се набиваме на очи или можем да отидем на север. Имам едно място. Не е толкова луксозно като това или така добре защитено. Нямам си Пещера на Батман. — Завистта в гласа ѝ при последната реплика бе неприкрита.

— Значи мислиш, че тук е по-безопасно?

— Зависи. Ще ми се да разбере какво мисли Арни за града, преди да решим. Няма да навреди да чуем и мнението на Кевин. Надявам се да се обади скоро. Плановете се промениха малко. Мисля, че желанието му ще се сбъдне. В крайна сметка той ще излезе победител.

* * *

Денят се влачеше бавно. Алекс не искаше да се отдели от телевизора. Знанието колко пъти са излъчили новината и колко източника са я научили, не променяше много нещата, но въпреки това трябваше да гледа. Арни прие новата ситуация със стоицизма, който тя очакваше; единствено напрежението в погледа издаваше тревогата му.

Алекс искаше да изпрати Арни до Пещерата на Батман със списък на всичко, което ѝ трябваше. Много щеше да се радва да вземе за себе си зигито плюс още муниции, а за Даниел — ловната пушка с рязана цев, която беше видяла в запасите на Кевин. Един снайпер не беше от толкова голяма полза на близко разстояние, от каквато щеше да е една ловна пушка. Можеше да извади от строя множество нападатели само с един заряд едри сачми.

Освен това искаше да претършува за противогази — не можеше да зареди капаните с газ в къщата, ако нямаше трети противогаз за Арни. Съмняваше се, че Кевин би пренебрегнал толкова очевидна мярка за безопасност, но пък може би беше очевидно само за някого като нея. В своя свят Кевин вероятно се тревожеше само за куршуми и бомби.

Но макар отчаяно да искаше тези неща, можеше вече да е твърде късно за приготовления. Ако флиртаджийски настроената касиерка се беше обадила след първото излъчване на емисията — което можеше да е показано в ефир по-рано през деня, отколкото онова, което бяха видели, или дори предния ден, на враговете им щеше да им трябва известно време, преди да започнат издирването. Някой трябваше да стигне дотук, после да поразпита из града и накрая да започне да разследва възможни улики. Но после, ако този някой извадеше късмет, щеше да започне наблюдението. А тя нямаше как да разбере дали вече беше започнало.

Макар че тя и Даниел седяха вътре със спуснати щори на прозорците, някой може би наблюдаваше Арни точно сега. Ако Арни прескочеше до Пещерата на Батман за боеприпаси, наблюдателят щеше да го последва. На този етап със същия успех можеха да окачат транспарант с надпис: „Поздравления, открихте правилното място! Заповядайте, вземете си няколко гранатомета!“.

Не можеха да направят нищо, което евентуално би издало съществуването на Пещерата на Батман.

Най-важните ѝ защиты бяха леснодостъпни, всичко важно за бързо отстъпление — натоварено в раницата ѝ, спретнато прибрано по категории в херметични найлонови торбички. Беше накарала Арни да премести пикапа зад къщата, достатъчно близо до прозореца на спалнята му, за да могат да се вмъкнат отпред с една добре прикрита крачка.

Искаше ѝ се Кевин да се обади или да им се беше доверил достатъчно, за да даде на Даниел номера на собствения си предплатен телефон за спешни случаи. Може би беше поставил на мястото допълнителни мерки за сигурност, за които Арни не знаеше.

Даниел приготви вечеря за тримата и макар че събитието не беше толкова весело, колкото предната вечер, пак беше вкусно. Каза му да кара по-бавно със запаса си от съставки.

Можеше да мине доста време, преди пазаруването отново да е възможно дори за Арни.

Изненада се до каква степен Даниел сякаш не осъзнаваше присъствието на Арни — е, не че го осъзнаваше, просто то не му влияеше. Не че беше груб към Арни или го пренебрегваше, но не полагаше усилие да крие пред него новата си близост с Алекс. Два пъти хвана ръката ѝ, веднъж я целуна по темето, докато минаваше с чиниите. Арни не реагира на показното поведение на Даниел; това не я изненада, но не можеше да не се запита какво мислеше той за това.

Арни им каза, че ще пуска кучетата да се редуват да тичат около оградата на имота — в продължение на всичките шест мили, докато стане време за гасене на светлините, времето, когато съгледвачите щяха да ги следят с далекогледни. Ако някой се беше настанил достатъчно близо, за да наблюдава къщата, кучетата щяха да го предупредят. След като съобщи това, той се оттегли да си легне рано, придържайки се към обичайната си рутина. Алекс и Даниел останаха да гледат вечерните новини.

Той се уви около нея на софата така естествено, че изобщо не ѝ се стори необичайно. Не си спомняше да се е чувствала така физически удобно с никого през целия си живот. Дори майка ѝ не си падаше по силните прегръдки, беше жена, която рядко показваше привързаност било то с думи или постъпки. Близостта на Алекс с Барнаби беше словесна, никога физическа. Затова си помисли, че би трябвало да се чувства смутена и обърквана с крака, праметнати върху

скута на друг човек, сгушила глава до рамото на въпросния човек, докато ръцете му бяха обвити около нея, но се чувстваше само странно спокойна и отпусната. Сякаш близостта му някак отнемаше част от стреса на ситуацията.

Отново излъчиха репортажа за Даниел, но го показаха в по-късен момент от емисията, отколкото преди, и тя забеляза, че вечерният говорител беше отегчен. От Управлението можеше и да успеят да задържат случката в новините за кратко, но не можеха да попречат на телевизионните мрежи да реагират на факта колко безинтересна беше историята. Разбира се, налице беше очевидното второ действие.

— Вероятно би трябвало да те предупредя... ако вече не си се сетил за това — каза тя.

Той се опита да прозвучи хладнокръвно, но тя долови бдителността в гласа му.

— Сигурен съм, че не съм.

— Е, ако тази история не донесе бързо резултати, ще им се наложи да вдигнат летвата, за да накарат пресата да продължи да работи за тях.

— Какво значи това „да вдигнат летвата“?

Тя се облегна назад, за да може да вижда лицето му; носът ѝ се сбърчи от отвращение при това, което имаше да каже:

— Ще направят историята по-пикантна по някакъв начин. Ще кажат, че си заподозрян в престъпление. Ще измислят някоя ученичка, която си похитил или насиллил. Нещо в този дух вероятно. Може да се окажат и по-изобретателни обаче.

Очите му се изместиха от лицето ѝ обратно към телевизионния екран, макар че говорителят беше преминал към ранни предвиждания за резултатите от първичните избори. Даниел се изчерви, после пребледня. Тя го остави да обмисли бавно представата. Можеше да си представи колко трудно щеше да е за един добър човек да осъзнае, че му предстои да се превърне в злодей.

— Не мога да направя нищо по въпроса — каза той тихо. Не беше точно въпрос.

— Не.

— Поне родителите ми вече ги няма, за да видят това. Може би... не мисля, че всичките ми приятели ще го повярват.

— Аз не бих — съгласи се тя.

Той сведе лице и ѝ се усмихна:

— В един момент в не твърде далечното минало мислеше, че ще убия два милиона души.

— Тогава не те познавах.

— Вярно.

Когато късните новини свършиха, те си пожелаха лека нощ по-унило, после тя се зае с разчистването. Можеше да се наложи да тръгнат бързо. Разглоби и прибра уредите за лабораторията си, после се преоблече в клин и черна тениска — дрехи, в които щеше да се чувства удобно, ако именно тази нощ се наложеше да бягат.

Знаеше, че е уморена, но мозъкът ѝ, изглежда, не можеше да забави темпото. Не искаше да пропусне нищо друго. Даниел можеше да е прав — навярно първите ѝ големи грешки всъщност бяха хубави неща заради това че може би му бяха спасили живота. Но не можеше да си позволи повече грешки. Сега на карта беше заложен не само собственият ѝ живот. Въздъхна едва доловимо. Да имаш отговорност, си имаше и добрите страни, но товарът определено беше много по-тежък.

Тихо почукване прекъсна мислите ѝ.

— Не отваряй вратата — предупреди тя бързо, изправяйки се рязко. Походното легло се разлюля под нея.

След кратка пауза Даниел попита:

— С противогаз ли си?

— Да.

— Така си и помислих. Гласът ти звучи приглушен.

Нова пауза.

— Системата ти за сигурност ужасно трудна ли е за обезвреждане? — зачуди се той.

— Дай ми минута.

Трябваше ѝ по-малко от това, за да подsigури жиците, по които течеше електричество. Бутна противогаза си обратно на темето и отвори вратата. Той се беше облегал на рамката. Не го виждаше идеално в тъмнината, но ѝ се стори, че изглеждаше уморен... и тъжен.

— Много си разтревожена — намекна той, като посегна да докосне леко противогаза ѝ.

— Всъщност винаги спя с него. Чувствам се странно, ако не го нося. Нещо не е наред ли?

— Имаш предвид, освен всичко? Не. Просто бях... самотен. Не можах да спя. Исках да бъда с теб. — Той се поколеба. — Може ли да вляза?

— Ъм, добре. — Тя отстъпи назад, включвайки лампата.

Той се огледа наоколо; ново изражение превзе лицето му.

— Това ли е стаята, която Кевин ти даде? Защо не каза нещо? Би трябвало да вземеш моята стая!

— Добре съм си тук — увери го тя. — И бездруго не си падам много по леглата. По-безопасно е да спя без големи удобства.

— Не зная какво да кажа. Не мога да спя в огромно легло, като знам, че ти си натикана в някакъв килер.

— Наистина, харесва ми.

Той ѝ отправи изпълнен със съмнение поглед, който внезапно стана смутен.

— Щях да се самопоканя вътре, но едва има място за теб.

— Можем да разместим някоя и друга щайга...

— Имам по-добра идея. Ела с мен. — Той ѝ подаде ръка.

Тя я пое, без да разсъждава какво прави. Той я задърпа надолу по тъмния коридор, покрай вратата на банята, до собствената си стая. Единствената светлина идваше от малка лампа на нощната масичка.

Стаята беше много хубава, повече в тон с обичайното естетическо чувство на Кевин, отколкото килера, в който бе настанена тя. В средата на стаята имаше масивно легло, покрито с бяла кувертюра, с издържан в стил рустик балдахин с четири колони и рамка, изработен от артистично неодялани пънове. Върху долния край на леглото бе праметнато златисто одеяло в тон с цвета на дървото.

— Виждаш ли? — каза той. — Нямах начин да мога да спя отново тук, след като видях печалното ти положение. Бих се чувствал като някакво жалко подобие на мъж.

— Е, няма да се разменя с теб. Вече съм поставила защити в стаята си.

Останаха да стоят неловко на прага за миг.

— Всъщност нямах предвид никаква конкретна тема за разговор. Просто исках да бъда, където си ти.

— Всичко е наред. И аз не спях.

— Тогава нека не спим заедно — каза той, после се изчерви и се засмя смутено. — Това изобщо не прозвуча както трябва. — Той

отново я затегли за ръката към голямото легло. — Виж, обещавам да бъда съвършен джентълмен — каза. — Просто се чувствам по-малко неспокоен, ако мога да те виждам.

Тя се покатери върху дебелия бяла покривка на леглото до Даниел, като се засмя заедно с него на смущението му и се запита тайно дали искаше той да бъде съвършен джентълмен. Напомни си строго, че това не бе подходящото време за такива мисли. Може би някой ден в бъдеще, когато животът им не беше в опасност. Ако този ден дойдеше някога.

Той хвана ръката ѝ, но иначе ѝ даде пространство. Двата се облегнаха на купчините пухени възглавници. Той пъкна свободната си ръка зад тила ѝ и хвърли поглед към нея.

— Да, виждаш ли, това е по-добре.

И наистина беше. Нямаше логика — тя бе извън обезопасената си стая и по-далече от другите си оръжия, но по силата на някакъв парадокс се чувстваше по-защитена.

— Да — съгласи се тя. Изхлузи противогаза от главата си и го сложи до себе си.

— Ръката ти е студена.

Преди тя да успее да отговори, той седна в леглото и грабна одеялото от долния му край. Тръсна го, после го разстла върху тях. Когато отново легна, беше по-близо до нея. Рамото му докосваше нейното, а ръката му легна върху нейната, когато отново хвана китката ѝ.

Защо толкова живо долавяше неща, които в големия мащаб на оцеляването всъщност нямаха значение?

— Благодаря — каза тя.

— Не го приемай погрешно — казвам го като най-висш комплимент, а не като обида към компанията ти, но мисля, че наистина бих могъл да спя, докато си тук.

— Знам какво имаш предвид. Беше дълъг ден.

— Да — съгласи се той с готовност. — Удобно ли ти е?

— Да. Не приемай това погрешно, но в някакъв момент може да си сложа отново противогаза. Просто чудноват навик за спане.

Той се усмихна:

— Като да прегръщаш плюшено мече.

— Точно като това, само дето не е умилително.

Той се търкулна към нея и облегна чело на слепоочието ѝ. Тя почувства как миглите му леко докосват бузата ѝ, когато той затвори очи. Дясната му ръка се обви като змия около кръста ѝ.

— Мисля, че си възхитителна — промълви. Гласът му звучеше, сякаш вече беше полузаспал. — И ужасяващо смъртоносна, разбира се. — Той се прозя.

— Много сладко — каза тя, но не беше сигурна дали той я чу. Дишаше толкова равномерно, че тя си помисли, че може вече да се е унесъл.

Изчака няколко мига, а после внимателно посегна със свободната си ръка да докосне къдриците му. Бяха толкова меки. Пръстите ѝ проследиха чертите на лицето му, напълно спокойни в безсъзнанието. Беше същото това невинно, спокойно лице, което никога не бе имало място в нейния свят. Не мислеше, че някога е виждала нещо дори наполовина толкова прекрасно.

Заспа така, с ръка, обвита собственически около тила му, с противотога, забравен зад гърба ѝ.

Кевин не се обади.

Даниел, изглежда, не смяташе, че това е странно, но на Алекс ѝ се стори, че забеляза някакво допълнително напрежение в раменете на Арни.

Беше минало твърде дълго време.

Както тя бе схванала нещата, Кевин само трябваше да заеме позиция, от която можеше да проследи единствения човек, за когото знаеха със сигурност, че е замесен — Карстън. Можеше да стигне с кола до окръг Колумбия за два дни, дори ако го даваше по-полека. Беше му казала точно къде да открие бившия ѝ шеф, щом пристигнеше. Беше работа най-много за няколко часа. Ако Карстън не беше, където се предполагаше, Кевин трябваше да се обади. Какво правеше?

Или му се беше случило нещо? Колко беше редно да изчака, преди да намекне за тази възможност пред Даниел?

Новата тревога усили параноята ѝ. Опъна още един кабел пред вратата на стаята си, така че да е защитена, докато тя беше в друга част на къщата. Беше толкова вбесяващо да не може да постави жици на целия първи етаж. Само един противопогаз по-малко.

Хубавото беше, че всеки час в укритие допълваше времето за възстановяване на лицето ѝ. На слабо осветление и с много грим можеше да остане незабелязана за три или дори четири секунди.

Чакането беше странна смесица между отегчение, стрес и най-странния вид щастие. Обречено щастие, щастие с краен срок, но това не го правеше по-малко... всеобхватно. Точно сега би трябвало да изпитва много мрачно и потискащо чувство, докато пулсиращият ритъм на лова изпълваше ушите ѝ, но откри, че се усмихва, сякаш беше напълно уместно. Не беше от помощ и фактът, че Даниел беше също толкова неуместно радостно възбуден като нея. Говориха за това следващия следобед, докато гледаха новините.

Алекс беше прибрала Лола вътре, когато Арни излезе, за да отиде да тренира с другите животни — беше ѝ криво, че трябваше да държат вратата затворена за кучетата, струваше ѝ се грубо — а Айнщайн и Кан бяха дошли с нея. Коего правеше стаята смущаващо изпълнена с кучешко присъствие. Надяваше се Арни да не се ядоса. Кучетата сигурно влизаха вътре понякога, иначе кучешката вратичка в пералното помещение нямаше да я има. Не знаеше защо обикновено държаха кучетата отвън — дали като част от обучението им, или като аларма за ранно предупреждение, или защото Арни имаше алергии, макар че ако верният вариант беше последният, той беше избрал погрешния начин на живот.

Лола намести увисналите си бузи и уши на бедрото на Алекс, където, сигурна беше Алекс, скоро щеше да се образува локвичка от лиги. Айнщайн скочи право на дивана до Даниел, размахвайки опашка, въодушевен от нарушаването на правилото. Кан се настани на една дълга отоманка пред дивана. След скучната уводна новина на емисията — фокусирана върху политиката, естествено, сякаш не оставаше почти година, преди наистина да се случи нещо, Даниел изпружи дългите си крака върху гърба на Кан. Кан, изглежда, нямаше нищо против. Алекс погали Лола по ушите, а опашката на кучето заудря глухо по пода.

Всичко ѝ се струваше уютно и познато, макар че никога преди в целия си живот не се беше намирала в такава позиция. Никога не се беше оказвала в толкова близко обкръжение на живи неща — да ги докосва, да ги чува как дишат, а какво оставаше пък да се държи за ръце с мъж, който я смяташе за възхитителна... и смъртоносна. Това, че той можеше да знае цялата ѝ история и въпреки това да я гледа така, както я гледаше сега...

Очите ѝ се преместиха автоматично към лицето му, когато мисълта пробяга през ума ѝ, и тя откри, че той също я гледа. Даниел се усмихна с широката си, ведре усмивка — двудневната набола брада му придаваше неочаквано суров вид, и тя се усмихна в отговор, без да мисли за това. Всевъзможни кипящи емоции се разнесоха из гърдите ѝ и Алекс осъзна, че това беше вероятно най-хубавото чувство, което бе изпитвала някога.

Въздъхна, после изпъшка.

Той хвърли поглед към телевизора, търсейки причина, но там вървеше просто някаква реклама.

— Какво има?

— Чувствам се тъпа — призна тя. — Глупава. Празноглава. Защо всичко ми се струва толкова оптимистично? Не мога да свързвам логични мисли. Опитвам се да се тревожа, а в крайна сметка се усмихвам. Може би си губя ума, а не ме е грижа за това дори наполовина, колкото би трябвало. Идва ми да си фрасна един, но лицето ми най-сетне едва започва да се оправя.

Даниел се засмя:

— Мисля, че това е един от недостатъците на влюбването.

Отново гъделичкане в стомаха.

— Това ли мислиш, че правим?

— Така ми се струва.

Тя се намръщи:

— Нямам база за сравнение. Ами ако наистина си губя ума?

— Съвсем определено си с ума си.

— Но не вярвам, че хората могат да се влюбват толкова бързо. — Честно казано, тя не вярваше изцяло в любовта, романтичната любов изобщо. Химически реакции, безспорно, сексуално привличане, да. Съвместимост, да. Приятелство. Лоялност и отговорност. Но любовта просто ѝ се струваше малко прекалено много като нещо от приказките.

— Аз... ами, никога не съм вярвал. Искам да кажа, винаги съм вярвал в привличането от пръв поглед. Изпитвал съм го. И това определено е част от нещото, което се случва за мен сега. — Той се ухили отново. — Но любов от пръв поглед? Бях сигурен, че е просто измислица.

— Разбира се, че е.

— Освен...

— Няма „освен“, Даниел.

— Освен че нещо се случи с мен в онзи влак, нещо напълно извън опита ми или способността ми да обясня.

Тя не знаеше какво да каже. Хвърли поглед към телевизора точно когато започваше мелодията, бележеща края на новинарската емисия.

Това привлече и вниманието на Даниел.

— Изпуснахме ли го?

— Не, не го излъчиха.

— А това не е добре — предположи той: в гласа му се прокрадна нотка на напрежение.

— Хрумват ми две различни неща, които би могло да означава. Първо, пуснали са историята и когато тя не е довела до резултати, е трябвало да я оставят да заглъхне. Второто: историята скоро ще се промени.

Даниел изпъна отбранително рамене.

— Колко скоро мислиш, че ще видим следващата версия?

— Много скоро, ако наистина става точно това.

Имаше и трета възможност, но тя не беше готова да я изрече на глас. Историята определено щеше да изчезне, ако бяха получили от нея каквото искаха. Ако сега Кевин беше в ръцете им.

Смяташе, че е достатъчно наясно с характера на Кевин, за да е почти сигурна, че той нямаше да ги издаде лесно. Беше достатъчно находчив, за да изложи най-правдоподобната версия на историята, ако отделът го заловеше: беше закъснял твърде много да спаси Даниел и след като беше убил Олеандър, бе отишъл в окръг Колумбия да потърси възмездие. Щеше да е в състояние да се придържа към тази история за известно време... надяваше се. Не знаеше на кого бяха възложили да води разпитите сега. Ако въпросният човек изобщо го биваше за нещо — е, в крайна сметка Кевин щеше да каже истината. Макар и да не беше точно най-голямата почитателка на Кевин, сега й домъчня за него.

Разбира се, той можеше и да е бил подготвен за залавянето така, както тя щеше да е готова. Можеше вече да е мъртъв.

Със или без Пещерата на Батман, ако Кевин не се обади до полунощ, щеше да е време да вървят. Можеше да усети кога си насилваше късмета.

Е, всички щастливи чувства се бяха уталожили. Поне това беше знак, че не бе напълно луда. Засега.

Изпъдиха кучетата навън на верандата, преди да стане време Арни да се връща, макар че животинската миризма вероятно щеше да ги издаде независимо от това. Даниел се залови да приготвя месен сос за спагети и тя помогна с простите части от работата — отваряне на консервени кутии, дозиране на подправки. Беше непринудено и приятно да работят един до друг, сякаш го бяха правили години наред. За това чувство ли говореше Даниел? Странната непринуденост да бъдат заедно? Макар да не вярваше на теорията му, трябваше да признае пред себе си, че нямаше собствено обяснение.

Даниел си тананикаше, докато работеше — познато звучаща мелодия, която отначало не можа да определи. Улови се, че си тананика заедно с него няколко минути по-късно. Без да дава вид, че го прави съзнателно, Даниел започна да пее думите.

— „Виновните крака не знаят ритъм“ — пееше той.

— Тази песен не е ли по-стара от теб? — попита тя след миг.

Той изглеждаше изненадан:

— О, на глас ли пеех? Съжалявам, имам навика да правя така, когато готвя, ако не се владее строго.

— Как изобщо знаеш думите?

— Довеждам до знанието ти, че до днес „Безгрижен шепот“^[1] си остава много популярна песен сред любителите на караоке. Пеея я убийствено във вечерта, посветена на музиката от осемдесетте.

— Падаш си по караоке?

— Хей, кой казва, че учителите не знаят как да купонясват? —

Той се отдръпна от печката, все още с покрита със сос лъжица в дясната си ръка, и я придърпа в хлабава прегръдка с лявата. Завъртя я в танц наоколо, описвайки малък кръг, и притисна небръснатата си буза към нейната, докато пееше: „Болката е *всичко*, което ще намериш...“. После се обърна обратно към печката, танцувайки на място, докато пееше весело как нямало да танцува никога повече.

Не бъди идиотка, казваше ѝ умът ѝ, докато глуповатата усмивка отново разтегна чертите на лицето ѝ.

Млъквай, отвърна тялото ѝ.

Гласът на Даниел не беше подходящ за излъчване в ефир, но беше приятен, лек тенор, а той компенсираше всички недостатъци с ентузиазма си. По времето, когато чуха кучетата да поздравяват Арни пред вратата, вече се бяха увлекли в пламенно дуетно изпълнение на „Пълно затъмнение на сърцето“^[2]. Алекс незабавно спря да пее и лицето ѝ се обля в гореща руменина, но Даниел явно изобщо не забеляза нито малодушието ѝ, нито влизането на Арни.

— „Наистина се нуждая от теб тази вечер!“ — изрева той, когато Арни влезе през вратата, клатейки глава. Това накара Алекс да се запита дали Кевин някога беше забавен, или през цялото време се държеше делово, когато двамата с Арни бяха сами тук.

Арни не каза нищо, само затвори мрежестата врата зад гърба си, оставяйки свежия топъл въздух да се смеси с миризмите на чесън, лук

и домати. Сега, когато навън беше тъмно, а вътре — светло, трябваше да се погрижи той непременно да затвори външната врата, преди тя или Даниел да отидат в онази част на стаята, която щеше да е видима за всекиго, който гледа.

— Нещо от кучетата? — попита тя Арни.

— Не. Щяхте да ги чуете, ако бяха намерили нещо.

Тя се намръщи:

— Не излъчиха репортажа.

Алекс и Арни си размениха един поглед. Очите на Арни се изместиха към гърба на Даниел, после се върнаха към нея. Знаеше какво пита той и поклати отрицателно глава. Не, не беше говорила с Даниел за Кевин и какво можеше да означава мълчанието му. Очите на Арни пак направиха онзи едва доловим тик с лекото стягане, което при него явно бе единственият физически признак за безпокойство.

Заради Арни щеше да се наложи да се измъкнат възможно най-скоро. Ако някой свържеше Даниел и Алекс с тази къща, това щеше да изложи Арни на опасност. Надяваше се, че той щеше да прояви разбиране за пикапа.

Вечерята премина унило. Дори Даниел, изглежда, долови настроението. Реши, че ще му каже за страховете си относно Кевин веднага щом останеха насаме. Щеше да е хубаво да му отпусне още една нощ приличен сън, но вероятно щеше да им се наложи да тръгнат преди разсъмване.

След като свършиха и не беше оцелял нито един нудъл — на Арни щеше да му липсва поне тази част от приемането на „квартиранти“ — тя помогна с разчистването, докато Арни отиде да включи новините. Поредицата от новини вече й звучеше познато от многократното повтаряне. Имаше чувството, че може да рецитира заедно с говорителката дума по дума. Арни не беше гледал вече три новинарски емисии днес; настани се на дивана.

Алекс плакнеше чиниите и ги подаваше на Даниел да ги сложи в миялната. Едно от кучетата заскимтя през мрежестата врата, вероятно Лола. Алекс се надяваше, че не ги беше глезила твърде много този следобед. Никога не си беше мислила, че си пада по кучета, но осъзна, че щеше да й липсва топлото и дружелюбно включване в глутницата. Може би някой ден — ако Кевин по някакъв начин бе още жив и здрав и планът сработеше в крайна сметка — тя можеше да си вземе куче.

Ако всички щастливи мисли бяха реални, тогава Кевин може би дори щеше да ѝ продаде Лола. Вероятно не беше осъществимо...

Глухо, бързо туп прекъсна мислите ѝ — беше звук, чието място не беше тук. Още докато очите ѝ се изместваха към Даниел, оглеждайки се за изпуснат кухненски прибор или затръшната вратичка на шкаф, което би обяснило шума, умът ѝ вече скачаше напред. Преди тялото ѝ да успее да се съгласува отново с мозъка ѝ, мощен пронизителен лай избухна откъм верандата заедно със злобно ръмжене. Още едно туп, по-тихо в сравнение с врявата на кучетата, и джафкането се прекърши в шокирано и болезнено скимтене.

Тя събори Даниел на земята, докато той все още се насочваше към вратата — беше много по-тежък от нея, но беше изгубил равновесие и падна лесно.

— *Шшит* — изсъска тя ожесточено в ухото му, после пропъзля по него до края на кухненското островче и надникна зад него. Не виждаше Арни. Погледна към мрежестата врата — през центъра на горната ѝ част се виждаше малка кръгла разкъсана дупка. Опитва се да се заслуша над врявата на кучетата и звука от телевизора, но не можеше да чуе никакъв звук от мястото, където би трябвало да е Арни.

Трябваше да е било изстрел от разстояние, иначе кучетата щяха да го предусетят.

— Арни! — изрече тя дрезгаво в нещо средно между шепот и вик.

Нямаше отговор.

Промъкна се към масата в трапезарията — раницата ѝ беше подпряна на крака на стола, където беше седяла. Измъкна своя РРК от херметичната найлонова торбичка, после го плъзна през пода към Даниел. Имаше нужда от двете си ръце.

Даниел улови пистолета, когато той бе на средата на кухненското островче, и се наведе през ръба. Не се беше упражнявал с ръчно огнестрелно оръжие, но от такова разстояние това нямаше да е от особено значение.

Тя нахлузи пръстените си и преметна колана през кръста си.

Даниел се изправи на крака след частица от секундата и запъгна лакти върху плота. Изобщо нямаше вид да се колебае в способността си да стреля. Тя притича до близката стена, където трапезарията се издаваше навън от голямата стая. Когато се раздвижи, видя как една

ръка избутва дръжката на бравата надолу — но не беше ръка. А черна космата лапа.

Значи Кевин беше предпочел да не се спира на стандартната кръгла дръжка на бравата не само поради естетически причини.

Тя задиша отново, когато Айнщайн нахълта в стаята, следван плътно по петите от Кан и ротвайлера. Дочу как Лола надава задъхани болезнени писъци отвън и зъбите ѝ изскърцаха, когато се допряха.

Докато кучетата се събираха безмълвно около Даниел, образувайки космат щит, тя се приготви за схватка и пъкна тънката корда на гаротата в единия си джоб, а дървената дръжка — в другия.

— Дай командата! — прошепна тя на Даниел.

Сега стрелецът сигурно тичаше навътре, макар че щеше да му се наложи да е нащрек за кучетата. Ако имаше вариант за избор, щеше да замени пушката за далечна стрелба с оръжие, което правеше по-големи дупки. Кучета като тези щяха да продължат да нападат дори и след многобройни наранявания.

— „Зарежи протокола“ ли? — прошепна Даниел неуверено.

Ушите на Айнщайн потръпнаха. Той нададе тих лай, подобен на кашлица, после изтича със ситни стъпки до далечния край на кухнята и изскимтя.

— Последвай го — нареди Алекс на Даниел. Стрелна се през пространството между стената и островчето, поддържайки ниско приведена стойка.

Даниел понечи да се изправи, но преди тя да успее да каже нещо, Айнщайн се хвърли към него и улови ръката му в устата си и дръпна Даниел обратно на земята.

— Не се надигай — преведе тя шепнешком.

Айнщайн ги поведе към пералното помещение, както беше очаквала Алекс, а Кан и ротвайлерът вървяха най-отзад. Когато се промъкваше от голямата стая към затъмнения коридор, тя се опита да види Арни. Отначало видя само една ръка, неподвижна, но после зърна пръски по далечната стена. Бе очевидно, че това беше разплискан мозък, смесен с кръвта. Така че бе безсмислено да се опитва да го влачи с тях. За Арни беше твърде късно. А стрелецът очевидно бе имал отличен прицел. Добрите новини просто продължаваха да пристигат.

Алекс се изненада, когато Айнщайн спря малко преди пералното помещение и започна да драска с лапи по един дрешник в коридора.

Даниел дръпна вратата и я отвори, а Айнщайн скочи покрай него и задърпа нещо вътре. Алекс се промъкна по-близо точно когато тежка купчина козина изпадна оттам върху нея.

— Какво е това? — изшептя в ухото ѝ Даниел.

Тя започна да опипва из купчината.

— Мисля, че е кожено палто, но има и нещо друго. Прекалено е тежко... — Тя прокара бързо ръце по палтото, по дължината на ръкавите; под козината имаше нещо неподатливо и правоъгълно. Пъхна ръка в ръкава, като се опитваше да разбере какво обследва. Най-сетне пръстите ѝ го разпознаха. Не беше сигурна, че щеше да се досети, ако наскоро не беше срязала костюма на Батман на Кевин, за да го измъкне оттам.

Айнщайн притегли нов обемист топ козина върху тях.

— Подплатени са с кевлар — прошепна тя.

— Не е зле да ги облечем.

Алекс се затрудни доста със своето облекло, докато се опитваше да го проумее. Наличието на кевлар беше логично, но за какво беше тежката неподатлива козина? Дали Кевин беше тренирал кучетата в студено време? Дали това бе просто подготовка за предпазване от студа? Ставаше ли изобщо толкова мразовито тук? Но докато издърпваше нагоре ръкавите — прекалено дълги, разбира се, за да освободи китките си, видя как палтото на Даниел се сливаше с козината на Айнщайн, така че ѝ беше невъзможно да види къде свършваше едното и къде започваше другото. Камуфлаж.

Палтото дори имаше подплатена с кевлар качулка, която тя издърпа върху главата си. Сега тя и Даниел бяха просто още два космати силуета в тъмнината.

Айнщайн мина право през кучешката вратичка в другия край на пералното помещение, а Даниел тръгна веднага след него. Алекс усещаше топлината на Кан плътно зад гърба си. Тя мина през вратата и видя Айнщайн да дърпа Даниел обратно надолу, докато той се опитваше да се надигне до полуприведена стойка.

— Пълзи — обясни тя.

Беше вбесяващо бавно; палтото ставаше все по-тежко и запарващо с всяка измината стъпка, а зрънцата чакъл бяха като остриета на ножове под дланите и коленете ѝ. Щом излязоха на бодливата трева, вече беше малко по-безболезнено, но тя толкова се

дразнеше от бавното темпо, че почти не забеляза. Когато Айнщайн ги поведе към външната постройка, където живееха кучетата, тя се разтревожи, че той се опитваше да ги отведе до пикапа, който бе заръчала на Арни да премести. Но пикапът не беше кой знае какво убежище. Стрелецът може би стоеше все така на позицията си, само чакайки някой да се опита да потегли по единствения път. Или пък това можеше да е нова вариация, в която стрелецът имаше приятели, на които бе наредил да претърсят къщата и да принудят жертвите си да излязат навън, докато той чакаше.

Чуваше неспокойните кучета, затворени в постройката отпред: никое от тях не беше доволно от ставащото. Бяха изминали три четвърти от пътя, когато друго рязко туп вдигна облак пръст и го запрати в лицето ѝ. Айнщайн излая остро и Алекс чу как едно от кучетата зад нея се откъсва с гръмък тропот от малката им глутница, ръмжейки с нисък басов тон. Тежкият звук от лапите му в съчетание със стегнатата му стойка я убеди, че това сигурно беше ротвайлерът. Ново туп по-далече навън, но ръмженето не смени темпото си. Тя чу нещо, може би приглушена ругатня, а после се посипа градушка от куршуми, изстреляна от оръжие, което определено не беше снайпер. Мускулите ѝ се напрегнаха, макар да пълзеше възможно най-бързо след Даниел, в очакване на неизбежния звук от джафкането на ротвайлера. Звукът не дойде, но ръмженето утихна. Сълзи започнаха да боцкат очите ѝ.

Кан зае позиция до нея — откъм страната на стрелеца, и тя видя, че Айнщайн защитаваше Даниел по същия начин. Кевин беше казал, че кучетата биха дали живота си за Даниел и те го доказваха. Кевин вероятно щеше да е вбесен да узнае, че правеха същото за нея.

Кевин. Е, сега шансовете да е жив бяха по-добри. Излъчването на новината бе спряло не защото от Управлението бяха открили Кевин, а защото успешно бяха установили местонахождението на Даниел.

Стигнаха до стопанската постройка. Тя се промъкна с благодарност в прикриващата тъмнина. Кучетата вътре скимтяха и лаеха тревожно. Борейки се с тежката маса на подплатеното с кевлар палто, тя се изправи с мъка на крака, все още приведена, но вече в състояние да се придвижва по-бързо. Даниел повтаряше действията ѝ, като държеше под око Айнщайн, за да види дали ще иска отново да залегнат. В момента обаче Айнщайн не му обръщаше внимание.

Двамата с Кан тичаха на пресекулки надолу по редицата от кучешки колиби, спираха пред всяка врата и после продължаваха да тичат силно към следващата. Отначало не беше сигурна дали от нея също се очакваше да тича, но после осъзна какво правеха. Вратичките на най-близките кучешки колиби се отвориха, после тези на следващите. Кевин бе обучил най-добрите си възпитаници как да отварят кучешките колиби от външната страна.

Освободените кучета моментално замлъкнаха. Първата двойка бяха еднакви стандартни немски овчарки. Двете кучета препуснаха навън през вратата на обора, отправяйки се на север. Преди да се изгубят от поглед, три ротвайлера спринтираха покрай нея в южна посока. Последва ги един доберман, после четири немски овчарки, като всяка група се отправи и различна посока. Кучетата започнаха да се изсипват от постройката толкова бързо, че тя напълно им изгуби бройката. Със сигурност повече от трийсет животни, макар че някои от тях бяха все още много млади. Част от нея искаше да се провикне насърчително: *Разкъсайте ги, момчета!* докато другата част искаше да им каже: *Внимавайте!* Видя как покрай нея притичаха кученцата на Лола и очите ѝ се насълзиха отново.

В тъмната нощ някой изкрещя паникьосано. Стрелба, после писъци. Напрегната, безрадостна усмивка разтегли устните ѝ.

Но новината не беше изцяло добра. Чу изстрели от друга посока. Определено многобройни нападатели.

— Пистолет? — прошепна тя на Даниел. Той кимна и го измъкна от колана на джинсите си. Подаде ѝ го. Тя поклати глава. Беше искала просто да се увери, че не го е изпуснал. От тялото ѝ в дебелото кожено палто капеше пот. Отметна качулката назад и изтри чело с горната част на ръката си.

— Какво сега? — промърмори той. — Тук ли трябва да чакаме?

Тя точно се канеше да каже, че като бягство това не беше точният отговор, когато Айнщайн се върна и отново дръпна Даниел надолу. Тя застана на ръце и колене и ги последва, докато Айнщайн ги извеждаше през вратата, от която бяха влезли. Кан беше още там, отново заставайки най-отзад. Този път Айнщайн ги поведе на север, макар тя да не знаеше за никаква допълнителна постройка в тази посока. Осъзна, че вероятно я чакаше дълго пълзене, а ръцете ѝ вече бяха дълбоко изподрани от сухите стръкове трева. Опита се да предпази

дланите си с маншетите на ръкавите на палтото, но тази част не беше подплатена, така че помогна съвсем малко. Поне в нощта имаше твърде много космати силуети, та един стрелец да си дава труд да се занимава с четири, които не нападаха. Тя погледна назад към къщата в далечината. Не видя да светят никакви нови лампи. Още не бяха започнали да претърсват. Звучите, издавани от кучетата, продължиха: далечно ръмжене, джафкането на кученцата на Лола и случайни резки насечени излайвания.

Изгуби представа за времето, давайки си сметка единствено за изобилната пот, която избиваше по тялото ѝ, хрипливия звук на задъханото си дишане, факта, че се бяха изкачвали по леко нагорнище през целия път и сега Даниел леко забавяше темпото и че късчетата чакъл пронизваха дланите ѝ отново и отново въпреки палтото. Но не мислеше, че бяха стигнали много далече, когато Даниел ахна тихо и спря. Тя пропълзя до него.

Беше оградата. Бяха стигнали до северната граница на ранчото. Тя се огледа за Айнщайн, питайки се какво се предполагаше да правят нататък, а после осъзна, че Айнщайн беше вече от другата страна. Погледна я, после насочи нос надолу към долния край на оградата. Тя си проправи опипом път до посоченото от него място и откри, че земята се спускаше надолу от верижната ограда; онова, което бе помислила за сянка, беше всъщност тясна клисура от тъмни скали. Пространството вероятно беше достатъчно голямо, за да се промъкне през него. Почувства как Даниел улавя глезена ѝ, използвайки я за ориентир. След като и двамата се провряха, тя се обърна да проследи как Кан с усилие се вмъкна в теснината. Трепна, знаейки, че долният край на веригата сигурно се впиваше в кожата му. Не го чу да се оплаква.

Излязоха в горния край на плитко, скалисто дефиле. Не се бе виждало от къщата, скрито на завет под лекото земно възвишение; никога не беше предполагала, че хоризонталните равнини, простиращи се на север към Оклахома, изобщо имат край. Айнщайн вече слизаше, драскайки надолу по скалите. Изглеждаше все едно е на слабо очертана, тясна пътека. Кан я побутна изотзад.

— Да вървим — прошепна тя.

Повдигна се до нисък клек и когато Айнщайн не възрази, се отпрати бавно надолу по склона. Можеше да почувства как Даниел я

следва плътно. Изглежда, че наистина имаше път, макар че можеше да е и само пътека за дивеч. В тъмнината се чу нов звук, леко свистене: трябваша й няколко секунди да разбере какво е. Не беше осъзнавала, че реката стига толкова близо до къщата.

До дъното на клисурата имаше само петнайсетина стъпки и когато стигнаха до него, Алекс сметна, че е безопасно да се изправи. Водата се движеше тихо покрай тях в тъмното. Стори й се, че различава далечната страна; тук реката беше много по-тясна, отколкото край обора. Айнщайн дърпаше нещо под една скална издатина, място, където водата бе отрязала брега, оставяйки надвиснал скален пласт. Тя отиде да помогне и развълнувано видя, че нещото бе малка гребна лодка.

— Никога повече няма да кажа дори една лоша дума за брат ти — промърмори припряно, докато помагаше да извлекат лодката от скривалището й. Ако Кевин беше още жив — и ако тя и Даниел преживееха нощта — несъмнено щеше да наруши това обещание, но за момента беше изпълнена с благодарност.

Даниел улови другата страна на лодката и бутна. Вкараха я във водата за секунди: малките подводни течения се завихряха около прасците им. Палтото й се влачеше толкова по-ниско по земята от неговото, че долният ръб беше вече в реката. Коженото палто попи водата, ставайки все по-тежко с всяка стъпка. Течението беше по-бързо, отколкото предполагаше гладката повърхност, и те бяха заети да удържат лодката, докато кучетата скочиха вътре. От тежестта на Кан кърмата на лодката се наведе опасно близо до набраздената от леки вълнички вода, така че и двамата се струпаха на носа до Айнщайн — първо Алекс, докато Даниел държеше лодката, а после той скочи вътре до нея. Лодката излетя като стрела, пусната от лък.

Тя смъкна запарващото, тежко палто. Изобщо нямаше да може да плува с него, ако се наложеше. Даниел последва бързо примера й неясно дали защото се беше сетил за същата опасност, или просто защото й имаше доверие, че ще направи каквото трябва.

Силното течение ги буташе бързо на запад. Алекс трябваше да приеме, че това е част от плана; Кевин не беше оставил весла. Десетина минути по-късно водата започна да се движи по-бавно, когато се разшири зад голям завой. Очите й се приспособиха достатъчно, за да различи онова, което според нея беше далечният

край на водата. Течението ги тласкаше към южния бряг — същия бряг, от който бяха потеглили. Айнщайн, застанал на носа, бе неспокоен, с рязко щръкнали нагоре уши, с изопнати мускули. Не беше сигурна какво дебнеше той, но след като отминаха някаква невидима граница, кучето внезапно се хвърли от лодката и скочи във водата. Беше достатъчно дълбоко, за да му се наложи да плува, но Алекс не можеше да предположи на каква дълбочина под краката му, разпенващи водата, се намираше дъното. Айнщайн погледна назад към тях и изскимтя.

Осъзнавайки, че вероятно беше добра идея да излезе преди Кан, Алекс скочи само секунда по-късно. Хладната вода се затвори за миг над главата ѝ, а после тя изплува отново на повърхността. Чу зад себе си два плясъка — първо един малък, после един мощен, който отново вдигна вълна над главата ѝ. Кан преплува покрай нея, водата вдигаше бяла пяна около краката му и тя намери опора само секунда, преди пръстите на краката ѝ да заорат в песъчливото дъно. Обърна се и видя Даниел да се бори с течението, докато се опитваше да влачи дървената лодка към брега. Знаеше, че не може да му помогне, ако е влязла твърде надълбоко, затова прецапа надолу по течението и го пресрещна, когато той достигна плитчините. Хвана носа на лодката, а той задържа от средата с ръка, обвита около пейката. Не им отне дълго време да се доберат до брега, където кучетата се отръскваха от водата. Изтеглиха лодката на десет стъпки извън водата, после Даниел я пусна и погледна ръцете си. Тя направи същото; бурната вода не се бе отразила добре на вече разкъсаните ѝ длани. Сега кървяха обилно, червени капки се стичаха от върховете на пръстите ѝ.

Даниел избърса дясната си ръка в джинсите, оставяйки кървава ивица, после посегна отново в лодката и измъкна пистолета и нещо по-малко — телефон, сигурно беше този на Кевин. Даниел бе имал благоразумието да опази и двете извън водата — впечатляващо предвид шока и напрежението, на което бяха подложени и двамата. За щастие, всичко в нейната раница беше грижливо прибрано в херметични найлонови торбички.

Огледа бързо лицето му. Не изглеждаше, сякаш ще рухне, но може и да нямаше голямо предизвестие.

Даниел грабна палтата и ги задържа непохватно, свити на вързоп, в ръцете си. Готвеше се да му каже да ги остави, но после

осъзна, че в близкото бъдеще щеше да има разследване на убийство. По-добре да скрият каквито доказателства успееха.

— Пусни ги в реката, също и лодката — прошепна тя. — Не искаме никой да открие което и да е от тях.

Без колебание той забърза обратно до ръба на водата и пусна палтата по течението. Тъй като бяха тежки, не им трябваше много време да се напият с вода и да изчезнат под повърхността. Алекс започна да бута лодката и Даниел се присъедини към нея, дърпайки я надолу. След секунди лодката се носеше бързо през тъмната вода. Алекс знаеше, че по нея има останали кръв и техни отпечатъци, но се надяваше, че лодката щеше да стигне достатъчно далеч тази вечер, та никой да не я свърже с къщата на Кевин на сутринта. Лодката изглеждаше стара и обрулена от стихииите, със сигурност не и ценна. Навярно хората, които я намереха, щяха да я сметнат за боклук и да се отнесат към нея по съответния начин.

Алекс си представи Кевин и Айнщайн по червената вода през деня, изминавайки маршрута за упражнение. Сигурно го бяха изпробвали много пъти. Кевин вероятно щеше да се разстрои, че е изгубила лодката му, независимо че не беше особено ценна.

Тя и Даниел се обърнаха заедно обратно към сушата. Оборът се виждаше лесно: единственият висок силует в еднообразната тъмнина. Докато тичаха към него, внезапно изникна солидна квадратна фигура. Алекс се стресна, очаквайки кучетата да реагират. После очите ѝ различиха силуета — беше една от купите сено на стрелбището. Пое си дълбоко дъх да се успокои, и затича нататък.

Стигнаха до обора, а после се втурнаха покрай него до предните врати. Благодарение на по-дългите си крака Даниел стигна там пръв и вече бе освободил ключалката, когато Алекс стигна до него. Той дръпна вратата, изчака Алекс и кучетата да влязат вътре, после затвори зад тях.

Беше тъмно като в рог.

— Дай ми секунда — прошепна Даниел.

Едва чуваше движенията му, заглушени от звука на биенето на сърцето ѝ и задъханото дишане на кучетата. Чу се звънливо поскърцване, а после — тихо металическо скърцане. Слаба зелена светлина сияеше от дясната ѝ страна. Едва различи силуета на Даниел — ръката му, осветена, докато докосваше светещо табло с бутони.

Внезапно ярка бяла светлина избухна през дълга линия до него. Когато отвори рязко пролуката и там нахлу още светлина, тя видя какво прави. Беше при една от старите коли, качени върху дървени трупчета. Беше отворил фалшивия акумулатор, бе въвел кода, съставен от цифрите на рождената му дата, и фалшивият двигател се беше отворил. Това беше запасът от пушки, осветен отвътре.

— Сложи няколко от тези в хъмвито — прошепна тя на Даниел. Сnižаването на гласа вероятно не беше необходимо, но не можеше да се накара да говори по-високо.

Светлината бе достатъчна да освети един участък на петнайсетина стъпки около него във всяка посока. Двете кучета стояха край вратата, гледайки навън, сякаш очакваха натрапници: чакаха и дишаха задъхано.

Алекс спринтира към мешките си и отметна стария насмолен брезент. Отвори страничния цип на най-долната чанта и грабна чифт латексови ръкавици. Нахлузи ги върху кървящите си ръце. Взе втори чифт и ги напъха наполовина в предния джоб на джинсите си.

Когато се обърна, Даниел вече беше продължил към кухнята гума от трактора. Бе праметнал на гръб две пушки, а в сгъвката на ръката си крепеше два пистолета „Глок“ и ловната пушка, която ѝ се бе искало да вземе. Докато гледаше, той посегна към зигзауера, с който я бе виждал да тренира. Може и да беше новак в нейния свят, но инстинктите му, изглежда, се справяха със задачата.

Трябваша ѝ два курса да внесе торбите си във возилото, скрито зад балите сено. При първия даде на Даниел ръкавиците, когато се разминаха. Той си ги сложи, без да иска обяснение. Тя със задоволство видя, че вътрешните светлини на хъмвито бяха изключени. След като внесе нещата си, натовари гранатите, но предпочете да остави гранатометите — не беше сигурна, че можеше да разбере как да ги използва, без да се взриви.

— Парите? — попита Даниел, когато мина покрай него.

— Да, всичките.

В отговор той се задейства бързо и за една безумна секунда тя изпита чувство за дежавю. Отново работеха заедно точно сякаш миеха съдовете.

Имаше солиден запас от кевлар. Тя си сложи жилетка и затегна връзките, докдето успя, но въпреки това все още ѝ висеше малко

хлабаво. Не беше непоносимо тежка, затова предположи, че имаше керамични пластини. Измъкна друга за Даниел. Имаше два гумени костюма за гмуркане в стил „Батман“, но бяха твърде големи за нея и вероятно твърде дълги, че Даниел да успее да се вмъкне в тях. Усмихна се, когато откри две плътни бейзболни шапки. Беше чувала за тях, но мислеше, че само служителите от „Сикрет сървис“ ги използват. Нахлупи една на главата си и занесе другата на Даниел заедно с жилетката.

Той сложи мълчаливо и двете с решително и бледо лице. Тя се запита колко време можеше да издържи. Надяваше се, че естественият прилив на адреналин ще продължи, докато се измъкнеха от това.

Закрепи дълъг, тънък нож на бедрото си, уви колан с кобур под обичайния си кожен колан за инструменти, после преметна през раменете си друг. Отиде до задната част на хъмвито. Взе единия „Глок“ и го сложи на десния си хълбок. Пъхна зигито под едната си мишница, а РРК-то си под другата. После прибра ловната пушка с рязаната цев в калъф на левия си хълбок.

— Мунициии?

Той кимна. Беше оставил любимата си пушка преметната през едното рамо. Тя посочи рязко с брадичка към нея.

— Дръж я у себе си и вземи и ръчно оръжие.

Той взе другия „Глок“ и го стисна в облечената си в ръкавица ръка.

— Трябва да изтрием всичко, което си докосвал.

Преди тя да се доизкаже, той се задейства. Грабна насмоления брезент, който беше покривал торбите ѝ, и откъсна две дълги ивици. Подхвърли ѝ едната и излезе при ключалката: Айнщайн го следваше като сянка. Тя се зае с първата кола, която беше отворил. Не им трябваше много време да вземат всичко. По парчетата насмолен брезент имаше кръв, затова тя напъха и тях отзад в хъмвито.

Спря и се заслуша за момент. Нищо, освен дишането на четири нервни животни.

— Къде отиваме сега? — попита Даниел. Гласът му беше напрегнат и по-рязък от обикновено, но звучеше, сякаш се владее. — Твоето място на север?

Тя знаеше, че изражението ѝ е сурово — и може би плашещо — когато му каза:

— Не още.

[1] Careless Whisper — Б.р. ↑

[2] Total Eclipse of the Heart. — Б.р. ↑

— Връщаш се — прошепна той глухо.

Тя кимна.

— Мислиш ли, че Арни може още да е...

— Не. Мъртъв е.

Тялото на Даниел се олюля едва доловимо, реагирайки на студената увереност на думите ѝ.

— Тогава не е ли най-добре да бягаме? Каза ми, че ако дойдат за нас, ще бягаме.

Беше прав, а освен това в природата ѝ беше да бяга.

Запита се дали това бе чувството, което изпитваха майките — онези, за които четеш в новините как повдигнали минивана от детето си. Отчаяни, ужасени, но също и могъщи като супергерои.

Алекс си имаше собствен начин да върши нещата: да планира отново и отново, и отново всяка възможност, а после, когато катастрофата връхлетеше, да изпълни плана, който пасваше най-добре. Не действаше спонтанно. Не действаше инстинктивно. Не се биеше; бягаше.

Но тази вечер трябваше да опази не само себе си. Имаше миниван за повдигане.

Нямаше план, само инстинкт.

Инстинктът ѝ подсказваше, че в ход е сериозна атака, добре съгласувана, организирана от хора, които разполагаха с повече получени чрез разузнаване сведения, отколкото би трябвало. Тя и Даниел можеха да избягат, но кой знае какво друго бяха подготвили преследвачите? Можеше да има и друг капан.

Ако можеше да открие кои бяха и какво знаеха, бягството ѝ с Даниел имаше много по-добър шанс за успех.

Откриването на разни неща беше специалитетът ѝ в крайна сметка.

Атакуването не беше, но това просто означаваше, че нямаше да го очакват. По дяволите, и самата тя беше немалко изненадана.

Преследвачите не знаеха за Пещерата на Батман, иначе щяха да я чакат тук. Не знаеха за ресурсите, до които имаше достъп.

Ако изобщо обмислеше всичко това, вероятно щеше да си промени решението. Но сега беше под въздействието на собствения си адреналин и се опитваше да прави находчивите избори. Не просто онези, които щяха да ги спасят тази нощ, а които щяха да ги спасят утре и на следващия ден. Не можеше да направи правилните избори, ако не разполагаше с подходящата информация.

— Бягането вероятно би било най-сигурният вариант в краткосрочен план — отговори тя.

— Тогава?

— Не съм имала този шанс преди — да разпитам някого от наетите убийци, изпратени за мен. Колкото повече знам за това кои са, в толкова по-голяма безопасност ще сме в бъдеще.

Мина една секунда.

— Няма да ме оставиш тук — заяви той с равен тон.

— Не, трябва ми помощта ти. Но само при едно условие.

Той кимна.

— Трябва да правиш точно каквото кажа. Не ме интересува дали ти харесва, или не.

— Мога да направя това.

— Трябва да останеш в колата.

Той отметна глава съвсем леко назад, после стисна устни.

— Точно каквото кажа — повтори тя.

Той кимна отново, недоволен. Не беше убедена, че е искрен.

— Ще имам нужда да ме прикриваш — обясни тя, — а хъмвито е най-доброто място за това. Не можеш да ми пазиш гърба, ако някой те застреля. Окей. Положението ще загубее. Можеш ли да се справиш?

— Справял съм се с груби и противни ситуации.

— Не такива. — Тя се поколеба за секунда. — Най-близката ми догадка е, че тези типове си мислят, че са дошли да хванат Кевин и теб. Има вероятност аз вече да съм мъртва, доколкото знаят важните хора. Това означава, че трябва да върша нещата по различен начин от обикновено. Мога да правя само тези неща, които Кевин би могъл да прави. Ще действаме по старите методи и няма да можем да оставим никакви оцелели.

Той преглътна, но кимна още веднъж.

— Добре, вземи очилата за нощно виждане, ще караш.

Наистина ѝ се искаше той да не трябва да вижда онова, което се задаваше — да я види такава, каквато щеше да ѝ се наложи да бъде — но сега нямаше как да го предотврати.

Докато излизаха предпазливо с колата през вратата на обора с кучетата, притихнали отзад в хъмвито, ако не се броеше известно тежко дишане, тя почувства как се променя, приготвя се. Щеше да бъде и грозно, и много, много мръсно и кърваво. Тоест ако първо не я хванеха.

Измъкна малка спринцовка от една торбичка в раницата си. Последната ѝ, но пък, ако не я използваше сега, можеше и да не доживее да има нужда от нея друга нощ.

— Имаш ли ми доверие? — попита го тя.

— Да. — Начинът, по който го изрече, придаде необичайна тежест на простата утвърдителна частица.

— Останала ми е единствено тази доза, така че ще се наложи да делим една игла като наркомани. Кръвта ми е чиста, обещавам.

Заби иглата в крака си и натисна буталото почти до половината. Даниел беше по-едър от нея.

— Какво е това? — попита той нервно.

Беше забравила. Той не обичаше игли.

— Съчетание от декстроамфетамин и опиат — нещо като... адреналин и обезболяващи. Ще ти помогне да продължиш да се движиш, ако те прострелят. — *Където и да е, освен в главата или сърцето*, въздържа се да добави.

Той кимна, а после много усилено се постара да гледа напред, когато тя заби иглата през джинсите му и навътре в бедрото. Не трепна. Тя вкара в тялото му останалата част от разтвора. Щеше да стигне най-много за трийсет минути.

— Колко добре можеш да виждаш?

— Изненадващо добре.

— Можем ли да се движим по-бързо?

В отговор той настъпи газта.

— Когато заемеш позиция — инструктира го тя, — влез на задната седалка и открехни страничните прозорчета. Стреляй по всяко човешко същество, което не съм аз. Не би трябвало да съм трудна за

разпознаване — ще бъде много по-дребна от всеки друг, когото ще видиш.

Той отново стисна устни.

— Стой тук вътре каквото и да става, ясно?

Той кимна.

— Ще имаш ли проблем да застреляш тези хора?

— Не. — Изрече го с усилие, после здраво стисна зъби.

— Хубаво. Ако нещо се обърка — пистолетът ти засече, някой се вмъкне някак в хъмвито, каквото и да е, метни една граната през прозореца. Това е сигналът, че имаш нужда от помощ. Знаеш ли как да използваш граната?

— Какъв е сигналът ти?

— Хм?

— Ако имаш нужда от помощ, какъв е сигналът ти?

— Сигналът ми е: *стой в колата, Даниел*. Гранатата?

— Мисля, че да — промърмори той.

— Може да отнеме известно време, така че не се изнервяй. Няма да започна разпит, докато не съм подсигурила всичко. О, смъкни си очилата за нощно виждане, преди да метнеш граната, или си затвори очите. Внимавай за проблясъците при избухването — ще те ослепят.

— Ясно.

Внезапно иззвъня телефон.

Даниел подскочи на цели трийсет сантиметра и си удари главата в ниския таван.

— *Какво, по дяволите?* — изкрещя Алекс.

— Това е телефонът на Кевин — каза Даниел, като трескаво опипваше жилетката си с дясната си ръка. Изрови телефона от един джоб с капаче, предназначен за муниции. Тя го взе от ръката му, когато той се засуети с него.

На дисплея светеше непознат номер. Тя натисна рязко клавиша за отговор.

— Дани? — излая Кевин в ухото й.

— Кофти избран момент, Бийч! Той ще ти върне обаждането.

— Свържи го, ти...

Тя затвори и изключи телефона.

— Не губи концентрация. Можеш да му се обадиш, когато свършим.

— Няма проблем.

Е, Кевин беше жив. Предположи, че това беше добра новина. Само дето щеше да се наложи някой да му каже, че с плановете му за пенсиониране е свършено, а приятелят му е мъртъв.

— Какво смяташ да правиш? — попита Даниел. — Кажи ми плана, за да знам за какво да следя.

— Ще трябва да нахълташ със сила през портата, ако я затворят. Това ще привлече вниманието им. Ще променим рязко плана, ако ни чакат повече от четирима души. Тръгни с пълна газ към къщата, после завий надясно, така че твоята част от колата да не е уязвима. Ако са четирима или по-малко, забави, но не спирай. Аз ще се изплъзна. Да се надяваме, че вниманието им ще остане фокусирано върху теб. Продължи да се движиш още няколко ярда, после спри да караш и започни да стреляш. А ще ги нападна странично. Стреляй на месо. Ще се опитам да извадя от строя някого, с когото все още мога да говоря. Надявам се, че някой е припаднал и в стаята ми горе. Ще взема Айнщайн, за да не пуска другите кучета да се доближат до мен. Кан остава с теб. Ако проникнат в къщата, ще се върна и ще влезем през стената.

— Виждам портата. Отворена е.

— Вкарай колата чак до къщата.

Той настъпи газта.

— Светлини! — каза ѝ в същия момент, когато тя ги видя. Фарове, идващи нагоре по пътя към тях, приближаващи се бързо.

— Смъквай очилата! Нов план. Удари ги. Силно. Мини право през тях, ако можеш. Стегни се, не изгубвай контрол над колата.

Тя се хвана за таблото с едната си ръка и за седалката — другата. Даниел бутна очилата на челото си и натисна докрай педала на газта. Прииска ѝ се да имаше как да пристегнат кучетата с колани. Щяха да почувстват това.

Другата кола не реагира на техния устрем чак до последната секунда, сякаш може би хората в нея бяха гледали зад себе си, а не напред. Или може би заради изключените фарове и габарити и матовочерната боя хъмвито в по-голямата си част не се виждаше в нощта.

Беше масивен джип, бял. Щом ги видя, шофьорът рязко зави към дясната страна на Алекс. Даниел изви рязко волана надясно и хъмвито

заора в страната откъм пасажера на джипа с оглушително скърцане на раздиращ се метал и експлозивния пукот от огъване на предпазно стъкло. Кучетата полетяха напред, прозвуча дъжд от металическо дрънчене и звънтене, докато тялото на Кан се блъсна тежко в задната част и на шофьорското, и на пасажерското място. Алекс извъртя рязко глава напред, но пропусна таблото на сантиметри, когато предпазният колан я дръпна назад. Джипът отлетя на няколко метра, олюля се на две колела за секунда, после се разби в земята с шофьорското място напред. Фарът откъм пасажерското място се пръсна с нова експлозия на стъкла. Кан и Айнщайн заскимтяха, падайки назад на пода.

— Отново! — изкрещя тя.

Даниел блъсна предницата на хъмвито в шасито на джипа. Металът се огъна и изскърца. Джипът се плъзна през равния двор, сякаш тежеше не повече от картонена кутия. Тя видя, че нямаше да могат да го претърколят. Нямаше нищо, в което да го блъснат, само безкрайната трева.

— Прикривай ме. — Тя смъкна очилата за нощно виждане от главата му. — Използвай мерника за нощно виждане на пушката. Айнщайн, ела!

Алекс не изчака отговор. Беше излязла от Хъмвито, преди да е спряло напълно. Ноктите на Айнщайн задращиха отзад по мокрите ѝ джинси, когато забърза да се присъедини към нея. Налагаше ѝ се да се задвижи бързо, преди мъжете в колата да успеят да се съвземат от сблъсъка. Преди да успеят отново да задействат автоматичните си оръжия.

Затича право към предното стъкло, държейки здраво глока в двете си ръце. Беше по-добра със зигзауера, но това щеше да е изключително близо и вероятно щеше да ѝ се наложи да зареже пистолета след това.

През лещите на мерника всичко беше невероятно ясно, яркозелено с ярки контрасти. Фарът откъм шофьорското място все още беше включен, но затънал в земята, така че излъчваше само приглушен мъглив проблясък в прахта, която бяха вдигнали. Рамката на предното стъкло беше напълно празна и тя видя двама мъже на предните седалки, две спаднали въздушни възглавници от първоначалния сблъсък, висящи от тавана на колата. Шофьорът представляваше кървава пихтия: темето му беше силно притиснато към рамката на

страничната врата, дебелият му врат — извит под невъзможен ъгъл. Тя видя едното око, отворено, взряно невиждащо в нея. Изглеждаше млад, в началото на двайсетте, с червендалеста кожа, светла коса и онова прекалено едро и мускулесто телосложение, което недвусмислено говореше за употреба на стероиди. Можеше и да е агент, само че останалата част от външността му не се връзваше. Косата му беше към двайсет сантиметра дълга, а в долната част на ухото, което можеше да види, имаше биец на очи диамант. Беше готова да се обзаложи, че е нает бияч. Нямахме вид на човек, който умее да взима решения.

Пасажерът се движеше, главата му се поклащаше объркано, сякаш тъкмо идваше на себе си. Беше по-стар от другия, може би в средата на трийсетте и мургав, с гъста тридневна „растителност“ по бузите, едър в средната част на тялото, каквито понякога бяха мъжете, които вдигаха наистина големи тежести. Би се обзаложила, че когато е на крака, е як като бик. Беше облечен в прилепнал лъскав костюм, който изглеждаше неуместен за подобна операция, но я наведе на няколко догадки. Все още пристегнат с колана на седалката си, беше точно на нивото на очите ѝ. Тя се приближи бързо и заби дулото на пистолета си в челото му, като хвърли поглед надолу да види какво правеха ръцете му. В момента бяха празни и отпуснати.

— Ти ли отговаряш за това — запита тя.

— Ъ, какво? — изпъшка той.

— Кой е шефът ти?

— Катастрофа. Попаднахме в катастрофа, полицай — каза ѝ той, примигвайки в тъмното. Движенията на очите му сякаш бяха съвсем леко разногледни.

Тя смени подхода, като отдръпна пистолета и смекчи тона:

— Идва помощ. Трябва да разбере колко души сте.

— Ъъ, шестима...

Това означаваше, че имаше още четирима, вероятно отправящи се към звука от трясъка точно сега. Поне кучетата започваха да се събират около нея, всичките безмълвни благодарение на присъствието на Айнщайн. Запита се дали щяха да си я спомнят, ако беше сама.

— Сър? — попита тя, опитвайки си да си представи как един полицай би говорил с човек, попаднал в автомобилна катастрофа. — Къде са другите?

— Стопаджийи — каза той: въртящите се очи започнаха да се движат по-целенасочено. — Другите са стопаджийи. Качихме четирима души и ги свалихме тук. После се появиха кучета — луди кучета, които ни нападнаха. Помислих си, че ще прегризат гумите.

Той вече се владееше по-добре, навързвайки внимателно историята. Сви ръката си в юмрук, после го разпусна. Тя вдигна отново пистолета и не откъсваше очи от ръцете му.

— Тези... стопаджийи пострадаха ли в нападението?

— Така мисля. Мисля, че може би двама. Другите отидоха в къщата.

Значи евентуално имаше само още двама. Но този тип ли беше шефът? Възрастта беше подходяща; въпреки това бе научила едно-друго през времето, прекарано в Чикаго. В организирано нападение онези, които оставаха в колата, обикновено бяха по-ниско в йерархията. Шофьорът беше второстепенна фигура. Звездата на шоуто обикновено беше онзи, с когото бе сключен договорът. Онзи с уменията.

— Мисля, че имам нужда от лекар — оплака се той.

— Идва линейка.

Светлината от единствения оцелял фар на джипа беше почти изцяло блокирана от гъста трева и слягаща се пръст, но имаше достатъчно, за да започнат очите му да се приспособяват. Видя ги да се разширяват, когато той рязко осъзна, че в лицето му е насочен пистолет.

Той рязко посегна да бръкне в якето си. Тя изстреля цял пълнител в рамото му; не искаше да се прицели в долната част на ръката и да рискува куршумът да мине през нея и да заседне в някой жизненоважен орган. Още не беше приключила с него.

Изпищя, а дясната му ръка се изпъна рязко в мъчителен спазъм, опръсквайки с кръв врата и брадичката ѝ. Пистолетът, към който бе посягал, се изплъзна от пръстите му, падна върху лицето на мъртвия му спътник, после се изтърколи от колата и се удари в обувката ѝ. Знаеше, че това едва ли е единственото му оръжие, затова се прицели надолу и простреля дланта на лявата му ръка.

Той отново нададе вой и се помъчи да се измъкне от предпазния колан, сякаш се опитваше да се хвърли към нея през празната рамка на

предното стъкло. Нещо не беше наред с краката му — не можеше да намери опората, която търсеше.

Действието беше разбудило кучетата и сега всичките до едно стояха прави. Айнщайн се хвърли към пасажерската страна на колата, която в момента беше горната. Запъвайки лапи срещу рамката на липсващия прозорец, той изпружи врат в джипа и склучи масивните си челюсти около дясното рамо на мъжа — онова, което тя току-що беше простреляла.

— Махни го от мен! Махни го от мен! — изпищя мъжът в окаян ужас.

Тя се възползва от пълното му разсейване, за да сграбчи пистолета при крака си. Беше евтин 38 калибър, с вдигнат предпазител.

— Айнщайн, контролирай! — нареди Алекс, докато се изправяше. Това беше единствената команда, която си спомняше, освен *зарези протокола и свободно*, а *контролирай* ѝ се стори най-близко до онова, което искаше. Айнщайн пусна рамото, но насочи зъби право към лицето на мъжа, оставяйки петна от кървава слюнка по кожата му.

— Коя сте вие? — изкрещя мъжът.

— Аз съм тази, която ще нареди на това животно да ти отгризе лицето, ако в следващите трийсет секунди не ми кажеш каквото искам да знам.

— Дръж го далече от мен!

— Кой е шефът?

— Хектор! Той ни доведе!

— Къде е той?

— В къщата! Влезе вътре и повече не излезе. Анхел влезе вътре след него и не излезе. Кучетата щяха да изтръгнат вратите на колата! Офейкахме!

— Кой стреляше със снайпера? Хектор ли?

Айнщайн щракна със зъби на сантиметри от носа на ужасения мъж.

— Да! Да!

Никога не се беше сещала да използва животни по време на разпит, но Айнщайн се оказа неочаквано ценен кадър.

— Значи Хектор щеше да извърши нападението?

— Да!

— Кой беше мишената?

— Не знам! Трябваше просто да стигнем дотам и да застреляме всеки, който се опита да излезе.

— Айнщайн, *дръж го!* — Не беше най-добрата импровизация; очите на Айнщайн се изместиха към нея с явно объркан вид. Това нямаше значение за мъжа в джипа.

— *Не, не!* — изпищя той. — Кълна се! Хектор не ни каза. Тия пуерторикански наемници не казват нищо на външни хора!

— Как намерихте това място?

— Хектор ни даде адресите!

Множествено число?

— Повече от един?

— В списъка имаше три къщи! Претърсихме първата по-рано. Хектор каза, че било погрешното място!

— Какво правихте там?

— Хектор влезе. Пет минути по-късно излезе. Каза ни да продължаваме към следващата.

— Това ли е всичко, което знаеш?

— Да! Да! Всичко!

Тя го простреля два пъти в главата със собствения му пистолет.

В ума ѝ течеше обратно отброяване. Нямаше представа колко време всъщност ѝ беше отнело да освободи кучетата, да доплава надолу по течението и да натовари хъмвито. Не знаеше кога Хектор бе влязъл в къщата или колко време му беше отнело да стигне до стаята ѝ. Това, което знаеше, беше, че флаконът с газ под налягане, който бе оставила да действа там, щеше тихо да излъчва химикалите, с които беше зареден, в продължение на петнайсетина минути, след като някой отвореше вратата. Щом съдържанието изтечеше, тя разполагаше с може би още трийсет минути — в зависимост от това колко едър беше въпросният човек, преди жертвата да се изправи отново на крака. Щеше да е на косъм.

Скочи в хъмвито, като задържа вратата отворена, за да може Айнщайн да се покатери през нея. Подхвърли очилата за нощно виждане обратно на Даниел, успявайки да зърне лицето му само веднъж за миг, преди отново да бъде заслепена. Видя единствено, че изражението му беше напрегнато.

— Откарай ни до къщата. Същият план, както преди, ако някой излезе. Спри достатъчно назад, за да можеш да виждаш къщата

странично; наблюдавай дали някой ще заобиколи.

— Кучетата ще ми дадат знак, ако видят нещо.

— Вярно — съгласи се тя. Ползите от глутницата бяха по-големи, отколкото можеше да предвиди.

Прибра РРК-то си и сложи глока в кобура вместо него. Пъхна 38-калибровия в колана си, натика РРК-то в торбата при краката си, после затършува из същата торба, измъквайки опипом нещата, които ѝ трябваха. Смени непробиваемата за куршуми шапка с противогаза, затегна го бързо около устата и носа си, закрепил филтъра, после грабна още два флакона под налягане, пластмасови белезници, тънки предпазни ръкавици и кутията с обиците си; прибра ги в джобовете на жилетката си. Накрая измъкна тежките клещи за рязане на болтове и ги затъкна в колана до празния кобур с едната дръжка вътре и едната отвън. Макар че клещите бяха доста компактни предвид предназначението си, дръжките им все пак стигаха почти до коляното ѝ. Щяха леко да спъват придвижването ѝ, но ако нещата минеха така, както искаше, щяха да ѝ потрябват.

Нямаше време да мисли за какво ли се безпокоеше Даниел точно сега — как би приел факта, че тя е убила безпомощен човек.

Къщата се показва пред погледа ѝ: всички прозорци, които се виждаха на долния етаж, бяха осветени. Прозорците горе бяха твърде добре затъмнени, за да може да разбере дали лампите светеха, или не.

— Виждаш ли някого?

— Тяло — ей там. — Даниел посочи към стопанската постройка.

— Трябва да се уверим, че е мъртъв. — Все още имаше трима мъже, за които не знаеше нищо. Колкото по-малко дишаци, толкова по-добри бяха шансовете ѝ.

— Напълно съм сигурен, че е. Изглежда, сякаш е... сякаш не е цял. — Гласът му прозвуча малко глухо.

Не и нейният.

— Хубаво.

Не виждаше никого близо до къщата. Очевидно, онези не бяха чак толкова тъпи, че да изтичат навън и да проверят какво става. В прозорците не се появиха никакви силуети. Със сигурност щяха да изключат светлините, ако смятаха да стрелят от някой от тях. Може би горе... прозорците бяха толкова изцяло покрити, че дори не можеше да

определи къде точно бяха. Или затъмняващите щори бяха отдръпнати назад и някой наблюдаваше от затъмнена стая.

— Можеш ли да видиш прозорците на горния етаж?

— Всички изглеждат покрити — каза ѝ Даниел.

— Добре, започни да забавяш. Две секунди след като излезем, спри и се пригответи да стреляш.

Той кимна:

— Разбрано.

— Айнщайн, ела тук. Пригответи се.

Даниел обърна колата под ъгъл така, че неговата страна гледаше в светлините от къщата. Тя се надяваше, че ще е невидима откъм тъмната страна на колата. Отвори вратата и се плъзна към бавно движещата се трева долу. Опита се да пресъздаде движението, което беше виждала в сто филма: падна на колене, после се претърколи на една страна, когато Айнщайн я прескочи. Беше сигурна, че го е направила погрешно, но щеше да разбере колко погрешно чак след като ефектът на *Оцеляване* отминеше.

Беше забравила да каже на Даниел да затвори вратата, да изключи осветлението и да заключи навсякъде, но това се подразбираше, а той, изглежда, мислеше бързо тази вечер. Може би отново се дължеше на генетиката — бе програмиран за подобна ситуация също като брат си. Във всеки случай, ако някой се опиташе да влезе в колата, Кан щеше да чака. Можеше да си представи какво щеше да е чувството, ако някой, който вече бе изтощен от нападението на десетки обучени кучета, се озовеше лице в лице с Кан на по-висока позиция в тъмното. Нямахше как това да не се отрази на прицела му и времето за реакция.

Въпреки че беше с ръкавици, пълзенето през чакъла щеше да е ужасно мъчително, ако не се беше заредила с опиати. Докато се отдалечаваше забързано от хъмвито, чу шумоленето от лапите на глутницата си, приближаваща се в сухия шубрак — не само Айнщайн, но и десетките други оцелели. Никога преди не беше имала такова подкрепление. Един евентуален снайперист отгоре трудно щеше да я отдели от множеството.

Приведена, започна да се промъква към верандата. Сега хъмвито беше спряло. Чу вратата да се затръшва. Приглушено скимтене, съвсем

близо до главата ѝ, я накара да замръзне. Тихото скимтене пак се чу. Не беше човешки звук.

Надигна се на верандата, претърколи се под парапета, а после остана долу, по-ниско от прозорците. Лола беше там, свита на кълбо в далечния ъгъл. Алекс знаеше, че дори ранена, Лола щеше да вдигне тревога, ако наблизко имаше някого другиго. Пропълзя до кучето: облечените ѝ в ръкавици ръце се хлъзгаха по диря от кръв. Лола вдигна глава на около сантиметър, а опашката ѝ се вдигна за едно вяло помахване.

— Всичко ще бъде наред, Лола. Веднага се връщам. Дръж се, става ли? — Погали кучето веднъж по ушите и Лола се задъха леко.

Айнщайн чакаше в сенките до вратата. Алекс пропълзя до него.

— Остани с Лола, Айнщайн.

Не можеше да разтълкува погледа, който ѝ отправи. Надяваше се да е разбрал. Този път трябваше да влезе вътре сама.

Ако оживееше тази нощ, щеше да открие противогаз, изработен за кучета.

Алекс приклепна до вратата и внимателно постави обиците си. Бяха не на място — изящни и говорещи за суета — редом с останалата част от сериозната ѝ екипировка, но нямаше време да се тревожи за външността си, а имаше твърде голяма вероятност ситуацията да загрубее. Грабна по-големия флакон от предния джоб на жилетката си, отвъртя запушалката, отвори вратата и го метна вътре.

Нямаше реакция. Нито вик, нито звук от оттеглящи се стъпки, когато газта изпълни стаята. Изчака две секунди, после се изправи наполовина и затича приведена през вратата с глока в дясната си ръка и ловната пушка в лявата. Щеше да е непохватна с лявата си ръка, но с пушка като тази на човек не му трябваше добър прицел, не и при близка стрелба.

Не си направи труда да претърсва първия етаж. Ако някой се опиташе да тръгне след нея в следващите пет минути и нямаше противогаз, щеше бързо да излезе от строя. Разигра мислено ситуацията, докато отиваше към стълбите. Хектор беше влязъл вътре, търсейки Даниел или Кевин, или двамата. Тъй като беше влязъл сам, тя подозираше, че е търсел само двама души. След като Арни бе загинал, той си бе мислил, че схватката е един на един. И въпреки това трябваше да е бил много уверен в способностите си, за да влезе сам.

Сигурно му се беше наложило да провери всички стаи на долния етаж. После сигурно беше пробвал вратите на горния.

Тя вече беше на половината път нагоре по стъпалата. Мъглата, която се стелеше от клапана долу, бе тежка; не се изкачваше заедно с нея. Когато погледна нагоре, видя, че вратата на Даниел беше отворена, както и тази на банята. От далечния десен край надолу се разливаше светлина. Това можеше да е само нейният килер.

Прибра ловната пушка, промъкна се догоре, подпря лакти на първото стъпало надолу и се надвеси през ръба на парапета.

В коридора имаше повален мъж с груб черен панталон и кубинки. Главата и раменете му бяха опрени на друг чифт крака, излизащи от стаята ѝ, обути в подобен панталон, но с черни маратонки вместо с кубинки.

Хектор сигурно беше онзи на пода в нейната стая, ако мъжът с костюма бе описал правилно събитията. Сигурно беше отворил вратата, бе щракнал ключа на лампата и се бе свлякъл. След няколко минути Анхел сигурно беше дошъл да види дали му трябва помощ, бе видял краката му и се беше прокрадвал покрай стената с пистолет в ръка, докато газът го беше надвил.

Нямаше представа от колко време са в безсъзнание.

Дотук мъжът с костюма се беше оказал съвсем честен с нея. Това я накара да се почувства в достатъчно голяма безопасност, за да прибере глока в кобура и да се задейства. Взе пистолета, който намери в ръцете на първия мъж, и го метна през парапета към етажа долу. Друг пистолет беше затъкнат отзад в панталона му — той също излетя през парапета. Нямаше време за по-щателно претърсване. Прииска ѝ се да можеше да го инжектира с нещо, което щеше да го накара да си кротува, но за разлика от газа, който щеше да изчезне от организма му в следващия половин час, продължителното упояване щеше да остави трайни следи в кръвта му и недвусмислено да я издаде пред всекиго, който подозираше, че тя може да е тук. Завърза ръцете му зад гърба с пластмасови белезници, а после направи същото и с глезените.

Хектор бе по-дребен от Анхел, който напомняше за мъртвия блондин в джипа с изключение на цвета на косата. Хектор и Анхел бяха тъмнокоси, както бе очаквала от описанието на костюмирания. Хектор беше не по-висок от средния ръст и строен, стегнат, но не по начин, който би се откроявал на улицата. Беше гладко избръснат, а по

кожата му нямаше белези и петна — поне по онези части, които виждаше; носеше черна спортна тениска с дълъг ръкав. Анхел имаше татуировки на три от пръстите и една от страни на врата. Хектор беше по-умен. Ако ще си изкарваш прехраната с изпълняване на мокри поръчки, беше по-добре да се сливаш с обстановката, да избягваш отличителни черти, които един очевидец лесно би могъл да опише на полицейския художник.

Огромен частично прикрит „Магnum“ лежеше на сантиметри от дясната ръка на Хектор. Снайперът беше прибран в калъф, праметнат на гърба му. Тя извади пълнителя от пушката, взе масивния пистолет и се върна с тях в коридора, за да ги захвърли през парапета на стълбите. Чу ги как се удрят с глухо тупване в паркета отдолу; едното оръжие издаде металически звън, когато се удари в изхвърлените по-рано оръжия.

Обърна се назад, за да завърже Хектор.

Тялото, което бе лежало в нейния килер, беше изчезнало.

Измъкна рязко ловната пушка от калъфа ѝ и притисна гръб към стената до вратата. Не се чуваше нито звук. Той трябваше да мине през вратата. Когато го стореше, тя щеше да го застреля. Дори най-опитният наемен убиец щеше да бъде изваден от строя, ако изстрелът отнесеше краката му.

Когато движението дойде, то не беше през вратата. Анхел започна да се гърчи, стенойки на испански. В частицата от секундата, през която Алекс се беше разсеяла, една сянка се отлепи от тялото на Анхел и врълхлетя право към нея, като изби ловната пушка от ръцете ѝ и с трясък запрати Алекс и оръжието към земята. Тя се напрегна за сътресението още докато се бореше с ръцете, които се опитваха да смъкнат пистолета от кръста ѝ. Ръцете му бяха по-силни от нейните, но после дойде трясъкът, а с него — и разбиването на миниатюрни стъклени електрически крушки.

Почувства как газът парна горещо врата ѝ, голата кожа около основата на противогаза ѝ и разбра, че вероятно щеше да изглежда като изгорена от слънцето там за няколко часа, но очите и дробовете ѝ бяха защитени.

Нападателят ѝ не беше подготвен. Задави се, ръцете му политнаха неконтролируемо към гърлото, към заслепените му очи. Тя

се завъртя рязко, вече извадила 38-калибровия, и стреля, целейки се в капачката на коляното му. Вместо това го улучи в лявото бедро.

Той се сгърчи на тази страна и се претърколи, падайки върху Анхел, който вече се мятеше силно, напъвайки се да скъса пластмасовите белезници на китките си. Бяха здрави, но той беше силен мъж.

Тя не можеше да се справи и с двамата. Щеше да ѝ се наложи да направи избор. Бързо.

Главата на Анхел беше най-близката цел. Стреля два пъти в темето му. Той се отпусна безжизнено.

Хектор се задъхваше и търкаше очите си в същото време, докато се опитваше да се изтърколи от нея към стълбите. Тя спринтира след него, придържайки се към стената, за да не може той да я стигне. Той все още не се владееше достатъчно, за да посегне да я улови. Тя издърпа клещите за рязане на болтове от кръста си и го цапна по тила. Конвулсиите му рязко спряха.

Всичко това щеше да е напразно усилие, ако го беше убила, но трябваше да го върже още преди да е успяла да провери за пулс.

Просто за всеки случай простреля копачката на коляното му с още един куршум, после метна 38-калибровия през парапета към етажа отдолу. И бездруго вътре беше останал само един куршум. С други пластмасови белезници завърза здравия му крак към парапета в глезена и коляното, после дясната му ръка в китката и лакътя. Нямаше да е в състояние да направи кой знае какво с левия си крак. При липса на по-добър вариант върза с белезниците лявата му ръка за големия черен ботуш на Анхел. Отпуснатото тяло на Анхел сигурно тежеше най-малко сто и двайсет кила. Беше по-добре от нищо. Докосна китката на Хектор умерено доволна, че установи равномерен пулс. Беше жив; налагаше се да почака, за да види дали мозъкът му още работеше.

Реши да удвои кабелите просто за всеки случай. Докато затягаше втората връзка около ботуша на Анхел, долови промяната в дишането на Хектор, който идваше на себе си. Не извика, макар че сигурно изпитваше огромна болка. Това не беше добре. Беше разпитвала други закоравели войници, които контролираха добре реакциите си спрямо болката. За пречупването им бе нужно дълго време.

Но онези мъже бяха лоялни към другарите или мисиите си. Беше убедена, че тук става дума за наемни убийци. Хектор нямаше да дължи нищо на хората, които му бяха възложили работата.

Отдръпна се на няколко стъпки, здраво стиснала глока в ръце, чакайки да види колко добре щеше да проработи възпиращата ѝ система. Беше прекалено тъмно. Тя стана и тръгна заднешком към вратата на банята, без да откъсва очи от фигурата на земята. Потърси опипом зад себе си, докато намери ключа за осветлението и го щракна.

Лицето на Хектор бе обърнато към нея; тъмните му очи, макар и все още сълзящи, бяха напрегнато фокусирани. Лицето му с нищо не издаваше болката, която изпитваше. Погледът му беше смуцаващ, макар че в други отношения лицето му беше едно от най-обикновените, които бе виждала някога. Чертите му бяха уравновесени и неотличаващи се с нищо. Не беше привлекателен, но не беше и грозен. Това бе едно от онези лица, които щяха да са изключително трудни за разпознаване в поредица от снимки на заподозрени.

— Защо не ме уби? — попита той, с глас, дрезгав от химикалите. Ако не се броеше това, гласът му беше незабележителен. Изобщо нямаше акцент. Със същия успех можеше да е говорител в новините на някоя кабелна телевизия — нищо в начина, по който изричаше окончанията на думите, не намекваше за произхода му.

— Искам да знам кой те нае. — Гласът ѝ прозвуча хрипливо през противогаза, леко изопачен. Звучеше малко по-малко човешки. Надяваше се, че това ще го смути.

Той кимна веднъж сякаш в отговор на някакви свои мисли. Видя как ръцете му се раздвижват едва доловимо, докато изпробваше здравината на белезниците.

— Защо бих ти казал каквото и да е? — Не го изрече гневно или предизвикателно. Просто звучеше любопитно.

— Имаш ли някаква представа коя съм?

Той не отговори, лицето му не изразяваше нищо.

— Това е първата причина, поради която е добре да ми кажеш каквото знаеш — защото този, който те е пратил тук, който и да е той, не ти е дал информацията, която ти е нужна, за да успееш. Не са те подготвили за онова, пред което се изправяш. Не им дължиш нищо.

— Не дължа нищо на теб — изтъкна той все още с вежлив, общителен тон. Пръстите му се протегнаха надолу, опитвайки се да

стигнат до пластмасовата връзка.

— Не, не ми дължиш. Но ако не говориш с мен, ще те нараня. Това е втората причина.

Той претегли това.

— А третата причина... ако проговоря, ще ме оставиш жив.

— Би ли ми повярвал, ако ти обещаеш това?

— Хмм. — Той въздъхна. Замисли се за момент, а после попита:
— Но откъде ще знаеш дали да повярваш на това, което ти кажа?

— Знам по-голямата част от него. Просто искам да попълниш някои подробности.

— Страхувам се, че няма да ти помогна много. Имам мениджър; той действа като посредник. Така и не видях човека, който плати за това.

— Просто ми кажи какво ти каза твоят мениджър.

Той обмисли въпроса, после присви рамене, сякаш за да ги повдигне отрицателно:

— Предложението ти не ми харесва. Мисля, че можеш да се справиш по-добре.

— Тогава ще трябва да те убедя.

Той я гледаше с напълно безизразно лице как пъхна глока в кобура му и вдигна клещите за рязане на болтове от пода до крака на Анхел.

Беше обмисляла вариант да донесе заваръчната горелка. Огънят можеше да бъде по-болезнен от почти всичко друго, а много хора имаха свързани с него фобии. Хектор обаче беше професионалист. Не разполагаше с нужното време да го пречупи с болка; нивото му на съпротива щеше да е твърде високо. Онова, което би го изплашило повече от мъчителната болка, би било да изгуби физическото си предимство. Ако нямаше пръст, с който да натиска спусъка, не можеше да си върши работата. Щеше да започне с нещо не толкова жизненоважно за него, но той щеше да може да види как неизбежното се задава. Ако успееше да оцелее тази нощ, щеше да иска, когато това стане, все още да може да използва ръцете си. Така че щеше да е принуден да проговори, за да я забави.

Лявата ръка на Хектор беше най-удобното място. Докато наместваше металните остриета около кутрето му, той сви останалите си пръсти в юмрук и започна да се бори по-усилено с въжетата. Тя задържа здраво дръжките, знаейки какво щеше да си мисли на негово място — ако успееше да се добере до клещите, щеше да има шанс да се освободи. Наистина той се опита да ритне с левия си крак въпреки мъчителната болка, която това сигурно му бе причинило. Тя избегна удара, премести се няколко стъпки по-високо, после отново нагласи клещите в основата на сгънатия му пръст.

Клещите бяха направени за рязане на арматура и тя се стараше да не оставя остриетата да се затъпят. Не се изискваше кой знае колко мускулна сила от нейна страна, за да щрака с тези остриета.

Наблюдаваше реакцията му. Той се мятеше безуспешно срещу въжетата. Лицето му стана тъмночервено, а кръвоносните съдове запулсираха на челото му. Ахна и се задъха, но не изпищя.

— Понякога хората не смятат, че съм сериозна — каза му тя. — Хубаво е да прогоня това погрешно разбиране.

Точно сега Хектор сигурно мислеше за количеството време, което можеше да измине, преди вече да е твърде късно за пришиването на отрязан пръст. Можеше да живее без кутре, но имаше нужда от ръцете си, а сигурно знаеше, че тя нямаше да спре дотам.

Щеше да подчертае сериозността на намеренията си.

Грабна топлия, окървавен пръст от пода и тръгна заднешком към банята, без да откъсва очи от него, докато той се гърчеше във въжетата си; дори най-добрите пластмасови белезници можеха да бъдат разкъсани. Увери се, че той я гледа, докато хвърляше пръста в тоалетната и пускаше водата. Сега знаеше, че тя не смята да му остави варианти. Надяваше се, че това ще го насърчи да ѝ даде бързо каквото искаше.

— Хектор — каза му тя, докато той гледеше втренчено, стиснал зъби, борейки се да овладее болката. — Не ставай глупав. Няма да те заболи, ако ми кажеш онова, което искам да знам. Ще те заболи, ако не го направиш. Следват пръстите, с които натискаш спусъка, после останалите. Това е, което правя, и мога да продължа толкова дълго, колкото трябва. Не виждаш ли? Изпратили са те да преследваш погрешните хора, Хектор. Не са ти казали нищо за това, с което си имаш работа. Те просто те предадоха в ръцете ми. Защо да ги защитаваш?

— После след тях ли ще тръгнеш? — изръмжа той през зъби.

— Разбира се.

Очите му бяха пълни със злоба и омраза. Беше виждала този поглед преди, но в миналото го бе гледала от много по-добре защитена позиция. Ако той някак се добереше до нея, ако ролите им се разменяха, тя щеше да направи каквото се налагаше, за да умре незабавно.

— Не дойдох за теб — процеди той неохотно. — Изпратиха ме заради един мъж. Дадох ми снимка. Казаха ми, че щяло да има втори човек, но че вторият щял да е лесен. Първият щял да е труден. Него така и не го видях.

— Кога те наеха?

— Снощи.

— В такъв случай си събрал малко допълнителна помощ и си пристигнал днес — предположи тя. — Откъде?

— Маями.

— Как разбра къде да дойдеш?

— Дадох ми три адреса. Това беше вторият опит.

— Предполагам, че не е нужно да питам какво стана на първото място.

Кипящата му ярост се изопачи в кошмарна усмивка:

— Бяха стари. Мъж и жена. Не пасваха на описанието, но ми беше платено добре. Не вреди да действаш педантично, а ми костваше само два куршума.

Тя кимна. Той не виждаше нищо от изражението ѝ зад противогаса, но по навик тя запази чертите си овладени.

— Колко далече беше другата къща?

— На петнайсет минути южно от градчето.

— Откъде дойдоха адресите?

— Това не ми го каза никой. Не попитах.

Тя вдигна тежките арматурни клещи.

— Нямах предположения?

— Другото място изобщо не беше такова. Не видях нищо общо.

Можеше да е лъжа, но би било по-логично да е истината. Защо му бе нужно на Карстън или който там командваше парада в Управлението да съобщава на наемника нещо повече от това местонахождение?

За миг тя се помъчи да проумее това, опитвайки се да се сети за друга насока, която да проучи. Очите ѝ нито за миг не се откъсваха от ръцете му. Какви ли неща можеха да свързват дома на Арни със случайно избрани други? Каква прилика би довела до списък на иначе несвързани адреси?

С чувство на прималяване се сети за една възможност. Възможност, която не ѝ хареса особено.

— Каква кола имаше на автомобилната алея на първото място?

Той сякаш се изненада от въпроса ѝ:

— Стар пикап.

— Бял ли?

— С черно ремарке.

Челюстта ѝ се стегна.

Значи бяха огледали много добре пикапа на Арни — онзи, за който той бе казал, че из града има два точно същите като него. Сигурно бяха заснели Даниел с камера, иначе нямаше да са толкова сигурни за марката и модела. На Даниел сигурно му се беше наложило да кара по главната улица, минавайки покрай банката; вероятно така бяха успели. Защо да си правят труда да разпитват момичето, което се е обадило за изчезналия учител? Просто вземат заснетите от камерата с близък обхват кадри от града и измислят нещо убедително, после се обаждат в Отдела за моторни превозни средства. Не бяха получили цялата нужна информация — ако бяха видели ясно регистрационните номера, онази двойка в другия край на града нямаше да е мъртва. Но знаеха, че Даниел е жив, защото Кевин нямаше да допусне тази грешка. Освен това дори на зърнест черно-бял видеоматериал Даниел не изглеждаше точно като Кевин, ако човек знаеше какво да търси.

Трябваше й пикапът на Арни. Отчаяно се нуждаеше от него. Той не биеше на очи. Едва ли можеха да се носят из града с батмобила и да останат незабелязани. Къде щеше да намери друго превозно средство тук?

Отстъпи назад, обзета от умора. Беше имала добро място за почивка, но сега ловът отново бе в ход. Дори нямаше значение, че най-вероятно лошите мислеха, че е мъртва. Защото знаеха, че Даниел е жив.

Отговорност.

Дясната ръка на Хектор беше заета. Дращеше по пластмасовата връзка с върховете на пръстите си, при което едва не изкълчи китката си. Не изглеждаше, сякаш се опитва да я разкъса или дори да се добере до ключалката. Какво правеше? Тя посегна за глока; вероятно щеше да е най-безопасно да изстреля един пълнител в тази ръка...

Единичен, разтърсващ изстрел избухна в тишината, много по-силен, отколкото беше очаквала да прозвучи отвън пред къщата. Даниел...

Очите й се стрелнаха в посоката на изстрела, макар да знаеше по-добре. В онази една четвърт от секундата, която й бе нужна да си ги припомни, докато едновременно с това издърпваше глока си от кобура, пръстите на Хектор откриха каквото търсеха. Той измъкна дълъг малко повече от дванайсет сантиметра нож с вдлъбнато острие от маншета на ръкава си. То преряза изопнатата пластмасова връзка с рязък остър

звук. Същото движение се превърна в хвърляне. Тя стреля в средата на тялото му, когато ножът политна към лицето ѝ. Опита се да отскочи, докато продължаваше да стреля, без да обръща внимание на внезапния натиск, който не бе точно болка, когато острието срязва челюстта ѝ — все още не беше болка, но скоро щеше да бъде, когато въздействието на опията отминеше. Почувства как топлата кръв покрива шията ѝ и продължаваше да стреля в гърдите на Хектор, докато пълнителят се изпразни.

Хектор лежеше неподвижно, с отворени очи, все още насочени в нейната посока, но вече нефокусирани.

С бързи, резки внезапни поредици от движения тя избърса глока и го метна през парапета, избърса и прибра в калъфа клещите, взе ловната си пушка от края на коридора, опитвайки се да се съсредоточи върху мисълта какво да прави нататък. Не знаеше какво я чака отвън. Докато се промъкваше надолу по стълбите, пръстите ѝ заопипваха бързо, за да преценят новите поражения. Острието на наемния убиец бе пропуснало на косъм сънната ѝ артерия, бе уцелило долния ъгъл на челюстта ѝ и беше срязало наполовина меката долна част на ухото ѝ. Срязаното късче висеше отпуснато до шията ѝ. *Красота.*

Изрови останките от лявата си обица от наранената част на ухото — беше останала само кукичката, с няколко миниатюрни късчета тънко стъкло, все още заседнали в огънатата тел, после свали дясната. Прибра ги в един джоб на предпазната жилетка. Щеше да е неблагоприятно да остави подобно вещественно доказателство. Дори нещо толкова дребно можеше да предупреди враговете ѝ, да им даде причина да мислят, че е жива.

На приземния етаж отдели една секунда да хвърли бърз поглед на Арни. Лицето му беше обърнато към пода. Видя само онова, което беше останало от тила му. Беше очевидно, че не се е мъчил, но това беше слаба утеха.

Беше възнамерявала да събере доказателства на излизане, но не беше сигурна, че има време за това сега. Кучетата мълчаха — означаваше ли това, че всичко беше наред?

Е, след залпа от изстрели на горния етаж едва ли някой отвън не беше наясно с присъствието ѝ. Промъкна се с рамото напред до вратата и приклепна до нея по-ниско, мислеше си, отколкото някой би

се прицелил да стреля през строената без хоросан стена. Пресегна се и откряна вратата. Никой не стреля по нея.

— Даниел? — провикна се тя високо.

— Алекс! — извика той в отговор: звучеше обзет от такова облекчение, каквото внезапно изпита тя.

— Нали си добре? — поиска да се увери тя.

— Да. А ти?

— Излизам. Не стреляй.

Мина през предната врата с вдигнати над главата ръце просто за всеки случай. Айнщайн скочи от пода до Лола и я последва по петите.

Тя отпусна ръце и се отправи с подтичане към хъмвито. То бе осветено само от лампите, светещи през предната врата и прозорците, но от тази наблюдателна точка изглеждаше напълно незасегнато от преднамерената им катастрофа.

Даниел се измъкна от предната седалка.

— Изстрелът? — попита тя с по-тих глас, докато се приближаваше. Кучетата около хъмвито ѝ се струваха достатъчно спокойни, но...

— Последният човек. Сигурно се е покатерил отстриани по стената на къщата, за да се измъкне от кучетата. Опитваше се да се промъкне до покрива на верандата.

Даниел посочи с пушката към тъмна маса, присвита на чакъла близо до източния ъгъл на къщата. Тя бутна противогаза обратно на челото си, внимателно намествайки ремъците от лявата страна над ухото си, без да го докосва. Нагласи траекторията си, промъквайки се по-близо до пребитата фигура. Айнщайн я следваше като сянка. Едра стандартна немска овчарка минаваше недалече от тях, явно незаинтересувана от тялото.

Внезапно Айнщайн ускори ход и ѝ я подмина. Подуши тялото няколко пъти, докато тя предпазливо си проправяше път напред, а после се обърна към нея с размахваща се опашка.

— Това знакът, че хоризонтът е чист, ли е? — попита тя.

Той продължи да размахва опашка.

Тя се приведе навътре да погледне по-отблизо. Не ѝ трябваше дълго време, за да види всичко, каквото имаше да се види. Впечатлена, тя се обърна и тръгна обратно към хъмвито. Даниел стоеше до

отворената шофьорска врата: изглеждаше несигурен какво да прави. Още нямаше признаци, че реагира по някакъв начин на шока.

— Добър изстрел — каза тя. Един куршум, буквално право между очите. Не можеше да е по-съвършен.

— Не бях много далече.

Той пристъпи към нея, скъсявайки разстоянието, и облечените му в ръкавици ръце се обвиха здраво около ръцете ѝ над лактите. После той ахна и се завъртя настрана, завъртайки я кръгом, така че светлината вече не беше зад нея.

— Колко от тази кръв е твоя?

— Не много — каза тя. — Добре съм.

— Ухото ти!

— Да, това няма да помогне на нищо, нали? Бива ли те с игла и конец?

Той отметна глава назад изненадано:

— Какво?

— Не е трудно. Мога да ти обяснявам, докато го правиш.

— Ъм...

— Първо едно нещо. — Тя се отърси от хватката му и изтича обратно нагоре по стъпалата на верандата. Лола още лежеше свита на кълбо на същото място. Вдигна глава и тупна унило с опашка, когато видя Алекс.

— Хей, Лола, добро момиче. Нека те погледна.

Алекс седна с кръстосани крака пред Лола. Започна да я гали по хълбока с едната си ръка, докато с другата търсеше раната.

— Тя добре ли е? — попита Даниел меко. Той беше от другата страна на парапета на верандата с лакти, опрени на ръба на дъските на пода. Очевидно изпитваше неохота да дойде по-близо до къщата. Тя не го винеше. Лола изскимтя, докато Алекс опипваше краката ѝ.

— Изгубила е доста кръв. Изглежда, че куршумът е минал през задния ѝ ляв крак. Не мога да определя дали изстрелът е уцелил костта, но куршумът определено е излязъл. Извадила е късмет.

Той посегна през дървените дъсчици и потърка носа на Лола.

— Горкото момиче.

— Нещата отзад в хъмвито сигурно са в пълен безпорядък. Ще трябва да изровя комплекта за първа помощ. Гледай да е спокойна, става ли?

— Разбира се.

Айнщайн последва Алекс обратно до хъмвито точно както бе вървял по петите ѝ до верандата. Изненада се как мълчаливата подкрепа я ободри, накара я да се чувства в безопасност въпреки всички доказателства за обратното.

Отвори задната врата на хъмвито и нетърпеливият Кан едва не я повали. Отдръпна се от пътя му точно навреме, когато скочи върху нея. Предположи, че сигурно му е било тясно в товарното отделение, макар че самата тя имаше пространство в изобилие, когато се промъкна вътре.

Оръжия и муниции бяха пръснати безразборно, отделни куршуми се търкаляха под коленете ѝ. Нямаше време да подрежда. Разговорът ѝ с Хектор беше прекъснат рязко; не беше успяла да зададе един последен жизненоважен въпрос: *Какво ще стане, когато работата бъде свършена?* Кой очакваше обаждане и кога? Поне имаше трета къща, която още чакаше. Освен ако Хектор не се беше обадил по телефона между първата и втората спирка.

Дали се беше обадил на мениджъра си, дали му бе казал кой адрес е проверен и накъде се отправя след това? Дали мениджърът чакаше друго обаждане? Дали щеше да осъзнае, че обаждането вече е много закъсняло?

Откри мешката, в която бе комплектът ѝ за първа помощ. Сега не можеше да направи нищо, освен да действа бързо и да взима правилните решения. Единственият проблем беше, че все още не знаеше точно какви бяха тези правилни решения.

— Добре — каза навъсено тя, когато двамата с Айнщайн стигнаха обратно при Лола.

Коленичи до краката на кучето и бързо осъзна, че е прекалено тъмно, за да вижда какво прави.

— Имам нужда да докараш хъмвито тук и да ми осигуриш светлина — каза тя.

Даниел се отдалечи със залитане от верандата, с масивна сянка, пристъпваща тежко до него — все още стоящия на пост Кан. Запита се как Кан и Айнщайн бяха решили да си разменят задачите. Изхлузи окървавените си предпазни латексови ръкавици и ги замени с нов чифт. Точно инжектираше на Лола леко успокоително лекарство, когато ярките светлини на фаровете на хъмвито се изстреляха през

пречките на парапета. Намести се така, че светлината да пада не върху лицето ѝ, а върху раната. Изглежда, куршумът бе влязъл, а после бе излязъл, оставяйки раната чиста. Изчака клепачите на Лола да се отпуснат, преди да започне да почиства раната. Кракът на Лола потрепна няколко пъти, но тя не изпищя. Антисептик, после мехлем, после марля, след това шина и още марля. Би трябвало да зарасне добре, ако успееше да попречи на Лола да докосва раната.

Изпусна шумна въздишка. Как щяха да се оправят с всичките тези кучета?

— Какво следва? — попита Даниел, когато тя приключи. Той беше на земята до верандата, с пушка в ръце, оглеждайки тъмните низини зад тях.

— Можеш ли да направиш набързо два шева на ухото ми, докато материалите така или иначе са извадени?

Той се сепна:

— Няма да го направя както трябва.

— Ще е лесно — увери го тя. — Никога ли не си пришивал копче?

— Не и през човешка плът — промърмори той, но праметна пушката си през рамо и се отправи нагоре по стълбите, докато говореше.

Тя запали кибритена клечка от комплекта и стерилизира иглата. Не беше най-добрата медицинска техника, но беше най-доброто, което можеше да направи при тези обстоятелства. Размаха бързо иглата напред-назад да я охлади, после вдяна хирургичния конец и върза на възел единия край.

Подаде му я заедно с нов чифт ръкавици. Той сложи ръкавиците, а после посегна бавно за иглата. Изглежда, не му се щеше да я докосва. Тя наклони глава назад и поля раната с антисептик, изчаквайки парещото усещане до се разнесе по разреза чак до ухото ѝ. После обърна към него челюстта си, като се постара да е в най-яркия лъч светлина.

— Вероятно трябва само три малки шева. Започни отзад и издърпай конца оттам.

— Какво ще кажеш за местна упойка?

— В организма ми вече има достатъчно обезболяващи — излъга тя. Можеше да почувства разреза през челюстта си като прогорено

клеймо. Но вече не разполагаше с *Оцеляване*, а всичко друго, което можеше да използва, щеше да я извади от строя поне частично. Това не беше спешна ситуация, а само болка.

Той коленичи до нея. Внимателно постави пръстите си под ръба на брадичката ѝ.

— Било е много близо до югуларната ти вена! — Той ахна, ужасен.

— Да, този си го биваше.

Лицето му беше извън зрителното ѝ поле, затова не може да разтълкува лекия пресекващ звук в дъха му.

— Направи го, Даниел. Трябва да побързаме.

Той си пое дълбоко въздух през зъби, а после тя почувства как иглата пронизва меката долна част на ухото ѝ. Беше се подготвила за това — не позволи на болката да проличи по лицето ѝ и не допусна ръцете ѝ да се свият в юмруци; беше се научила да ограничава реакциите си. Стегна мускулите на корема си, оставяйки напрежението да намери отдушник там.

— Добре — каза в мига щом се увери, че може да запази спокоен равномерен тон. — Справяш се страхотно. Сега само съедини парчетата и ги съший.

Докато тя говореше, пръстите му се движеха бързо, изпълнявайки задачата. Тя не можеше да почувства иглата в срязаната долна част на ухото си, така че трябваше да се справи само с болката, когато той прониза горната половина. Само три малки бодвания. След първото не беше чак толкова зле.

— Трябва ли... да завържа възел или нещо такова? — попита той.

— Да, отзад, ако обичаш.

Почувства как придърпването на края стана по-стегнато, докато той работеше.

— Готово.

Вдигна поглед към него и се усмихна. Усети подръпване в порязаната си челюст.

— Благодаря ти. Щеше да ми е трудно да се справя сама с това.

Той докосна бузата ѝ.

— Хайде, нека те превържа.

Тя не мърдаше, докато той покри раната с мехлем, после залепи парче марля на бузата ѝ. Бинтова ухото ѝ отпред и отзад.

— Вероятно трябваше първо да го почистя — промърмори.

— Ще свърши работа засега. Да качим Лола в хъмвито.

— Аз ще я взема.

Даниел внимателно взе на ръце спящата Лола. Дългите ѝ предни лапи и уши висяха извън ръцете му и помръдваха при всяка стъпка от пътя. Алекс почувства как в гърдите ѝ се заражда неуместна развеселеност и преглътна, за да я прогони. Нямаше време за истерия. Даниел положи Лола в свободното пространство зад пасажерското място. В хъмвито бяха останали само двете предни седалки. Алекс предположи, че Кевин беше махнал останалите, за да осигури място за товар.

— Какво сега? — попита Даниел, докато вървеше обратно към мястото на верандата, където тя продължаваше да седи. Вероятно се питаше защо тя не върши нещо полезно. Не знаеше, че отлага нарочно.

Тя си пое дълбоко въздух и изправи рамене.

— Дай ми телефона. Време е да говоря с брат ти.

— Трябва ли да потегляме?

— Има още едно нещо, което трябва да направя, но искам първо да му кажа.

— Какво?

— Наистина е най-добре да опожарим къщата.

Очите му се разшириха, когато се взря в нея. Бавно измъкна телефона от джоба на жилетката си.

— Би трябвало аз да се обадя — каза той.

— Мен вече ме мрази — възрази тя.

— Но грешката беше моя.

— Не ти си наел екип от убийци.

Той поклати глава и натисна копчето за включване на телефона.

— Чудесно — промърмори тя.

Докато прибираше материалите си за първа помощ, наблюдаваше Даниел с ъгълчето на окото си. Той изкара на дисплея единствения номер, от който досега се беше обаждал някой, но преди да успее да го докосне, телефонът звънна отново.

Даниел си пое дълбоко дъх през зъби по същия начин, както преди да докосне за пръв път ухото ѝ с иглата. Тя предположи, че този

разговор щеше да е по-трудната от задачите.

Той докосна екрана. Тя чу Кевин да крещи толкова високо, та отначало си помисли, че телефонът е включен на високоговорител.

— *НЯМА ДА МИ ЗАТВАРЯШ ТЕЛЕФОНА, ТИ...*

— Кев, аз съм. Кев! Дани се обажда!

— *КАКВО СТАВА, ПО ДЯВОЛИТЕ?*

— Аз съм виновен, Кев. Бях идиот. Провалих всичко. Толкова съжалявам!

— *КАКВИ ГИ БРЪЩОЛЕВИШ?*

— Арни е мъртъв, Кев. Толкова съжалявам. И някои от кучетата. Не съм сигурен колко. Аз съм виновен за всичко. Ще ми се да можех да ти кажа колко...

— *ПОВИКАЙ ОТРОВИТЕЛКАТА НА ТЕЛЕФОНА!*

— Това е по моя вина, Кев. Аз оплесках...

Гласът на Кевин беше по-спокоен, когато го прекъсна сега.

— Няма време за това, Дани. Дай й телефона. Трябва ми някой, който може да говори смислено.

Тя се изправи и посегна за телефона. Даниел гледеше неспокойно, докато тя държеше слушалката на няколко сантиметра от ухото си.

— Подсигурени ли сте? — попита Кевин.

Изненадана от деловата му безстрастност, тя отговори със същия тон:

— За момента, но трябва да се размърдаме.

— Подпали ли къщата?

— Точно се канех.

— Има керосин в килера под стълбите.

— Благодаря.

— Обади ми се, когато сте вече на път.

Той затвори.

Е, *това* бе минало по-добре, отколкото се беше надявала. Върна телефона на Даниел. Изражението му бе вцепенено от изненада. Газът в къщата сигурно отдавна се бе разнесъл, затова тя не си направи труд да си сложи противогаза. Даниел я последва вътре, но тя накара Айнщайн да стои на пост пред вратата.

— Измъкни някакви дрехи от стаята на Кевин — заръча му тя. Можеше да го изпрати горе за първия кат дрехи, които беше заел, но

това щеше да отнеме повече време, а и не знаеше как щеше да реагира на телата. Видя как очите му се отместиха към софата, която прикриваше Арни, а после обратно към нея. И двамата трябваше да запазят самообладание. Тепърва им предстоеше дълга нощ, ако смятаха да са живи утре.

— След като събереш достатъчно за няколко дни, иди в кухнята и вземи всичката храна, която не се разваля бързо. Също и вода, колкото имаме.

Той кимна и се отправи надолу по коридора към стаята на Кевин. Тя се стрелна нагоре по стълбите.

— Искаш ли тези пистолети? — провикна се той след нея.

Тя се провря покрай телата, като внимаваше да не стъпи в локвата от хлъзгава кръв.

— Не, убивали са хора. Ако ни хванат, не искам да ме свържат с нищо. Оръжията на Кевин ще са чисти.

В стаята си тя смъкна опръсканите си с кръв дрехи и навлече чисти джинси и тениска. Прибра спалния си чувал, увивайки в него останалите си дрехи, после грабна лабораторните си инструменти в разтворената си ръка и изрита окървавените дрехи в коридора. Забърза обратно надолу по стълбите и излезе при колата с неудобния си товар. Докато Даниел събираше провизии в кухнята, тя откри керосина. Кевин беше събрал три ламаринени туби за бензин от по осемнайсет литра. Можеше да ги е предназначил единствено за подпалването на къщата. Радваше се, че той беше толкова подготвен и делови. Това означаваше, че реакцията му — щом Даниел вече бе в безопасност — вероятно щеше да е по-скоро прагматична, отколкото агресивна. Надяваше се.

Тръгна към горния етаж, като се увери, че дрехите ѝ и телата са добре напоени с керосина. На дървените подове нямаше да им трябва чак толкова помощ. Написка страничните дъски на подовете във всичките три стаи, после направи дия с останалото надолу по стълбите. Взе нова метална кутия и забърза през приземния етаж. За пръв път видя другите спални. И двете бяха просторни и добре обзаведени, с луксозни бани към тях. Радваше се, че Арни е водил удобен живот тук. Прииска ѝ се да беше успяла да направи нещо, за да му спести това. Но дори и ако тя и Даниел си бяха тръгнали в първия

ден, когато капанът за изчезналия човек бе излъчен по новините, Арни пак щеше да свърши така. Мисълта беше потискаща.

По външната постройка с кучетата имаше отпечатъци от пръстите на Даниел, но нямаше как да заблудят съответния колега на Карстън в ЦРУ, за да помисли, че Даниел или Кевин е умрял тук, така че всъщност нямаше значение. В крачка щяха да разберат кой е Даниел. Не искаше да подпали външната постройка и да изложи на опасност животните. Около нея нямаше широка площадка от чакъл като около къщата, което евентуално щеше да предотврати неконтролируем пожар. Несъмнено Кевин беше настлал чакъла именно по тази причина.

Даниел я чакаше пред хъмвито.

— Изтегли го назад — каза тя, като махна към колата. — Виж дали можеш да накараш и кучетата да се размърдат.

Той се залови за работа. Тя носеше пакета с кибрит от комплекта си за първа помощ. Беше оставила плътна дебела пътечка от керосин по средата на стъпалата на верандата, така че беше лесно да я запали, а след това да се отдръпне, преди пламъците да се разгорят истински. Когато се обърна, кучетата автоматично се отдръпваха от пламъците. Това беше добре.

Алекс отвори шофьорската врата и повика Айнщайн. Той се прехвърли през седалката с един скок, а после се настани до Лола. Ушите му бяха наострени, а езикът — изплезен. Все още изглеждаше бодър и оживен; Алекс завидя на енергичността и оптимизма му.

Даниел вървеше през множеството от оцелели животни, като нареждаше ясно на всяко: „Свободно“. Алекс се надяваше, че това ще помогне, когато пожарните коли започнеха да пристигат. Шумът от стрелбата надали беше стигнал до някой от далечните квартали, но оранжевата светлина на огъня на фона на черното нощно небе беше друг въпрос. Сега трябваше да бягат. Не можеше да се сети за нищо друго, което можеше да направи за кучетата. Това ѝ се струваше като провал — тези животни бяха спасили живота ѝ и този на Даниел.

Тътнещо ръмжене точно зад главата ѝ стресна Алекс. Завъртя се рязко и се намери лице в лице с Кан. Той се взираше в нея с изражение, което ѝ се стори нетърпеливо, сякаш чакаше тя да се задейства. Носът му сочеше над рамото ѝ към Айнщайн.

— О — каза тя, когато осъзна, че той се опитваше да влезе в колата. — Съжалявам, Кан, имам нужда да останеш.

Никога в целия си живот не беше виждала животно да изглежда толкова обидено. Той не помръдна, просто се взираше в лицето ѝ, сякаш настояваше за обяснение. Тя беше по-изненаданата от двамата, когато внезапно обви ръце около врата му и зарови лице в рамото му.

— Съжалявам, голямо момче — прошепна в козината му. — Ще ми се да можех да те взема с мен. Толкова съм ти задължена. Грижи се за другите заради мен. Ти си шефът, ясно?

Тя се отдръпна, като го галеше отстрани по якия врат. Той придоби леко умилостивено изражение и отстъпи неохотно назад.

— Свободно — каза тя тихо; потупа го още веднъж, после тръгна към хъмвито. Даниел вече се беше пристегнал с колана на пасажерското място.

— Добре ли си? — попита Даниел тихо, докато тя се качваше вътре. Беше очевидно, че не говореше за физическите наранявания.

— Всъщност не. — Тя се засмя веднъж и в звука се долавяше нотка от истерията, с която се бореше. Кан все още гледаше, когато тя се отдалечи от къщата.

Щом излязоха през портата, тя си сложи очилата за нощно виждане и изключи фаровете. Беше по-безопасно да кара хъмвито през откритите низини, отколкото да остане на единствения път, който водеше към ранчото. Накрая стигнаха до друг път — даже беше павиран. Тя заряза очилата за нощно виждане и пусна фаровете, докато завиваше на северозапад. Нямаше предвид определено място, просто искаше да измине някакво разстояние. Имаше нужда да се отдалечи от ранчото на Кевин колкото можеше повече, преди слънцето да изгрее.

20

Кевин вдигна на първото позвъняване.

— Окей, Олеандър, какво е положението? — гласеше поздравът му.

— Отправихме се на север с хъмвито. С мен са Даниел, Айнщайн и Лола. Успяхме да съберем някои от нещата, които ни трябват, но не много.

Чу го как издиша шумно от облекчение, когато тя каза името на Айнщайн, но острата нотка още се долавяше в гласа му, когато попита:

— Хъмвито? Пикапът е разкрит?

— Да.

Той се замисли за секунда:

— Значи само нощно каране, докато успеете да откриете нещо ново.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. И двамата имаме сериозни проблеми с лицата.

— Да, видях Даниел в новините. Но твоето сигурно вече не е толкова зле. Замажи щетите с малко грим.

— Леко се влоши в течение на вечерта.

— А. — Той цъкна с език няколко пъти. — Дани? — попита и тя долови напрежението, което се опитваше да скрие.

— Нито драскотина. — Ръцете не се брояха; сами си бяха причинили това.

— Тя ме накара да остана в колата — изкрещя Даниел достатъчно високо, за да го чуе брат му.

— Добра работа — отвърна Кевин. — Колко бяха?

— Шестима.

Той си пое дъх през зъби.

— Агенти ли?

— Всъщност не. Само чуй това — наели са хора от *мафията*.

— *Какво?*

— Разчитаха най-вече на мускули, но имаха поне един истински професионалист в групата.

— Ликвидирахте *всичките*?

— Кучетата свършиха повечето работа. Бяха великолепни, между другото.

Той изсумтя одобрително.

— Защо доведе Лола?

— Простреляна е в крака. Страхувах се, че ако някой я намери, ще я приспи. Като говорим за това, не е ли по-добре да се обадя на службата за контрол над животните? — попита тя. — Безпокоя се, че когато пожарникарите стигнат там...

— Аз ще се погрижа за това. Имам резервен план за тях.

— Хубаво. — Никога повече нямаше да мисли за себе си като за най-подготвената. Кевин беше цар на подготвеността.

— Какъв е планът ти сега?

Тя се засмя — и в гласа ѝ пак се долови звук на истерия.

— Нямам представа всъщност. Мисля си, че можем да нощуваме в хъмвито няколко дни. След това... — Тя млъкна, без да довърши.

— Нямах ли някое място?

— Не и такава, на което мога да паркирам този звяр или да скрия две големи кучета. Никога в живота си не съм се чувствала толкова биеща на очи.

— Ще измисля нещо.

— Защо се забави толкова с обаждането? — попита тя. — Помислих, че си мъртъв.

Даниел ахна. Втренчи се в нея шокиран.

— Да се установя. Тези неща отнемат време. Не мога да бъда навсякъде едновременно — трябваше да поставя множество камери.

— Щеше да е хубаво да се обадиш.

— Не знаех, че ще издъните всичко. — Внезапно тонът му стана много по-нисък. — Какво направи този идиот? Не, не отговаряй. Не искам да чуе. Само кажи „да“ или „не“. Обадил ли се е на някого?

— Не — процеди тя, раздразнена.

— Чакай — пикапът е разкрит... не е излизал от къщата, нали?

Щеше ѝ се да каже: никой не му е казвал да не го прави, но Даниел щеше да разбере, че обсъждаха него. Не отговори, продължавайки да гледа право напред, макар че ѝ се искаше да хвърли

крадешком един поглед към Даниел, за да разбере дали бе чул нещо от разговора.

Кевин въздъхна:

— Нито грам здрав разум.

Искаше ѝ се да каже толкова много неща в отговор на това, но не можеше да измисли дискретен начин да формулира никое от тях.

Той смени темата:

— Арни... Лошо ли беше?

— Не. Не е разбрал откъде му е дошло. Вероятно не е почувствал нищо.

— Истинското му име беше Ернесто — каза Кевин, но прозвуча, сякаш го казваше по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Беше добър партньор. Разбирахме се. Бяхме заедно за кратко, но се разбирахме. — Прочисти гърло. — Добре, сега ми разкажи всичко, което се случи. — После по-ниско: — Освен каквото там е направил, за да предизвика провала. Вероятно е достатъчно травмиран.

Алекс направи бърз обзор на събитията от вечерта, като се постара този обзор да е безпристрастен и замаза отблъскващите части. Когато кажеше просто „Разпитах го“, Кевин щеше да получи съвсем ясна представа какво означаваше това.

— Та какво стана с лицето ти?

— Беше много гъвкав. И имаше някакъв метателен нож в подплатата на ръкава си.

— Хм, доста грубичко — отбеляза той мрачно и тя разбра какво си мислеше. Белезите по лицето не бяха никак приятно нещо, когато човек искаше да не се набива на очи. Бяха твърде лесни за помнене и разпознаване. Внезапно въпроса в търсенето се променяше от: *Да сте виждали ниска, незабележителна жена, неизвестна дължина или цвят на косата, или мъж, отговарящ на същото описание на Виждали ли сте човек с този белег.*

— Е — заключи тя, — изглежда, че хората, които отговарят за това, са смятали, че ти ще победиш. Няма да се преструвам, че не съм обидена. Ще трябва да променим плана. Примамката трябва да дойде от теб и трябва да стигне до правилния човек. Имаш ли вече някаква представа кой ще е това?

Кевин замълча за минута.

— Когато моят човек научи за станалото тази нощ... е, може и да нямаме нужда от имейла. Ще трябва да говори с твоя човек за това. Готов съм — ще се погрижа да го направят. Тогава можем да решим дали имаме нужда от нещо повече.

— Звучи добре.

— Между другото — каза той с потайния си тон, — знам, че пропусна някои неприятни подробности от историята заради хлапето. Искам пълната версия, когато се видим отново.

Тя завъртя очи:

— Ясно.

— Виж, Оли, не допускай това да ти замае главата, но... справи се добре. Наистина добре. Спаси живота на Дани. Благодаря ти.

Тя беше толкова изненадана, че ѝ отне цяла минута да реагира.

— Мисля, че сме квит. Без кучетата или твоята Пещера на Батман нямаше да се измъкнем. Така че... благодаря.

— Можеше да духнеш веднага щом видя онази първа новинарска емисия. Знаеше, че те мислят за мъртва, но остана, за да опазиш един на практика непознат човек, макар да съм сигурен, че нищо не би ти харесало повече от това да се отървеш от нас двамата. Това е истинска чест и почтеност. Длъжник съм ти.

— Ммм — каза тя уклончиво. Не беше нужно да обсъждат всичко тази вечер.

— Дай да говоря с него, преди да затвориш — прошепна Даниел.

— Даниел иска да говори с теб.

— Свържи го.

Тя подаде телефона на Даниел.

— Кев...

— Не се самобичувай, Дани — чу тя да му казва Кевин. Запита се дали Даниел беше успял да чуе всичко също толкова ясно.

— Да — отвърна Даниел с мрачен тон. — Нося отговорност само за това, че убиха Арни заради мен тази вечер, да не споменаваме пък за кучетата. Защо да страдам?

— Виж, стореното — сторено...

— Странно, Алекс каза същото.

— Отровителката знае какво е положението. Това е нов свят, хлапе. Тук падат повече жертви. Сега, не казвам, че такива неща няма

да ти въздействат. Просто не можеш да позволиш да замъглят виждането ти.

Гласът на Кевин се снижи и Алекс се зарадва да узнае, че Даниел вероятно не беше успял да дочуе по-тихата част от разговора им. Но освен това искаше да узнае онова, което Кевин не искаше тя да чуе.

— Така мисля — каза Даниел. Пауза. — Може би не... Ще го направя. Да. Добре. Какво ще правиш по въпроса с кучетата? Наложил се да оставим Кан.

— Да. — Гласът на Кевин се бе върнал до обичайната си височина. — Обичам това чудовище, но не е точно с подходящи за пътуване размери, нали? Не много далече оттук има един човек, който развъжда кучета. Арни работеше с него едно време. Той ми е по-скоро конкурент, отколкото приятел, но знае колко са ценни кучетата ми. Арни се споразумя с него, че ако някога искаме да излезем от бизнеса, ще му продадем животните. Освен това Арни един вид намекна, че може да решим да го направим внезапно, без никакво предизвестие и посред нощ. Ще му се обадя и той ще се срещне със Службата за контрол на животните, преди да направят някоя глупост.

— Няма ли ченгетата да се запитат...

— Ще го подготвя. Ще каже, че Арни се обадил, когато чул изстрели или нещо от този род. Не се тревожи, с кучетата всичко ще бъде наред.

Даниел въздъхна облекчен.

— Наистина ми е много неприятно, че ще се докопа до Кан безплатно. От години се опитва да го купи.

— Съжалявам...

— Сериозно, хлапе, не се притеснявай. Човек не оцелява дълго в този живот, като се привързва. Знам как да започвам отначало. Сега бъди добър и прави каквото казва Олеандър, става ли?

— Чакай, Кев, хрумна ми идея. Затова исках да говоря с теб.

— Имаш идея?

Алекс можеше да долови скептицизма от близо един метър разстояние.

— Да, всъщност. Мислех си за бунгалото на семейство Маккинли край езерото.

За секунда Кевин мълчеше.

— Ъъ, сега наистина не е моментът за разходка по алеята на спомените, хлапе.

— В действителност съм две минути по-голям от теб, хлапе, което, сигурен съм, не си забравил. И не искам да се отдавам на спомени. Мислех си, че семейство Маккинли всъщност използваша бунгалото само през зимата. И че твоите хора от ЦРУ вероятно няма да знаят чак толкова много подробности за детството ни. И че знам къде господин Маккинли винаги държеше ключа.

— Хей, това не е зле, Дани.

— Благодаря.

— Това сигурно е на около... колко? На осемнайсет часа път от ранчото? Само две нощи каране. И така ще се доближиш до моята позиция. Семейство Маккинли не държаха ли един „Събърбан“ там?

— Не можем да им откраднем колата, Кевин.

В тъмнината, макар и да ги деляха повече от хиляда мили, Алекс се почувства, сякаш си разменяше многозначителен поглед с Кевин. А може би и едно завъртане на очи — поне от негова страна.

— Ще обсъдим намирането на кола по-късно. Кажи на Олеандър да се грижи по-добре за лицето си следващия път. Ще ни трябва.

— Да, защото съм сигурен, че ѝ доставя толкова голямо удоволствие да позволява на хората да ѝ го разкървавяват, та ще е трудно да спре.

— Да, да. Обади ми се, ако имате неприятности. Ще се свържа с вас, когато разбере повече за приятелите ни във Вашингтон.

Кевин прекъсна връзката. Даниел се взря в телефона за минута, преди да го прибере. Пое си дълбоко въздух и го изпусна бавно.

— Как се справяш? — попита тя.

— Нищо не ми се струва реално.

— Дай да ти видя ръката.

Той протегна към нея лявата си ръка и тя пое китката му с дясната. Температурата му беше по-висока от нейната. Опипа китката му и пулсът ѝ се стори равномерен. Драскотините и убожданията по дланта му бяха плитки; вече бяха спрели да кървят от само себе си. Хвърли поглед към него, а после погледна назад към пътя. Беше прекалено тъмно и не можеше да прецени със сигурност цвета на лицето му.

— Какво беше това? — попита той, когато тя пусна ръката му.

— Търся признаци за шок. Гади ли ти се?

— Не. Но пък в известен смисъл имам чувството, че би трябвало да започне да ми се гади, ако се сецаш какво имам предвид. Сякаш ще започне да ми се гади, когато успея да смея всичко.

— Кажи ми, ако започнеш да усещаш замайване, слабост или студ.

— Ти си студена на пипане. Сигурна ли си, че не изпадаш в шок?

— Не напълно, предполагам. Ако почувствам замайване, ще отбия от пътя, ще спра и можеш ти да караш.

Той се пресегна, свали облечената ѝ в ръкавица ръка от волана и я задържа хлабаво, оставяйки ръцете им да увиснат в пространството между седалките. Той отново си пое дълбоко дъх.

— Чух всички онези изстрели, толкова скоро един след друг и си помислих...

— Знам. Благодаря, че остана в колата, както те помолих. Хубаво е да знам, че мога да ти имам доверие.

Той не каза нищо.

— Какво? — попита тя.

— Е, когато поставиш въпроса по този начин — каза той, прозвучавайки засрамено, — не ми се иска наистина да призная това... но наистина излязох за няколко минути. Канех се да вляза в къщата, но Айнщайн ме спря. А после осъзнах, че по един или друг начин нещата се решаваха вътре, и ако те бяха хванали, най-добрият ми шанс да убия копелетата щеше да е от хъмвито. Нямах намерение да ги оставя да се измъкнат, Алекс. Никакъв шанс.

Тя стисна леко ръката му.

— Помниш ли какво ми каза Кевин преди за способността да си представям нещата?

Тя поклати глава. Звучеше само смътно познато.

— Бяхме на стрелбището за пръв път и аз казах, че не мисля, че бих могъл да застрелям друг човек. — Той се изсмя мрачно леко кискане. — Той ми каза да си представя някого, на когото държа, в опасност.

Докато той говореше, споменът се върна ясно:

— А.

— Е, сега схващам. И той беше прав. В секундата, когато осъзнах, че някой е убил Арни и че щеше да се върне за теб... — Той

поклати глава. — Не си давах сметка, че мога да имам толкова... първични чувства.

— Казах ти, че ще установиш връзка с инстинктите си — каза тя безгрижно. Шеговитият тон, породен от спомена за онзи ден на стрелбището, ѝ се стори погрешен по всички възможни начини в мига щом изрече думите. Гласът ѝ беше мрачен, когато добави: — Иска ми се да не беше станало така.

Този път той стисна ръката ѝ.

— Всичко ще бъде наред.

Тя направи усилие да се съсредоточи.

— И така, накъде точно сме се отправили?

— Талахаси. Изкарахме няколко Коледи там, когато бяхме деца. Едни семейни приятели държаха бунгало там, за да могат да се махнат от снега. Сигурно им е харесвало усамотението, защото бунгалото е наскред нищото. Всъщност не е на езерото, но районът е блатист, а комарите ще хапят направо убийствено по това време на годината.

— Вземи да си намериш работа в сферата на недвижимите имоти. Сигурен ли си, че няма да има никого?

— Не съм виждал семейство Маккинли от погребението на родителите ми, но никога не ходеха на юг лятно време през всичките години, през които ги познавах. Това винаги е било само зимното им местенце.

— Е, със същия успех можем да се отправим натам, както и към всяко друго място. Ако онова бунгало не свърши работа, можем да намерим някоя друга празна къща...

Видя табела за Щатска магистрала 70 — в северна посока.

— Ще трябва да завием на изток, да минем през Оклахома Сити, после надолу през Далас. Ще бъде добре, ако някой ни търси, да сме се отправили обратно навътре в Тексас. Така ще изглеждаме невинни.

— Само се защитавахме.

— Това няма да има значение. Ако ни посочат за току-що случилото се, полицията ще трябва да ни прибере. Дори и да обясним всяка подробност и те да повярват на всяка дума което, меко казано, не е твърде вероятно, пак ще трябва да ни затворят в килия за известно време. Няма да отнеме дълго. Хората, наели платените убийци, няма да имат проблем да се доберат до нас в затвора. Ще бъдем ужасно лесни мишени.

Той почувства треперенето в пръстите ѝ и успокояващо потри с палец опакото на дланта ѝ.

— Значи казваш, че да се впуснем във вършене на престъпления е лоша идея тъкмо в момента?

Не можеше да повярва, че тъкмо той се опитваше да я ободри.

— Вероятно — съгласи се, — но може да се стигне до това. Хвърли поглед надолу към стрелката за нивото на бензина, после изсъска: — Това нещо гори бензина с такава скорост, сякаш иска да ме вбеси.

— Какво можем да направим?

— Ще трябва да вляза в някоя бензиностанция и да платя в брой.

— Но лицето ти.

— Няма какво да направя по въпроса. Просто ще кажа, че уж съм попаднала в автомобилна катастрофа... което всъщност изобщо не е измислица, нали? Във всеки случай нищо друго не мога да направя.

Лакомо поглъщащото бензина чудовище принуди Алекс да спре много по-рано, отколкото ѝ се щеше. Последва табелите в Оклахома Сити към летището, предполагайки, че бензиностанциите около него щяха да са доста пълни и оживени дори късно през нощта. Освен това, ако някой ги забележеше там, можеше да предположи, че имат намерение да излетят. Всяко последващо издирване щеше да е съсредоточено върху летището.

Беше накарала Даниел да намери огромната ѝ блуза с качулка, докато тя шофираше. Сега се пъкна в нея, като ѝ се искаше навън да беше по-хладно, за да изглежда по-нормално. На бензиностанцията имаше две други возила — едно такси и един работен камион. И двамата мъже шофьори измериха с поглед хъмвито, разбира се. Щом излезе, тя тръгна с прегърбената си по момчешки походка и пъкна маркуча в резервоара. Докато резервоарът се пълнеше, тя влезе, вървейки приведена, в магазина. Взе кутия блокчета с гранола и стек с шест бутилки вода и ги занесе на петдесет и няколко годишната жена на касата. Жената имаше изрусена с перхидрол коса с два сантиметра и половина тъмни корени, зъби, изпоцапани с петна от никотин, и табелка с името си, на която пишеше „Бевърли“. Отначало не обърна особено внимание на Алекс, само маркира покупките. Но после Алекс трябваше да проговори.

— Шеста помпа — каза тя с най-ниския тембър, който нямаше да прозвучи престорено.

Бевърли вдигна поглед и омазаните ѝ със спирала очи се ококориха.

— Ау, за бога, миличка! Какво ти е на лицето?

— Автомобилна катастрофа — промърмори Алекс.

— Добре ли са всички?

— Да. — Алекс погледна многозначително надолу към парите в ръката си, които чакаше да отброи. С угълчето на окоото си видя как таксито потегля.

— Е, надявам се скоро да се почувстваш по-добре.

— Тъм, благодаря. Колко общо?

— О, толкова ли е? Струва ми се доста. Сто и три долара и петдесет и пет цента?

Алекс подаде на Бевърли шест двайсетачки и изчака рестото. Друг камион — голям, черен F-250 — спря при помпата зад хъмвито. Тя загледа как от него излязоха трима високи слаби мъже. Докато двама от тях влизаха в минимаркета, преработи преценката си. Бяха много високи тийнейджъри — половин баскетболен отбор може би. Подобно на нея носеха тъмни блузи с качулки. Поне това правеше нетипичното ѝ за сезона облекло да изглежда по-нормално.

— Определено си имате голямо возило там — подхвърли Бевърли.

— Да.

— Сигурно е доста трудно да го държите пълен.

— Да. — Алекс протегна нетърпеливо ръка.

Момчетата влязоха, шумни и буйни. Миризмата на бира и марихуана полъхна през вратата при влизането им. Отвън работният камион се изтегли от паркинга.

— О, заповядайте — каза Бевърли с внезапно безразличен тон. — Шестнайсет и четирийсет и пет.

— Благодаря.

Вниманието на Бевърли бе отвлечено от новодошлите. Тя се загледа над рамото на Алекс, очите ѝ се присвиха. Едрите момчета се бяха отправили към пътеката с алкохола. Евентуално щяха да предизвикат огромни проблеми, като се опитат да пробутат на Бевърли

фалшиви лични карти. Каквото и да е, което щеше да накара Алекс да избледнее в паметта ѝ.

Алекс се отправи с наведена глава към автоматичната врата. Не ѝ трябваше повече от един свидетел.

Главата ѝ се блъсна с глух звук в гърдите на третото момче. Първото, което усети, бе миризмата: суитшъртът му вонеше на уиски. Тя вдигна автоматично поглед, когато той я сграбчи за раменете.

— Внимавай, спортистче.

Той беше яко и набито бяло хлапе, не толкова висок, колкото другите. Опита се да го отърси от себе си. Той продължи да държи по-здраво с една ръка и рязко отдръпна назад качулката ѝ с другата.

— Ей, това е момиче. — После по-високо, към момчетата до хладилните витрини: — Я вижте какво си намерих.

Гласът на Алекс бе истински лед. Не беше в настроение за тези глупости.

— Махни си ръцете от мен.

— Оставете това девойче на мира или се обаждам на полицията — провикна се остро Бевърли. — Телефонът е в ръката ми.

На Алекс ѝ се прииска да изпищи. Само това ѝ трябваше.

— Отпусни се, стара чанто, доста работа ни чака.

Другите двама — един чернокож, един латиноамериканец — вече бяха заели позиция да подкрепят приятеля си. Алекс измъкна от колана си тънка спринцовка. Това нямаше да ѝ помогне да остане незабелязана, но трябваше да укроти това хлапе и да се махне оттук, преди Бевърли да повика ченгетата.

— Набрала съм вече деветката и първата единица — предупреди ги Бевърли. — Всичките се омитайте моментално.

Алекс се опита да се изтръгне от хватката на момчето, но сега ухиленият идиот бе сключил пръстите и на двете си ръце около ръцете ѝ над лактите. Тя насочи иглата.

— Проблем ли има, синко?

Неееее, изстена Алекс вътрешно.

— Какво? — сопна се агресивно бялото хлапе, пусна Алекс и се извъртя да погледне в лицето новодошлия. После отстъпи бързо назад и тя трябваше да се отдръпне от пътя му.

Беше прекарала толкова много време в близост до Даниел, че беше забравила колко висок беше всъщност. Беше по-висок поне с два

сантиметра и половина от най-високия хлапак и беше много по-широкоплещест и с много по-уверена стойка. Поне си беше сложил бейзболна шапка, която криеше косата му и засенчваше малко лицето му. Наченките на брадата му бяха достатъчно тъмни, за да замаскират леко очертанията на лицето му. Това беше добре. Но не беше добре, че бе затъкнал глок по много очебиен начин в колана на джинсите си.

— Не, няма проблем, мой човек — каза чернокожият хлапак. Улови раменете на белия и го дръпна една крачка назад.

— Хубаво. Защо не тръгвате навън тогава?

Бялото хлапе изпъчи гърди:

— Когато получим онова, за което дойдохме.

Даниел някак промени начина, по който държеше челюстта си. Алекс не можеше да го определи точно, но внезапно изражението му стана точно обратното на дружелюбно. Той се наведе към хулигана.

— *Веднага.*

В тона му нямаше заплаха, само безспорен авторитет.

— 'Айде де — настоя чернокожият хлапак. Изтика белия покрай Даниел, докато дърпаше третото момче за ръкава. Тръгнаха бързо към пикапа, като се ръчкаха с лакти и леко влачеха крака. Алекс стоеше с гръб към Бевърли и смушка Даниел, така че и той да се обърне натам. Момчетата се качиха в пикапа и шофьорът силно натисна газта, завивайки рязко покрай хъмвито със свистящи гуми.

— Хей, благодаря, приятелче — изгука му Бевърли. — Оценявам помощта ти.

— Няма проблем — отвърна той, като протегна вежливо ръка към Алекс, давайки й знак да излезе първа.

Алекс забърза обратно към хъмвито. Усещаше Даниел плътно зад гърба си и просто се надяваше той да има благоразумието да върви със сведена глава и да не се обръща.

— Е, не знам как може да стане по-зле — каза Алекс отвратено, когато излязоха обратно на пътя. — Онази жена ще ни помни, докато е жива.

— Съжалявам.

— Понеже ти просто нахълта там като някакъв каубой с пистолет в панталона.

— Все пак имаме регистрационни номера от Тексас — изтъкна той. — А какво се предполагаше да направя? Онова хлапе се...

— Се готвеше да изкара едно мощно и продължително драйфване. Това щеше да го омаломощи тотално и навярно да предизвика достатъчно голяма бъркотия, че Бевърли да забрави напълно за мен.

— О.

— Да. О, наистина. Мога да се грижа за себе си, Даниел.

Внезапно челюстта му отново се стегна както в магазина на бензиностанцията.

— Знам това, Алекс, но може наистина да дойде момент, в който се нуждаеш от помощ. Когато това стане, няма отново да чакам в колата. Вероятно е добре да проумееш това сега.

— Ще ти кажа, когато ми трябва подкрепление.

— И аз ще съм там — процеди той.

Тя остави кавгата да затихне и за момент не се чуваше никакъв звук, освен рева на огромния двигател, който изгаряше новия бензин. После Даниел въздъхна.

— Трябваше да се сетя, че си с една крачка напред — каза той.

Тя кимна в знак, че приема извинението, за което намекваха думите му, макар че изявленията му пораждаха в нея смесени чувства.

— Къде се научи как да правиш това? — попита след още едно кратко затишие.

— Кое?

— Да сплашваш хората.

— Учебното заведение, в което преподавам, не е точно елитно частно подготвително училище. Във всеки случай повечето хлапета просто искат някой да поеме контрола. Това ги кара да се чувстват по-сигурни.

Тя се засмя:

— Тогава онези момчета ще спят дълбоко и спокойно тази нощ.

* * *

Остатъкът от нощта не беше толкова натоварен. Даниел дремеше, облегнат на прозореца, похърквайки леко, до спирането на следващата бензиностанция, на двайсетина мили източно от Далас. Сънният мъж в кабинката не прояви никакъв интерес към лицето на Алекс. Когато се отдалечиха от камерите на бензиностанцията, тя отби

и спря на едно тъмно разклонение и си размени мястото с Даниел. Той твърдеше, че е напълно буден и готов. Тя подремна колкото може, до следващото спиране, южно от Шрийвпорт, където отново си размениха местата.

Зазоряваше се. Алекс потърси на тузарския джипиес някой близък национален парк или резерват за диви животни и откри, че не бяха далече от огромната шир на Националния горски парк „Кисачи“. Отправи се към онзи ъгъл от него, който стигаше най-близо до Междущатска магистрала 49, после се залута из обиколни пътища, докато откри район, достатъчно изолиран и обрасъл с буйна растителност, за да се почувства спокойна, когато отби и спря в дебелия сянка на няколко плътно скупчени дървета. Паркира на заден ход в тясна пролука между дървесните стволове, а после обърна, докато се откри място точно колкото да отвори задния капак. Когато откря вратата си, влажната горещина отвън бързо надви по-хладния въздух в автомобила.

Айнщайн бе радостно развълнуван, че може да излезе от колата и да се облекчи. За Лола беше по-трудно. Когато тя приключи, се наложи Алекс да превърже отново раната ѝ. Даниел беше извадил храна и вода за тях, преди Алекс да свърши. После Даниел имаше по-лесната задача да се облекчи, а на Алекс се падна по-усложнената версия. Тя обаче беше живяла като на бивак в колата си преди и макар това да не беше любимото ѝ нещо, беше подготвена.

Погледна към предницата на хъмвита и трябваше да признае, че бе впечатлена. За невъоръженото око нямаше доказателство, че бяха попаднали дори в лека катастрофа, камо ли пък нещо друго.

Вариантите за закуска бяха минимални. Озова се със същата кутия тарталети, с която бе започнала първата си сутрин в ранчото. Даниел също взе един пакет.

— Какво ще правим по въпроса с храната? — попита той.

Алекс прокара ръка през челото си и подсуши потта, преди да е покапала в очите ѝ.

— Тази вечер ще зареждам по малко провизии на всяка бензиностанция. Ще ни стигне за няколко дни. Кажи ми, ако искаш нещо определено. — Алекс се прозя, после изсъска, когато движението изопна порязаното място на лицето ѝ.

— Имаш ли аспирин?

Тя кимна уморено:

— Това може да се окаже добра идея. И двамата имаме нужда да поспим. Кучетата ще са добре, ако просто ги оставим навън, нали? Не искам да са принудени да стоят затворени не само цял ден, но и цяла нощ.

Алекс измъкна две таблетки мотрин, докато Даниел изтика безредно нахвърляните предмети отзад в хъмвита от двете страни на каросерията, оставяйки в средата тясно равно място за двамата. Удовлетворена, че е направила всичко по силите си, Алекс разстла спалния си чувал и нави горния край на руло като възглавница.

Струваше ѝ се нормално по някакъв ненормален начин Даниел да лежи до нея инстинктивно и удобно — да обгръща кръста ѝ с едната си ръка и да заравя лице във вдлъбнатината на шията ѝ. Дращенето на късата му брада гъделичкаше кожата ѝ, но тя нямаше нищо против.

Започваше да се унася, когато усети, че той се размърдва до нея. Отначало си помисли, че той започва да хърка, но потръпването не спря. Сграбчи пръстите му на кръста си и откри, че треперят. Надигна се рязко и се изви с лице към него. Очите му рязко се разшириха, когато тя се приближи толкова внезапно, и той понечи да се надигне и да седне. Тя го бутна надолу с ръка върху гърдите му.

— Има ли нещо нередно? — прошепна той.

Тя погледна лицето му. В сянката беше трудно да се определи, но изглеждаше по-блед от преди. Трябваше да следи за това. Сега, когато в преносен смисъл имаха шанс да забравят за оръжията за момент, разбира се, жестокото напрежение от предишната нощ щеше да ги застигне. Вероятно не точно истински шок; по-вероятно само типична паническа атака.

— Нищо. Освен може би с теб. — Докосна челото му: беше влажно и лепкаво. — Лошо ли ти е?

— Не, добре съм.

— Трепереше.

Той тръсна глава и си пое дълбоко въздух:

— Съжалявам, просто си мислех... колко близо беше.

— Недей. Свърши. В безопасност си.

— Знам, знам.

— Няма да допусна да ти се случи нищо.

Той се засмя веднъж и тя долови същата нотка на истерия, която се бе прокраднала и в собствения ѝ смях снощи.

— *Знам* — повтори той. — *Ще се справя*. Но какво ще стане с теб? Ти в безопасност ли си? — Притегли я надолу върху гърдите си, грижливо обгръщайки наранената страна на лицето ѝ в дългите си пръсти, и прошепна в косата ѝ:

— Можех да те изгубя просто ей така, изведнъж. Всичко, което има значение за мен, си отиде — изгубих дома си, работата си, живота си... изгубих себе си. Държа се на косъм, Алекс, и ти си тази, в която съм се вкопчил. Ако нещо ти се случи... не знам какво означава това за мен. Не зная как ще продължа. Справям се с останалото, Алекс, но не мога да изгубя и теб, просто не мога.

Нова силна тръпка пробяга през тялото му.

— Всичко е наред — промърмори тя неуверено и вдигна ръка да опре пръсти на устните му. — Аз съм тук.

Това ли беше правилната реплика? Нямахме никакъв опит в утешаването на някого. Дори когато майка ѝ беше в последните стадии на болестта, която я беше убила, Джуди не искаше съчувствие и не желаше лъжи. Ако Джулиана кажеше нещо от рода на: *Днес изглеждаш страхотно, мамо*, отговорът на Джуди винаги беше нещо от сорта: *Не си прави труда да ми говориш тези глупости, имам си огледало*. На Джуди, изглежда, никога не ѝ хрумна, че Джулиана може да се нуждае от утеха; в края на краищата Джулиана не беше тази, която умираше.

Отрано се беше научила да не търси съчувствие за себе си; никога не бе знаела истински как да го проявява към някого друго. По-спокойно се чувстваше с безстрастното и клинично отношение, обяснявайки, че това, което Даниел изпитваше сега, беше просто естествена реакция към спектъра на насилствената смърт, но му беше казвала това преди и знаеше, че не помага. Затова се улови, че повтаря неща, които беше виждала по телевизията: говореше бавно, галеше го по бузата.

— Всичко е наред... свърши се.

Запита се дали не беше по-добре да го покрие със спалния чувал просто за всеки случай, макар че горещината вече започваше и на него не му беше студено. Въпреки това вече беше стигнала до

заклучението, че естествената му температура е по-висока от нейната. И физически, и метафорично.

Дишането му още звучеше накъсано. Тя измъкна главата си, а после се подпря на лакти, за да може да огледа лицето му.

Вече не беше просто блед. Меките му очи бяха объркани, измъчени, челюстта му — стисната, за да се пребори с паниката, която се опитваше да овладее. Изпъкнала бръчка пулсираше на челото му. Взираше се в нея, сякаш молеше за избавление от болката.

Изражението му възпламени кошмарен спомен, спомена за разпита му, и тя импулсивно обви ръце около врата му, като повдигна главата му от пода на хъмвито и я притисна здраво до гърдите си, за да скрие това лице. Почувства собственото си конвулсивно потръпване и клиничната страна от нейния мозък ѝ подсказа, че бе точно толкова травмирана, колкото и той. Неклиничната ѝ страна не се интересуваше каква беше причината. В нея бушуваше вълна от паника и ѝ се стори, че не може да го прегърне достатъчно плътно, за да увери себе си, че той наистина беше жив и бе в безопасност, и беше тук. Сякаш примигнеше ли внезапно, можеше отново да се озове в черната си палатка с пищящия в агония Даниел. Или, по-лошо, отвореше ли очи за тъмния коридор на горния етаж, щеше само да открие в краката си кървящото тяло на Даниел вместо онова на наемния убиец. Пулсът ѝ стана неравен и не можеше да диша.

Даниел претърколи телата им, така че беше до нея и ръцете му отделиха нейните от главата му. За секунда тя си помисли, че той се кани да поеме ролята на утешителя, в която тя така зрелищно се бе провалила, но после очите им се срещнаха и тя сякаш се взря в огледален образ на целия смут и страх в собствения си ум. Страх от загубата, страх от това да има нещо, защото това правеше загубата възможна. Вместо утеха дълбокият му страх усили нейния. Можеше да го изгуби и не знаеше как да преживее това.

Устните им се сблъскаха толкова внезапно, че тя не бе сигурна кой беше направил първото движение.

А после телата им вече се преплитаха и усукваха с някаква отчаяна ярост: устни и пръсти, езици и зъби. Дишането бе от второстепенна важност и тя успяваше да го осъществява само на накъсани задъхани изблици, които я оставяха все още замаяна. Не искаше нищо, освен да е по-близо, а после по-близо, някак да влезе в кожата му, така че той никога да не може да бъде изтръгнат от нея. Почувства изгарящото усещане, когато раната по протежение на челюстта ѝ се отвори отново и всички натъртвания, стари и нови, отново пламнаха, но болката по никакъв начин не разсея вниманието ѝ от онази остра нужда. Вкопчиха се един в друг почти като противници, обръщайки се и извивайки се заедно в ограниченията на малкото пространство, блъснаха се в мешките и после се стовариха обратно на пода. Беше удивена колко наелектризираща бе грубата му сила — силата у един мъж винаги бе нещо, което пораждаше страх, но сега тя изпита тръпка на възбуда от нея. Разкъса се плат и тя не можеше да определи от чии дрехи беше. Помнеше тъканта на кожата му, формата на мускулите му под ръцете си, но не си беше представяла, че чувството от допира им до нейните може да бъде такова.

По-близо, пулсираше кръвта ѝ. По-близо.

А после той изведнъж се отдръпна рязко, устата му се смъкна от нейната със сподавено ахване. Неспкойно скимтене прозвуча в краката ѝ. Наведе се и видя Айнщайн с челюсти, заключени върху глезена на Даниел. Айнщайн изскимтя отново.

— Айнщайн, *свободно* — изръмжа той и зарита да освободи крака си. — *Пусни.*

Айнщайн го пусна, като я гледаше с нервно очакване.

— *Свободно!* — Гласът ѝ беше пресипнал. — Всичко е наред.

С колебливо пухтене Айнщайн се смъкна от отворената врата.

Даниел се претърколи и затръшна вратата. Обърна се към нея на колене, с разширени зеници и подивели очи. Стискаше зъби, сякаш се мъчеше да установи някакъв контрол.

Тя вдигна ръка към него с пръсти, които дращеха да се закачат в колана на джинсите му, и той рухна в прегръдките ѝ с приглушен стон.

— Алекс, Алекс — промълви, притиснал устни към врата ѝ. — Остани с мен. Не си тръгвай.

Дори в лудостта на момента тя си даваше сметка какво моли той. И беше искрена, когато отговори, знаейки, че това може да е най-ужасната грешка.

— Да — обеща дрезгаво. — Няма.

Устните им отново се впиха едни в други и тя почувства как сърцето му барабани в синкопиран ритъм до нейното — две сърца, еднакви под кожата им, защото неговото сърце беше огледало на нейното.

Острият звън на телефона прониза по-ниските звуци — двойното биене на сърцата, задъханото дишане — и я накара да се отблъсне от него, обзета от различен вид паника.

Той тръсна глава бързо веднъж, със затворени очи, сякаш се опитваше да си спомни къде се намира.

Тя се надигна и седна, търсейки откъде беше дошъл звукът.

— При мен е — каза Даниел задъхан. Пъхна ръка в джоба на джинсите си, когато телефонът иззвъня отново.

Погледна номера, после натисна с палец клавиша за отговор. С лявата си ръка я придърпа обратно до гърдите си.

— Кев? — отговори Даниел между задъханите вдишвания и издишвания.

— Дани — ей, хора, в безопасност ли сте?

— Да.

— Какво правите?

— Опитваме се да поспим.

— Звучи, сякаш тичаш в марафон.

— Телефонът ме изплаши. Нервите ми са малко разнищени, знаеш. — Излъга толкова гладко, че тя почти се усмихна въпреки тревогата, бушуваща в нея.

— О, ясно, съжалявам. Дай да говоря с Олеандър.

— Искаш да кажеш Алекс?

— Както и да е. Дай й телефона.

Тя се опита да забави дишането си, да звучи нормално:

— Да?

— Какво? Не ми казвай, че телефонът е изплашил и теб.

— Не съм агент за операции под прикритие. И беше много дълга нощ.

— Ще гледам да съм бърз. Намерих моя човек. Името Дивърс говори ли ти нещо?

Тя се замисли за секунда, мъчейки се да върне ума си обратно към важните неща.

— Да, знам името. Беше в някои от папките, когато се извличаше информацията за ЦРУ. Никога не е идвал да наблюдава разпит обаче. Някакъв отговорник ли е там?

— Нещо повече от отговорник е. Напоследък е втори в ръководната йерархия, с амбиции е за издигане. Беше един от няколко потенциални, които наблюдавах. Рано тази сутрин Дивърс получи телефонно обаждане, вдигна няколко скандала, после сам вдигна телефона и се обади на някого. Познавам този тип — обича да взима страха на по-нисшестоящите от него. Не излиза от кабинета си; изпраща някой доверен служител да му доведе когото там му трябва. Вечната демонстрация на власт. След второто обаждане обаче хукна да се види с твоя човек Карстън като последното момче за всичко. Срецнаха се на случайно избран малък паркинг пред жилищна сграда на километри от офисите и на двамата, а после се отправиха на бавна и напрегната разходка с вид, сякаш през цялото време им се искаше да се избият взаимно. Дивърс е със сигурност.

— Какво мислиш?

— Хмм. Мисля, че все още искам имейла. Трябва да видя кой друг знае за това. Отстраняването на Дивърс няма да е твърде трудно, но само предупреждава другите типове, ако не е сам. Имаш ли химикалка?

— Дай ми секунда.

Тя пропълзя до предната седалка и откри раницата си. Затършува за химикалка, после надраска имейл адреса, който й даде, на гърба на разписка за газ.

— Кога? — попита тя.

— Тази вечер — реши той. — След като се напиш и се ободриш.

— Ще го изпратя от Батън Руж. Имаш ли чернова, или искаш да импровизирам?

— Знаеш основното. Постарай се да не звучи прекалено интелигентно.

— Мисля, че мога да се справя с малко първобитно писане.

— Идеално. Щом размените колата си с тази на семейство Маккинли, потегляйте насам. — Той превключи на приглушен тон, но Даниел беше толкова близо, че усилието беше напразно. — Дани ще ти създаде ли проблем, ако го оставиш в къщата?

Тя наклони лице към това на Даниел. Беше лесно да разтълкува реакцията му.

— Да. И бездруго не съм сигурна, че е добра идея. Наречи ме параноична, но вече не вярвам в защитените къщи.

Даниел се наведе да притисне силно устни към челото ѝ, при което ѝ стана трудно да слуша внимателно какво казваше Кевин.

— ... да измислим място за Лола. Много ли е зле лицето ти? Олеандър?

— Хм?

— Лицето ти. Как изглежда?

— Голяма превръзка през лявата страна на челюстта ми и лявото ухо. — Докато тя говореше, Даниел се наведе по-близо да огледа раните ѝ, а после си пое остро дъх. — Плюс цялата първоначална забавна гледка.

— Това може да сработи — каза Кевин. — Лола също е пострадала. Ще им измисля някаква история, която ще ги удовлетвори.

— Кои?

— Кучешкият пансион за Лола. По дяволите, Оли, имаш нужда от сън. Ставаш все по-тъпа с всяка секунда.

— Може би ще ти напиша имейла сега, докато съм в подходящото настроение.

— Обади ми се, когато отново сте на път. — Кевин затвори.

— Тече ти кръв през превръзката — каза Даниел тревожно.

Тя му подаде телефона.

— Всичко е наред. Трябваше да я залепя снощи.

— Да се погрижим за това сега.

Тя вдигна поглед към лицето му — паниката и ожесточението в гласа му се бяха уталожили до проста загриженост. Гърдите му още бяха хлъзгави от пот, но дишането му бе равномерно. Не беше сигурна, че бе стигнала до подобно състояние на спокойствие.

— *Точно сега ли?* — попита тя.

Той ѝ отправи овладян поглед.

— Да, точно сега.

— Толкова много ли кърви? — Тя докосна предпазливо марлята, но почувства само малко топла влага. От изражението му беше очаквала кръвта да тече като порой.

— Достатъчно е, че *кърви*. Къде е комплектът за първа помощ?

Тя се обърна с въздишка към натрупаните мешки. Най-отгоре беше не онази, която трябваше, така че се наложи да ги размести. Докато ровеше, почувства как пръстите му предпазливо опипват лявата ѝ ключица.

— Цялата си в синини — промърмори. Пръстите му проследиха очертанията на ръката ѝ. — Тези изглеждат пресни.

— Повалиха ме — призна тя, като измъкна комплекта и се обърна.

— Така и не ми каза какво стана в къщата — отбеляза той.

— Не искаш да знаеш.

— Може би искам.

— Добре, аз не искам да знаеш.

Даниел взе комплекта за първа помощ от ръцете ѝ, а после кръстоса крака и го постави между тях. Тя последва примера му с тежка въздишка, като наклони към него лявата страна на лицето си.

Той внимателно започна да отлепва лейкопласта.

— Можеш да го направиш по-бързо — каза му тя.

— Ще го направя по моя начин.

Седяха мълчаливо за момент, докато той работеше. Неподвижността позволи на тялото ѝ да ѝ припомни колко изтощена беше.

— Защо не искаш да знам? — попита той, докато попиваше кожата ѝ с напоена с лекарство кърпичка. — Мислиш, че не мога да се справя ли?

— Не, аз просто...

— Какво?

— Начинът, по който ме гледаш сега. Не искам това да се промени.

С ъгълчето на окоето си го видя да се усмихва.

— Не е нужно да се тревожиш за това.

Тя сви рамене в отговор.

— Как да го направя? — попита той, като измъкна суперлепилото от калъфа.

— Събери краищата на разреза, очертай линия с лепилото през върха, после задръж, докато лепилото изсъхне. Около минута.

Потисна едно трепване, когато той притисна здраво върховете на пръстите си към кожата ѝ. Познатият мирис на залепващото вещество изпълни пространството между тях.

— Боли ли?

— Добре е.

— Някога омръзва ли ти да се правиш на корава?

Тя завъртя очи:

— Болката е поносима, благодаря ти.

Той се отдръпна да огледа работата си.

— Изглежда доста неспретнато — каза ѝ. — Трябваше да спасиш живота на някой парамедик от спешно отделение.

Тя взе лепилото от него и завъртя отново капачката отгоре. Не искаше да изсъхне. Кой знае колко скоро можеше да ѝ потрябва отново, както вървеше това пътуване.

— Сигурна съм, че ще свърши работа — каза. — Просто го задръж още малко.

— Алекс, съжалявам за преди малко. — Гласът му беше тих, извинителен.

Прииска ѝ се да можеше да обърне глава и да го погледне прямо.

— Не знам какво беше това — продължи той. — Не мога да повярвам, че бях толкова груб.

— И аз не бях особено нежна.

— Но аз не съм пострадал — припомни ѝ той кисело. — По тялото ми няма и драскотина, както се изрази ти.

— Мисля, че това вече не е напълно вярно — отвърна му тя, като прокара леко пръсти по кожата на гърдите му. Напила леките драскотини, които ноктите ѝ бяха оставили.

Той си пое рязко въздух, когато за миг и двамата бяха въввлечени в спомена, и стомахът ѝ се сви. Опита се да обърне глава, но той задържа лицето ѝ неподвижно.

— Чакай — предупреди я.

Седяха неподвижно в заредената с напрежение тишина, докато тя преброи наум до шейсет два пъти.

— Изсъхнало е — настоя.

Той бавно повдигна пръсти от челюстта ѝ. Тя се обърна към него, но лицето му беше сведено, докато претърсваше комплекта. Намери антибактериалния спрей и го нанесе обилно върху раната ѝ. После извади ролката с марля и лейкопласт. Внимателно — и без да я поглежда в очите — улови брадичката ѝ между палеца и показалеца си и обърна главата ѝ. Залепи марлята.

— Добре е да поспим сега — каза, като притисна последното парче здраво към кожата ѝ. — И двамата сме напрегнати и не разсъждаваме ясно. Можем отново да отворим тази... дискусия, когато сме в състояние да мислим разумно.

Искаше ѝ се да възрази, но знаеше, че е прав. Не се държаха по типичния за тях начин. Държаха се като животни — реагираха на близко до смъртта преживяване с подсъзнателен настойчив порив за продължаване на вида. Беше по-скоро примитивна биология, отколкото отговорно зряло поведение.

Все още ѝ се искаше да възрази.

Пръстите му се отпуснаха отстрани на шията ѝ и тя почувства как пулсът ѝ заподскача при докосването му. Той също го усети.

— Заспивай — повтори той.

— Прав си, прав си — промърмори тя, тръсвайки се обратно върху измачкания спален чувал. Наистина бе изтощена до мозъка на костите.

— Ето. — Той ѝ подаде тениската си.

— Къде е моята?

— На парчета. Съжалявам.

В хъмвито вече беше прекалено топло и задушно. Тя метна тениската на Даниел настрана и се ухили с престорено разкаяние, усещайки как лепилото опъва страните ѝ.

— За хора с твърде ограничени ресурси не сме особено внимателни с вещите си.

Той сигурно също бе забелязал неподвижността на въздуха. Наведе се и отвори отново задния капак.

— Както казах — пренапрегнати сме.

Легна до нея, а тя се сгуши в гърдите му, питайки се дали наистина ще е възможно да заспи, докато той лежеше полугол до нея. Затвори очи, опитвайки се да се застави да се унесе. Ръцете му я обгърнаха отначало предпазливо, а после, след няколко секунди, по-здраво, почти сякаш изпробваше решителността си.

Ако бе по-малко уморена, може би щеше да направи изпитанието по-трудно за него. Но въпреки повишеното си усещане за тялото му и всички малки волтове електричество, които заискриха там, където нервните ѝ окончания докоснаха голата му кожа, тя бързо се унесе. Докато се предаваше на забвението, една непозната и странна дума кръжеше из ума ѝ.

Мой, настояваше мозъкът ѝ, докато мислите ѝ притъмняваха.
Мой.

* * *

Когато Алекс се събуди, слънцето още светеше ярко на запад, а спалният чувал под нея беше влажен от пот. Сенките се бяха изместили и сноп светлина грееше право в лицето ѝ, макар и през прозореца със затъмнено стъкло. Тя примигна сънено за минута в очакване мозъкът ѝ да се пробуди.

После се съвзе сепнато, когато осъзна, че беше сама. Надигна се до седнало положение твърде бързо, при което главата я заболя и се замая. Задният капак на хъмвито още беше отворен и топлият, влажен въздух притискаше кожата ѝ. Даниел не се виждаше никъде. Нито пък тениската му, така че трябваше бързо и тихо да се разрови из нещата си, за да намери нещо, което да облече, преди да може да го потърси. Беше глупаво, но ако ѝ предстоеше да се натъкне на нова шайка наемни убийци, не искаше да го направи само по износен светлокафяв сутиен. Навлече тънкия си, прекалено голям сив пуловер, защото беше първото нещо, което пръстите ѝ докоснаха, а не защото бе подходящ за времето навън. Извади РРК-то от чантата си и го затъкна на кръста си.

Докато се измъкваше навън през отворения люк, чу шумолене на хартия под коляното си.

Беше разписката, върху която бе записала имейл адреса. Под нея имаше друга спретнато изписана с печатни букви бележка.

Извеждам Айнщайн на разходка. Връщам се скоро.

Натика бележката в джоба си. Все още движейки се тихо, слезе от хъмвито и се измъкна навън. Лола се беше проснала на едно сенчесто местенце до водата и храната, които Даниел беше оставил. Опашката ѝ започна да потупва по тревата, когато видя Алекс.

Е, поне щом Лола беше там, Алекс знаеше, че наоколо няма никого друго. Преглътна с усилие малко вода, изтри потта от лицето си с ръкавите на пуловера, после ги запретна колкото можа по-нагоре.

— Даже не знам в коя посока са отишли — оплака се тя на Лола, като я чешеше по ушите. — А ти не си във форма да ги проследиш и откриеш, нали, момиче? Макар да съм готова да се обзаложа, че щеше да се справиш доста бързо, ако беше на крака.

Лола близна ръката ѝ.

Алекс беше много гладна. Разгледа малкия запас от храна, който Даниел беше донесъл, и се спря на опаковка претцели. Определено щеше да ѝ се наложи да попълни запасите им тази вечер, но ѝ беше много неприятно, че ще остави следа. Разбира се, имаше стотици възможни маршрути, по които можеше да са се отправили, към всевъзможни места. Но ако някой беше достатъчно упорит и имаше поне малко късмет, можеше да успее да сглоби някакъв определен модел на действие. Тя вече не разполагаше с грижливо подготвени капани и добре измислени планове, а какво оставаше пък за Пещери на Батман. Нейните активи бяха пари, оръжия, муниции, гранати, ножове, всевъзможни отрови и химически средства за изваждане на човек от строя, военен джип и едно гениално обучено за нападения куче. Физическите ѝ пасиви включваха същия този изискващ внимание военен джип, едно кучо куче, собственото ѝ донякъде омаломощено тяло, едно биещо на очи лице, едно лице от плакат за издирване — в известен смисъл — и липса на храна, подслон и варианти. Емоционалните ѝ пасиви бяха още по-лоши. Не можеше да повярва

колко неприятности си беше навлякла в рамките на толкова ограничено време. Част от нея не искаше нищо повече, освен да изпусне парата, да се върне към уютната си малка вана, към невредимото си лице и предпазните си мрежи. Да направи различен избор в онази отдалечена библиотека и да изтрие имейла.

Но ако можеше да върне часовника назад, дали щеше? Дали онзи живот на всекидневен ужас и самота наистина беше толкова по-добър вариант? Беше по-защитена, да, но все пак преследвана. В толкова много отношения не беше ли новият ѝ, по-изложен на опасности живот по-пълноценно съществуване?

Седеше до Лола и я галеше бавно по гърба, когато чу гласа на Даниел да се приближава. След първия шок на безпокойството не изпита паника, че той говори с някого другого. В гласа му се долавяше особена нотка, която се появяваше само когато говореше с Кевин.

Айнщайн пристигна пръв. Изтича развълнувано при Алекс и допря мокрия си нос до ръката ѝ. С Лола се подушиха за поздрав, после той отиде да пие вода.

Даниел се появи, крачейки бързо надолу по средата на неподдържания черен път. Беше с непроницаемата за куршуми шапка. Под нея веждите му бяха свъсени. Държеше телефона на близо сантиметър от ухото си.

— Вече се върнах — казваше той. — Ще видя дали е будна... Не, няма да я събудя, ако още спи.

Алекс се изправи на крака, като изтупа полепналите боклуци от задника си и се протегна. Движението привлече погледа на Даниел и изражението му се промени от раздражение до бавна, широка усмивка. Макар да беше малко подразнена, тя не се сдържа и се ухили в отговор.

— Тук е. Само още една секунда търпение, братле.

Вместо да ѝ подаде телефона, Даниел я притегли към себе си за бавна, продължителна прегръдка. С лице, скрито в гърдите му, вдъхвайки мириса му, тя се усмихна. Но когато той най-сетне се отдръпна, тя още клатеше глава със слисано повдигнати вежди.

— Съжалявам — каза той. — Не мислех.

Тя изпусна раздражен дъх, после протегна ръка за телефона. Той ѝ го подаде със смутена усмивка, все още хлабаво обвинил другата си ръка около нея.

— Не ми обръщай внимание, просто се опитвам да ни опазя живи — промърмори тя, после заговори в слушалката. — Ало.

— Добро утро. Виждам, че този идиот, брат ми, изобщо не се е поучил от грешките си.

— Какво е станало?

— Не кой знае какво. Вихрушка от телефонни обаждания, но на този етап никой друг не се е намесил.

— Тогава защо се обаждаш?

— Защото ми се струва, че ти и Даниел притежавате безгранична способност да прецаквате нещата. Това направо ме превръща в нервна развалина.

— Е, беше *прекрасно* да си побъбрим...

— Не се цупи, Олеандър, знаеш, че имам предвид Даниел. Просто ми се ще понякога да можеше да го обуздаваш.

— Той е новак. Ще се научи.

— Преди да се убие?

— Нали знаеш, че те чувам? — попита Даниел.

— Никой не обича подслушвачите — каза Кевин високо. — Дай на момичето малко пространство.

— Ето, просто говори сам с него. Аз ще подредя нещата ни, за да можем да сме готови, когато залезе слънцето.

Тя подаде телефона обратно на Даниел и се освободи. Той не продължи да говори много дълго с брат си. Само си размениха няколко обиди, докато тя се върна до хъмвито и огледа щетите. Товарното отделение все още беше в пълен безпорядък. Е, сега разполагаше с време в изобилие и с не много други полезни неща за вършене. Свали РРК-то от кръста си и го прибра в херметична найлонова торбичка в раницата си. След това нави спалния чувал на руло и го сложи на пасажерската седалка да не ѝ пречи, за да може да открие всички разпилени муниции.

Чу Даниел да се покатерва вътре до нея. Той се залови да претърсва мястото за разпилени предмети.

— Съжалявам — каза той, докато работеше, без да поглежда в нейната посока. — Просто ти спеше, а Айнщайн беше неспокоен и ми се струваше, че сме толкова изолирани тук. Стори ми се нормално. Предполагам, че това би трябвало да е първото нещо, което да ме подсети, че извършвам престъпление.

Тя също не откъсваше очи от работата си.

— Представи си *ти* да се беше събудил тук сам.

— Трябваше да се сетя за това.

— Спомням си как някой наскоро ми обеща, че ще ми иска разрешение дори преди да *диша*.

Той въздъхна:

— Кевин е прав, нали? Ужасен съм в това.

Тя започна да подрежда различните пълнители в херметични найлонови торбички, а после да пъха всяка торбичка във външните джобове на мешките.

— Виждам какво вършиш — каза му. — Правиш го така, че трябва или да се съглася с Кевин, или да ти простя.

— Действа ли?

— Зависи. Някой видя ли те?

— Не. Не видяхме признаци на живот, ако не се броят няколко птици и катерици. Нали знаеш как повечето кучета преследват катерици? Айнщайн ги *хваща*.

— Това може да се окаже от полза, ако се наложи още дълго да лагеруваме в това Хъмви. Не ме бива много като ловец.

— Още една нощ, нали? Ще оцелеем.

— Искрено се надявам.

— Ъъ... искаш ли да запазиш тези? — попита Даниел: звучеше объркано. — Какво са това... орехи?

Алекс вдигна поглед да види за коя херметична найлонова торбичка говореше той.

— Прасковени костилки — каза тя.

— Боклук?

Тя взе торбичката от ръката му и я пъхна в мешката, която пренареждаше.

— Не е боклук — каза. — Използвам ги за натриевия цианид, който се произвежда по естествен път във вътрешността на костилката. Съдържанието във всяка отделна костилка не е голямо — трябва да събере стотици костилки, за да се сдобия с годно за използване количество. — Тя въздъхна. — Знаеш ли, едно време обичах праскови. Сега не мога да ги понасям.

Хвърли поглед и видя, че Даниел беше замръзнал на място с широко разтворени очи.

— Цианид ли? — Звучеше стреснат.

— Една от системите ми за сигурност. Когато влезе в реакция с подходящата течна киселина, образува циановодородина киселина. Безцветен газ. Приготвям ампули, достатъчно големи, за да напоят стая с размери десет на десет. Доста елементарно. Вече нямам достъп до специални материали. Напоследък правя доста химически опити при полеви условия.

Изречението на Даниел стана овладяно и той кимна, сякаш всичко, което тя бе казала току-що, беше напълно разумно и нормално. Зае се отново да събира разпръснатите муниции. Тя се усмихна тайно.

Алекс трябваше да признае, че се почувства малко по-спокойна, когато цялата им екипировка беше подредена и спретнато прибрана; най-хубавото в обесивно-компулсивното разстройство беше уютното усещане за приятна възбуда, което човек получаваше при вида на спретнато подредено място. Огледа всички оръжия, които ѝ останаха, и тази гледка също я успокои. Обиците не можеха да бъдат заменени, а количествата на някои от химическите смеси бяха намалели, но по-голямата част от оръжията ѝ все още бяха годни за употреба.

За вечеря имаха блокчета с гранола, бисквити „Орео“, и бутилка вода, която си поделиха, докато седяха в задния край на отвореното „Хъмви“; краката ѝ висяха на поне трийсет сантиметра над земята, но пръстите на неговите крака стигаха до долу. По негово настояване взе още мотрин. Поне продаваните без рецепта лекарства бяха лесно заменими. Не беше нужно да се стиска толкова с тях.

— Кога тръгваме? — попита Даниел, след като разчистиха всичко.

Тя прецени положението на слънцето.

— Скоро. Още петнайсет минути и мисля, че докато излезем на главния път, вече ще е тъмно.

— Знам, че съм ужасно загазил и вероятно заслужавам, де да знам, да съм затворен някъде сам и изолиран, но мислиш ли, че може да те целуна, докато стане време? Ще бъда по-внимателен с лицето и дрехите ти, обещавам.

— Внимателен? Това не е много изкушаващо.

— Съжалявам. В момента е най-доброто ми предложение.

Тя въздъхна с преторена неохота.

— Предполагам, че всъщност нямам нищо друго за правене.

Той взе лицето ѝ в ръцете си, отново поставяйки пръстите си деликатно така, че да не докосва нараняванията ѝ, и когато устните му докоснаха нейните този път, бяха толкова нежни и меки, че почти не ги усети. Въпреки това усети възбудата, електричеството под кожата си, но в самия лек допир имаше някаква странна утеха. Беше като преди, както по-рано в кухнята на ранчото, само че малко по-предпазливо. Въпреки това тя си спомняше ярко онази сутрин и това направи различни нещата. Помисли си да промени темпото, да се свие в скута му и да обвие крака около него, но се поколеба. Струваше ѝ се толкова хубаво точно както беше сега. Пръстите ѝ стигнаха до къдриците му — това бързо започваше да ѝ става навик.

Той я зацелува по врата, леко вкусвайки местата, където пулсът ѝ туптеше под кожата.

Прошепна в здравото ѝ ухо:

— Тревожи ме едно нещо.

— Само *едно* ли? — прошепна тя.

— Е, встрани от очевидното.

Устните му отново се допряха до нейните, все още внимателни, но този път по-любопитни. Беше минало почти десетилетие, откакто някой я беше целувал, но ѝ се струваше по-дълго. Никой досега не я беше целувал така: времето забавяше ход, а мозъкът ѝ спираше и цялото това електричество...

— Искаш ли да узнаеш какво е? — попита той няколко минути по-късно.

— Хмм?

— Нещото, което ме тревожи.

— О, да. Разбира се.

— Ами — каза той, като направи пауза, за да целуне клепачите ѝ, — знам точно какво изпитвам към теб. — Отново устните ѝ, после шията. — Но не съм напълно сигурен какво изпитваш ти по отношение на мен.

— Не е ли очевидно?

Той се отдръпна, все още държейки лицето ѝ, и се взря в нея любопитно.

— Изглежда, изпитваме известно взаимно привличане.

— Бих казала.

— Но изпитваш ли нещо повече?

Тя се вторачи в него, несигурна какво иска да чуе.

Той въздъхна:

— Виждаш ли, Алекс, влюбен съм в теб. — Вгледа се изпитателно в лицето ѝ, анализирайки реакцията ѝ, после се намръщи и остави ръцете си да се смъкнат към раменете ѝ. — И ми е ясно, че не вярваш на това, но то е факт. Въпреки онова, което поведението ми напоследък може да е намеквало, сексът не е крайната ми цел в този случай. И... предполагам, че бих искал да узная какви са твоите цели.

— Моите *цели*? — Тя го погледна стъписано. — Ти сериозно ли?

Той кимна мрачно.

Гласът ѝ прозвуча по-рязко, отколкото беше възнамерявала, когато отговори:

— Имам само един стремеж и той е да опазя и двамата ни живи. Може би, ако успея да го направя за достатъчно дълго, всъщност ще имаме основание да очакваме животът ни да продължи повече не само в следващите двайсет и четири до четирийсет и осем часа. Ако някога се озовем в това щастливо положение, мога да помисля за поставяне на други цели. Целите предполагат наличие на бъдеще.

Намръщеното изражение се разля от устата към очите му. Веждите му се смъкнаха и се събраха.

— Наистина ли нещата са толкова лоши?

— Да! — избухна тя, ръцете ѝ се свиха в юмруци. Пое си дълбоко дъх. — Мислех, че това също е очевидно.

Слънцето залязваше. Трябваше да са тръгнали преди пет минути. Скочи от хъмвито и подсвирна да повика кучетата. Айнщайн притича покрай нея нетърпеливо, готов да поеме отново на път. Тя отиде да вземе Лола, но Даниел стигна пръв.

Алекс се протегна и се опита да се съсредоточи. Чувстваше се доста отпочинала и вероятно нямаше да се затрудни да шофира цяла нощ. Това бе всичко, което имаше значение. Само да изкара нощта, без да привлича повече внимание, отколкото се налагаше. Да изпрати имейла на Кевин, а после да качи малкия си пътуващ цирк в не толкова набиващо се на очи превозно средство. Дотук стигаше амбицията ѝ.

Известно време пътуваха мълчаливо. Стъмни се, докато още бяха по черните обиколни пътища. Когато излязоха на Междущатска магистрала 49, Алекс се поотпусна. Не беше имало много коли, а

всички, които бяха видели, бяха стари и в тон с околността. Засега беше съвсем сигурна, че никой не знаеше точно къде са.

Осъзнаваше, че е добре да се концентрира, но тъмният път с постоянния поток от анонимни коли бе монотонен и тя нямаше как да не се запита какво ли си мислеше Даниел. Не беше типично за него да е толкова тих. Понечи да пусне радиото, но това ѝ се стори някак малодушно. Вероятно му дължеше извинение.

— Тъ, съжалявам, ако се държах грубо там — каза тя: думите прозвучаха много високо след дългото затишие. — Не ме бива в общуването с хора. Всъщност нямам оправдание. Напълно зрял човек съм — би трябвало да мога да поддържам нормален разговор. Съжалявам.

Въздишката му не прозвуча раздражено, а по-скоро облекчено.

— Не, аз съжалявам. Не биваше да настоявам. Моята липса на съсредоточеност ни доведе до това положение. Ще овладеем нещата.

Тя поклати глава:

— Не можеш да мислиш за това по този начин. Не си отговорен за него. Виж, някой е решил да те убие. Това се е случило на Кевин преди шест месеца и се случи на мен няколко години преди това. Ще допускаш грешки, защото е невъзможно да знаеш кое е или не е грешка, преди да бъде извършено. Но грешките не означават, че си виновен за нещата, които се случват. Никога не забравяй, че има реално човешко същество, което е решило да постави плановете си пред твоето съществуване.

Той обмисли това за минута.

— Знам какво искаш да кажеш. Вярвам го. Но трябва да те слушам по-внимателно — да се държа като теб, да бъде умът ми съсредоточен върху важните неща. Не ни е от помощ, ако се унасям като тийнейджър, тревожейки се дали ме харесваш по онзи начин, или не.

— Честно, Даниел, аз...

— Не, не — прекъсна я той незабавно. — Нямах намерение да отклонявам разговора с този коментар.

— Просто искам да обясня. Ако ти си тийнейджър, то аз съм току-що проходило дете. Емоционално изостанала съм. Дори дефектна. Не умея да правя нищо от това и макар оцеляването очевидно да е приоритетът, го използвам също и да отклонявам

въпроси, на които би трябвало да мога да отговоря. Искам да кажа... любов? Дори не зная какво е това, или пък дали е реално. Съжалявам, това просто ми е... чуждо. Оценявам нещата на базата на нуждите и липсите. Не мога да се справя с нещо... *по-пухкаво*.

Даниел се засмя със странния си смях — *хе-хе-хе* — и цялото напрежение изведнъж изтече от нея. Засмя се с него, а после въздъхна. Всичко ѝ се струваше по-малко ужасно, когато можеше да се смее заедно с Даниел.

Той нададе едно последно кискане, после каза ведро:

— Е, кажи ми тогава от какво имаш нужда.

Тя премисли въпроса:

— Имам нужда... да си жив. И бих искала също да съм жива. Това е опорната ми точка. Ако получа повече от това, бих предпочела да те имам близо до себе си. След това всичко друго е просто допълнение като глазурата на тортата.

— Наречи ме оптимист, но мисля, че може би тук си имаме работа просто със семантични въпроси.

— Може и да си прав. Ако успеем да прекараме още няколко седмици заедно, може би ще измислим как да говорим един и същ език.

Той взе ръката ѝ:

— Винаги съм учел бързо в областта на лингвистиката.

Алекс избра бензиностанцията в покрайнините на Батън Руж заради възрастта на касиера. Беше най-малко осемдесетгодишен и тя хранеше големи надежди, че зрението и слухът му отдавна са отминали разцвета си.

Щом се увери, че той не ѝ обръща абсолютно никакво внимание въпреки факта, че дебело нанесеният ѝ грим далеч не бе убедителен, тя напазарува доста щателно. Още вода, много ядки и сушено месо — всякакви достатъчно трайни продукти с високо съдържание на протеин, които успя да намери. Няколко метални кутии със смес от витаминозни зеленчукови сокове, макар да не им бе почитателка, тъй като в денонощния супермаркет нямаше отдел за пресни продукти. Призна пред себе си, че в някакъв момент щеше да ѝ се наложи да отиде в истинска бакалия, но се надяваше, че ще могат да изчакат малко по-дълго. Всеки ден синините ѝ избледняваха още малко.

Посещението в денонощното интернет кафене също мина без драматични събития. Беше близо до университета, така че не липсваха късни нощни посетители. Тя остави качулката си вдигната, а лицето си — сведено, седна в един уединен ъгъл и поиска обикновено черно кафе, без да поглежда баристата, който дойде да приеме поръчката ѝ. Искаше ѝ се да има време да направи това от някое място, което не беше по пътя към крайната им цел, но най-важната им задача трябваше да бъде заменянето на батмобила. В момента той бе най-голямата ѝ пречка.

Създаде чисто нов имейл акаунт, регистриран на име, което не бе нищо повече от случайна комбинация от букви и числа. После се опита да напише съобщение, имитирайки Кевин.

Трябваше да се откажеш от това, Дивърс. Не биваше да въвличаш гражданен. Не съм тук да ти върша мръсната работа, но се погрижих за малката инквизиторка

вместо теб. Тексас беше хубав начин за посрещане. Стига толкова.

Не конкретна заплаха, но с доста солиден намек. Тя се поколеба за секунда с пръст върху мишката: малката стрелка сочеше бутона „Изпрати“. Дали им даваше нещо, с което не разполагаха? Досега сигурно вече знаеха, че Даниел не е сред мъртвите в ранчото. Не можеше да се опита да заблуди Дивърс по този въпрос. Дали имаше някакъв начин, който ѝ убягваше, тази новина да стигне до тях? Можеше ли това да влоши нещата?

Натисна бутона. Във всеки случай положението не можеше да стане чак толкова по-зле.

Веднага щом имейлът беше изпратен, тя вече бе на крака. Хъмвито беше паркирано в уличката отзад зад два контейнера за смет. Тя тръгна бързо с наведена глава и вдигната качулка, и спринцовка в ръка. Страничната улица бе до голяма степен пуста, само малка групичка хора се гушеха скупчени заедно в тъмнината на закътан авариен изход. Огледа изучаващо триото за секунда, преди да се качи в тъмния джип.

Айнщайн допря нос до рамото ѝ. Даниел взе ръката ѝ.

— Знаеш ли къде са очилата за нощно виждане? — промърмори тя.

Той пусна ръката ѝ.

— Нещо не е наред ли? — прошепна в отговор. Обърна се и затършува между седалките.

— Нищо ново — увери го тя. — Може би нещо, което ще е от помощ.

Той ѝ подаде очилата. Алекс ги включи и огледа по-добре малката група.

Тя тъкмо се разделяше. Този район от града не беше особено опасен и всичките трима участници в групата бяха скъпи облечени, макар и с всекидневни дрехи. Тъмнокос мъж държеше за ръка русо момиче: по различните части от облеклото ѝ имаше толкова много биещи на очи етикети, че приличаше повече на пилот от NASCAR, спонсориран от второкласни модни марки. Сега двамата се отдалечаваха; пътят им се отклоняваше от хъмвито. Блондинката

бъбреше безсмислици и залиташе, докато вървеше. Мъжът с нея тъпчеше нещо в джоба на суитшърта си.

Третият човек остана в рамката на тъмната врата, облягайки се небрежно на нея, сякаш скоро очакваше още гости. Облеклото му бе като на човек, когото би описала като заможен член на студентско братство.

Помисли си за онова, което бе чувствала току-що в кафенето, преди да натисне „Изпрати“ — че нещата не можеха да станат кой знае колко по-лоши. Предполагаше, че има начини тази нейна спонтанна идея да се обърка, но не можеше да се сети за никаква, с която нямаше да успее да се справи тихо. И щеше да е от голяма помощ, ако онова момче от студентското братство беше това, което си мислеше Алекс.

Тя смъкна очилата.

— Къде са парите? — прошепна.

Трийсет секунди по-късно, със спринцовка в едната ръка и руло петдесетачки в другата, тя се измъкна от хъмвито и тръгна към мъжа, който още бе отпуснат до стената, сякаш нямаше място, където би предпочел да бъде. Не можеше да вижда много ясно без очилата, но ѝ се стори, че долови почти неуловимата му реакция, когато разбра, че се обръща към него. Тялото му настръхна съвсем леко, но той не помръдна.

— Здравейте — каза тя, когато се приближи достатъчно, за да може да говори тихо и въпреки това да е сигурна, че той я чува.

— Добър вечер — отвърна той с ленив провлечен южняшки тон.

— Питам се дали бихте могли да ми помогнете. Търся... специфичен продукт. — В края на изречението интонацията ѝ се повиши, сякаш задаваше въпрос. Не знаеше как да купува наркотици от улицата. Никога преди не ѝ се беше налагало да го прави. Това беше първият път, в който запасът, който бе успяла да натрупа през времето, прекарано в Чикаго, бе пресъхнал. Джоуи Джи никога не възразяваше да плаща в натура.

Очакваше, че изтупаният младеж ще я обвини, че е ченге, както правеха винаги дилърите по телевизията, но той просто кимна.

— Може би мога да помогна. Какво търсиш?

Не беше вероятно *той* да е ченге, освен ако продажбата, на която бе станала свидетел току-що, не беше инсценирана, за да подмами истински клиент. Ако се опиташе да я арестува, щеше да го нокаутира

и да избяга. Едно преследване в Батън Руж едва ли щеше да е най-големият ѝ проблем, а знаеше, че той не може да види добре лицето ѝ — не беше реагирал при вида на нараняванията ѝ.

— Упойващи вещества — опиум или хероин, или морфин.

Настъпи пауза, докато той надничаше в тъмнината под качулката ѝ. Не мислеше, че е успял да види много.

— Е — това е екзотичен списък. Опиум? Ха. Представа си нямам къде по тези места можете да се доберете до него.

— Хероинът ще свърши също толкова добра работа. Бих го предпочела на прах, ако е възможно. Предполагам, че вероятно не ви се намира ненарязан продукт? — Беше почти невъзможно той да има чист хероин. Каквото и да имаше, сигурно беше променяно два-три пъти, преди да попадне в ръцете му. Не че щеше да ѝ каже истината. Пречистването беше доста досадна работа, но тя щеше да намери нужното време.

Той се засмя веднъж и тя предположи, че стилът ѝ на пазаруване вероятно не бе обичаен.

— Имам доста качествена стока. Не е евтина обаче.

— Качеството струва пари — каза Алекс. — Не търся евтина сделка.

— Двеста за грам. Чист бял прах.

Друг път, помисли си тя. Но хероин с примеси беше по добре от никакъв.

— Три грама, моля.

Той се поколеба. Макар че беше твърде тъмно, за да разчете наистина изражението му, Алекс се досети какво иска от начина, по който наклони глава настрани. Тя измъкна парите от джоба си и отброи дванайсет банкноти. Запита се за секунда дали щеше да се опита да ѝ отмъкне останалото. Но той, изглежда, беше бизнесмен. Сигурно би искал очевидно състоятелен купувач като нея да му стане редовен клиент.

Взе парите, които тя му подаде, огледа ги бързо, после ги прибра в задния джоб на късия си панталон с многобройни джобове. Тя трепна, когато той се приведе, но мъжът просто измъкваше раница иззад купчина чували с боклук, стоварени до стената. Не му се наложи да търси каквото му трябваше. Секунда по-късно отново стоеше прав, протягайки три найлонови пакетчета. В тъмното не можеше да е

напълно сигурна за цвета, но изглеждаше близък до белия. Протегна ръка и той сложи пакетчетата върху дланта ѝ.

— Благодаря — каза тя.

— Удоволствието е мое, м'дам. — Той отвърна със смешно леко кимване, почти поклон.

Алекс забърза обратно към хъмвито, доволна, че беше трудно забележимо от този ъгъл. Дилърът щеше да види голямо превозно средство в тъмен цвят и не много повече от това.

Айнщайн изскимтя тихо, когато тя се покатери на пасажерското място.

— Да вървим — каза.

Даниел включи двигателя.

— Завий наляво по тази странична улица, така че онзи тип да не види добре хъмвито.

— Какво стана току-що? — прошепна Даниел, докато следваше указанията ѝ. Въпреки шепота напрежението се долавяше лесно. Нищо чудно, че кучето бе неспокойно.

— Просто събирам някои съставки, от които имах нужда.

— Съставки?

— Бяха ми свършили опиатите.

Докато излизаха на по-широк път, Алекс почувства как напрежението на Даниел отслабва вероятно благодарение на нейното небрежно държание.

— В такъв случай това пласиране на наркотици ли беше?

— Да. Помниш ли какво казах за химическите опити в домашни условия? Намирането на суровини е малко по-сложно, отколкото беше едно време. Не исках да пропускам шанса.

За момент цареше тишина.

— Надявам се, че това беше правилният ход — промърмори тя.

— Мислиш ли, че ще каже на някого за нас?

Тя примигна за секунда:

— Какво? О, не. Не се тревожа за дилъра. Просто си мислех за изпращането на онзи имейл.

— Имейлът беше работа на Кевин — отвърна Даниел.

Тя кимна:

— А той има по-голям брой успешно приключени случаи от мен.

— Не, просто исках да кажа, че ако това се оплеска, *той* носи отговорност.

Тя се изсмя веднъж. Звукът беше напрегнат.

— Не ти харесва ли?

— Не знам. Искам да довърша това... но съм уморена, Даниел. Освен това искам да избягам и да се скрия.

— Това не звучи толкова зле — съгласи се той. — Така де, ако съм поканен?

Тя хвърли поглед към него, изненадана:

— Разбира се.

— Хубаво.

Ето го пак онова автоматично *разбира се*. Безумното предположение, че той щеше да е там, за каквото бъдеще ѝ се полагаше.

Не знаеше дали се дължи на изтощителното напрежение, или на нещо повече, но през остатъка от нощта я преследваше някакво дразнещо предчувствие. Може би беше просто от нервната възбуда, задето най-сетне се беше добрала до кафе за пръв път от два дни.

Беше почти шокирана, когато седем часа по-късно и когато слънцето вече се беше издигнало доста над хоризонта, стигнаха до усамотеното бунгало без произшествия.

Даниел беше направил само два погрешни завоя — впечатляващо предвид факта, че не беше ходил в бунгалото от десетгодишен — а всички пътища, по които бяха пътували след изгрев-слънце, бяха пусти. Това означаваше, че никой не можеше да съобщи, че е виждал брониран джип в близката околност.

Засега паркира хъмвита в гаража встрани от бунгалото. Даниел подритна няколко камъка в подножието на стълбите, докато намери изкуствения. Измъкна скрития ключ, а после се качи по стъпалата на верандата с Айнщайн по петите.

Тя застана пред бунгалото от дървени трупи — беше постройка от червен кедър с островръх покрив, очарователна въпреки някои доказателства, че е била построена през седемдесетте. Алекс беше толкова уморена, че не можеше да измине онези последни няколко стъпки. Макар нощта да бе благословено лишена от особени събития, все пак бяха прекарвали доста време на път. С Даниел си бяха разменили местата в покрайнините на Батън Руж, а после тя бе твърде

пренапрегната от чувството на безпокойство, което я измъчваше, откакто изпрати имейла, и не можеше отново да отслаби контрола. Даниел беше задрямвал на пресекулки и сега изглеждаше почти бодър. Мина покрай нея, за да вземе Лола от задната част на хъмвито.

— Имаш вид, сякаш може да се наложи да нося и теб — подхвърли, когато мина отново покрай нея, този път с кучето. Остави Лола до вратата и после се върна за Алекс.

— Дай ми секунда — измънка тя. — Мозъкът ми спи.

— Само няколко стъпки още — окуражи я той. Обви ръка около талията ѝ и я задърпа леко напред.

Щом започна да се движи, вече беше по-лесно. Инерцията ѝ помогна да се изкачи по стълбите и да мине през входната врата. Само отчасти забеляза висока стена от триъгълни прозорци, от които се разкриваше гледка към мочурлива гора, овехтели, но удобни на вид канапета, старовремска печка на дърва и късо открито стълбище, докато той я превеждаше покрай всичко това и надолу по тесен коридор.

— Голямата спалня е ето тук... струва ми се — нас с Кев винаги ни настаняваха на тавана. Ще разтоваря багажа и ще настаня кучетата, после и аз си лягам.

Тя кимна, докато той я въвеждаше в сумрачна стая с голямо желязно легло. Това беше всичко, което забеляза, преди главата ѝ да докосне възглавницата.

— Бедничката — чу да се засмива Даниел, докато тя потъваше в тъмнината.

* * *

Върна се в съзнание бавно, носейки се нагоре през пластове от сънна нереалност. Чувстваше се удобно и беше спокойна; нищо не я бе стреснало, за да я събуди, и още преди съзнанието ѝ да се проясни напълно, усети до себе си топлината на тялото на Даниел. Ниско, идващо някъде отблизо туптене привлече вниманието ѝ, но преди звукът да успее да я уплаши, почувства как полъхът от работещия вентилатор преминава леко надолу по дължината на тялото ѝ. Отвори очи.

Все още беше сумрачно, но цветът на светлината беше различен, отколкото когато рухна в леглото. Просмукваше се около подравнените флорални завеси, които покриваха големия прозорец на отсрещната стена. Ранна вечер, не толкова гореща като преди. Сигурно се бе изпотила по-рано, но сега потта беше засъхнала: тънък прозрачен слой, който сякаш се бе втвърдил по кожата на лицето ѝ.

Стаята беше построена от дълги червени дървени трупи точно като външната част. Иззад нея идваше още светлина. Претърколи се и видя капандурата над отворената тоалетка. Раницата ѝ, противопоазът и комплектът за първа помощ бяха до мивката.

Даниел може и да не беше беглец по природа, но беше погрижлив от всекиго, когото някога беше познавала.

Излезе на пръсти до коридора и направи бърз оглед. Останалата част от бунгалото беше малка, само кухня с долепен до нея кът за трапезария, дневната с всички прозорци, отвореното таванско помещение над нея и малка втора спалня с баня. Влезе в нея, за да си вземе бърз, много необходим душ. В малкото синьо помещение с душ и вана имаше шампоан и балсам, но не и сапун, затова изми тялото си с шампоана. Радваше се, че сапунът липсва, също както се радваше и че хладилникът беше празен и че всички плотове бяха покрити с тънък слой прах. От доста време никой не бе влизал в тези стаи.

След като бързо постави нови превръзки на лицето си и огледа ръцете си, които изглеждаха много по-добре, отколкото си бе мислила, тя надникна през дългите прозорци до входната врата да нагледа кучетата. Дремеха доволно на верандата. Започваше да свиква с удобството да има ранна предупредителна система.

Беше малко гладна, но се чувстваше твърде ленива, за да направи веднага нещо по въпроса. Спомняше си как се бе почувствала вчера, когато се събуди сама, и не искаше Даниел да изживее същата паника. Всъщност вече не ѝ се спеше, но бе уморена, а леглото още изглеждаше доста привлекателно. Вероятно ставаше дума просто за отбягване. Стига да си държеше очите затворени, а главата — на възглавницата, не се налагаше да започва да планира какво трябваше да стане нататък.

Зае отново по-ранната си поза — свита на кълбо до гърдите на Даниел — и си позволи да се отпусне. Нямахше нищо неотложно за правене. Не беше прекалено да иска двацет минути почивка без

мислене. Или дори час. Беше довела двама им дотук живи; беше си заслужила почивката.

За нещастие, по-лесно бе да каже, че няма да мисли, отколкото наистина да не мисли. Откри, че размишлява върху обещанието, което бе дала на Даниел — че няма да тръгне без него. От една страна, знаеше, че никога нямаше да е удовлетворена от някакво уреждане на безопасността му, което го отдалечаваше от нея. Дори да можеше да натрупа запаси от храна за цяла година, дори и ако можеше да е напълно сигурна, че собствениците нямаше да се върнат, дори да можеше да постави на това място защити, които да изпарят всеки натрапник, и дори и да успееше да заключи Даниел вътре като затворник, за да не може да се залута нанякъде и да си намери белята, пак нямаше да е удовлетворена. Защото *какво, ако?* Преследвачите го бяха открили преди, а тя беше оставила следа, макар и слаба, водеща до това място. Можеше да го отведе на север в наетата си къща, но от отдела се бяха свързали с нея, докато живееше там. Не мислеше, че знаят адреса ѝ, но ако все пак...? Стига Даниел да останеше близо до нея, можеше да направи каквото бе нужно, за да го предпази, неща, за които не би се сетил сам. Можеше да види капаните, които той не би видял.

От друга страна, дали тези мисли не бяха плод на собствените ѝ желаниа? Искаше да бъде с Даниел. Дали умът ѝ предоставяше доказателства за тази необходимост? Дали логиката ѝ бе погрешна — изопачена, за да пасне на личните ѝ желаниа? Как можеше да е сигурна? Когато преди му бе казала, че не е добра идея човекът, за когото носи отговорност, да е близо до нея, докато тя напада, знаеше, че това бе разумна логика. Разбира се, ако се доберяха до него, докато я нямаше, това разстояние нямаше да премахне влиянието, което щяха да имат върху нея.

Въздъхна. Как можеше да вижда ясно? Емоциите ѝ бяха заплели тази ситуация, правейки я сложна като истински гордиев възел.

Все още в унес, Даниел посегна да обвие ръка около нея. Знаеше какво би казал той за дилемата ѝ, а знаеше също и че перспективата му нямаше да ѝ помогне да вижда по-ясно.

Той въздъхна, започвайки да се пробужда. Пръстите му проследиха цялата дължина на гръбнака ѝ, после бавно тръгнаха обратно нагоре. Заиграха се с мокрите кичури коса на тила ѝ.

Той се протегна и изпъшка, а после отново зарови ръце в косата ѝ.

— Ставала си — промърмори.

Очите му се отвориха бавно, примигвайки, докато се опитваха да се фокусират. В здрачната стая бяха тъмносиви.

— Не задълго — отговори тя.

Той се засмя, когато очите му бавно се затвориха отново. Гушна я по-плътено до гърдите си.

— Хубаво. Колко е часът?

— Около четири, мисля.

— Някакъв повод за безпокойство?

— Не. Поне не за момента.

— Това е хубаво.

— Да, наистина.

— Ето това е хубаво — каза той.

Ръката му отново започна да обхожда горната част на гръбнака ѝ, после премина по дясното ѝ рамо, проследи леко очертанията на ключицата ѝ и накрая се изви около здравата страна на лицето ѝ. Наклони го нагоре, докато носовете им се докоснаха.

— Да, и това също — съгласи се Алекс.

— Повече от хубаво — промърмори той и тя щеше да се съгласи, но той я целуваше. Допирът на ръката му върху лицето ѝ беше мек, устните му — меки, но ръката около кръста ѝ я притискаше здраво към гърдите му. Тя обви ръце около шията му и се притисна още по-плътено.

Не беше като в колата, където пулсът на преследването туптеше силно в ушите им, когато все още бяха в шок и паника. Нямахше ужас. Само ритъмът на нейното и неговото сърце, биещи бързо без страх.

Предположи, че беше неизбежно: нещата между тях напоследък взимаха такъв обрат, че ако имаха спокойно място, някъде далече, за момента далече от всякаква опасност, само двамата и без каквото и да ги прекъсва, вече нищо нямаше да може да ги задържи разделени.

Странното тогава беше как изобщо не ѝ се струваше неизбежно. По някакъв начин това бе най-голямата изненада на живота ѝ. Всичко представляваше хаос от противоположности, сблъскващи се по начин, който я оставяше безпомощна да анализира която и да било от тях. Удобно, познато... но също наелектризиращо и ново. Нежно и

едновременно изключително, успокояващо и възбуждащо. Сякаш всяко нервно окончание в тялото ѝ бе връхлетяно от десетки противоречащи си стимула накуп.

Всичко, в което беше наистина сигурна, бе онова, което го превръщаше именно в Даниел, онази същина на нещо чисто, нещо по-добро от всичко, което бе познавала преди. Той принадлежеше към по-съвършен свят от онзи, който обитаваше тя, и макар да бяха част един от друг, ѝ се струваше, сякаш е получила позволение да бъде там с него.

Знаеше, че миналият ѝ опит с връзките беше доста ограничен по стандартите на повечето хора, така че не разполагаше с особено голяма база за сравнение. Винаги бе възприемала секса като единично събитие, което има определен край, като стремеж към физическо удовлетворение, който понякога беше задоволяващ, а друг път — не.

Това преживяване не се вписваше в същата категория на каквото и да е ниво. Беше в по-малка степен събитие и повече — трайно взаимно изследване, задоволяване на любопитство, опиянение от всяка откривана дребна подробност. Удовлетворението не беше *крайната цел*, но не оставаше потребност, която да не е задоволена, без значение дали бе физическа, или нещо не така ясно определимо.

Затърси правилната дума, докато лежах и се целувах тихо, вече търпеливо сега, докато светлината започваше да червенеет покрай ръбовете на завесата. Не беше сигурна как да назове тази емоция, която я изпълваше така изцяло, че сякаш щеше да разтегне кожата ѝ. Приличаше малко на онова възбуждащо радостно чувство, което я бе накарало да се усмихва при мисълта за него, но умножено по хиляди, милиони, а после разгоряло се неудържимо, докато всяка нечистота, всяко по-маловажно усещане бе изтляло, оставяйки след себе си само *това*. Не знаеше как да го назове. Най-близката дума, за която можеше да се сети, бе *радост*.

— Обичам те — прошепна той до устните ѝ. — Обичам те.

Може би това беше думата. Просто никога не беше мислила, че определението ѝ може да бъде толкова... огромно.

— Даниел — промърмори тя.

— Не е нужно да отговаряш нищо. Просто имах нужда да кажа това на глас. Можеше да експлодирам, ако се бях опитал да го удържа в

себе си. Вероятно скоро ще трябва да го кажа отново. Предупредена си. — Той се засмя.

Тя се усмихна.

— Никога не искам да се връщам към положението, в което нямам нищо за губене. Радвам се, че отговарям за теб. Признателна съм. Бих те приела като каквото и да е.

Положи глава на гърдите му и се заслуша в дъха му, който влизаше и излизаше. Вече от толкова време дишането бе неин приоритет. Знаеше, че ако можеше да говори с жената, каквато беше дори само преди месец, онази жена щеше да е ужасена при мисълта да допусне този приоритет да включва още един чифт бели дробове. Онази жена щеше да отбягва нуждата да има нещо повече от собствения си живот. Но какво щеше да пропусне! Алекс не можеше дори да си спомни на какво се беше уповавала тогава. Това беше животът, който си струваше да се бори да задържи.

— Мисля, че бях вероятно на дванайсет, може би на тринайсет, когато един вид се отказах да водя необикновен живот — отбеляза той замислено, като прокараше пръсти напосоки през косата ѝ. — Това е вероятно приблизителната възраст, когато всеки започва да пораста и да зарязва фантазиите. Осъзнаваш как никога няма да откриеш, че всъщност си извънземен, синовен от онези прозаични родители от човешката раса, с удивителни суперсили, които ще спасят света. — Той се изкиска. — Искам да кажа, знаеш това много по-рано, но не можеш напълно да се откажеш от тази мисъл с години. А после светът те поочуква и животът става донякъде безцветен, и се задоволяваш с реалността... Мисля, че се справих прилично с това. Открих много щастие в скучния, безцветен, банален свят. Но искам да знаеш — това време с теб беше изключително. Имаше ужас, да, но заедно с него имаше и радост, каквато не знаех, че съществува. И това е, защото ти си необикновена. Толкова се радвам, че ме намери. Изглежда, че е било писано животът ми да се промени драстично по един или друг начин. Просто съм толкова признателен, че имам шанс да мина през тази промяна с теб.

Гърлото ѝ се беше стегнало и тя бе удивена, когато запримигва ожесточено, за да попречи на влагата в очите си да се разлее. Беше плакала от скръб, от болка, от самота и даже от страх, но сега за първи път в живота си имаше в очите си сълзи на радост. Това ѝ се струваше

странна реакция, нещо, което никога не бе приемала за чиста монета, когато четеше за него. Това беше първият път, в който разбра, че радостта може да е дори по-жестока от болката.

С радост би останала в леглото и не би мръднала изобщо оттам, но в крайна сметка трябваше да хапнат. Даниел не се оплака, но тя бе наясно, че щеше да е доволен, когато отново имаше достъп до истинска храна. Докато седяха на малката маса в нишата и ядяха пастърма, фъстъци и бисквити с парченца шоколад, като се смееха и почесваха кучетата зад ушите — разбира се, бяха капитулирали бързо и бяха въвели Айнщайн и Лола вътре; ако човек ще влиза с взлом, по-добре поне да го направи както трябва — бе странно да си помислят, че не се налагаше да се качват обратно в батмобила и отново да шофират напрегнато през нощта. Предстояха им десетки незаети часове, които можеха да запълнят по всеки начин, по който пожелаят. Тя имаше доста добра представа какво вероятно биха избрали да правят, но важното бе свободата. Струваше й се твърде хубаво, за да е вярно.

Така че, естествено, Кевин трябваше да се обади точно сега.

— Хей, Дани, добре ли я карате? — чу го да казва. Гласът му както винаги бе пронизителен.

— Чувствам се отлично — каза Даниел. Алекс поклати глава към него. Нямахше нужда да се задълбочава.

— Тъ, супер. Предполагам, че сте се добрали до бунгалото на Маккинли.

— Да. Мястото не се е променило.

— Хубаво. Това значи, че още е тяхно. Починахте ли си достатъчно?

— Тъ, да. Благодаря, че попита.

Алекс въздъхна: знаеше, че Кевин никога не би попитал просто от вежливост. Твърде хубаво, за да е вярно наистина. Тя протегна ръка в същия момент, когато чу Кевин да казва:

— Дай да говоря с Олеандър.

Даниел придоби объркан вид, явно неуспял да проследи мисълта му, но й подаде телефона.

— Нека позная — каза Алекс. — Трябва да дойдем при теб възможно най-скоро.

— Да.

Ъгълчетата на устата на Даниел се извиха надолу.

— Какво е направил Дивърс? — попита Алекс.

— Нищо... и това не ми харесва. Защото, разбира се, прави нещо, но сега е по-предпазлив. Не допуска да видя нищо, защото предполага, че наблюдавам. Сигурно се обажда от кабинетите на други хора, за да не чуя. Какво пишеше в имейла?

Тя му го издекламира дума по дума; знаеше, че ще иска подробностите, затова го беше запаметила.

— Не е зле, Оли, не е зле. Може би малко остроумно като за мен, но не е проблем.

— В такъв случай какво мислиш?

— Искам да нанеса удар, преди да е изтекла седмицата, което значи, че трябва да стигнеш тук и да се приготвиш да действаш по същото време.

Тя въздъхна тежко:

— Разбрано.

— Събърбанът още ли е там?

— Ъм, още не съм проверила.

— Защо не? — запита настойчиво той.

— Успях се.

— Трябва да се стегнеш, скъпа. Сънят за разкрасяване може да почака няколко седмици.

— Ще ми се да съм във върхова форма за това.

— Да, да. Кога можете да потеглите?

— Къде точно отиваме?

— Подготвил съм място, където да се скрием. Имаш ли нещо за писане?

Продиктува ѝ адрес. Намираше се в част от окръг Колумбия, която не ѝ беше позната. Помисли си, че районът, в който ги изпращаше, се намира в доста изискана част на града, но това не си пасваше с представата ѝ за скривалище. Сигурно си представяше погрешен квартал. Беше отсъствала от града доста време.

— Окей, нека събера багажа ни. Ще тръгнем веднага щом можем... ако разполагаме с друг вариант за превоз.

— Ще трябва да спрете в покрайнините на Атланта по някое време след девет сутринта. Намерих място за Лола.

— Какво им каза? За дупката от куршум в крака ѝ имам предвид?

— Попаднали сте в автомобилен грабеж. И двете с кучето сте пострадали. Потеглила си към Атланта да отседнеш за известно време при майка си, но тя е алергична. Много си травмизирана и не бива да питат за станалото. Казваш се Анди Уелс и знаят, че ще платиш в брой. В този сценарий аз съм загриженият ти брат, между другото.

— Колко мило.

— Разбира се. Сега иди да провериш гаража и пак ми се обади.

— Слушам, сър — отвърна тя саркастично.

Той ѝ затвори телефона.

— Наистина ли ще откраднем колата на семейство Маккинли? — попита Даниел.

— Ако имаме късмет, да.

Той въздъхна.

— Виж, ще оставим хъмвито в гаража. Сигурно струва поне колкото четири-пет събърбъна. Ако не успеем да им върнем колата, няма да загубят, ясно?

— Предполагам. На Кевин няма да му хареса любимата му играчка да бъде предложена като залог.

— Това е само лесната част.

Ключът от къщата ставаше за вратата на гаража. Даниел я увери, че вътре и точно вдясно от вратата, до ключа за осветлението, ще има кукичка с два комплекта ключове за кола, висящи от нея. Той щракна ключа.

Алекс ахна:

— Умряла съм и съм отишла в рая.

— Ха, имат нова кола — отбеляза Даниел, не толкова развълнуван. — Предполагам, че старият събърбън най-накрая е сдал багажа.

Алекс заобиколи покрай колата, като я погали отстрани с върховете на пръстите си.

— Погледни това, Даниел! Някога изобщо виждал ли си нещо по-красиво?

— Ъм, да? Това е просто един сребрист джип, Алекс. Изглежда точно като всяка трета кола на пътя.

— Знам! Не е ли фантастично? И погледни това! — Тя го затегли покрай колата и посочи малка хромирана табелка до фара.

Той се взря в нея, напълно объркан.

— Хибрид е. Е, и какво?

— Хибрид е! — почти пропя тя, като се хвърли на врата му. —
Имам чувството, че Коледа е подранила!

— Представа си нямах, че толкова си падаш по екологията.

— Пф, глупости. Знаеш ли колко пъти ще трябва да спираме за бензин с това нещо? Два пъти! Може би три най-много по целия път до окръг Колумбия. И погледни — само погледни тези великолепни регистрационни номера! — Тя посочи с двете си ръце: една частица от нея отбеляза, че сигурно изглеждаше като водеща на телевизионна игра.

— Да, регистрационни номера от Вирджиния. Семейство Маккинли живеят в Александрия през по-голямата част от годината, Алекс. Това не е чак такава огромна изненада.

— Тази кола ще е направо невидима в окръг Колумбия! Направо като бомбардировач „Стелт“. Ако някой е успял да проследи дирята, която оставихме до батмобила в Тексас, сега ще стигне до задънена улица. Тази кола е просто прелест, Даниел, и не мисля, че оценяваш напълно какъв невероятен късмет е това.

— Не ми харесва да крада от приятели — промърмори той.

— Значи семейство Маккинли са свестни хора?

— Много свестни. Държаха се прекрасно със семейството ми.

— И вероятно не биха искали да умреш, нали?

Той я погледна мрачно:

— Не, вероятно не.

— Сигурна съм, че ако знаеха цялата история, щяха да искат да вземеш назаем тази кола.

— *Вземаме назаем* намеква, че ще я върнем.

— Което, разбира се, ще направим. Освен в случай че сме мъртви. Мислиш ли, че нещо, освен смъртта би възпряло Кевин да си върне любимото возило?

Даниел рязко стана много по-сериозен. Скръсти ръце на гърдите си и се обърна така, че да е с лице към колата, а не към Алекс.

— Не се шегувай за това.

Алекс бе малко объркана от промяната на настроението му.

— Всъщност не се шегувам — поясни тя. — Опитвах се да те накарам да не изпитваш угризения, че вземаш колата. Ще я върнем, ако можем, обещавам.

— Просто... недей да говориш за умирање. Не и така. Толкова... небрежно.

— О. Извинявай. Просто, нали знаеш, това се посреща или със смях, или с плач, това е единственият избор. Бих предпочела да се смея, докато мога.

Той сведе поглед към нея с крайчето на окото си: за миг позата му беше все още скована. После внезапно омекна и освободи едната си ръка, за да я положи на бузата ѝ.

— Може би няма да направим каквото иска Кевин. Може би просто ще си останем тук.

Тя покри ръката му със своята.

— Бихме го направили, ако можехме. Накрая ще ни намерят.

Той кимна почти сякаш в отговор на някакви свои мисли.

— Добре тогава. Ще започваме ли да товарим багажа?

— Разбира се; нека първо се обадя на Кевин.

Даниел започна да мести торби от хъмвито в тойотата, докато Алекс въодушевено разказваше на Кевин за колата. Кевин не беше кой знае колко по-развълнуван от Даниел, но схвана незабавно.

— Това е страхотно, хлапе. Сега побързайте. Часовникът тиктака.

— Трябва да стигнем в Атланта чак в девет, така че не е нужно да тръгваме преди — колко — два сутринта?

— Добре. Значи ще ви очаквам тук около пет следобед.

— Вече отброявам секундите — откликна тя закачливо. Колата — или следобедът с Даниел — бе породила у нея истински ентузиазъм.

— Радвам се, че ще шофираш цяла нощ — каза Кевин. — Мисля, че повече те харесвам недоспала. — С тези думи отново ѝ затвори телефона.

— Вероятно е добре да разходя Айнщайн — каза замислено Алекс. — Да сменя превръзките на Лола. Да опаковам храната. После не е зле да се насилим да подремнем. Отново преобръщаме режима си на спане.

— Предполагам, че не ми е позволено да разходя кучето — каза Даниел.

— Съжалявам, г-н Най-издирван мъж в Америка. Точно сега тъжното ми малко личице е по-подходящо от твоето, нищо че си с

брада.

— Навън е тъмно — сигурна ли си, че е безопасно да отидеш сама?

— Няма да съм сама. Имам си свръхинтелигентно бойно куче и „ЗИГ Зауер Р220“.

Той почти се усмихна:

— Толкова по-зле за гладните алигатори.

Тя скри намръщаното си изражение. Алигатори. Не беше мислила за *такива* неща. Е, нямаше да се доближава до водата. И се надяваше, че Кевин е обучил Айнщайн да се справя не само с нападатели в човешки образ.

Разходката не беше дълга, само колкото Айнщайн да се поразтъпче. Не можеше да спре да мисли за гигантски влечуги. Пътят беше черен, но не искаше да използва фенерче. Не видя автомобилни фарове или светещи прозорци на къщи, не чу нищо, освен идващи от блатото звуци. Все още бе достатъчно горещо, че потта да се стича по слепоочията ѝ, но се радваше, че бе донесла суитшърта — комарите определено се бяха разшетали.

Когато се върна, тойотата беше пред къщата, а хъмвито не се виждаше, прибрано в гаража. Даниел се беше погрижил за всичко с изключение на превръзките на Лола. Алекс ги смени, опитвайки се да придаде на работата си професионален вид. Надяваше се в подслона за кучета да повярват, че за Лола се е погрижил ветеринар. Погали я печално по ушите. За Лола щеше да е по-добре да е някъде, където за нея можеха да се грижат хора, но тя щеше да липсва на Алекс. Запита се какво щеше да стане с Лола, ако не успееша да се върнат за нея. Тя беше прекрасна. Някой щеше да я поиска. Алекс си спомни как си представяше, че отвежда Лола със себе си у дома в някакво безопасно, невероятно бъдеще. Де да можеше.

Алекс нагласи будилника до леглото за 1:45, но бе очевидно, че Даниел не проявяваше интерес да навакса със съня.

— Около осем сутринта ще съжаляваме за това — обеща му тя, докато устните му оставяха пътечка от целувки по гръдната ѝ кост.

— Никога няма да съжалявам за това — настоя той. Вероятно бе прав. Предвид съкратеното време, с което разполагаха, нямаше смисъл да прехосва дори секунда, която ѝ се полагаше да прекара с него.

Щастие с краен срок точно както си бе мислила преди. Само че сега щастieto бе по-голямо. А крайният срок беше по-неумолим.

Алекс наистина успя да поспи малко, може би трийсет минути до момента, в който иззвъня алармата. Точно колкото да е тотално опусната, когато потеглиха. Даниел беше по-буден, затова пое първата смяна, а тя наклони пасажерската седалка толкова назад, колкото можа. Седалките бяха много по-удобни, сваляха се по-плавно и лесно се регулираха, и беше по-лесно да се отпуснеш и да задремеш. Кучетата изглеждаха доволни отзад, сякаш и на тях им допадаше новото возило.

Вече бе дошла отново на себе си, когато стигнаха до кучешкия пансион северно от Атланта. Минаваше девет и трийсет; малко изоставаха, принудени да се забавят заради ремонтни работи по Междущатска магистрала 65.

Даниел остана при колата, докато тя внесе Лола в предната канцелария. Мястото беше приятно и предразполагащо, уютно, с обширна оградена площ по пътя на влизане. Кучетата, които тичаха успоредно с колата, докато те минаваха, бяха щастливи и здрави на вид. Разбира се, за известно време Лола нямаше да тича никъде.

Мъжът на рецепцията преливаше от съчувствие, когато Алекс влезе. Очевидно я беше свързал с резервацията още преди тя да се представи като госпожица Уелс. Следваше го търпеливо, докато той ѝ показваше просторната кучешка къщичка, която Лола щеше да обитава, и обясняваше графика за посещенията на ветеринаря. Тя му благодари и му плати в аванс за един месец, после прегърна Лола за последно. Както Кевин бе обещал, мъжът изобщо не направи никакъв конкретен коментар за нараняването на Лола и не спомена лицето на Алекс. Двайсет минути по-късно тя и Даниел бяха отново на път. Алекс се радваше, че беше неин ред да кара. Имаше нужда от нещо, върху което да се концентрира, за да не мисли как изостави Лола.

Смяташе, че Даниел ще заспи, но той още беше с ведър поглед и в разговорливо настроение. Или може би виждаше как тя се опитва да се пребори с тъгата, и искаше да помогне. Доколкото го познаваше, вероятно ставаше въпрос за това.

— Ти знаеш почти всичко за мен от онова глупаво досие — оплака се той. — Но има толкова много неща, които аз не знам за теб.

— Всъщност съм ти разказала по-голямата част. Когато не беше чудноват, животът ми бе доста отегчителен.

— Разкажи ми някой смущаващ момент за теб от гимназията.

— Всичко у мен беше смущаващо в гимназията. Бях огромно и недодялано същество.

— Звучи секси.

— О, наистина ли? Майка ми ме подстрига вкъщи и имах най-безобразните ситни плитчици, виждани през деветдесетте.

— Моля те, кажи ми, че има снимка.

— Ще ти се. Когато майка ми почина, изгорих всички уличаващи доказателства.

— Кое беше първото ти гадже?

Алекс се засмя:

— Роджър Марковиц. Заведе ме на училищния бал в последния клас на гимназията. Роклята ми имаше най-невероятните бухнали ръкави. Електриково синя, естествено. Роджър се опита да ми пусне език в лимузината по пътя към балната зала, но беше толкова нервен, че повърна върху мен. Прекарах цялата танцова забава в дамската тоалетна, опитвайки се да се почистя. Скъсах с него същата вечер. Би могло да се опише като епичен романс.

— Колко мелодраматично!

— Знам. Ромео и Жулиета не можеха да ни стъпят и на малкия пръст.

Даниел се засмя.

— С кого беше първата ти сериозна връзка?

— Сериозна? Леле. Хмм, не знам дали някой би се класирал за това определение, освен Бродли. Първата година в медицинския факултет в Колумбия.

— Следвала си в медицинския факултет на Колумбия?

— Бях много умна особнячка.

— Впечатлен съм. Да се върнем към Бродли.

— Искаш ли да чуеш нещо наистина, ама наистина смущаващо?

— Много.

— Причината най-напред да изпитам привличане към него... — Тя направи пауза. — Може би не е редно да признавам това.

— Твърде късно е да се откажеш. Трябва да ми кажеш сега.

Тя си пое дълбоко въздух:

— Е, добре тогава. Приличаше на Егон. Нали се сецаш, от *Ловци на духове*? Изглеждаше точно като него: бухнала коса, кръгли очила, всичко.

Даниел се постара да запази сериозно изражение.

— Неустоймо.

— Представа си нямаш. *Толкова* привлекателен.

— Колко време бяхте заедно?

— През цялото онова първо лято. После през втората година спечелих стипендия. И двамата кандидатствахме и той си мислеше, че стипендията му е в кърпа вързана. Не остана доволен, когато аз, както се изрази той, *му я откъгнах*. Отиде в канцеларията и настоя да види резултатите ни. Нещо, което забелязвах многократно в течение на бурния си и щур романтичен период: на много момчета не им харесва момичетата да са по-умни от тях.

— Това сигурно наистина е ограничило възможностите ти за излизане на срещи.

— Сведе ги до нула.

— Е, бъди спокойна, за мен никога не е било проблем, ако една жена е по-умна от мен. Не бих искал да ограничавам *собствените си* шансове толкова много. Мисля, че подобна детинска нагласа обикновено отщумява, когато мъжете пораснат.

— Ще трябва да се доверя на думата ти за това. Никога не съм излизала с някого, след като приключих с учението. Нямах възможност да проуча зрелия стадий на човешките мъжки екземпляри. Е, досега.

— Никога ли? — попита той шокиран.

— Вербувах ме, докато още следвах. Разказах ти какво беше положението след това.

— Но... сигурно си срещала хора извън работата. Имаше отпуски, нали?

Тя се усмихна:

— Не много често. И ми беше трудно да говоря с хора извън лабораторията. Всичко беше класифицирано. Аз бях класифицирана. Не можех да бъда себе си по никакъв начин или да говоря за каквато и да е част от истинския си живот с някой външен човек. Беше твърде трудно да бъда въображаема личност. Предпочитах изолираността.

Смущавах се, когато се опитвах да играя роля. Иронично, нали? Сега през седмица имам ново име.

Той сложи ръка на коляното ѝ:

— Съжалявам. Звучи ужасно.

— Да. Често наистина беше. Ето защо съм толкова неопитна, когато става дума за междуличностни отношения. Но пък хубавото е, че имах шанс да върша наистина новаторска работа с моноклонални антитела — говоря за материя от научната фантастика, от онези неща, в чието съществуване хората не вярват. А по същество няха ограничения в практическите си проучвания. В лабораторията имах всичко, каквото поискам. Разполагах с невероятен бюджет. Нося отговорност за по-голяма част от националния дълг, отколкото можеш да си представиш.

Той се засмя.

— Е, бившата ти съпруга по-умна ли беше от теб? — попита тя.

Той се поколеба за момент.

— Значи за теб не е смуцаващо да говоря за нея?

— Защо да е смуцаващо? Ти не разигра сцена на ревност заради вечната пламенна страст, която ще чувствам към Роджър Марковиц.

— Добър довод. Е, Лейни беше много будна и умна по свой собствен начин. Не умна по начина, по който се поумнява от книгите, а находчива, прозорлива. Когато се срещнахме, беше толкова... ярка и жива. Не беше като другите жени, с които бях излизал на срещи, сговорчиви момичета, които се задоволяваха със сговорчивия ми характер. Лейни винаги искаше повече — от всеки аспект на живота. Беше малко... opak характер. В началото мислех, че просто има много категорични мнения и не се страхува да изрази несъгласие. Обичах това у нея. Но после, с течение на времето... е, не беше истински властна, просто обичаше драматизма. Беше готова да спори дори ако човек ѝ каже, че слънцето изгрява от изток. Поне винаги беше вълнуващо.

— А, значи си пристрастен към адреналина. Сега всичко това започва да придобива смисъл.

— Кое придобива смисъл?

— Привличането, което изпитваш към мен.

Той се втренчи в нея, примигвайки объркано, както правеше, когато бе изненадан.

— Признай си — подкачи го тя. — Включи се в това само заради тръпката от почти смъртоносните преживявания.

— Хмм, не бях обмислил това.

— Може би е по-добре в крайна сметка да забравим тази работа в окръг Колумбия. Ако елиминирам преследвачите си и животът стане съвсем безопасен и скучен, ти ще си тръгнеш, нали? — Тя въздъхна театрално.

Не можеше да определи дали беше сериозен, или просто се опитваше да ѝ угоди, когато отговори:

— Поначало никога не съм си падал по този план. Може би е по-разумно да бягаме.

— От друга страна, ако се издъня в окръг Колумбия, ще стане много по-опасно. Страшно ще ти хареса.

Той я погледна сурово.

— Прекалих ли? — попита тя.

— На косъм беше.

— Извинявай.

Той въздъхна:

— Боя се обаче, че теорията ти е невярна. Виждаш ли, отрано превъзмогнах обичта си към драматизма. Все още беше вълнуващо, но предполагам, че и потъването в плаващи пясъци също е такова. „Вълнуващо“ не е същото като „приятно“.

— Но не си тръгна.

Даниел се взря в ръката си — сега присвита напрегнато около бедрото ѝ, — докато отговаряше:

— Не. Мислех си... е, това ме прави да звуча като истински мухльо. Мислех си, че мога да я излекувам. Тя имаше много проблеми от миналото и аз допуснах тези проблеми да бъдат нейното оправдание, когато правеше разни неща, за да ме нарани. Никога не я винях; винаги винях миналото ѝ. Клиф — това е мъжът, заради когото ме напусна; фантастично е да те напуснат заради човек с такова име^[1], не мислиш ли? Клиф не беше първата ѝ забегка. Научих за другите по-късно. — Внезапно вдигна поглед към нея. — Всичко това имаше ли го в досието?

— Не.

Той се загледа през предното стъкло:

— Знаех, че е по-добре да се откажа. Знаех, че не се уповавам на нищо истинско. Онази Лейни, която обичах, беше просто образ, създаден в ума ми. Но бях упорит. Глупаво упорит. Понякога се вкопчваш в някоя грешка просто защото ти е трябвало толкова дълго време да я допуснеш.

— Звучи жалко.

Той хвърли поглед към нея и ѝ се усмихна слабо:

— Да, беше. Но най-трудната част беше просто да призная, че нищо от това никога не е било истинско. Знаеш ли, унижително е да бъдеш заблуден. Така че гордостта ми бе наранена по-тежко от всичко останало.

— Съжалявам.

— И аз съжалявам. Моите истории са толкова по-малко забавни от твоите. Разкажи ми за някое друго гадже.

— Първо имам въпрос.

Той се вдърви леко:

— Давай.

— Онази история, която си разказал на проститутката, Кейт, за какво беше?

— Хм? — Веждите му се склочиха объркано.

— Онази, която уж трябвало да ти постави проследяващия чип. Кевин каза, че си ѝ заявил, че разводът ти не е приключен. Но каза също и че този разговор се е провел две години след като сте се разделили. Не си оспорвал развода, приключил е за месеци. В такъв случай защо си казал това?

Даниел се засмя:

— Сериозно, благодаря ти от дълбините на сърцето си, че не повдигна този въпрос пред Кевин.

— Пак заповядай.

— Да, дотогава разводът вече беше отдавна приключил. Но това момиче... такива момичета не влизаха просто ей така в онзи долнопробен бар, където обикновено се мотаех. А ако някое случайно влезеше, нямаше аз да съм онзи, когото тя да заговори.

— Каква беше?

— Ако не ме лъже паметта, беше зашеметяваща. И хищна. И странно... плашеща. Дори за миг не повярвах, че наистина изпитва привличане към мен. Можех да усетя, че е в ход някакъв план, и не

искаха да се хвана. На този етап бях малко чувствителен към идеята отново да бъда заблуден. Но разбира се, не искаха да бъда груб, затова отказах по най-вежливия начин, за който се сетих.

Алекс се подсмихна.

— Прав си. Никога, ама никога не казвай на Кевин, че си се страхувал от зашеметяващата проститутка.

— Можеш ли да си представиш? — Той се засмя с нея. — Твой ред е. Друго гадже.

— Вече изчерпвам бройката... Да видим, в колежа излизах за две седмици с един тип на име Феликс.

— И какво изгаси пламъците на страстта ти?

— Трябва да разбереш, че единственото място, на което срещам момчета, беше в някоя лаборатория.

— Карай нататък.

— Е, Феликс работеше с животни. Най-вече плъхове. Държеше много от тях в апартамента си. Съществувахе... проблем с миризмата.

Даниел отметна глава назад и зави от смях. Звукът му бе заразителен. Тя не можа да се сдържи и се изкиска заедно с него. Смяхът не беше неконтролируем като в онзи пръв следобед в тайната бърлога на Кевин, но приличаше на него. Целият стрес сякаш се изцеди от тялото ѝ и тя се почувства по-спокойна и отпусната, отколкото би си помислила, че е възможно предвид факта накъде се беше запътила.

Накрая Даниел заспа насред изречението, докато описваше романтичното си увлечение от пети клас. От известно време се бореше да удържи затварящите се клепачи и тя отново заподозря, че се опитва да отклони ума ѝ от негативните мисли.

Беше успокояващо да го гледа как спи кротко до нея. Айнщайн хъркаше на задната седалка — приятен контрапункт на звука от равномерно дишане на Даниел. Алекс знаеше, че би трябвало да обмисля всевъзможни планове, начини да се добере до Карстън, без да се разкрие твърде явно, но просто искаше да се наслади на момента. Покоят щеше да е ограничен лукс в близкото ѝ бъдеще. Ако това беше последният момент, в който ѝ се полагаше да е напълно спокойна и доволна, искаше да го изживее пълноценно.

Бе завладяна от рядко състояние на спокойствие, когато събуди Даниел няколко часа по-късно, докато навлизаха в покрайнините на

окръг Колумбия. Последния път, когато бе влязла с кола в този град, бе разярена и ужасена. Днес вероятно имаше дори по-основателна причина да се чувства така, но все още се наслаждаваше на времето, което ѝ беше останало насаме с Даниел, и не смяташе да се откаже от него, преди да ѝ се наложи.

Даниел ѝ прочете указанията, докато тя се приближаваше към набелязаната мишена. Както си беше помислила първоначално, кварталът бе хубав и само ставаше още по-хубав. Не беше ли това напълно в стила на Кевин — да се крие на толкова неподобаващо място? Тя обиколи два пъти сградата със съответните адреси, съмнявайки се дали това може да е мястото.

— По-добре да му се обадя.

Даниел ѝ подаде телефона. Тя натисна клавиша за повторно избиране и телефонът звънна веднъж.

— Закъсняхте — отговори Кевин. — Какво има сега?

— Трафик. Нищо особено. Мисля, че сме пред сградата, но... това място не изглежда правилно.

— Защо?

— Ще се крием в елегантна многоетажна сграда в стил ар деко?

— Да. Една моя приятелка ни пуска да се настаним. Под сградата има паркинг. Слезте на четвъртото ниво, ще ви посрещна. — Той прекъсна връзката.

Тя върна телефона на Даниел.

— Ще ми се само веднъж да му затворя първа.

— Направи го още най-първия път, когато той се обади, помниш ли? Доста зрелищно.

— О, вярно. Това не ме кара да се чувствам по-добре.

Цялото напрежение се върна, когато завиха зад ъгъла и влязоха в многоетажния паркинг и дневната светлина изчезна. Тя подкара в клаустрофобична спирала надолу, докато стигна правилното ниво, и после видя Кевин да стои нетърпеливо до празно място за паркиране с надпис „само за живущи“. Махна ѝ с ръка да вкара колата.

Тя отвори вратата и се напрегна, очаквайки няколко заядливи подмятания за лицето си или критични забележки за издънките на Даниел, но Кевин каза само: „Не обръщай внимание на камерите. Изключих ги тази сутрин“, а после отвори задната врата на джипа да пусне Айнщайн навън.

Последва истинска топла среща след дългата раздяла с Айнщайн, който събори Кевин на земята и пробва да го оближе усърдно. Опитвайки се да се престори, че ни най-малко не ревнува от привързаността на Айнщайн към неговия човек, Алекс не им обръщаше внимание, докато тя и Даниел се натовариха с толкова багаж, колкото можеха да носят.

— Накъде? — попита тя.

Кевин се изправи с въздишка.

— След мен.

Трябваше да му се признае, че наистина грабна останалите торби, когато тръгнаха към асансьора.

— Трябва ли ми шапка? — попита Алекс. — Има ли фоайе? Още не ставам съвсем за гледане отблизо.

— Не бери грижа, Оли, този асансьор отива право до апартамента. Между другото, братле, хубава брада. Добре ти стои. С нея вече не приличаш много на себе си.

— Тъ, благодаря?

— За тази приятелка... — поде Алекс.

Кевин въздъхна отново:

— Не може всичките да са като Арни. Съжалявам, дребосък, играта може да загрубее.

— Нямаш й доверие?

Вратите на асансьора се разтвориха в изискано обзаведен коридор... или беше преддверие? Имаше само една врата.

— Платих й за цялата следваща седмица, така че й имам доверие поне дотогава.

Косъмчетата на тила на Алекс настръхнаха. Благодарение на Даниел вече бе по-привикнала към човешко общуване, но знаеше, че все още има някои доста сериозни проблеми относно срещите с други хора. Докато вървяха по късия коридор, започна да се бори с торбата в дясната си ръка, опитвайки се да си освободи няколко пръста, за да може да измъкне спринцовка от колана си. Точно когато успя да напипа онази, която й трябваше, Даниел докосна китката й. Тя вдигна поглед и той я гледаше с изражение, което, изглежда, й намекваше, че реагира твърде пресилено. Намръщена, пъкна спринцовката обратно на мястото й. И бездруго нямаше да й отнеме дълго време да я измъкне, ако станеше нужда.

Кевин имаше ключ за единичната врата. Пое си дълбоко дъх, когато я бутна да се отвори.

Отначало Алекс не беше сигурна, че в крайна сметка не бяха попаднали във фоайето, защото никога не беше влизала в апартамент с широко мраморно стълбище, водещо нагоре към друг етаж. Мястото бе разточително обзаведено, лъскаво и модерно и обточено с високи от пода до тавана прозорци, които незабавно я накараха да се почувства изложена на показ. През стъклото слънцето тъкмо започваше да се спуска към хоризонта на окръг Колумбия. Не изглеждаше да има други апартаменти, разположени достатъчно близо, че прозорците им да гледат в този, но щеше да е възможно с помощта на телескоп. Или оптически мерник.

— Не — внезапно заяви суров — но по някакъв начин все пак мек като кадифе — глас иззад тях.

Алекс рязко се завъртя. Апартаментът се простираше назад и в другата посока, обгръщайки входната врата и коридора оттатък. От едната страна имаше огромна бяла кухня, от другата — трапезария, която можеше да побере десет души; и двете помещения бяха оброчени от още стени, състоящи се изцяло от прозорци. На мраморния кухненски плот се беше облегло най-изящното човешко същество, което Алекс бе виждала на живо.

Жената отговаряше абсолютно точно на закачливото описание, което Алекс бе измислила, за да илюстрира мислената представа на Кевин за Олеандър. Имаше коса с цвят на пчелен мед, която се открояваше и се спускаше от главата ѝ на пищни вълни като на анимационна героиня на Дисни. Сапфирено сини кротки очи като на кошута, пълни червени устни, извити нагоре в угълчетата, и прав, тесен нос: всичко това — разположено безупречно симетрично в овално лице с изпъкнали скули. Лебедова шия над изящно оформени ключици. Разбира се, налятата фигура с почти еднаква големина на бюста и ханша и миниатюрна прищипната талия и крака, които изглеждаха по-дълги от цялото тяло на Алекс. Жената имаше само късо, черно кимоно и раздражено изражение.

— Временно е — каза Кевин с помирителен тон. — Очевидно, ще ти платя една и съща сума за всеки от тях. Три пъти повече от онова, за което се споразумяхме първоначално.

Нереално съвършената жена повдигна вежда и погледна остро към Айнщайн. Той размахваше ожесточено опашка. Вдигна очи към блондинката с прословутото умолително изражение на малко кученце.

— Четири пъти повече — обеща Кевин. Пусна торбите, които носеше. — Ти харесваш кучета.

— Кейт? — попита внезапно Даниел с тон, пропит от внезапно разпознаване.

Лицето на жената се присви в усмивка с трапчинки като в реклама на паста за зъби.

— Здравсти, Дани — измърка тя. — Без малко да не те позная с цялата тази четина. Е, това *наустина* ме кара да се почувствам по-добре. Остави неприятен белег от натъртване върху егото ми, но поне не си ме забравил.

— Ами, въ, приятно ми е да те видя отново — изрече със запъване Даниел, смутен от поздрава ѝ.

Очите на блондинката се изместиха към Кевин:

— Добре, *той* може да остане.

— Само няколко нощи — каза Кевин. — Трябва ми място и за малката.

— Знаеш, че не обичам да ми се пречкат жени — каза тя с равен тон, като хвърли бърз поглед към Алекс, после обратно към Кевин.

— О, не е проблем, Оли не е истинско момиче — увери я Кевин.

Даниел пусна торбите си и пристъпи леко напред, преди Алекс да подхване гърба на ризата му със свободния си пръст.

— Не сега — промърмори тя.

Кейт — или каквото там ѝ беше истинското име — грациозно се отдръпна от плота и тръгна с плавна походка към тях. Погледна Алекс отвисоко — лесно за изпълнение, тъй като беше с поне петнайсет сантиметра по-висока.

— Е, какво е станало с лицето ти? Гаджето ти ли те издокара така?

Даниел се наежи. Алекс не беше сигурна каква точно бе тази реакция — може би някакъв инстинкт за защитаване на територията? Беше само догадка; Алекс нямаше голям опит с други жени. В далечното минало бе изтърпяла една-две незрели съквартирантки, бе харесвала няколко други вманиачени в науката жени и бе водила вежливи светски разговори с някоя и друга низша служителка в

лабораторията, която не хукваше да бяга, щом я види. Бе работила главно с мъже и не беше запозната с всички правила на общуването с притежателките на двойна X хромозома. Объркана, избра да каже истината, макар че вероятно бе по-добре да изчака да разбере какво бе казал Кевин на жената.

— Ами, не, беше наемник от мафията. — Алекс раздвижи челюст и почувства как превръзката изпъва кожата ѝ. — О, а по-старите ги дължа просто на опита на Кевин да ме убие.

— Ако наистина се бях опитвал да те убия, щеше да си мъртва — промърмори Кевин.

Алекс завъртя очи.

— Какво, още един рунд ли искаш да изкараш? — запита Кевин. — Когато пожелаеш, скъпа.

— Следващия път, когато те приспя — обеща Алекс, — ще е завинаги.

Кевин се засмя — не подигравателно, както очакваше тя, а с истинска наслада.

— Виждаш ли какво имам предвид, Вал?

Жената имаше вид, сякаш се опитва да сдържи усмивката си.

— Добре, успя да предизвикаш интереса ми. Но имам само една допълнителна стая.

— Оли я бива да се справя в полеви условия.

— Както и да е — каза жената. Очевидно това беше съгласие. — Разкарай цялата тази бъркотия от дневната ми.

Провря се плътно покрай Даниел, докато ги подминаваше. Без да погледне назад, се отправи към горния етаж. Кимоното беше много късо и двамата братя я проследиха с полуотворени усти как се изкачва.

— Отхвърлил си *нея*! — промърмори Алекс под нос.

Кевин я чу и пак се засмя:

— Да преместим този багаж, преди да ни е изритала всичките.

* * *

Допълнителната спалня беше по-голяма от целия апартамент на Алекс в окръг Колумбия. А не може да се каже, че бе живяла в мизерна дупка; жилището ѝ беше от тези, които агентите по недвижими имоти

описваха като „апартамент лукс категория“. Това място обаче беше няколко степени отвъд обикновения лукс. Кевин ѝ се беше сторил честен, когато каза, че жената е проститутка, но Алекс не бе имала представа, че тази професия може да бъде толкова доходна.

Кевин струпа торбите до едната стена.

— Оли, още имаш онзи спален чувал, нали? Встрани от банята има огромен дрешник. Разгледай го и виж дали ще ти свърши работа. *Би могла* да се настаниш на един от онези дивани там, но може би ще е най-добре да стоиш далече от Вал, колкото може повече.

— Разбира се, че Алекс ще спи в леглото — каза Даниел.

Кевин скептично склучи вежди:

— Сериозно? Ще се направиш на благороден рицар заради *Оли*?

— Сякаш абсолютно никога не си срещал майка ни.

— Спокойно — обади се Алекс, когато Кевин се наежи. — Ще го измислим.

— Хубаво — каза Кевин.

— Трябваше ли да си меря приказките по-внимателно там? — обърна се Алекс към Кевин. — Каза, че не е особено надеждна.

Кевин поклати глава:

— Не, справяш се. Вал може да изрита всички ни на улицата, когато ѝ писне от нас, но няма да ни издаде. Откупих времето и дискретността ѝ. Каквото се случва с Вал, си остава с Вал. Трябва да си пази репутацията.

— Добре — съгласи се Алекс, макар да не беше сигурна, че напълно разбира политиката на Вал.

Кевин се отправи към вратата, после спря с ръка върху дръжката на бравата.

— В хладилника има много храна, ако сте гладни, или може да поръчаме да донесат нещо.

— Благодаря — каза Алекс. — Първо ще си подредя нещата.

— Да — каза Даниел. — Нека да се настаним.

Кевин се поколеба още една секунда, после влезе обратно в стаята.

— Тъ, Дани, само исках да кажа... хубаво е да те видя. Радвам се, че си в безопасност.

Както и преди, когато тръгваше от ранчото, Кевин имаше вид, сякаш нямаше да възрази на една прегръдка. Даниел се изправи

неловко: жестовете и движенията на тялото му бяха изпълнени с двусмислие.

— Да, ами, благодарение на Алекс — каза Даниел. — И се радвам, че не си мъртъв, както мислеше тя.

Кевин нададе рязък смях, подобен на лай:

— Да, и аз също. Благодаря отново, кралице на отровите. Длъжник съм ти.

Той излезе, надавайки нов смях, и остави вратата открената зад гърба си.

Даниел отправи на Алекс продължителен поглед, после отиде до вратата и тихо я затвори докрай. Обърна се отново към нея и явно всеки момент щеше да започне спор. Тя поклати глава и му направи знак да я последва по-навътре в стаите за гости.

За секунда банята я накара да забрави защо беше дошла насам. В пода беше вградена вана с размерите на плувен басейн, заобиколена от стена от мрамор и бледосиня мозайка, която блещукаше като бледа морска вода. Слушалка за душ с размерите на автомобилна гума висеше от тавана над ваната.

— Какво е това място? — ахна Алекс.

Даниел затвори вратата зад тях.

— Кейт — или по-скоро Вал — очевидно е доста успяла жена.

— Мислиш ли, че наистина е проститутка, или Кевин просто се опитваше да направи историята по-хубава?

— Не дойдох тук да говорим за Вал.

Тя се обърна с лице към него, устните ѝ се извиха в нацупена гримаса.

— Алекс, не ми харесва да го лъжа.

— Кой е излъгал?

— Да се преструвам тогава. Да се правя, че с теб не означаваме нищо един за друг.

Тя издаде тежка, пухтяща въздишка.

— Просто не съм готова да се справя с неизбежното избухване. Достатъчно съм стресирана.

— В крайна сметка ще се наложи да му кажем. Защо просто да не приключим с това?

Видя как изражението ѝ се променя, докато преценяваше вариантите.

— Все още не вярваш, че за нас има такова нещо като в *крайна сметка*, нали? — обвини я той.

— Ами... *има* доста голяма вероятност той или аз да сме мъртви, преди да е изтекла следващата седмица, така че защо да разбунваме духовете?

Даниел рязко я притегли в груба прегръдка, която някак бе по-скоро укорителна, отколкото утешителна.

— Не казвай това. Непоносимо ми е да те слушам да говориш така.

— Съжалявам — прошепна тя, заровила лице в ризата му.

— Можем да избягаме. Тази нощ. Ще се скрием. Знаеш как.

— Може ли поне да изчакаме, докато се наспим и се нахраним?
— попита тя жално.

Той се разсмя неохотно, когато чу тона ѝ.

— Предполагам, че бих могъл да допусна поне това.

Тя се отпусна в обятията му за момент и отново си пожела бягството да е правилният вариант. Звучеше безкрайно по-лесно, почти успокояващо.

— Нека просто да излезем там хванати за ръце — предложи Даниел, — а после да се понатискаме малко на софата.

— Първо ще ядем и ще поспим. Нямам намерение да се справям с последиците от грандиозно разкритие, докато не се уверя, че съм обмислила всички възможни форми, които ответният удар може да приеме, и дали трябва да съм въоръжена — или по-скоро колко въоръжена трябва да бъда. Точно в момента дори не мога да мисля ясно.

— Добре — каза той. — Ще ти отстъпя тази вечер, защото знам колко си изтощена. Но на сутринта ще преразгледаме това решение и възнамерявам да бъда съвсем неотстъпчив.

— Дали и Кевин ще бъде тук? — зачуди се тя. — Жената каза, че има само една допълнителна стая. Това няма да улесни обсъждането на каквото и да било.

— Съмнявам се. — Долови в гласа му завъртането на очи и се отдръпна да го погледне в лицето. Той не я освободи, но остави ръцете си да се отпуснат по-небрежно около талията ѝ.

— О, мислиш ли, че е искала да каже, че това е единствената празна допълнителна стая?

— Не, мисля, че той ще остане при нея.

Тя сбърчи нос:

— Сериозно? Не изглеждаше да го харесва особено.

— Така е с всички жени в живота му.

Тя още не беше убедена.

— Но... тя би могла да получи нещо много по-добро.

Даниел се засмя:

— Няма да оспоря това.

[1] На английски Cliff — зъбер, клисура, скалист бряг. — Б.пр. ↑

Огромният двоен хладилник на Вал беше много по-добре зареден от онзи на Арни. Всъщност беше много по-добре зареден от този на един среднестатистически ресторант. Изглеждаше, сякаш тя възнамерява да изхранва още дузина гости, освен онези, които вече обитаваха дома ѝ — макар очевидно да бе уведомена за съществуването на Алекс и Даниел едва броени мигове преди пристигането им.

Това несъответствие тревожеше Алекс донякъде, но не достатъчно, за да я спре да посегне към купата с грозде. Имаше чувството, че не беше яла нищо от седмици, макар всъщност да не беше минало чак толкова време. Струваше ѝ се, че е била в ранчото преди цели месеци. Почти не можеше да повярва колко кратко всъщност бе времето.

Алекс седна на едно от чисто белите, ултрамодерни високи столчета. Не беше върхът на удобството.

Даниел си тананикаше с наслада, докато оглеждаше обзавеждането и уредите.

— Е, на това вече му се казва истинска кухня — промърмори. Започна да проучва по-ниските чекмеджета, оглеждайки преценяващо тенджерите и тиганите.

— Направо се разполагаме като у дома си, а?

Даниел стреснато се изправи. Алекс застина с едно гроздово зърно на половината път до устата си.

Вал влезе в стаята със смях, все още облечена в късото кимоно.

— Спокойно. Всичко това е тук заради вас. Аз всъщност не използвам тази стая.

— Тъм, благодаря — каза Даниел.

Тя сви рамене:

— Кевин плати за това. Значи, обичаш да готвиш?

— Бива ме да забъркам това-онова.

— Прави се на скромен — каза ѝ Алекс. — Първокласен готвач е.

Вал се усмихна топло на Даниел, докато протягаше целия си торс през плота към него, така че брадичката ѝ почти докосна мрамора.

— Е, това е хубаво. Никога преди не съм държала готвач вкъщи. Звучи... забавно.

Алекс се запита как Вал успяваше да вложи толкова много различни намеци в една обикновена дума.

— Тъ, предполагам — каза Даниел, като се изчерви леко. — Къде е Кевин?

— Разхожда кучето.

Вал обърна лице към Алекс и Алекс се напрегна в очакване на още агресия.

— Питам Кевин за теб. Каза, че си изтезавала него. — Вал посочи рязко с глава към Даниел.

— А, ами, технически погледнато, е вярно. Въпреки че ставаше въпрос за сгрешена самоличност.

Очите на Вал светнаха заинтригувано:

— Какво направи? Гори ли го?

— Какво? Не, не... Използвах химически препарати, вкарвани в организма чрез инжектиране. Намирам ги за по-ефективни и не оставят белези.

— Хмм. — Вал извъртя тялото си странично по мрамора, за да се обърне отново към Даниел, после облегна глава върху ръката си като върху възглавница. При тази маневра кимоното се размести донякъде и Алекс си представи, че гледката сигурно бе твърде интересна. Даниел стоеше смутено, подпирайки се с една ръка на вратата на хладилника.

— Много болезнено ли беше? — попита настойчиво Вал.

— Повече от всичко, което някога съм си представял — призна Даниел.

Вал изглеждаше опиянена:

— Ти пищя ли? Умолява ли? Гърчи ли се?

Даниел не можа да сдържи усмивката си при въодушевлението ѝ.

— Всичко гореспоменато, мисля. О, и освен това плаках като бебе. — Все още усмихнат, той сякаш внезапно се почувства спокоен; обърна се отново към хладилника и започна да тършува.

Вал въздъхна:

— Наистина ми се иска да можех да видя това.

— Падаш си по изтезания? — попита Алекс, криейки безпокойството си. Типично за Кевин: да ги настани при истинска садистка.

— Не изтезанията сами по себе си, но е толкова опияняващо, нали? Такава власт?

— Предполагам, че никога не съм гледала на това точно по този начин...

Вал наклони глава и погледна Алекс с неприкрит интерес:

— Не се ли свежда всичко до властта?

Алекс обмисли това за момент:

— Не и в моя опит. Навремето, когато това ми беше работата, честно казано — сега дори на мен ми звучи наивно — наистина просто се опитвах да спасявам хора. Винаги толкова много неща висяха на косъм. Беше ужасно напрегнато.

Вал обмисли това, присвивайки устни:

— Наистина звучи наивно.

Алекс сви рамене.

— Това никога ли не ти действаше донякъде възбуждащо? Да имаш контрол над нещата? — Широко разтворените лазурносини очи на Вал се забиваха в нея като свредели.

Алекс се зачуди дали хората изпитваха същото в кабинета на психиатър — този подтик да говорят. Или може би беше като да е прикована към собствената си маса за изтезания.

— Искам да кажа... може би. На пръв поглед не съм много опасен човек. Предполагам, че е имало времена, когато съм ценяла... респекта.

Вал кимна:

— Разбира се, че си го ценяла. Каж ми, някога измъчвала ли си жена?

— Два пъти... е, всъщност един път и половина.

— Обясни.

Даниел бе наклонил глава назад, докато нагласяваше пламъка под грила на печката; слушаше внимателно. На Алекс никак не ѝ беше приятно да говори за това пред него.

— Всъщност не се наложи да причинявам нищо на първото момиче. Вече бълваше признания още преди да я завържат за масата.

Така или иначе мястото ѝ не беше в моята лаборатория — всеки нормален разпит щеше да доведе до същите резултати. Горкото хлапе.

— Какви признания правеше тя?

— Една терористична клетка се опитваше да принуди няколко атентатори самоубийци да дойдат в Ню Йорк. Щяха да похитят нечие семейство в Иран — в случая родителите ѝ — и да убият заложниците, ако тя не направи каквото ѝ наредят. От НАСА бяха овладели положението, преди някоя от бомбите да бъде детонирана, но изгубиха няколко заложници. — Тя въздъхна. — С терористите винаги е ужасно.

— А втората?

— Това беше изцяло различна ситуация. Пласьорка на оръжие.

— Трудна ли беше за пречупване?

— Един от най-трудните случаи в кариерата ми.

Вал се усмихна, сякаш отговорът ѝ достави огромна наслада.

— Винаги съм мислила, че жените са много по-издръжливи на болка от така наречения по-силен пол. Всички мъже всъщност са твърде едри деца. — После тя въздъхна. — Принуждавала съм мъже да умоляват и съм ги карала да се гърчат, а тук-там може да е имало и сълзи, но никой досега не *е плакал като бебе*. — Пълната ѝ долна устна се издаде напред в нацупена гримаса.

— Напълно сигурна съм, че биха го сторили, ако ги помолиш — каза насърчително Алекс.

Вал се усмихна с бляскавата си усмивка.

— Вероятно си права.

Сега Даниел кълцаше нещо на ситно. Алекс реши, че е добре да се позабави с хапването на гроздето. Вечерята със сигурност щеше да си струва чакането. Вал отново се претърколи на хълбок, за да гледа Даниел, и Алекс изпита внезапен порив да ѝ отвлече вниманието.

— Прекрасно жилище.

— Да, хубаво е, нали? Един приятел ми го подари.

— О, той отсяда ли често тук? — Колко души щяха да узнаят за тях? Вече бе проявила глупава и странна откровеност пред тази непозната жена. Със сигурност по-късно щеше да си изпати заради това.

— Не, не, със Занг скъсахме преди цяла вечност. Беше прекалено задръстен.

— И ти позволи да задържиш жилището?

Вал се втрени стъписано в Алекс:

— Да ми *позволи*? Що за подарък е това, ако нотариалният акт не е на мое име?

— Добър довод — съгласи се Алекс бързо.

— Какво беше това, дете казваше по-рано — че ще приспиш Кевин?

— О, може ли аз да разкажа историята, моля? — намеси се Даниел. — Тази ми е любимата.

Даниел нарочно разтегли историята, успявайки да изцеди от нея всички интересни моменти, за да накара Вал да се смее и да гука възпитано. Правеше Алекс да звучи по-способна да контролира положението, отколкото всъщност беше, и украси с измислици онези части, които бе прекарал в безсъзнание. Алекс трябваше да признае, че в неговата версия историята бе по-добра. Изражението на Вал, докато преценяваше Алекс сега, беше коренно различно от онова при първата им среща.

После храната беше готова и Алекс вече не се интересувахе от почти нищо друго. От доста време не беше хапвала червено месо и скритата ѝ месоядна природа взе връх. Когато се съвзе от еуфорията, видя, че Вал я наблюдаваше отново, смаяна.

Алекс погледна надолу — Даниел беше дал чиния и на Вал, но тя беше хапнала само няколко тънки ивички месо отстрани на пържолата си.

— Винаги ли ядеш толкова много? — попита Вал.

— Когато има храна, предполагам. Когато Даниел готви, определено.

Очите на Вал се присвиха:

— Бас държа, че никога не наддаваш дори грам, нали?

— Не знам. Вероятно все пак ми се случва понякога, нали?

— Имаш ли изобщо кантар? — настоя Вал.

— Имам един, който отмерва милиграми — отговори Алекс объркана.

Вал раздражено изпусна облаче дъх, което разроши вълнистата ѝ коса и я развя над челото.

— Хората с естествено висок метаболизъм ме вбесяват.

— Сериозно? — попита Алекс, оглеждайки я от глава до пети. — Смяташ да се оплакваш на мен заради свързаното ни генетично

наследство?

Вал се взря в нея за няколко секунди, после се усмихна и тръсна глава:

— Е, предполагам, че едно момиче не може да има всичко.

— И ти си просто изключението, което доказва правилото?

— Мисля, че те харесвам, Оли.

— Благодаря, Вал. Името ми обаче е Алекс всъщност.

— Както и да е. Знаеш ли, имаш голям неразработен потенциал.

С прилична прическа, малко грим и едно средно уголемяване на циците можеш да се справиш добре.

— Тъ, справям се чудесно и така, благодаря. Имам по-ниски очаквания от живота. Това улеснява нещата.

— Сериозно, сама се подстригваш, нали?

— Нямам друг вариант.

— Повярвай ми, винаги има друг вариант за това. — Тя се пресегна през плота и се опита да докосне косата, която падаше в очите на Алекс, но Алекс трепна и се отдръпна. Вярно беше, че бе време за ново подстригване.

Вал се обърна към Даниел, който се опитваше да не се натрапва, облегнат на плота точно зад нея, докато довършваше храната си, почти сякаш се криеше от нея. Е, Алекс разбираше това. И напълно разбираше защо Даниел бе сметнал Вал за плашеца при първата им среща.

— Подкрепи ме, Даниел. Не мислиш ли, че Оли би могла да бъде хубава, ако се опита?

Даниел примигна по същия начин, както правеше винаги, когато го хванеха неподготвен.

— Но Алекс си е красива и сега.

— Какъв джентълмен. Все едно си Бизаро Кевин^[1].

— Ще приема това като комплимент.

— Наистина е комплимент. Може би най-хубавият, който съм правила — съгласи се Вал.

— Откога го познаваш? — зачуди се Даниел.

— От твърде отдавна. Не знам защо продължавам да отварям вратата, когато идва да ми се моли. Предполагам, че е заради онова чувство за власт. — Тя сви рамене и копринената ѝ роба се плъзна от

едното рамо надолу по ръката ѝ. Не я оправи. — Харесва ми да гледам как някой толкова силен е принуден да прави каквото кажа.

Във входната врата издрънча ключ. Алекс се плъзна от столчето и стъпи на крака: мускулите ѝ автоматично се напрягнаха. Вал проследи как Даниел погледна Алекс и също се напрягна, готов да последва примера ѝ.

* * *

— Вие двамата сте странни птици — промърмори тя.

Айнщайн се втурна запъхтян в кухнята и Алекс се отпусна.

Вал измери с поглед кучето, чийто език висеше от устата, а очите му бяха изпълнени с нетърпеливо очакване.

— Искате ли нещо?

— Вероятно е жаден — каза ѝ Алекс.

— О. — Вал хвърли поглед из кухнята, после грабна декоративна кристална купа от средата на плота и я напълни на мивката. Айнщайн близна признателно ръката ѝ, а после започна да лочи водата.

— Ухае хубаво — отбеляза Кевин, когато се зададе иззад ъгъла.

— Можеш да довършиш моето — каза Вал, без да го поглежда.
— Приключих. — Предпазливо, само за опит, погали едно от ушите на Айнщайн.

Кевин се облегна удобно на плота с вид, сякаш се чувстваше съвсем като у дома си, когато се зае с храната на Вал.

— Всички спогаждате ли се?

— Беше прав — отговори Вал.

Кевин се ухили тържествуващо:

— Казах ти, че няма да скучаеш с нея.

Вал се изправи и се усмихна в отговор:

— Всеки, който те е приковал към пода, няма как да не се разбира с мен.

Доволната усмивка на Кевин изчезна:

— Свършихме наравно.

Вал отметна брадичка назад и се засмя: дългата ѝ шия изглеждаше още по-лебедова от преди.

Даниел пушна крана на чешмата и започна да търси препарат за миене на съдове. Алекс се присъедини автоматично към него, намирайки утеха дори само в началните акорди на обичайната им рутина. Отново се намираше на непознато място, съвсем извън онова, с което бе свикнала, несигурна и незащитена, но щом Даниел беше там, можеше да се справи. Той беше като противогаз — нещо, което й даваше сигурност. Усмихна се тайно, мислейки си как той изобщо нямаше да хареса това сравнение. Е, не тя беше романтичката.

— О, не си прави труд да се занимаваш с това, сладурче — обърна се Вал към Даниел. — Икономът идва всяка сутрин.

Алекс стрелна Кевин с многозначителен поглед, който Вал забеляза.

— Ще оставя бележка на плота и той няма да влиза в спалните — увери я Вал. — Знам, че всичко това е много тайно. Не се тревожете, няма да ви разкрият по моя вина.

— Нямам нищо против — каза Даниел. — Миенето на съдове ми действа отпускащо.

— Какъв е този твой брат? — обърна се Вал към Кевин. — Може ли да го задържа?

Алекс се усмихна, когато видя очите на Даниел да се разширяват от паника, но той продължи да държи лицето си сведено над мивката, за да не го види Вал. Подаде на Алекс чисти щипци и тя ги подсуши с кърпа за съдове, която на допир беше като коприна и вероятно беше само за украса. Имаше усещането, че Вал не държи на такива неща.

— Не е твой тип — отговори Кевин.

— Аз обаче имам много типове, нали?

— Съвсем честно, но не мисля, че ще задържи интереса ти задълго.

Тя въздъхна:

— Толкова рядко успяват.

— Та, значи, въ, да се върнем към този иконом — кога ще пристигне, ще си тръгне и така нататък? — попита Алекс.

Вал се засмя:

— Приемаш нещата много сериозно.

— Много често разни хора се опитват да ме убият.

— Това сигурно става дразнещо — подхвърли Вал небрежно. — Когато съм тук, Раул идва рано и си тръгва бързо. Няма дори да ви

събуди. Добър е.

— Тогава просто ще заключа вратата.

— Ако искаш.

— Утре няма да спим до късно, Оли — вметна Кевин. — Има много неща за уреждане, преди да действаме, и не искам да губя повече време.

— Дай й една свободна сутрин — настоя Даниел. — От една седмица шофира по цяла нощ, спи на задните седалки в колите. Има нужда от почивка.

Кевин направи гримаса на отвращение:

— Тя не е дете, Дани. Големите деца имат работа за вършене.

— Не е проблем — каза Алекс бързо. Хвърли поглед към часовника на фурната; беше едва седем. — Сега и бездруго си лягам, затова съм сигурна, че ще съм станала дълго преди Раул да пристигне.

— Ще ти покажа с какво разполагам, после можеш да ми кажеш какво друго ти трябва. Имам видеозапис на субекта ти, който, сигурен съм, ще искаш да прегледаш, а после...

— Утре, Кевин — прекъсна го Алекс. — Сега лягаме да спим.

Кевин вдиша шумно през носа и завъртя очи към тавана.

Алекс едва не посегна към ръката на Даниел, докато излизаше от кухнята. Наложил се да свие пръстите си в юмрук и да се надява, че Кевин не е забелязал. Струваше й се неестествено и знаеше, че и Даниел изпитва същото усещане. Той вървеше плътно зад нея, почти сякаш мислеше да направи нещо, за да предизвика разговора — или евентуалния спор, който тя се опитваше да избегне. *Не сега*, опита се да му внуши телепатично, без да се обръща. Тръгна по-бързо, но усилието беше напразно. Краката на Даниел бяха твърде дълги и тя не можеше да вземе каквато и да е преднина.

Почувства се много по-добре, когато го чу да затваря вратата след себе си и да щраква резето.

— Благодаря — каза тя и се обърна да обвие ръце около кръста му.

— Само защото сме изтощени — напомни й той. — Утре ще бъда много по-настойчив.

Тя наистина беше капнала от умора, затова изпълни само най-важната част от обичайните неща. Не искаше да си прави труда да сменя превръзките на лицето си, затова реши да остави кожата си да

диша тази нощ. Раната още беше яркочервена и изпръхнала, а шевовеите в ухото ѝ — макар да бе използвала конец с телесен цвят — трудно щяха да останат незабелязани. Изглеждаше обаче, че двете половини от долната част на ухото ѝ щяха да се съединят отново. Щеше да има противен белег, но не искаше да мисли за това сега.

Понечи да разпъне демонстративно походното легло в дрешника, но реши да изчака до сутринта. Кевин едва ли щеше да прави оглед на стаите. Помисли си и да опъне около вратата защитна линия с флакон с газ. Не смяташе, че има достатъчно енергия за това, а и във всеки случай един евентуален натрапник щеше да провери първо голямата спалня, ако успееше да се промъкне покрай Айнщайн. Задоволи се да остави зигито и колана си на нощната масичка.

Даниел беше в леглото преди нея, но още беше буден.

— Дали да си оставя пушката, как мислиш? — попита той.

— Стаята е голяма, но може би малко тясна за пушката. Може да отида да взема ловната.

Отправи ѝ раздражен поглед:

— Шегувах се.

— О. Ясно.

Той разтвори обятия за нея. Тя изключи лампата и се покатери на вече обичайното си място. Леглото беше абсурдно — нещо като мек, удобен облак, някак успяващ да издържи тежестта ѝ, вероятно направен от златни нишки или грива на еднорог.

* * *

Събуди се, докато навън бе още тъмно; слабата светлина, сияеща иззад краищата на сенките, беше в неестествения жълто-зелен цвят на градското осветление. Не виждаше часовник, но би предположила, че е някъде около четири. Солидна нощна почивка и още часове отгоре. Радваше се; днешният ден щеше да е дълъг. Вече от години всичко, което правеше, беше да бяга и да оцелява. Сега трябваше да превключи на по-деен режим и се ужасяваше от това. В Тексас бе имало една нетипична авантюра, но тя я приписваше на адреналина на момента и непознатата отговорност да има някого, на когото да държи. Не беше нещо, което някога би *планирала* да прави.

Затова, когато Даниел, събуден от движенията ѝ, започна да я целува по шията, тя нямаше нищо против умишлено да отложи ставането за малко.

Запита се какво ли би било да е нормален човек. Възможността да очакваш сутрините така — да се събуждаш с някого, когото си избрала — щеше да се повтаря отново и отново. Да изкараш деня, сигурна, че в края му ще се отпуснеш в същото легло, със същия човек до теб. Съмняваше се дали много хора оценяваха тази сигурност, когато я имаха. За тях тя сигурно до твърде голяма степен беше част от всекидневния живот, приемана като даденост, а не нещо, за което би им хрумнало да бъдат признателни.

Е, не можеше да е сигурна, че ще има друга сутрин като тази, но можеше да бъде благодарна за нея сега.

Подръпна тениската на Даниел, а той измъкна ръце от косата ѝ за достатъчно дълго, за да я свали. Алекс изхлузи собствената си тениска, за да не пречи, жадуваща за усещането от допира на кожата му до нейната. Целувките му, които бяха започнали толкова нежно, сега започнаха да стават по-невъздържани, макар че почти можеше да го чуе как си напомня да бъде внимателен с нея. Тя не искаше нищо подобно. Целуна го така, че да му напомни да не обмисля никакви подобни намерения.

Нямаше звук, нямаше предупреждение. Не чу ключа да се завърта или вратата да се отваря. А после внезапно металическото щракване от вдигане на предпазителя на пистолет само на сантиметри от главата ѝ. Застина и почувства как Даниел направи същото. Не беше сигурна дали бе разпознал тихото щракване както тя, или просто реагираше на нейното поведение.

От звука разбра, че натрапникът беше по-близо до пистолета на нощната масичка, отколкото тя. Изруга се, че е пренебрегнала елементарната безопасност, и се опита да се сети за някой възможен ход, който евентуално ѝ беше останал. Може би ако се опиташе да се извърти и да изрита пистолета, тона щеше да даде време на Даниел да се промъкне покрай онзи.

А после натрапникът проговори.

— Отдръпни се от цивилния гражданин, отровна малка змия такава.

Тя изпусна шумно огромния дъх, който бе затаила:

— Хаха! Добре. Смях! Да оставим сега пистолета, психопат такъв.

— Не и докато не оставиш на мира брат ми.

— Това е толкова недопустимо, до такава степен прехвърля границата, че дори не знам как да го нарека — каза Даниел рязко. — Да не би да си отворил ключалката с шперц?

— Дани, слушай ме, тя те е дрогирала отново. Ето това става тук.

— Сякаш бих си прахосвала ограничения запас за възстановителен сън — промърмори тя. Претърколи се, издърпвайки чаршафа нагоре, за да се покрие, и посегна към лампата. Почувства как студеното дуло на пистолета се притиска към челото ѝ.

— Държиш се нелепо — каза му, като включваше лампата.

Кевин отстъпи назад, примигвайки в светлината. Дългият му пистолет със заглушител още бе насочен в лицето ѝ.

Леглото се разлюля, когато Даниел ловко се метна със скок над тялото ѝ и се изпречи между нея и Кевин.

— Какво правиш? Не насочвай това към нея!

— Дани, не знам с какво те е натъпкала, но ще го изкараме от организма ти, обещавам. Ела с мен.

— Ако знаеш какво е добро за теб, ще се обърнеш и ще си тръгнеш на минутата.

— В момента те спасявам.

— Благодаря, но няма нужда. Бях напълно доволен от това, което правех, преди да се натресеш тук така грубо, и бих искал да се върна към въпросното занимание. Затвори вратата след себе си.

— Какво е станало? — попита Алекс, като нахлузваше припряно тениската си. Нямахме време за тази препирня. Кевин беше само по долнище на пижама, така че каквото и да бе подбудило ситуацията, той не бе имал време да се подготви. Не беше типично за Кевин да позволи нещо — дори нещо толкова дразнещо за него — да отвлече вниманието му от наличието на някакъв проблем. Наведе се покрай Даниел да вземе колана си, а после го уви около кръста си, докато говореше. — Трябва ли да се размърдаме? — После посегна за зигито и го напъха отзад в колана си.

Кевин бавно наведе пистолета и започна да изглежда вече по-малко уверен, когато се сблъска с практичността ѝ.

— Не й повярвах, затова дойдох да проверя — призна той, внезапно смутен. — Не планирах Дани изобщо да узнава, че съм тук.

— На нея? — попита Даниел.

— Вал... тя каза, че вие двамата сте заедно. Беше толкова убедена. Казах, че няма начин, *по дяволите*. — Към края в гласа му отново прозвуча възмущение.

Даниел издиша шумно, подразнен:

— Е, надявам се да си сключил някакъв облог. С много унизителни последици в случай на загуба.

— Това е достатъчно наказание — промърмори Кевин.

— Съвсем сериозно — каза Даниел, — омитай се, Кевин.

— Не мога да повярвам, Дани. Какво си мислиш? След онова, което тя ти причини?

Даниел все още беше между Алекс и Кевин, затова тя не можеше да види лицето му, но внезапно долови усмивка в гласа му.

— Предполага се, че си толкова корав, толкова опасен. И въпреки това казваш, че си допуснал малко болка да се изпречи между теб и жената, която си искал? Сериозно?

Кевин се олюля една крачка назад и му трябваха няколко секунди да отговори.

— Но защо? Защо искаш *нея*? — Гневът се бе изпарил; когато погледна към Алекс, в изражението му имаше само недоумение.

— Ще ти обясня, като пораснеш. Сега, за последен път, разкарай се или... — и той посегна с едната си дълга ръка покрай тялото на Алекс и измъкна пистолета от задната част на колана й — ще те застрелям.

Насочи пистолета в торса на Кевин.

— Ъм, предпазителят е вдигнат — промърмори Алекс.

— На това разчитам — отвърна Даниел.

Кевин се втренчи в тях — Даниел, който държеше стабилно пистолета, Алекс — наблюдаваща зад ръката му — а после раменете му решително се изопнаха.

Посочи към Алекс със свободната си ръка.

— Ти. Просто... спри... — Махна с ръка в широк, обобщаващ жест, който обхващаше тях двамата и леглото. — Всичко това. Тръгваме след петнайсет минути. Бъдете готови.

Ръката му се измести към Дани:

— Аз... — Издиша шумно и дълбоко, поклати глава, а после се обърна и излезе през вратата. Не си направи труда да я затвори. — По дяволите, Вал! — изкрещя, докато се отправяше през тъмния коридор, сякаш по някакъв начин тя беше виновна за всичко това. Айнщайн изляя от горния етаж.

Алекс въздъхна и се протегна.

— Е, мина точно както предполагах. Без нито един изстрел — допускам, че това беше най-добрият сценарий.

— Къде отиваш? — попита Даниел.

— Да взема душ. Нали го чу. Петнайсет минути.

— Среднощ е!

— Толкова по-добре, за да скрия лицето си. Не си уморен, нали? Мисля, че спяхме поне девет часа.

Даниел се навъси:

— Не, ни най-малко не съм уморен.

— Е, тогава... — Тя се отправи към вратата на банята.

— Чакай.

Даниел скочи, разрошвайки косата си, докато вървеше към вратата на спалнята. Затвори я, а после я заключи отново.

— Какъв е смисълът на това всъщност? — попита Алекс.

Даниел сви рамене:

— Туше.

Отиде до нея и обви длани около ръцете ѝ над лактите, прегръщайки я здраво.

— Не бях готов да се измъкна от леглото.

— Кевин няма да почука — напомни му тя. — Вероятно няма дори да ми отпусне пълни петнайсет минути.

— Не ми харесва той да командва парада. Не само че не бях готов да се измъкна от леглото, а не бях готов и ти да се измъкнеш от него.

Той наведе глава да я целуне, ръцете му пробягаха бавно нагоре по раменете ѝ, докато обгърнаха лицето ѝ. Тя знаеше, че при нормални обстоятелства щеше да е нужно много малко убеждаване от негова страна, за да я накара да се съгласи. Но това не бяха нормални обстоятелства, а представата, че Кевин можеше да влезе в стаята всеки момент — вероятно отново с пистолет в ръка — направи реакцията ѝ по-умерена.

Дръпна се назад:

— Какво ще кажеш за компромис?

Погледът, който ѝ отправи, никак не беше въодушевен.

— Категорично отказвам да правя компромиси в каквото и да е отношение заради Кевин.

— Ако обичаш, мога ли поне да изложа доводите си, преди да ги отхвърлиш?

Той запази сурово изражение, но тя усети, че му се искаше да се усмихне.

— Направи каквото трябва, но няма да допусна да бъда разубеден.

— Разполагаме с ограничено време, а и двамата трябва да се приготвим. Онази кръстоска от душкабина и басейн там лесно ще побере двама души — е, всъщност, може да побере дванайсет — и си помислих, че можем да преминем към „режим на многозадачност“.

Суровото изражение изчезна.

— Незабавно оттеглям възраженията си и предлагам пълното си съдействие.

— Помислих си, че може да погледнеш на положението по този начин.

[1] Препратка към телевизионния сериал „Зайнфелд“, излъчван в девет сезона от 1989 до 1998 г. в САЩ. — Б.пр. ↑

— Защото няма причина да отиваш — възрази Кевин.

Той стоеше пред вратите на асансьора, блокирайки копчето за повикване, с ръце, скръстени на гърдите.

— Защо не? — запита Даниел.

— Няма да бъдеш част от офанзивата, Дани, следователно не е нужно да участваш в подготовката.

Даниел силно стисна устни в намръщено изражение.

— С нищо няма да навреди, ако той... — поде меко Алекс.

— Само дете някой може да види лицето му — изръмжа Кевин.

— Искаш да кажеш *твое* лице? — контрира тя.

— Аз съм достатъчно умен да не се набивам на очи.

Даниел завъртя очи:

— Ще се возя в багажника, ако искаш.

Кевин измери двамата с преценяващ поглед за една дълга секунда:

— Ще ме оставите ли да се съсредоточа?

— Какво имаш предвид? — попита Алекс.

Кевин затвори очи; изглежда, се заставяше да се успокои. Вдиша през носа, после погледна Даниел.

— Ето изискванията ми, за да се присъединиш към нас на тази много скучна, стандартна разузнавателна мисия. Никой няма да говори за случилото се тази сутрин. Няма да бъда принуждаван да си спомням отвратителните неща, на които станах свидетел. Няма да има никакво обсъждане, което би могло да доведе до намеци за гореспоменатите отвратителни неща. Това е бизнес и ще се държите подобаващо. Разбрано?

Вратът на Даниел започна да се облива в червенина. Алекс бе сигурна, че той се канеше да спомене факта, че ако Кевин не беше проникнал с взлом в заключена стая посред нощ, нямаше да види нищо. Преди Даниел да успее да възрази, Алекс каза:

— Разбрано. Подобавашо делово поведение.

Кевин хвърли поглед напред-назад между тях, преценявайки отново. След секунда се обърна и натисна бутона за повикване на асансьора.

Даниел я изгледа с изражение, което казваше: *Ама наистина ли?* Алекс сви рамене.

— Да ги нямаме такива! — нареди Кевин, макар че още беше с гръб към тях.

— Какво? — възропта Даниел.

— *Чувствам* как двамата си общувате безмълвно. Престанете.

* * *

Пътуването с безличния черен седан мина в мълчание. Не знаеше дали това бе колата на Вал, или нещо, с което Кевин се беше сдобил. Не изглеждаше да е в стила на Вал, но може би тя обичаше понякога да бъде инкогнито. Алекс оцени по достойнство силно затъмнените прозорци. Чувстваше се по-малко изложена на показ, докато седеше с бейзболната си шапка, смъкната ниско над лицето, и се взираше навън към града, по-голямата част от който все още спеше. Бяха подрали достатъчно, за да изпреварят сутрешния пиков час.

Кевин подкара през една по-западна част на града — по-съвпадаща с представата ѝ за квартала, в който би очаквала да се намира скривалището му. Той спря пред склад, който сякаш се състоеше главно от грамадни товарни контейнери. Нямаше пазач, само табло с клавиатура и тежка метална порта с намотани кълба остра като бръснач бодлива тел отгоре. Кевин ги откара до едно място близо до оградения участък и паркира зад мръсния оранжев контейнер.

Паркингът изглеждаше празен, но Алекс се стараше да не се набива на очи и вървеше с неженствена походка, докато отиваха към широките двойни врати, които образуваха предната стена на контейнера. Кевин въведе сложна последователност от цифри в тежката правоъгълна ключалка, после я издърпа. Отвори една врата само на няколко стъпки широчина и им махна да влязат.

Цареше черна тъмнина, когато Кевин затвори вратата след себе си. После се чу приглушено щракване и блеснаха ярки насочващи светлини, обточващи тавана и пода.

— Точно колко Пещери на Батман *имаш*? — попита Алекс.

— Само няколко тук-там, където може да ми потрѣбват — каза Кевин. — Тази е подвижна, така че това помага.

Вътрешността на товарния контейнер на Кевин беше претѣпкана, но маниакално добре подредена. Както и в обора в Тексас, имаше място за всичко.

Метални релси със закачалки за дрехи костюми всъщност — бяха притиснати до стените край двойните врати. Беше сигурна, че е нарочно — ако някой успееше да зърне вътрешността, докато вратите бяха отворени, щеше да види единствено дрехи. Един случаен наблюдател нямаше да си помисли нищо нередно. На някого повнимателен можеше да му се стори странно, че униформи за всички родове войски висяха заедно редом с работни комбинезони на механици и униформи на няколко фирми за комунални услуги, да не споменаваме парцаливите части от облекло на бездомник, които висяха през няколко стѣпки от редица тъмни костюми, вариращи от конфекция до висша дизайнерска мода. Човек можеше да се слее с обстановката в много ситуации благодарение на тези облекла.

В кошове над закачалките с дрехи бе нахвърлян реквизитът — дипломатически куфарчета и клипбордове, кутии за инструменти и куфари. Обувките бяха в прозрачни пластмасови кутии отдолу.

Зад костюмите бяха инсталирани дълбоки високи от пода до тавана метални шкафове. Кевин я преведе през всичките; тя си отбеляза нещата, които можеха да ѝ потрѣбват. Както и в обора, имаше отделено място за оръжия, за муниции, за бронирано облекло, за експлозивни, за ножове. Имаше и други неща, каквито не бе имало в Тексас или, ако ги бе имало, бяха по-добре скрити от останалото. Кевин имаше шкаф, пълен с всевъзможни технически прибори — миниатюрни камери и подслушвателни устройства, проследяващи чипове, очила за нощно виждане, бинокли и телескопични мерници, електромагнитни пулсиращи генератори с различна големина, няколко лаптопа и десетки джаджи, които тя не разпозна. Той посочи устройствата за разбиване на шифри, радиочестотните четци, устройствата за заглушаване на сигнала, устройствата за хакване на системата, минидронове... След известно време тя вече не можеше да следи всичко. Нямаше вероятност да поиска да използва нещо, с което не бе запозната.

В следващия шкаф имаше химически съставки.

— Да — изсъска тя, като затършува покрай предния ред да види какво има отзад. — *Това* може да ми влезе в работа.

— Помислих си, че ще го оцениш.

— Имаш ли нещо против? — попита тя, като вдигна запечатан цилиндър с катализаторно вещество, за което знаеше, че почти го е изразходила.

— Вземи каквото искаш. Не мисля, че някога съм използвал нещо от това.

Тя се приведе към най-ниския рафт и натрупа още няколко стъкленици и пакети в раницата си. Ах, ето това наистина ѝ трябваше.

— Тогава защо го имаш?

Кевин сви рамене:

— Имах достъп. — На харизан кон...

— Ха! — Тя се взря тържествуващо в него.

— Какво?

— Ти ми каза, че това е глупава поговорка.

Кевин вдигна очи към тавана:

— Понякога наистина ми е трудно да не те ритна.

— Знам точно как се чувстваш.

Даниел се приближи и застана между нея и Кевин. Тя поклати глава към него. Това беше просто обичайно заяждане. След като кратката лекция по уместно поведение бе приключила, Кевин се бе върнал към обичайната си същност — нещо средно между сериен убиец и най-противния голям брат на света. Алекс започваше да свиква с това: вече не ѝ се струваше чак толкова отблъскващо.

Мърморейки нещо за *безмълвно общуване*, Кевин бавно отиде обратно до шкафа с муниции и започна да пълни с резервни припаси една голяма черна торба.

— Материали за първа помощ? — попита тя.

— В шкафчето с ножовете, горния рафт.

Над ножовете имаше няколко затворени с цип черни торби, някои от тях — с големината на раница, други — по-малки, като несесери за бърснене. Не можеше да достигне нито една, затова Даниел ги смъкна долу и тя затършува из тях на пода.

В първата по-малка торба, която отвори, нямаше медицински консумативи — вместо това имаше пакетчета с документи, спретнато

пристегнати с гумен ластик, за да се сортират лесно. Тя бързо издърпа един канадски паспорт и хвърли поглед на страницата, удостоверяваща самоличността. Както беше очаквала, там имаше снимка на Кевин с различно име — Тери Уилямс. Хвърли поглед нагоре. Кевин беше с гръб към нея. Тя грабна два от пакетите и ги натъпка на дъното на раницата си, после затвори ципа на чантата.

Точно тези неща нямаше да са ѝ от особена помощ, но трябваше да е подготвена за други изходи. Надзърна към Даниел; той също не ѝ обръщаше внимание. Гледаше към многобройните ножове със стъписано изражение. Това я накара да се запита колко време можеше да оцелее сам с онова, което беше научил дотук.

Алекс отвори една от по-големите чанти, но не беше особено развълнувана от онова, което намери. Комплектът беше доста елементарен: вътре нямаше нищо, с което да не разполага вече. Провери следващата чанта, след това последната. Нищо, което да не се намираше и в първата.

— Какво липсва? — попита Кевин.

Тя подскочи леко; не го беше чула да се приближава. Сигурно беше разтълкувал разочарованото ѝ изражение.

— Иска ми се да имам достъп до някои прилични запаси за лечение на травми просто за всеки случай...

— Добре. Грабвай каквото друго искаш оттук и после ще отидем да вземем.

— Просто толкова лесно? — попита тя скептично.

— Разбира се.

Тя повдигна вежда:

— Ще влезем в някое медицинско заведение и ще помолим да купим малко от излишъците им?

— Не! — Той направи гримаса, намекваща колко глупаво е предположението ѝ. — Не си ли чувала израза просто ми падна в ръцете? В момента имаш ли у себе си от онова упойващо вещество?

— Да.

— Побързай тогава, за да можем да стигнем там, преди всички камиони да са приключили с доставките.

* * *

Сега раницата на Алекс беше заредена с муниции за различните оръжия, с които се бе сдобила — зигзауера, глока, който не бе изоставила, ловното оръжие, снайпера на Даниел — и собствения си РРК. Беше взела две допълнителни ръчни оръжия от запасите, защото човек никога не знаеше, и муниции за тях. От шкафа с техниката бе грабнала два чифта очила за нощно виждане, няколко проследяващи устройства и два различно големи генератора с електромагнитно захранване. Не беше сигурна за какво щеше да използва който и да е от тях, но можеше да няма време да се върне тук, ако възникнеше нещо спешно. Докато тя подбираше оборудването, Кевин нагласи отново шифъра на катинара, за да може тя да влезе обратно, използвайки обичайния шифър с рождената дата.

Тя — или Даниел, ако нещата наистина тръгнаха на зле.

— Е, какви са вариантите ми да извадя от строя друго човешко същество, като използвам химически средства? — попита Кевин, когато бяха вече отново на път. Сега шофираше Алекс.

— Да видим... какво ти трябва — вещество, пренасяно по въздуха, или контактно?

Кевин я погледна косо:

— Кое препоръчваш?

— Зависи от подхода ти. Мишената в затворено пространство ли ще бъде?

— Откъде да знам? Ще импровизирам.

Тя изпусна пухтящ дъх:

— Добре. Вземи и двете. Даниел, може ли да вземеш флакона с парфюм от външния джоб на раницата ми? В херметична найлонова торбичка е.

— Намерих го — каза Даниел след минута. — Ето. — Подаде го на Кевин. Той го завъртя в ръцете си.

— Изглежда празен.

— Мм-хм — съгласи се Алекс. — Газ под налягане. Сега — каза тя, като изпъна лявата си ръка направо на тялото и поднесе дланта си към него — вземи сребърния.

Той изхлузи пръстена от средния ѝ пръст, а после веждите му се присвиха от изненада, когато миниатюрната прозрачна тръбичка и прикрепената гумена пръскалка се показаха една след друга като две

кърпички от ръкава на посредствен фокусник. Изражението му стана скептично.

— Как би трябвало да действа това?

— Виждаш ли капачето от вътрешната страна? Завърти го да се отвори. Внимавай.

Кевин огледа миниатюрния кух шип, после погледна малката кръгла гумена торбичка. Беше толкова тихо, че се чуваше слабият звук от плискаща се вътре течност.

— Задръж торбичката в дланта си — напътстваше го тя, показвайки с мимики, докато обясняваше. — Притисни силно ръка върху набелязаната мишена. — Тя посочи към Даниел, който покорно протегна ръка. Тя улови китката му — не грубо, просто настоятелно. — Субектът ще почувства убождането и автоматично ще се опита да се отдръпне. Не пускай. Ако го правиш както трябва, течността в кесийката ще изтече през шипа. — Пусна Даниел, когато свърши.

— И какво става после? — попита Кевин.

— Мишената ти изкарва една дрямка — за час, може би два, зависи от теглото и ръста си.

— Това нещо е миниатюрно — оплака се той, като държеше пръстена между палеца и показалеца си и се взираше през дупката.

— Съжалявам. Другия път ще се опитам да имам по-големи ръце заради теб. Сложи си го на кутрето.

— Кой носи пръстен на кутрето?

Тя се усмихна:

— Мисля, че ще ти подхожда идеално.

Даниел се изкиска.

Кевин избута пръстена по малкия си пръст, но той стигна само до първото му кокалче. Кесийката едва стигаше до дланта му. Щеше да му трябва по-дълга тръбичка, ако изобщо искаше да я скрие в ръкава си. Погледна намръщено апарата за момент, после внезапно се ухили:

— Спретната работа.

Даниел се надвеси напред и посочи другите два пръстена, които Алекс все още носеше.

— Какво правят другите два?

Тя повдигна дясната си ръка и размърда безименния си пръст със златната халка:

— Убива безболезнено. — Вдигна средния пръст на лявата си ръка с халката от розово злато. — Убива мъчително.

— О! — възкликна Кевин с внезапно осъзнаване. — Затова ли беше онова момичешко изпълнение в Западна Вирджиния?

— Да.

— *Мътните го взели.* Ти си опасен малък паяк, Оли.

Тя кимна в знак на съгласие:

— Ако бях по-висока или ти беше по-нисък, нямаше да водим този разговор.

— Е, предполагам, че онова беше късметлийският ти ден.

Тя завъртя очи.

— С кой се опита да ме удариш?

Тя отново вдигна средния пръст на лявата си ръка.

— Жестока работа — отбеляза Кевин. — Защо няма такива допълнения за всички пръстени? — Той размаха ръка, така че тръбичката и кесийката се разлюляха отдолу.

— Внимавай — предупреди тя. — Може да се откачи.

Кевин хвана торбичката и я обгърна с дланта си.

— Вярно.

— Другите ми пръстени са намазани със слой отрова. Малко количество върши голяма работа. Само една капка отровата от конусовиден охлюв е достатъчна да убие мъж с твоите килограми и ръст.

— Нека позная: държиш си конусовидни охлюви и паяци „Черна вдовица“ като домашни любимци вкъщи?

— Нямам време за домашни любимци, а всъщност отровата на черните вдовици може да нанесе много слаби поражения. Не, имах достъп до много неща. За кратко изучавах отровата на конусовидните охлюви заради начина, по който се стреми да поразии определени класове рецептори. Никога не съм била човек, който пропилява добри възможности. Запазих каквото можах и сега внимавам със запасите си.

Кевин отново сведе поглед към пръстена, който носеше, със замислено изражение. Така поне си мълчеше, докато Алекс преценяваше възможностите.

Тя избра „Хауърд Юнивърсити Хоспитал“, защото беше първокласен травматологичен център и знаеше как да се ориентира

там — освен ако в последните десет години не се бяха променили много неща.

Описа бавен лупинг около постройките, оглеждайки за поставени камери и полицейско присъствие. Още нямаше и седем сутринта, но наоколо сновяха много хора.

— Какво ще кажеш за този? — попита Кевин и посочи.

— Не, в този сигурно има главно чаршафи и хартиени изделия — промърмори тя.

— Отдъхни си, преди да направиш друга обиколка; не искаме да ни забележат.

— Знам как става — излъга тя.

Подкара няколко улици на запад и спря при малък зелен участък. Няколко души, излезли на сутрешен джогинг, правеха обиколките си, но иначе беше почти пусто. Чакаха в мълчание десет минути, после тя се изтегли и подкара в по-широк кръг, оставайки на две пресечки извън пътищата около болницата. Накрая забеляза нещо обещаващо — бял камион с надпис „консумативи «Халбърт & Сауърби»“. Бе запозната с компанията и беше напълно сигурна, че щяха да превозват неща, които биха й влезли в работа.

Последва камиона в една зона за разтоварване зад главната сграда на болницата. Кевин беше готов, вече обвил пръсти около дръжката на вратата.

— Само ме остави зад тях, после изчакай една пряка по-нагоре — каза й.

С кимване тя забави и спря за миг точно зад камиона, толкова близо, че оттам не можеха да видят Кевин в огледалата. Щом той излезе, тя подкара на заден ход и се върна с няколко фута, а после потегли точно с позволената скорост. Хвърли поглед в камиона изпод шапката си, докато минаваше; имаше само шофьор, без никакви пътници. Въпреки това на тротоара имаше много хора в хирургични дрехи и униформи на служители от поддръжката. Надяваше се, че Кевин няма да се набива на очи.

Натисна спирачки на знака „Стоп“ на ъгъла, питайки се как се предполагаше да чака тук, когато нямаше паркинг. Преди да успее да реши, видя белия камион да се задава зад нея: между тях имаше една кола. Тя подкара бавно напред, подтиквайки колата между тях да мине, а после пусна и Кевин да мине. Видя шофьора — много млад на вид

чернокож мъж — облегнат със затворени очи на прозореца откъм страната на пасажера.

— Е, не го следват ченгета... все още — промърмори тя, когато потегли след Кевин.

— Ще му причини ли болка? — попита Даниел. — Онова, с което Кевин го зашемети?

— Всъщност не. Ще има ужасен махмурлук, когато дойде на себе си, но нищо трайно.

Кевин шофира в продължение на двадесетина минути, като първо остави известно разстояние между тях и болницата, после потърси подходящото място за прехвърлянето на нещата. Спря се на тиха индустриална зона и се изтегли назад, където имаше няколко празни участъка за разтоварване близо до затворени, ролетни врати за достъп. Влезе на заден ход в един от тях, а тя паркира до него, на завет, където щеше да е незабележима за всекиго, влязъл там.

Нахлузи чифт латексови ръкавици, подаде друг чифт на Даниел, а трети натика в джоба си.

Кевин вече беше отворил задната врата на камиона. Тя му подаде допълнителните ръкавици, после се покачи върху капака на товарния отсек. Всичко вътре беше прибрано в непрозрачни бели, пластмасови кошчета, натрупани на високи купчини и прикрепени към стените с червени найлонови връзки.

— Помогни ми да отворя тези — нареди тя. Кевин започна да смъква кутиите и да сваля капаците. Даниел се покатери вътре и последва примера му. Алекс отиде зад тях да огледа вариантите си.

Главната ѝ тревога беше да не я прострелят. Това изглеждаше като най-вероятният неблагоприятен изход от една офанзива. Разбира се, не можеше да изключи вероятността от намушкване с нож или пребиване с тъп предмет. Въпреки това много се зарадва, когато откри кутия с комплекти за спешни случаи: всеки съдържаеше турникети, марля, импрегнирана с кръвоспиращ прах, и различни превръзки за рани в гърдите. Започна да трупа купчина, добавяйки различни видове лепенки и пакети с марля, превръзки и компресивни бинтове, пакети за химическо затопляне и охлаждане, комплекти за обдишване, няколко апарата за ръчно обдишване, мокри кърпички с алкохол и йод, шини и медицински яки, превръзки за рани от изгаряне, интравенозни катетри

и тръбички, банки с физиологичен разтвор и цели шепи със запечатани спринцовки.

— Собствена полева болница ли мислиш да отваряш? — попита Кевин.

— Никога не знаеш какво може да ти потрябва — контрира тя, после добави наум: *Може ти да си този, на когото тези неща да потрябват, идиот такъв.*

— Ето — предложи Даниел, като обърна една от полуизпразнените кутии с дъното надолу и изсипа каквото беше останало в друга. Взе изпразнената кутия и започна да подрежда купчината ѝ вътре.

— Благодаря. Мисля, че имам всичко, каквото ми трябва.

Кевин прикрепи пластмасовите контейнери към стената, после избърса вратата. Тя го последва отново, докато той намери място да остави камиона и шофьора — зад малка редица от магазини. Бързо почисти отпечатъците си от кабината и потеглиха.

Когато се върнаха в апартамента, икономът Раул беше идвал и си бе отишъл, а Вал лежеше напъряко върху ниска софа и гледаше широкоекранен телевизор, за който Алекс можеше да се закълне, че не беше там вчера. На екрана вървеше черно-бял филм.

Днес Вал носеше бледосин гащеризон с къси крачоли и много дълбоко деколте. Айнщайн лежеше на софата до нея с муцуна върху ръката ѝ. Тя го галеше ритмично и той не стана да ги поздрави, когато влязоха през вратата. Само удари няколко пъти силно с опашка по софата, когато видя Кевин.

— Е, как мина шпионирането? — попита тя лениво.

— Само досадна подготвителна работа — каза Кевин.

— О, не ми разправяй тогава. И не оставяй тук нищо от новите неща. Не искам да ми задръстват къщата.

— Да, мадам — съгласи се Кевин послушно и се отправи обратно към стаята на Алекс и Даниел да допълни купчината със запасите.

— Ще те свържа с моя компютър, Оли — каза той, докато трупаше нещата. — Можеш да гледаш записите от камерите, с които разполагам относно Карстън. И можеш да слушаш — в колата има подслушвателно устройство и микрофон, който записва ставащото в

офиса. Колата също е снабдена с проследяващо устройство, така че можеш да проследиш движенията му за последните няколко дни.

Алекс издиша шумно, изтощена от количеството сведения, които трябваше да прецени.

— Благодаря.

— Умирам от глад — каза Даниел. — Някой друг да иска закуска?

— Да, моля — каза Алекс в същото време, когато Кевин отговори:

— По дяволите, да.

Даниел се усмихна и се отправи към вратата.

Алекс го проследи как се отдалечава, после осъзна, че Кевин я гледаше как гледа Даниел.

— Какво?

Кевин присви устни, сякаш търсеше правилния начин да се изрази. Автоматично хвърли поглед към леглото — все още разхвърляно; на Раул не му бе позволено да влиза тук — и потръпна.

Алекс му обърна гръб и отиде да вземе собствения си компютър. Щеше да иска да прехвърли върху него важните файлове.

— Оли...

Тя не вдигна поглед от работата си.

— Какво?

— Мога ли...

Тя притисна компютъра към гърдите си и се обърна с лице към Кевин, чакайки го да довърши. Несъзнателно изправи рамене.

Той се поколеба отново, после попита:

— Мога ли да ти задам няколко въпроса, без да получа конкретни или твърде натуралистични отговори?

— Например какви?

— Това нещо с Дани... не искам да пострада.

— Това не е въпрос.

Той я изгледа на кръв, после си пое дълбоко въздух, заставяйки се да се отпусне.

— Когато приключим тук, къде отиваш?

Сега тя на свой ред се поколеба:

— Това... ами, някак ми се струва, че не е на хубаво да приемам, че ще оцелея. Честно казано, не съм мислила какво следва.

— Хайде де, не е толкова трудно — каза той пренебрежително.

— Аз не действам така. Ти се справяй по твоя си начин, аз ще се справям по моя.

— Искаш да се погрижа и за Карстън?

— Не — изръмжа тя, макар че ако тонът му не беше толкова снизходителен, щеше да се изкуши. — Сама ще се погрижа за проблемите си.

Той направи пауза, после попита:

— Така че... какво? Мислиш ли, че просто ще се присламчиш към нас след това?

— Това не би било първият ми избор, не. Разбира се, ако приемем теорията, че тогава ще съм още жива.

— Истинска песимистка си.

— Това е част от начина, по който правя планове. Очаквай най-лошото.

— Както и да е. Да се върнем към това, което имах предвид — ако си тръгнеш по пътя, какво ще стане с Дани? Просто *Сбогом и благодаря за забавлението*?

Тя извърна поглед към вратата.

— Не знам. Зависи какво иска той. Не мога да говоря от негово име.

Кевин мълча толкова дълго, че накрая тя трябваше да погледне назад. Изражението му бе нетипично уязвимо. Както винаги, когато позволеше на чертите си да се отпуснат, приликата му с Даниел се забелязваше много по-ясно.

— Мислиш ли, че би избрал да те последва? — попита Кевин много тихо. — Искам да кажа, той току-що те срещна. Едва те познава. Но... предполагам, че на този етап вероятно има чувството, че едва познава и мен.

— Не знам какво ще иска — каза тя. — Никога не бих поискала от него да направи този избор.

Кевин впери поглед във въздуха на няколко сантиметра над главата ѝ.

— Наистина исках да имам шанс да му се реванширам. Да му уредя живот, какъвто би могъл да приеме. Надявах се, че след известно време можем отново да бъдем братя.

Тя изпита причудлив порив да прекоси пространството между тях и да сложи ръка на рамото му. Вероятно просто защото той все още изглеждаше като Даниел.

— Няма да попреча на това — обеща тя. Беше искрена. Най-важното бе онова, което беше най-добро за Даниел.

Кевин се взря в нея за минута: изражението му стана твърдо и се върна към обичайния си вид. Изпусна шумна въздишка:

— Е, по дяволите, Оли, ще ми се просто да не се бях замесвал в онази история в Такома. Милиони спасени животи — наистина какво значение има това пред факта, че брат ми спи с Лукреция Борджия?

Алекс застина:

— Какво каза?

Той се ухили:

— Изненадана си, че знам подходящата историческа аналогия? Справях се доста добре в училище всъщност. Имам точно толкова мозъчни клетки, колкото и брат ми.

— Не, за Такома. Какво имаш предвид?

Хиленето му се смени с объркване:

— Знаеш всичко за това — дали са ти досието. Разпитала си Дани...

Тя се наведе към него, несъзнателно притискайки компютъра по-силно към ребрата си:

— Значи става дума за работата, която си вършил с Де ла Фуентес? Буквата „Т“ в ТСХ-1 Такома ли означава?

— Никога не съм чувал за ТСХ-1. Онази работа с Де ла Фуентес се отнасяше за вируса в Такома.

— Чумата „Такома“?

— Никога не съм чувал да го наричат така. Какво става, Оли?

Алекс отвори рязко лаптопа си, докато се покатерваше върху долния край на леглото. Изкара най-скорошния файл, по който беше работила — шифрованите си записки по случая. Прехвърли набързо списъка от числа и инициали, усещайки как леглото се раздвижи, когато Кевин опря едното си коляно на него, надвесвайки се да чете през рамото ѝ.

Струваше ѝ се, че бе минало много време, откакто беше записала тези бележки. Бяха се случили толкова много неща и мислите, които бе свързвала с тези кратки редове, бяха избледнели.

Ето го — терористична атака номер три, *ЧТ*, Чумата на Такома. Буквите танцуваха пред очите ѝ, в паметта ѝ само няколко от тях се събраха в думи. *Дж*, *И-П*, това беше градът в Индия, на границата с Пакистан. Не можеше да си спомни какво беше името на терористичната клетка, помнеше единствено, че произлизаха от Фатех Джанг. Погледна инициалите, за да види свързаните с тях имена. *ДХ* — това беше ученият, Хауген; *ОМ* беше Мирвани, терористът, а после *П...* Другият американец, когото не можеше да си спомни. Притисна юмрук към челото си, опитвайки се да се застави да си спомни.

— Оли? — попита отново Кевин.

— Работих по този случай — преди години, когато формулата току-що беше открадната от Съединените щати. Дълго преди Де ла Фуентес да се добере до нея.

— Открадната от Съединените щати? Фуентес от Египет ли я е измъкнал?

— Не, беше разработена в лаборатория в покрайнините на Такома. По идея трябваше да е теоретично, само проучване. Хауген... Доминик Хауген, това беше ученият. — Историята възкръсна в паметта ѝ, когато се съсредоточи. — Той беше на наша страна, но с кражбата ситуацията стана твърде деликатна и той не можеше да продължи там, където се намираше. Националната агенция по сигурността го скри някъде в лаборатория под техен контрол. В ръцете ни беше вторият човек в йерархията на терористичната клетка. Той издаде местонахождението на лабораторията в Джаму, която успешно създаваше вируса от откраднатите генетични кодове. Агенти под прикритие сринаха лабораторията до основи. Мислеха, че са изолирали аспекта с биологичното оръжие, но някои членове на терористичната клетка се измъкнаха. Доколкото знам, отделът още работеше с ЦРУ по проследяването им две години по-късно... когато Барнаби загина.

Вдигна поглед към Кевин: колелцата в ума ѝ се въртяха толкова бързо, че почувства физическо замайване.

— Когато от ЦРУ са ти се обадили, когато са те заблудили — каза, че имало проблеми, които си се опитвал да проследиш. Какви бяха?

Той примигна бързо и това отново ѝ напомни за Даниел.

— Опаковките на ваксините — надписите върху външната бяха на арабски, но вътрешната опаковка, оригиналните етикети — всичко беше на английски. Също и името: Такома. Нямаше логика. Ако Де ла Фуентес е искал да са преведени, щеше да промени надписите от арабски на испански. Искях да проследя вируса. Бях сигурен, че не произхожда от Египет. Предположих, че някъде трябва да има американец или британец, работещ със създателите. Искях да го намеря. Казваше, че това нещо е започнало в *щата Вашингтон*?

— Трябва да е същото. Посоченото време съвпада. В мига, щом получаваме някаква информация за този вирус, внезапно започват да следят мен и Барнаби. Две години по-късно — горе-долу по времето, когато Де ла Фуентес се докопва до него — убиват Барнаби. Това трябва да е катализаторът. Именно затова го убиха и се опитаха да убият мен. Защото вирусът отново е бил пуснат и ако обществеността разбереше, че сме знаели нещо, което е могло да го свърже с...

Барнаби никога не й беше казал какво е отключило параноята му, защо беше решил, че трябва да са готови да бягат. Тя погледна буквите на екрана си: ДХ, Доминик Хауген. Не беше вероятно лошите типове да оставят Хауген жив, ако бяха сметнали за нужно да ликвидират нея и Барнаби. Хауген ли беше умрял пръв? Вероятно по някакъв напълно нормален, очакван начин. Автомобилна катастрофа. Сърдечен пристъп. Имаше толкова много методи, с които смъртта да се направи да изглежда „невинна“. Дали Барнаби бе видял някакво предизвестие за смъртта на Хауген? Това ли го беше накарало да е нащрек?

Искаше да предприеме едно бързо търсене онлайн, но ако беше права за това, тогава името Хауген със сигурност щеше да е заличено. Всеки, разследващ смъртта му — независимо колко анонимен бе методът — щеше да бъде забелязан.

Кой беше П? Не можеше дори да е напълно сигурна, че помни правилно буквата. Беше спомената мимолетно. Нещо кратко, помисли си тя, нещо бързо...

— Оли, опаковката... изглеждаше... професионална? Това ли е подходящата дума? Не беше нещо, скалъпено в импровизирана лаборатория някъде в Близкия изток.

Взряха се един в друг за миг.

— Винаги съм мислила, че е твърде пресилено — промърмори тя. — Твърдението, че някой би могъл наистина да изфабрикува вируса само с теоретичния замисъл на Хауген. Струваше ми се като терористичния еквивалент на печалба от лотарията.

— Мислиш, че са отмъкнали нещо повече, не само бележки?

— Хауген трябва да го е направил — да го е създал наистина. Ако е имало толкова голям запас, ако ваксината е била опакована толкова старателно... сигурно са я произвеждали. Така че разработването на превръщани в биологично оръжие вируси не е било просто хобито на Хауген за уикендите. Било е военен проект. Имаше намеци за това... нещо за участието на някакъв генерал-лейтенант. Никой не искаше да проследи американската страна на нещата. Принуждаваха ни да се фокусираме върху клетката. Обикновено ни позволяваха да задаваме естествено произтичащите от работата въпроси... но си спомням, че това беше различно. Карстън ми диктуваше въпросите, които искаше.

— Значи сме били отстранени от работата по един и същ случай — каза Кевин мрачно.

— Не вярвам в чак толкова голямо съвпадение.

— Нито пък аз.

— Кого пазят? — зачуди се Алекс. — Който и да е, сигурно той командва парада. Което значи, че знае и за двама ни.

— Което значи, че трябва да се доберем и до него.

Отново се втренчиха един в друг.

— Алекс? Кев? Не ме ли чувате? Това място да не е звукоизолирано?

Алекс бавно вдигна поглед, без напълно да фокусира очите си върху Даниел, който влизаше през вратата.

— Нещо не е наред ли? — попита Даниел с по-тих тон, когато обхвана с поглед сцената. Забърза към леглото и сложи ръка на рамото на Алекс.

— Просто уточняваме няколко неща — каза Кевин мрачно.

Даниел погледна Алекс.

— Трябва да добавим към списъка си още едно име — каза му тя.

— Кого?

— Това е проблемът — отвърна Кевин.

— Нека помисля — каза Алекс. — Ако не знаех отговора на този въпрос, нямаше да се опитват да ме убият. — Вдигна поглед към Кевин. — Знам, че въпросът е неопишуемо неясен, но някога чувал ли си име, започващо с буквата *П*, свързано с твоята част от случая?

— С „*П*“? Ще трябва да помисля за това, но не се сещам веднага. Ще прегледам отново разговорите с Дивърс да видя дали мога да открия нещо.

— Ще поработя по това, докато оглеждам материалите, свързани с Карстън.

Кевин кимна, после погледна Даниел:

— Надявам се, че си влязъл тук, защото има готова храна. Трябва да нахраним големия мозък на Оли, за да може да се справи с това.

* * *

Поставиха лаптопите си на кухненския плот и се взираха в него, докато се хранеха. Вал и Айнщайн не бяха помръднали, но сега гледаха канала за пазаруване. Даниел придърпа едно високо столче до Алекс и започна да я наблюдава, докато тя преглеждаше видеозаписа, заснет пред внушителната на вид голяма градска къща на Карстън. Тя превъртя на бързи обороти моментите, когато в къщата нямаше никого, като едновременно с това слушаше телефонните разговори на Карстън в миниатюрните си слушалки. Карстън действаше внимателно — служебните му разговори бяха неясни, уклончиви, никога не назоваваха конкретно който и да е човек или проект, а тъй като обажданията в офиса се записваха на външен микрофон, тя чуваше само неговите реплики. Той използваше толкова много местоимения, че беше невъзможно да следва нишката на мисълта му. Разбра единствено, че имаше няколко души, назовавани с той и него, които сериозно лазеха по нервите на Карстън, и че поне един проект не вървеше добре. Звучеше стресиран. Това можеше да е заради случилото се в Тексас и имейла до Дивърс. Дали Карстън се чувстваше в опасност? Дали мислеше, че Кевин знае за него? Щеше да е принуден да играе на сигурно просто за всеки случай. Карстън не беше стигнал до сегашното си положение, като не се бе държал достатъчно параноично.

Къщата му имаше алармена инсталация, декоративни решетки на прозорците на първия етаж и външни камери. Някои от заснетите кадри, които Кевин ѝ даде, изглежда, бяха от тези камери — сигурно беше проникнал в системата. Улицата не беше идеална — множество близки съседи, голямо оживление по улицата както сутрин, така и вечер. Изобилие от свидетели.

— Трябва да проникнеш с взлом в това? — промърмори Даниел, когато тя показа още един кадър от зарешетените прозорци.

— Надявам се, че не.

Алекс посочи към дребната жена, която се качваше по предните стълби. Беше се привела под тежестта на няколко торби с продукти, докато пъхаше ключа си в ключалката и отключваше резето. От този ъгъл Алекс я видя как спря на прага и набра кода за алармата. Ръката ѝ прикриваше таблото с бутоните; нямаше как да се разчете последователността от числа.

— Икономка? — попита Даниел.

— Така изглежда. И пазарува вместо него.

— Това добре ли е?

— Може и да е. Де да можех да се сдобия с ново лице, за да успея да я проследя донякъде.

— Ами аз? — попита Даниел. — Не съм се появявал по новините от доста време.

— Даниел, не сме гледали новините от доста време — изтъкна тя.

— О. Мислиш, че сега разиграват версията за лошия тип?

— Възможно е. Не е зле да проверим.

— Новините ли искате? — обади се Вал от софата в съседната стая.

— О, не и ако използваш телевизора в момента — каза вежливо Даниел.

— Има още един в шкафчето вляво от хладилника, през две вратички — каза им тя.

Даниел отиде до посочения шкаф и когато дръпна вратичката и я отвори, там се показа телевизионен екран, поставен в нишата. Вратата се вдигна и се прибра встрани.

— Колко сладко — промърмори Кевин, като вдигна поглед от компютъра си за половин секунда.

Алекс се върна към проучването си, докато Даниел започна да прехвърля каналите и откри един, който предаваше новини двайсет и четири часа в денонощието. Той намали звука, после се върна да седне при нея.

Алекс не чу Вал да става, но изведнъж блондинката вече се беше навела над рамото ѝ.

— Това изглежда доста скучно — отбеляза тя.

— Е, като добавим към уравнението факта, че съм смъртна, това прави нещата по-пикантни — каза ѝ Алекс.

— Ново лице ли каза, че ти трябва?

— Нещо такова. Разбираш ли, синините и превръзките ме правят твърде лесна за запомняне.

— А в твоя случай не е добре да си лесна за запомняне?

— Не.

— Бих могла да го направя.

— А, какво? — попита Алекс.

— Да ти осигуря ново лице.

Алекс се обърна и насочи към Вал цялото си внимание:

— Какво имаш предвид?

— Това би било по-лесно, ако престанеш да се опитваш да правиш две неща едновременно — оплака се Вал.

— Съжалявам. Имам, един вид, краен срок.

— Просто си дръж главата неподвижно.

Алекс наистина се стараяше. Държеше на коленете си лаптопа на Кевин, в който бе включила миниатюрните си слушалки. Докато Карстън беше в колата си, тя можеше да чува и двете страни на разговора. За нещастие, изглеждаше, че Карстън обикновено предпочиташе да използва времето, когато шофираше, за да се свързва с единствената си дъщеря, Ерин. Говореха почти нонстоп за внучката — онази, чиято снимка беше в медальона на Алекс — и след първото четирийсетминутно обсъждане по въпроса коя програма за обучение в първа група на детската градина най-вероятно би могла да доведе до благополучно постъпване в университет от Бръшляновата лига, Алекс бе започнала да превърта записа напред на бързи обороти веднага щом чуеше гласа на дъщерята или, ако Карстън беше в службата, специалния тон, който той използваше само в разговорите си с Ерин. Говореха много повече, отколкото Алекс би очаквала. Тя протегна пръсти надолу и докосна бутона за включване. Ерин още бърбеше безспирно, нещо за това, че щяла да води Ливи в зоопарка. Алекс не беше изпуснала нищо. Отново натисна бутона за превъртане напред.

— Искам да знаеш, че това е несъвършено постижение и вината е твоя.

— Всички несъвършенства са по моя вина, съгласна съм — каза Алекс.

Вал беше отдръпнала Алекс от стената с огледала в банята, за да не може Алекс да вижда какво става. Знаеше само, че чувството беше, сякаш полагаха върху кожата ѝ плътна, маслена боя. Нещо подръпна порязаното място на челюстта ѝ, стегнато и притискащо.

Беше си мислила, че банята за гости е пищна, но този палат направо изглеждаше безумно. Само в това помещение можеше удобно

да се сместят две петчленни семейства.

Съсредоточи вниманието си обратно върху екрана на компютъра си. Икономката отново пристигаше в дома на Карстън. Изглежда, че носеше продукти през ден. Алекс си отбеляза нещата, които успя да види най-отгоре в чантите — четвърт литър органично обезмаслено мляко, кутия пълнозърнесто мюсли, портокалов сок, кафе на зърна. Знаеше номера на колата на икономката, а Кевин беше намерил адрес. След мръкване Алекс можеше да изтича навън и да постави проследяващо устройство на колата на жената, за да може да я проследи до магазина.

Провери отново записа и Ерин точно се сбогуваше. Алекс не знаеше как Карстън може да посвещава толкова много време в слушане на приказките на дъщеря си. Хубаво, че имаше само едно дете. Вероятно правеше много неща едновременно точно като самата Алекс.

В служебните му обаждания изобщо не се споменаваха имена, а какво остава пък за някое, което започваше с *П*. Струваше й се, че само да можеше да изтика тази тревога в дъното на ума си, подсъзнанието й щеше да й я изясни. За нещастие, не можеше да спре да мисли маниакално за това, така че, разбира се, не напредваше изобщо.

— Добре, последният щрих — каза Вал, като нахлупи перука на главата на Алекс.

— Ох.

— Красотата иска жертви. Вече можеш да погледнеш.

Алекс се изправи вдървено — беше седяла неподвижно твърде дълго — и се завъртя с лице към огледалата.

Гледката я стресна. Не разпозна веднага в свое лице ниската жена, застанала до Вал.

— Как... — Пръстите й посегнаха автоматично към мястото, където трябваше да е покритата й с коричка рана.

Вал плесна ръката й:

— Не пипай нищо, ще го размажеш.

— Къде отиде всичко?

Лицето на жената в огледалото беше непокътнато и съвършено. Кожата й изглеждаше като тази на свежо четиринайсетгодишно момиче. Очите й бяха огромни, подчертани, без да изглеждат прекалено гримирани. Устните й бяха попълни, скулите — по-ясно

очертани. Имаше дълга до раменете, умерено кафява коса с червеникави оцветени кичури. Спускаше се на съблазнителни вълни около онези внезапно високи скули.

— Voila^[1], новото ти лице — каза Вал. — Беше забавно. Следващия път ще се пробвам да те издокарам като блондинка. Имаш подходящ цвят на кожата — ще изглежда естествено с много сенки.

— Удивително. Не мога да повярвам. Къде си се научила как да правиш това?

— Играя множество различни роли. — Вал сви рамене. — Но е забавно да имам модел. Като дете винаги съм искала една от онези пластмасови глави в стил Барби, дето ги използват фризьорите. — Посегна и потупа темето на перуката на Алекс. — Или малка сестра. Но предпочитам пластмасовата глава.

— Вероятно съм десет години по-стара от теб — възрази Алекс.

— Какъв мил комплимент. Но каквато да е всъщност възрастта ми, въпреки всичко не си по-възрастна по отношение на важните неща.

— Щом казваш. — Алекс не смяташе да спори. Вал току-що ѝ бе връчила неочаквания еквивалент на „картата за измъкване от затвора“ в играта на „Монополи“. — И родната ми майка не би ме познала.

— Мога да ти придам по секси вид — обеща Вал. — Но ти искаше нещо, което да не бие на очи...

— Вероятно в целия си живот не съм изглеждала по-секси. Бих се изплашила, ако видя как изглежда по-сексапилният вид.

— Бас държа, че на Дани ще му хареса — измърка Вал.

— Между другото... къде се издъних с това? Как разбра?

Вал се усмихна:

— Моля ти се. Когато двама души са толкова хлътнали един по друг, чувството направо се излъчва от тях. Не си направила нищо.

Алекс въздъхна:

— Благодаря, че сподели наблюденията си с Кевин.

— Държиш се саркастично, но наистина би трябвало да ми благодариш. Нещата не са ли по-лесни сега, без потайността?

— Предполагам... но той едва не ме простреля в главата, така че... прави си изводите.

— Който не рискува, не печели.

Алекс се приближи до стената с огледалата и се приведе близо до тях, за да огледа маскировката. Нещо като изкуствена човешка кожа

покриваше раната на челюстта ѝ. Раздвижи внимателно уста, като следеше за израженията, които можеха да стигнат твърде далече, да направят измамата очевидна. Видя леки гънки, когато се усмихна, но пластове на перуката и бездруго закриваха до голяма степен тази част от лицето ѝ. Нямахше да ѝ се налага да се тревожи, че някой ще забележи нещо нередно у нея дори от упор. Разбира се, хората щяха да могат да различат, че носи грим, но грим носеха повечето нормални жени. Едва ли беше нещо, което щеше да привлече внимание.

Сега можеше да ускори плановете си. Нямахше нужда да чака да се стъмни. Ухили се, после изглади изражението, за да облекчи напрежението във фалшивата си кожа. Новата свобода беше опияняваща.

Алекс изтича бързо надолу по стълбите с компютъра под мишница. Вече имаше наистина осъществим план нисък риск, минимално излагане на показ, така че слушаше обажданията само с напразната надежда, че Карстън ще се издъни и ще каже нещо важно. Нямахше вероятност, но щеше да изслуша записа докрай. По-късно. Точно сега можеше да се заеме с конкретната подготовка.

— Ха — изсумтя Кевин. Алекс го видя как поглежда покрай нея към Вал, която я следваше. — Ей, Вал, колко девици трябваше да принесеш в жертва, за да я направиш да изглежда така?

— Нямам нужда от сатанинска помощ, за да правя онова, което правя — отвърна Вал. — А от девиците няма никаква полза.

Даниел стана от дивана, където гледаше новините — приемайки сериозно това като своя задача, и заобиколи покрай стълбите, за да види за какво говореха Кевин и Вал.

Алекс се поколеба на най-долното стъпало, чувствайки се странно уязвима. Не беше свикнала да ѝ пука дали изглежда красива, или не.

Даниел леко се сепна, после лицето му се отпусна в усмивка.

— Толкова бях свикнал да те виждам със синините, че почти бях забравил как изглеждаш без тях — каза той, а после усмивката му стана по-широка. — Хубаво е да те видя отново.

Алекс знаеше, че не бе изглеждала така във влака, но не задълба в темата.

— Отивам да поставя проследяващото устройство — каза им Алекс. — Не би трябвало да ми отнеме много време.

— Искаш ли да дойда? — попита Даниел.

— По-добре да не си показваш лицето денем — каза му тя. Той не изглеждаше доволен от отговора, но изражението му бе примирено. Алекс си представи как щеше да се чувства самата тя, ако той хукнеше навън да предприеме някакво наблюдение, и разбра неохотата му.

— Няма да е нищо особено — обеща тя.

— Вземи седана — каза Кевин, като посочи към комплект ключове на плота.

— Разбрано — отвърна Алекс, имитирайки войнишкия му тон. Той, изглежда, не забеляза.

Икономката на Карстън сигурно вече се беше прибрала вкъщи, освен ако нямаше разни задачи за вършене. Работеше там само сутрините. Разбира се, може да имаше и други клиенти, но Алекс предполагаше, че Карстън плаща добре, за да не се налага да дели услугите ѝ с други хора — сигурно искаше тя да е свободна, ако му потрябва нещо. Алекс подкара черния седан през града, всъщност не чак толкова далече от празния апартамент на Даниел. Радваше се, че той беше скрит на сигурно място у Вал. Убедена беше, че са поставили някакво наблюдение на жилището му просто с надеждата, че ще е достатъчно глупав да се върне за четката си за зъби или любимата си тениска.

Кварталът на икономката разполагаше с места за паркиране само на улицата. Алекс откри десетгодишния бял миниван през една пряка от сградата с апартаменти, където живееше жената. Имаше оживен трафик — както коли, така и пешеходци. Намери място до минимаркета на ъгъла и тръгна пеша.

Горещината на ранното лято я накара почти веднага да се изпоти. За разлика от Кевин, не разполагаше с безброй костюми, от които да избира, така че днес пак беше с блейзъра си и той ѝ се струваше двойно по-дебел от обикновено. О, добре де, трябваха ѝ джобовете. Надяваше се гримът да не се размаже от потта.

Около нея имаше достатъчно хора, че да се почувства невидима, просто една от стадото. Броят им намаля, когато мина на следващата пресечка, но все още не се открояваше.

Измъкна телефона от джоба си и натисна клавиша за повторно набиране.

Кевин отговори на първото позвъняване.

— Какъв е проблемът, Олеандър?

— Просто се обаждам да кажа „здрасти“ — отговори му тя.

— А. Сливаш се с обстановката?

— Разбира се.

— Говори с Дани. Нямам време за това.

— И бездруго така бих предпочела — каза тя, но той вече беше изчезнал.

Чу глухо тупване, когато телефонът се удари в нещо, а после Даниел възкликна:

— Ох.

Алекс си пое дълбок, успокояващ дъх. Кевин винаги предизвикваше у нея желанието да намушка нещо с нож.

— Алекс, добре ли си?

— Абсолютно.

Кевин изкрещя нещо на заден план.

— Кевин казва, че се опитваш да изглеждаш естествено — каза Даниел.

— Това е част от задачата — съгласи се тя.

Вече само две коли я делиха от минивана. Пред нея имаше някакъв мъж, но той вървеше в същата посока, така че беше с гръб към нея. Не чуваше никого плътно зад себе си, но можеше да има някого, който да я вижда. Не се обърна да погледне.

— Значи, предполагам, че би трябвало да говорим за нещо, за което си говорят нормалните хора — казваше Даниел.

— Правилно.

— Ами, какво би искала за вечеря? Отново ли да си останем вкъщи?

Алекс се усмихна:

— Оставането вкъщи звучи страхотно. Готова съм да ям всичко, което ти се иска да сготвиш.

— Правиш нещата твърде лесни за мен.

— На света има достатъчно трудности и без да добавям моите собствени. — Отметна от очите си няколко кичура от перуката: пръстите ѝ се удариха в телефона. Той се плъзна по тротоара и се залюля на ръба на бордюра. — Чакай — провикна се към него. — Изпуснах телефона.

Коленичи и припряно вдигна телефона, като се опираше на ръба на калника на минивана. Скочи обратно на крака, изтупвайки коленете на клина си.

— Съжалявам за това — каза.

— Да не би току-що да постави проследяващото устройство?

Тя тръгна отново, отправяйки се към края на пресечката, където можеше да започне да се връща към колата.

— Да.

— Много плавно.

— Казах ти, че не е нищо особено. Доскоро.

— Карай внимателно. Обичам те.

Кевин изкрещя нещо на заден план и някъде близо до телефона се чу ново глухо тупване.

— Ти *майтапиш* ли се? — изкрещя в отговор Даниел. — Нож?

Алекс прекъсна разговора и се забърза малко. Не можеше да ги остави сами за двайсет минути.

Нещата вече се бяха върнали към нормалното си състояние — или новата ѝ версия на „нормалното“, когато стигна обратно в апартамента. Даниел все още задълбочено гледеше новините. Вал току-що бе довела Айнщайн обратно от разходката му и му сипваше вода в прекрасната кристална купа. Кевин гледеше записите от камерите си и остреше мачете. Дом, сладък дом.

— Нещо интересно? — попита тя Даниел.

— Нищо за мен. Явно вицепрезидентът все пак ще се оттегли преди изборите. Предполагам, че онези неотдавнашни слухове за скандал не са изцяло безпочвени. Така че, разбира се, всички правят догадки кого ще избере президентът Хауланд за свой партньор в надпреварата.

— Очарователно — промърмори Алекс с тон, който намекуваше обратното. Тръшна чантата си на едно от белите високи столчета, седна на съседното и отвори лаптопа си. В дома на Карстън всичко изглеждаше спокойно, затова тя започна да превърта записите назад, за да види дали бе пропуснала нещо, докато беше навън. Досега не беше открила никакви редовни посетители, освен икономката и охранителната кола, която минаваше край къщата веднъж дневно в следобедите.

Даниел превключи на друга новинарска мрежа, по която вървеше различна версия на същия репортаж.

— Не те ли интересува с кого ще се яви на изборите президентът? — попита той. — Хауланд е много популярен. Онзи, когото избере, вероятно ще бъде вицепрезидент, а може би и президент за следващите четири години.

— Вентрилоквистки кукли — промърмори Кевин, като остави мачетето и се залови да точи дълъг нож за обезкостяване.

Алекс кимна в знак на съгласие, докато пускаше записа на бавен кадър, за да проследи как двама тийнейджъри минават лениво покрай къщата на Карстън и продължават нагоре по пресечката.

— Какво искаш да кажеш? — попита Даниел.

— Не се тревожа за марионетката — каза Кевин. — А за кукловода.

— Това е доста цинично отношение към демократичната нация, за която си работил.

Кевин сви рамене:

— Аха.

— Алекс, републиканка или демократка? — попита Даниел.

— Песимистка.

Тя посегна към другия лаптоп, онзи с подслушаните обаждания, и включи слушалките си.

— Значи на никого не му пука, че кандидатът, който води в надпреварата, е някакъв ултрадесен сенатор от щата Вашингтон, който е работил за Агенцията за военно разузнаване?

Първото обаждане, което Алекс бе пропуснала, отново беше от дъщерята — досети се по топлия, бащински глас на Карстън. Започна да превърта записа напред.

— Има логика — точно казваше Вал, измъквайки гумен ластик от косата си. Носеше потен екип за тренировка и въпреки това имаше вид, сякаш мястото ѝ е на корицата на *Максим*. — Хауланд е мекушав. Номерът е да вземеш някого с консервативни наклонности, да привлечеш няколко гласоподаватели на своя страна. Плюс това новият тип е отчасти благодушен като нечий дядо, отчасти привлекателен възрастен мъж с привличащо вниманието двусрично име. Хауланд можеше да направи и по-лош избор. — Тя разтърси златистата си коса, която се разпиля в съвършени вълни по гърба ѝ.

— Тъжно е, но вероятно си права. Само състезание по красота.

— Всичко е само това, скъпи — каза му Вал.

Алекс спря, за да прослуша записа, но Карстън още само слушаше и промърморваше по някое добродушно мм-хмм. Тя пусна записа пак на бързи обороти.

— Предполагам, че би трябвало да свикна с това, тъй като сигурно вече не ми се полага да гласувам. — Даниел се намръщи. — Вицепрезидент Пейс. Мислите ли, че се е родил с това име, или го е променил, за да звучи добре пред гласоподавателите? Уейд Пейс. Нима това е име, с което бихте нарекли едно дете?

— Не бих нарекла едно дете по никакъв начин — каза Вал. — Защото никога няма да съм толкова тъпа, че да създам дете.

Пръстите на Алекс автоматично посегнаха надолу да спрат записа.

— Какво беше това? — попита тя.

— Просто обяснявам, че не съм майчински тип — каза Вал.

— Не, Даниел, какво беше онова име?

— Сенатор Пейс? Уейд Пейс?

— Това име... звучи ми познато.

— Мисля, че всички знаят името му — каза Даниел. — Той си подготвя почвата за този пост, не е особено дискретен.

— Не следя политиката — отвърна Алекс. Сега се взря в телевизора, там вървеше обикновена новинарска емисия. — Колко знаеш за този тип?

— Само онова, което пускат в новините — отговори Даниел. — Сведения, събрани от „Стърлинг“, всички обичайни клишета.

— Значи е бил военен?

— Да, някакъв генерал, мисля.

— Генерал-лейтенант?

— Може би.

Сега Кевин слушаше внимателно.

— Уейд Пейс. Пейс с П. Това нашият човек ли е?

Алекс се взря в пространството, несъзнателно поклащайки се леко напред-назад на високото си столче.

— От щата Вашингтон е... работил е във военното разузнаване...

— Тя вдигна поглед към Кевин. — Да кажем, че АБР^[2] теоретично проучва варианти за биологични оръжия. Този тип вече има известни

политически стремежи, затова, разбира се, се постарават парите да се харчат в родния му град. Привидно сигурно са имали множество безобидни цели — външните хора са щели да виждат само икономическия подем. Вероятно са му помогнали да се сдобие с място в Сената. Страхотно. Но после, години по-късно, създаденият по поръчка вирус е откраднат. Очевидно никой не може да узнае, че той е имал пръст в създаването му. Никой не може да знае, че вирусът съществува. Проследяваме лошите типове и те издават твърде много информация. Уейд Пейс има големи мечти. Всеки, който е чул името му във връзка с този вирус...

— Трябва да бъде профилактично накаран да си мълчи — довърши Кевин. — А кой знае точно какво може да е видял твърде старателният агент на ЦРУ? По-добре да заставят и него да си мълчи.

— Не можеш да поемаш никакви рискове — прошепна Алекс. — Не и когато се целиш толкова високо.

За трийсет секунди цареше мълчание.

— Леле — обади се Вал толкова високо, че Алекс подскочи. — Ей, хора, покушение срещу вицепрезидента ли замисляте? — Звучеше изключително възбудена от представата.

— Той още не е вицепрезидент — каза Кевин. — Официално не е никакъв. Това значи, че няма „Сикрет сървис“.

Даниел беше зяпнал от удивление.

Отново по-високи залози, но не кой знае колко по-големи. В края на краищата независимо какво друго олицетворяваше, Уейд Пейс беше само едно биещо сърце.

Кевин склочи поглед с този на Алекс.

— Значи е вдигнал мерника на мен, на брат ми, на теб, на приятеля ти... за да може да се опита да стане президент. О, това ще ми достави истинска *наслада*.

Тя отвори уста, но после побърза да я затвори отново. Щеше да е много по-лесно и безопасно за нея да остави Кевин да свърши колкото можеше повече от мократа работа.

Но налице беше анонимността ѝ — също и тази на Даниел, така че може да добави и еднаквото лице на Кевин — която трябваше да бъде защитена на първо място преди всичко друго, ако смятаха този план да сработи. Кевин може и да се справяше по-добре от нея с убиването на хора, но тя беше напълно сигурна, че е по-добра в

умението да го прави с възможно най-малки последици. *Ако искаш нещо да бъде свършено както трябва...*

— Колкото и да ми е неприятно да те лишавам от забавления, мисля, че може да се наложи да ми отстъпиш това. — Потрепери леко. Вероятно беше голяма грешка. Дали не започваше да се пристрастява към адреналина — същото, в което беше обвинила Даниел? Не мислеше така. Не изпитваше нищо, освен ужас при мисълта да добави още една задача към списъка си. — Стремим се да бъдем тихи, ясно? Никой няма да обърне особено внимание, ако нашият свръхамбициозен вицепрезидент умре от сърдечен пристъп или удар — няма да получи същото медийно отразяване, както ако го открият застрелян при опит за нахлуване в дома му.

— Мога да бъда тих — настоя Кевин. Веждите му се смъкваха надолу в намръщена гримаса.

— Дотолкова тих, че да изглежда като естествена смърт?

— Почти толкова.

— Почти толкова означава, че другите ни мишени ще застанат нащрек.

— Те вече са нащрек.

— Е, как си представяш, че ще стане?

— Ще импровизирам, когато стигна там.

— Надежден план.

— Знаеш ли колко хора умират в домашни нещастни случаи в тази страна всеки ден?

— Не. Но съм убедена, че повече бели мъже в началото на шейсетте си години умират от лошо здраве, отколкото по каквато и да е друга причина.

— Добре, чудесно, един сърдечен пристъп би бил най-тихият начин, по който Пейс да умре, съгласен съм. Как смяташ да влезеш, дребосък? Ще почукаш на вратата и ще поискаш назаем чаша захар ли? Гледай да си сложиш престилката с къдричките — за пълна убедителност.

— Мога да приспособя плана за Карстън. Само ще ми трябват още няколко дни проучване на Пейс...

Кевин плесна шумно с длан по плота:

— Не разполагаме с такова време. И при сегашните обстоятелства отлагахме вече твърде дълго. Знаеш, че Дивърс и

Карстън не пилеят времето за подготовка, което вече им дадохме.

— Прибързването само оставя пролуки, от които могат да се възползват. Подходящата подготовка...

— Толкова си *влудяваща*!

Не беше осъзнала колко плътно се бяха приближили двамата с Кевин един до друг — на практика си плюеха в лицата от петнайсетина сантиметра разстояние, докато ръката на Даниел внезапно се изстреля между тях.

— Може ли да ви прекъсна, за да предложи очевидното? — попита той.

Кевин плесна ръката му, за да я отблъсне:

— Ти не се бъркай, Дани.

Алекс си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Кое е очевидно? — попита тя Даниел.

— Алекс, ти имаш най-добрия план как да... ъъ, да извършите покушение срещу сенатора. — Той поклати бързо глава. — Не мога да повярвам, че това е реално.

— Реално е — каза Кевин сурово. — И не бих нарекъл план без отправна точка „най-добрият“.

— Нека да довърша. Алекс има най-добрата... методология. Кевин, ти имаш най-добър шанс да влезеш незабелязан.

— Да, вярно е — каза Кевин войнствено.

— О — обади се Алекс, внезапно почувствала се раздразнена по някаква причина. Вероятно просто наскърбена гордост и раздразнението, че е принудена да си сътрудничи с някой толкова противен. — Прав си — призна тя на Даниел. — Отново.

Той се усмихна.

— Какво? — настоя Кевин. — И спрете да се гледате като влюбени гълъбчета, повръща ми се от вас.

— Очевидно — Алекс разтегли думата до почти пет срички — трябва да направим това заедно. Ти влизаш с предварително приготвения ми разтвор в ръка. Всъщност... — Мозъкът ѝ започна да прехвърля варианти. — Повече от един разтвор, мисля. Ще трябва да поддържаме връзка, за да мога да те насоча към най-доброто приложение на...

Кевин ѝ отправи унищожителен поглед:

— Значи *ти* командваш, а аз просто следвам заповедите ти тук?

Алекс се втренчи в него:

— Кажи ми по-добрия си план.

Кевин завъртя очи, но после се съсредоточи отново.

— Добре. Има логика. Както и да е.

Алекс вече се чувстваше по-добре. Можеше да изпълни ролята си без никакъв риск. И макар че никак не ѝ беше приятно да го признае, знаеше, че Кевин може да изпълни своята.

Кевин изсумтя, сякаш можеше да чуе мислите ѝ, после каза:

— Може ли да помоля за една услуга?

— Какво искаш?

— Когато забъркваш малките си колби с отрова, може ли да направиш така, че тази да причинява болка? *Много силна болка?*

Алекс се усмихна въпреки страха си:

— С *това* мога да се справя.

Той присви устни за миг:

— Странна работа, Оли. В момента *почти* те харесвам.

— Ще ти мине.

— Права си — вече ми минава. — Той въздъхна. — Колко време ти трябва с комплекта за химически опити?

Алекс пресметна бързо:

— Дай ми три часа.

— В такъв случай ще проуча новата си мишена.

Кевин си прибра мачетето и другите ножове и се отправи към горния етаж, като си подсвиркуваше.

Алекс се изправи и се протегна. Въпреки този нов натиск и придружаващ го ужас чувството, че има отговора, беше хубаво. Липсващото име беше истински дразнител, като сърбеж във вътрешността на черепа ѝ. Сега можеше да се концентрира върху следващия си ход.

* * *

— Добре, в голямата баня съм.

Гласът на Кевин беше приглушен като за него, но въпреки това по-висок, отколкото Алекс смяташе за безопасно. Ако беше споменала

безпокойството си, щеше само да ѝ напомни, че сега той е експертът, но все пак. Просто беше толкова наперен.

Алекс се запита дали Кевин беше въвел Айнщайн в къщата със себе си. Вероятно, помисли си тя, но разбира се, кучето не издаваше нито звук.

— Гледай да откриеш нещата от неговата страна. Не искам да убия съпругата. — Алекс не можеше да се застави да говори с глас, по-висок от шепот, макар че Кевин явно се чувстваше удобно.

— Какво?

— Постарай се да откриеш *неговите* неща — промърмори тя малко по-високо. — Нищо, което да е универсално и за двата пола, като например пастата за зъби.

— Напълно съм сигурен, че шкафчето с лекарства от дясната страна е на нашия човек. Резервни ножчета за самобръсначка, „Екседрин“, слънцезащитен лосион с фактор 45, „Центрум Силвър“, малко грим, но все в телесни тонове...

— Бъди по-точен.

— Точен съм. От лявата страна има много червила и парфюми.

— Може и двамата да използват някои неща... провери чекмеджетата под аптекката.

Алекс си представи красивата руса жена, която бе видяла да стои до Уейд Пейс на официалните снимки. Каролайн Джоузефин Мерит-Пейс. Беше само с десет години по-млада от сенатора, но изглеждаше по-млада с четвърт век. На каквито и пластични операции да се беше подложила, бе действала достатъчно премерено, за да изглеждат намесите съвсем минимални; беше запазила топлата си, лъчезарна усмивка, която караше в ъгълчетата на очите ѝ да се появяват гънки и изглеждаше напълно искрена. Беше наследила състояние от аристократичното си южняшко семейство и беше използвала голяма част от него, за да финансира различните си каузи — грамотността, изхранването на гладуващи деца, спасяването на часовете по музика в училищата в по-западнали райони на града, строенето на подслони за бездомните. Никога нещо противоречиво. Беше си останала у дома, за да се грижи за двете им дъщери: и двете момичета бяха завършили училища от Магнолиевата лига^[3], а сега бяха омъжени за уважавани мъже — педиатър и професор в колеж. От всичко, което Алекс беше научила по време на припряното си проучване за съпругата на

сенатора, госпожа Мерит-Пейс ѝ се струваше доста приятна жена. Със сигурност не заслужаваше мъчителната смърт, която всеки момент щеше да сполети съпруга ѝ. *Евентуално* щеше да го сполети, поправи се Алекс. Все още имаше толкова много неща, оставени на късмета.

— Намерих три кутии сапун на калъпи, пакет резервни четки за зъби, вазелин за устни в два различни вкуса — череша и ягода, помада, памучни тампони, клечки за уши... В следващото чекмедже отдолу — о, ето. Крем против хемороиди. Връзва се. Също и свещички. Какво мислиш, Оли?

— Може и да свърши работа. С удоволствие бих използвала нещо злободневно, вместо нещо, приемано през устата, просто за да отделя това възможно най-много от Карстън. Но той може да не използва редовно нито крема, нито свещичките.

— Добър довод. Макар че би било толкова страхотно буквално да му натикаме отровата в задника — о, хей, нашият човек пуши ли?

— Тъ... почакай за секунда.

Алекс написа ключовата фраза за търсене *Уейд Пейс пуши ли?* в отворения прозорец на брауъра си. Моментално бе залята със статии и снимки. Кликна на снимките — лошокачествени фотографии, заснети в гръб или от голямо разстояние. Уейд Пейс — по-млад, отколкото беше сега, все още с тъмни кичури в косата, обикновено във военна униформа — никога не беше в центъра на снимката, но беше достатъчно лесен за разпознаване, с цигара в ръка. А после идваха по-скорошните снимки, на които той заемаше централно място; тези бяха правени, след като се бе преобразил в „сребърната лисица“, както го беше нарекла Вал, и никога не държеше цигара. Няколко фотографии обаче бяха фокусирали снимките върху никотиновата лепенка, която се виждаше съвсем леко през ръкава на бялата му риза с копчета на яката. На друга снимка, направена по време на ваканция, в хавайска риза с ярки цветове, долното крайче на жълто-кафявата лепенка се показваше точно под ръкава. Ваканционната снимка бе от април. Не чак толкова отдавна.

— Изглежда, че едно време е пушил — каза Алекс. — Кажи ми, че си намерил лепенките.

— NicoDerm CQ. Една наполовина използвана кутия с три неотворени пакета зад нея. Ще прегледам боклука.

Алекс чакаше нетърпеливо през времето на краткото мълчание.

— Потвърждавам. Използвани лепенки в боклука под мивката му. Струва ми се, че това кошче се изпразва редовно. Значи все още ги употребява активно.

— Просто идеално — процеди Алекс през зъби. — Използвай спринцовката, отбелязана с номер три.

— Намерих я.

Тя чу тихото дърпане на цип.

— Не допускай течността да влезе в контакт с кожата ти. Вкарай я откъм онази страна, където се съединяват краищата — не оставяй видима следа от убождане.

— Не съм идиот. Колко?

— Натисни буталото до половината.

— Доста е малка, сигурна ли си, че... Знаеш ли какво, няма значение. След колко време ще изсъхне?

— Няколко часа. Сложи я...

— Под най-горната лепенка, нали? — прекъсна я Кевин. — Втората от горе надолу.

— Да, това ще свърши работа.

Алекс чу приглушения кикот на Кевин.

— Мисията изпълнена. Уейд Пейс е един съвсем заслужено осъден на смърт човек. Минаваме към мишена номер две.

— Ще се обадиш ли, когато заемеш позиция?

— Отговорът е „не“. Би трябвало да отнеме по-малко от двацет и четири часа. Ще се видим обратно в апартамента.

— Добре.

— Залавяй се с твоя човек, Оли.

Гласът ѝ беше малко по-висок и писклив, когато отговори:

— Да. Ще, хм, се погрижа за това, преди да се върнеш.

Той се настрои към нервността ѝ и тонът му стана рязък, заповеднически:

— По-добре гледай да успееш. Ако предизвикам нежелани последици, планът ти може да не сработи.

— Правилно.

Той прекъсна връзката, преди тя да успее да го направи. Отново.

Алекс си пое дълбоко въздух и остави телефона и лаптопа на леглото до себе си.

Даниел седеше с кръстосани крака на пода в краката ѝ, хлабаво обвил пръстите на едната си ръка около прасеца ѝ. Не беше откъснал очи от лицето ѝ по време на целия телефонен разговор.

— Всичко ли чу? — попита тя.

Даниел кимна:

— Не мога да повярвам, че не събуди никого. Кажи ми, че моят глас не е толкова пронизителен.

Тя се ухили:

— Не е.

Той се приведе напред, за да опре брадичка на коляното ѝ. Почувства как ръката му се затяга около крака ѝ.

— А сега е твой ред. — Изрече думите с тон, съвсем малко по-висок от шепот, но ниският звук не скриваше напрежението му.

— Още не съвсем. — Автоматично хвърли поглед към дигиталния часовник, който беше поставила като част от временната си лаборатория. Дисплеят показваше 4:15. — Имам няколко часа до началото на шоуто.

Почувства раздвижването до кожата си, когато челюстта му се стегна.

— Не смятам да правя нищо опасно — напомни му. — Няма да прониквам в ничия крепост. Не е толкова различно от поставянето на проследяващото устройство.

— Знам. Постоянно си го повтарям.

Алекс се изправи, протягайки се, и Даниел се дръпна назад да ѝ направи място. Тя кимна към ъгъла, където лабораторното ѝ оборудване бе разпръснато безполезно по най-различни масички. Беше се възползвала от временното забавяне, за да създаде солидно количество *Оцеляване*, след като приключи с разтворите за Пейс.

— Предполагам, че не е зле да разчистя това, преди да разстрои Вал.

Даниел се изправи на крака:

— Мога ли да помогна?

— Разбира се. Само не пипай нищо без ръкавици.

Не отне дълго; имаше толкова голям опит в подреждането и разтурването на лабораторията си, като понякога се налагаше да го направи спешно. Даниел бързо схвана порядъка на нещата и скоро беше приготвил подходящия куфар още преди тя да е разглобила

напълно оборудването. Докато опаковаше грижливо последната кръгла колба, тя отново хвърли поглед към часовника. Още разполагаше с цели часове, преди да дойде време Вал да се залови с грима ѝ.

— Изглеждаш изтощена — отбеляза Даниел.

— Рано се задействахме. Вал ще ме нагласи, за да изглеждам представително.

— Една дрямка може би също няма да навреди.

Алекс беше напълно сигурна, че нямаше да може да заспи. Стараеше се да изглежда овладяна, за да не се тревожи Даниел, но в действителност можеше да почувства как семенцата на паниката започват да пускат корени ниско долу в стомаха ѝ. Не че го беше излъгала за нещо, което ѝ предстоеше да прави, но не се чувстваше ни най-малко спокойна за следващата фаза. Частта с истинския екшън. Истината беше, че се бе върнала отново към обичайната нагласа на ума си: подготовката я караше да се чувства много спокойна. Сега, когато беше време да приведе плана в действие, нервната ѝ система бе претоварена. И все пак вероятно щеше да е разумно дори само да си почине.

— Добра идея.

* * *

Докато гледаше как икономката на Карстън влиза през автоматичните врати в огромния супермаркет, Алекс няколко пъти си пое дъх бавно и дълбоко, опитвайки се да се концентрира. Огледа лицето си в огледалцето на сенника и илюзията, която Вал беше създала, ѝ вдъхна увереност. Днес Алекс беше пясъчноруса и цветът бе съвсем убедителен. Гримът ѝ изглеждаше дискретен въпреки пластовете, с които беше покрито лицето ѝ. Алекс беше доволна да види, че носът ѝ вече приемаше новата си форма, вероятно за постоянно. Всяко дребно нещо беше от помощ.

Още няколко души, тръгнали на пазар, паркираха и влязоха и Алекс разбра, че беше време да се размърда. Още един дълбок дъх. Не беше толкова трудно. Само едно обичайно отиване на пазар засега.

Вътре супермаркетът беше претъпкан и оживен. Групата купувачи бе разнородна и Алекс беше сигурна, че няма да се откроява.

Внезапно си спомни за злополучния набег на Даниел по магазините в Чилдрес и с изненада откри, че се усмихва. Приписа реакцията си на нервност.

Въпреки трафика не беше трудно да открие жената, която търсеше. Икономката носеше яркожълта памучна рокля тип „прегърни ме“ и цветът се открояваше. Вместо да я последва през магазина, Алекс възприе противоположния модел на действие и пресичаше пътя ѝ на всяка пътека. Така се озоваваше в зрителното ѝ поле по-често, но това ѝ се струваше по-естествено, не толкова стряскащо. Жената — която отблизо изглеждаше към петдесетгодишна, в добра форма и доста привлекателна, не обръщаше на Алекс никакво внимание. Междувременно Алекс напълни количката си с няколко случайни неща, които изглеждаха по-безобидни — прясно мляко, хляб, паста за зъби, а после добави няколко наистина важни неща.

Карстън харесваше тези бутилчици с органичен портокалов сок. Сигурно срокът им на годност изтичаше бързо, защото икономката купуваше по няколко при всяко пазаруване, но никога не трупаше големи запаси. Алекс грабна три — същия брой като в количката на икономката — и ги сложи в детската седалка отпред на количката си.

Избута я до една празна пътека — тази сутрин никой не търсеше картички за рожден ден или канцеларски материали, а после махна предпазителя от иглата на малката спринцовка в джоба си. Иглата беше много тънка и почти не остави следа, когато я провря през пластмасата на бутилката с портокалов сок точно под капачката с винт. Стоеше обърната към картичките, сякаш търсеше идеалната сантиментална фраза. Когато свърши, грабна обсипана с блестящ варак поздравителна картичка в електриково розово и я сложи в количката. Може би щеше да я даде на Кевин, когато той приключеше мисията си. Варакут беше от онзи, който полепваше по пръстите и оставаше там с дни.

Тя и Барнаби бяха нарекли този наркотик просто *Сърдечен пристъп*, защото предизвикваше точно това. Понякога, след като разпитът приключеше, отделът трябваше да ликвидира субекта по начин, който изглеждаше естествен. След около три часа *Сърдечен пристъп* се разпадаше до метаболит, който бе почти невъзможен за проследяване и откриване. Човек на възрастта на Карстън, в неговото физическо състояние и предвид изпълнената с висок стрес работа — е, Алекс много силно се съмняваше, че някой ще проучва твърде

внимателно причината за смъртта, поне не и в самото начало. Разбира се, ако беше на двайсет и пет и участваше в маратонско бягане, може би щеше да изглежда по-подозрително.

След това Алекс отиде до щанда за хляб, защото той беше близо до касата и оттам без проблем се виждаха клиентите, които чакаха да си платят. Трябваша ѝ десетина минути, докато се преструваше, че се опитва да избере между багети или хлебчета чабата, но после икономката се появи от пътека 19 и се нареди на опашката пред касата. Алекс хвърли багетата в количката си и се нареди на съседната опашка.

Това беше сложната част. Щеше да ѝ се наложи да остане доста близо до жената, докато излизаха от магазина. Безличният черен седан на Алекс беше паркиран точно до минивана. Докато жената товареше покупките си, Алекс щеше да се препъне с пълни с торби ръце и да падне, удрайки се в бронята на минивана. Не би трябвало да е трудно да остави сока си отзад в колата. Надяваше се, че може би щеше да е възможно да грабне бутилките със сок на жената, но ако не успееше, предполагаше, че икономката щеше да прибере в хладилника всичките дори ако бройката не съвпаднаше.

Алекс огледа подвижната лента за покупките, за да се увери отново, че сокът е там. Зърна онова, което търсеше, и бързо извърна поглед.

Когато собствените ѝ покупки минаха през скенера, веждите ѝ се смръщиха. Нещо не беше наред. Нещо не си пасваше с мислената представа. Хвърли поглед обратно към другата лента за покупки, опитвайки се да определи какво е.

Жената, която слагаше покупките в торби, точно прибираше кутия „Лъки Чармс“. Икономката никога не беше купувала подобна зърнена закуска за Карстън, доколкото Алекс беше успяла да види. Карстън беше човек с твърдо установени навици и ядеше една и съща зърнена закуска с фибри всяка сутрин. Пълните със захар къчета маршмелоу с пластмасова играчка-награда в пакета не бяха обичайната му храна.

Ново бързо надзъртане със сведена глава. Обичайното кафе на зърна, нискомаслената сметана, четвъртинката обезмаслено мляко, но имаше също и половин галон пълномаслено мляко и кутия вафли „Нила“.

— Хартиена или найлонова торбичка, госпожице? Госпожице?

Алекс бързо се съсредоточи отново, отвори портмонето си и грабна три двайсетачки.

— Хартиена, ако обичате — каза. Икономката винаги вземаше хартиени.

Умът ѝ се въртеше отново и отново, докато си чакаше рестото.

Може би икономката купуваше продукти и за себе си, докато пазаруваше за Карстън. Но ако купуваше мляко за себе си, щеше да ѝ се наложи да го внесе вътре и да го сложи в хладилника на Карстън, докато приключи за деня, за да не се развали в горещината. А никога преди не го беше правила.

Дали Карстън очакваше гости?

Сърцето на Алекс заблъска неприятно в гърдите ѝ, докато следваше жената през автоматичните входни врати, стиснала и двете си торби в лявата си ръка.

Необходимо ѝ беше Карстън да е онзи, който ще се наслади на бутилката с портокалов сок. Но какво, ако вместо това я вземеше някой негов приятел? Приятел, който беше на двайсет и пет и се занимаваше с маратонско бягане? Щеше да е очевидно какво се беше опитала да направи. Карстън щеше да промени навиците си, да усили мерките си за сигурност. И несъмнено щеше да разбере, че това бе дело на Алекс. Че тя е жива и е наблизко.

Преследването щеше да започне отново, по-упорито от всякога.

Трябваше ли да рискува? Сокът беше едно от любимите неща на Карстън. Вероятно нямаше да го предложи на никого друго. Но ако все пак...?

Докато умът ѝ трескаво обмисляше възможностите, късче незначителна — или така я бе определила — информация изникна в ума ѝ и предложи нова перспектива.

Зоопаркът. Дъщерята постоянно бе говорила за зоопарка. И всички телефонни разговори, всеки ден, някои — продължаващи по няколко часа. Ами ако Ерин Карстън-Бойд не винаги поддържаше толкова близка връзка с баща си? Ами ако Алекс в бързината си да стигне до важните обаждания бе превъртяла набързо обороти напред съществено важна информация — като например предстоящо гостуване на дъщеря му и внучката? Зоопаркът на окръг Колумбия беше прочут. Точно едно от местата, на които човек би завел дошлата си на гости от друг град внучка. Точно както „Лъки Чармс“ беше точно

такава зърнена закуска, която някой дядо, който иска да поглези внучката си, би имал подръка за закуската ѝ.

Алекс въздъхна тихо, но дълбоко.

Не можеше да рискува да отрови детето.

Сега какво? Кафето на зърна? Но Ерин също щеше да пие кафе. Може би друг вид отравяне, нещо, което да наподобява салмонела?

Не можеше да чака, докато семейството се върнеше, откъдето е дошло. Дотогава Дивърс и Пейс щяха да са мъртви — ако вече не бяха, а бдителността на Карстън щеше да е изострена до крайна степен. Това беше единственият ѝ шанс да изпревари паникьосаната реакция. Щеше да има шест бутилки сок, само една отровена... имаше вероятност Карстън да я изпие... не беше вероятно детето да пострада...

Ох, изпъшка тя мислено и забави крачка. Знаеше, че няма да го направи. А не можеше да се върне в любимото кафене на Карстън с маси на тротоара и да добави една допълнителна съставка в пиленето му с пармезан; той със сигурност вече се беше отказал от този навик, след като тя се свърза с него там. Сега щеше да ѝ остане само някоя наистина очевидна и опасна възможност, например да вземе назаем снайпера на Даниел и да простреля Карстън през кухненския му прозорец. Вероятността да я хванат — и убият — щеше да е много, много по-голяма, отколкото беше планирала.

Кевин щеше да е отвратен от нея. В списъка ѝ имаше само един човек, а тя вече се беше издънила. Не можеше да негодува срещу тази реакция: тя също бе отвратена от себе си.

Сякаш можеше да прочете мислите ѝ, точно тогава Кевин се обади. Тя почувства вибрирането в джоба си, после измъкна телефона и прочете номера. Натисна клавиша за отговор и допря апарата до ухото си, но не каза нищо. Все още беше прекалено близо до икономката и не искаше жената да чуе гласа ѝ и да се обърне, и да види отново, по-отблизо, русата жена, която я следваше като сянка. Може би икономката още беше някъде вътре. Алекс не можеше да си позволи да бъде забелязана.

Алекс зачака Кевин да ѝ се нахвърли, сигурна, противно на всякакъв разум, че някак бе усетил, че тя се проваля: *Ама че тъпа издънка, Олеандър*, с доближавания се почти до вик тон, който бе обичаен за него.

Кевин не каза нищо. Тя дръпна телефона назад, за да погледне дисплея. Прекъсната ли беше връзката? Случайно ли я беше набрал?

Обаждането още течеше. В долния ъгъл на дисплея се отчиташе растящият брой на секундите.

Алекс за малко не каза: *Кевин?*

Възпря я трупаната в продължение на четири години параноя.

Притисна телефона към ухото си и заслуша напрегнато. На заден план не се чуваше звук от кола или движение. Нито вятър. Нито животински звуци, нито човешки.

Кожата по задната част на ръцете ѝ настръхна, косъмчетата на тила ѝ се изправиха. Беше подминала колата си, а сега трябваше да продължи да върви. Очите ѝ се стрелкаха наоколо, докато държеше главата си неподвижна; съсредоточи вниманието си върху един контейнер за смет в задния ъгъл на паркинга. Ускори крачка. Беше твърде близо до центъра на силата на врага си. Ако проследяваха този разговор, нямаше да им отнеме много време да стигнат тук. Искаше да побегне, копнееше отчаяно за това, но продължи да крачи с бърза, целеустремена походка.

Все още нито звук от другия край на линията. Студената, тежка празнота под лъжичката стана по-голяма.

Знаеше, че Кевин няма внезапно да ѝ заговори. Въпреки това се поколеба за още секунда. Щом направи това, което знаеше, че трябва да направи сега, всичко бе свършено. Единствената ѝ връзка с Кевин беше прекъсната.

Затвори телефона. Цифрите в долния край на дисплея ѝ показаха, че обаждането бе траяло само седемнайсет секунди. Имаше чувството, че бе минало много повече време.

Заобиколи покрай контейнера, където не можеха да я видят от паркинга. Не виждаше никого, което евентуално означаваше, че никой не може да види нея.

Остави покупките на земята.

В подплатата на портмонето си държеше малък комплект шперцове. Никога не ѝ се беше налагало да го използва с истинското му предназначение, но ѝ влизаше в работа от време на време, когато работеше с някои от по-малките си рефлуксни пръстени и адаптери. Измъкна най-тънкия, после си послужи с него, за да измъкне държача

за SIM картата от телефона си. Пъхна и картата, и държача в чантата си.

С долния край на тениската си внимателно избърса телефона, като го докосваше само през плата. Заради недостатъчната дължина на тениската беше трудно да провере телефона през страничния капак на контейнера; беше прекалено високо. Когато не успя да се пресегне достатъчно надалече, се наложи да метне телефона, но успя с един опит.

Алекс грабна хартиените торби, рязко се завъртя кръгом и тръгна бързо към колата си. Миниванът точно излизаше от паркинга. Не можеше да прецени дали икономката беше забелязала отклонението ѝ. Правеше най-дългите крачки, на които беше способна, докато бързаше обратно.

Телефонът вече го нямаше, но почти можеше да види как секундите все още текат бързо в ъгъла на екрана. Сега съществуваха две възможности и едната от тези възможности наистина ѝ оставяше много къс краен срок.

[1] Voila (фр.) — Ето, готово. — Б.пр. ↑

[2] ABP (на англ. DIA) — Агенция за военно разузнаване. — Б.пр. ↑

[3] Магнолиевата лига, или Южняшката бръшлянова лига — неофициално название на най-добрите университети в американския Юг. Включва Южния методистки университет и университетите „Райе“, „Дюк“ и „Тюлейн“. — Б.пр. ↑

— Алекс, просто е набрал номера ти погрешка — възрази Даниел.

— Дани е прав — съгласи се Вал. — Реагираш пресилено. Не е станало нищо.

Алекс тръсна глава и усети придърпването в челюстта си точно когато стисна зъби.

— Трябва да се размърдаме — каза решително.

— Защото лошите типове може да измъчват Кевин за информация в същия този миг — обобщи Вал. Говореше с търпеливия, снизходителен тон, с какъвто хората говореха на много малки деца и на старци.

Отговорът на Алекс беше студен и твърд:

— Няма да е шега, ако дойдат за теб, Вал. Мога да те уверя в това.

— Виж, Алекс, собственият ти план току-що се провали — напомни й Вал. — Вече си била разстроена. Кевин ти се е обадил и не е казал нищо. Това е всичко, което се е случило. Мисля, че е малко пресилено да приемаш, че е било нещо повече от случайност.

— Това е начинът им на действие — каза Алекс бавно, с равен тон. Още преди Барнаби да й намери подходящия класифициран материал, беше виждала част от това. — Субектът разполага с телефон, в който има само един номер. Обаждаш се на този номер и разбираш каква информация можеш да получиш от него. Проследяваш сигнала, който си създал току-що. Откриваш човека в другия край на линията.

— Е, обаче няма нищо за откриване, нали? — попита Даниел насърчително. — Ти изхвърли телефона. Не може да ги доведе до нищо повече от един паркинг, който не е свързан с нас.

— Телефонът ще ги отведе до задънена улица — съгласи се тя. — Но ако са хванали Кевин...

По лицето на Даниел за миг премина съмнение. Изражението на Вал още бе снизходително.

— Мислиш ли, че биха го убили? — попита Даниел почти шепнешком.

— Това е най-добрият вариант — каза тя направо. Не знаеше как да го смекчи или да го каже по-внимателно. — Ако е мъртъв, вече не могат да го наранят. А ние сме в безопасност. Ако е жив... — Тя си пое дълбоко въздух и отново се съсредоточи. — Както казах, трябва да се размърдаме.

Вал не беше убедена:

— Наистина ли мислиш, че ще издаде Дани?

— Виж, Вал, никога не бих поставила под въпрос факта, че разбираш от дори най-далечно свързаните с женствеността въпроси. Онова е твоят свят. Това е моят. Не преувеличавам, когато казвам, че всеки се пречупва. Няма значение колко е силен Кевин или колко много обича брат си. Може да отнеме известно време, но той ще им каже къде сме. И заради него се надявам да не отнеме чак толкова дълго време.

Щеше обаче да отнеме и тя го знаеше. Колкото и обтегнати да бяха винаги отношенията ѝ с Кевин, беше се научила да му се доверява, да го познава. Той щеше да ѝ откупи времето, което ѝ трябваше да отведе Даниел и Вал някъде на сигурно място. Отчасти защото наистина обичаше брат си и отчасти заради гордостта си. Никога нямаше лесно да даде на Дивърс онова, което искаше. Кевин щеше да ги накара да се потрудат за всяка дума, която изтръгваха от него.

Радваше се, че задачата за пречупването на Кевин не се е паднала на нея. Сигурна бе, че той щеше да е най-трудният случай, с който е имала работа. Ако имаше човек, способен да го направи — наистина да отнесе тайните със себе си в гроба — този човек можеше да е Кевин Бийч. Може би той щеше да прекъсне списъка на съвършените ѝ постижения.

За миг можеше да си представи живо ситуацията — Кевин, завързан върху ултрамодерната, представляваща последна дума на техниката маса в старата лаборатория, самата тя — застанала над него. Как щеше да подходи към случая? Ако нещата се бяха развили съвсем мъничко по-различно — ако пакистанският ѝ субект никога не бе

промърморил името Уейд Пейс — сценарият, който си представяше, можеше да е реалността ѝ.

Алекс прогони образа и вдигна поглед към Даниел и Вал. Забеляза, че напрежението ѝ — силната ѝ и мрачна увереност най-сетне обземаше и Даниел.

— Ако наистина са хванали Кевин... какво мислите, че ще стане с Айнщайн? — попита Вал, все още с недоверие, но лазурносините ѝ очи бяха необикновено уязвими.

Алекс трепна. Защо за капак на всичко останало беше започнала да държи толкова много на някакво си животно? Що за глупава постъпка.

— Нямаме време да измислим всичко точно сега — каза тя. — Имаш ли къде да отидеш, Вал? Място, за което Кевин няма да знае?

— Имам милион места. — Изражението на Вал стана сурово. Съвършените ѝ черти изведнъж придобиха вид, сякаш принадлежаха на красива кукла, студени и празни. — Вие?

— Нашите варианти са малко по-ограничени, но ще измисля нещо. Опаковай нещата, които искаш да запазиш — няма да е безопасно да се върнеш тук. Може ли да задържа перуката?

Вал кимна.

— Благодаря. Имаш ли друга кола, освен тази, която използвахме? — Кевин беше взел джипа на семейство Маккинли, когато двамата с Айнщайн потеглиха точно след полунощ.

— Имам две тук. Онази не е моя. Кевин я караше, когато пристигна тук.

Вал се завъртя леко, грациозно, а после се отправи с ленива походка към стълбите. Алекс не можеше да прецени дали е тръгнала да си пригответи багажа, или се бе качила горе да подремне. Вал не ѝ вярваше.

Умът на Алекс препускаше в сто различни посоки. Щеше да се наложи да се сдобият бързо с нова кола и да зарежат онази, за която Кевин знаеше. Имаше толкова много подробности, които трябваше да премисли, и трябваше да го направи бързо.

Алекс се обърна и забърза обратно към стаята за гости. Тя също трябваше да си опакова багажа.

И да помисли. Не беше планирала това. А трябваше.

Даниел я последва надолу по коридора.

— Кажи ми какво трябва да правя — каза той, докато минаваха през вратата.

— Можеш ли да прибереш всичко обратно в мешките? Аз... трябва да помисля няколко минути. Днес не можем да си позволим никакви грешки. Просто ме остави да се концентрирам, става ли?

— Разбира се.

Алекс легна на леглото, после скръсти двете си ръце върху лицето си. Даниел работеше тихо в ъгъла; шумът не я разсейваше. Опита се да обмисли всички ходове, с които разполагаха, всичко, което Кевин не знаеше.

Нямаше кой знае какво. Не можеше дори да се върне за Лола — Кевин беше избрал приюта, в който да я настанят.

Отново си пое въздух, за да се концентрира, и отхвърли тази мисъл. Сега нямаше време за тъга.

За известно време щяха да отседат само в малки мотели. Да плащат в брой. За щастие, разполагаше с много от парите на Кевин от наркотиците. Щяха да могат да се покрият.

Разбира се, Карстън щеше да го очаква. В крайна сметка нейното лице и това на Даниел щяха да се озоват върху полицейски бюлетин за издирвани, разпратен с имейл до всички потенциални техни спирки в радиус от хиляда мили. Тъй като вече бяха пуснали в ход историята за Даниел, може би щяха да представят Алекс като негова пленница. Щеше да е трудно да пробутат другата версия предвид съответния ръст и килограми на Алекс и Даниел.

Можеше да лагеруват в която там кола успееша да намерят, както бяха направили преди. Наблюдението щеше да е усилено. Щом хората на Карстън откриеха колата на Кевин, щяха да проследят всеки продаден на старо автомобил, всяка обява за търсене, всяка открадната кола в радиус от сто мили във всички посоки. Всяко описание, което си пасваше със сценария, щеше да бъде включено в списък, а ако някое ченге докладваше за въпросната кола, хората на Карстън скоро щяха да го последват.

Може би беше време да се върне в Чикаго. Може би Джоуи Джанкарди нямаше да я убие веднага. Може би щеше да е склонен да замени някаква предана и безпрекословна служба за две тотални промени на външния вид. Или пък може би щеше да надуши

отчаянието ѝ и да разбере, че е възможно да изкара добри пари, като я предаде обратно на хората, които я търсеха.

Тя имаше самоличности, за които Кевин не знаеше нищо, но Даниел нямаше такива. Документите, които бе задигнала от мобилната Пещера на Батман на Кевин, нямаше да са надеждни.

Освен ако Даниел не действаше достатъчно бързо.

Тя свали ръце от лицето си и се надигна да седне.

— Мислиш ли, че овладя основните принципи на криеницата?

Даниел се обърна с две прозрачни торби с муниции в ръце:

— Може би *най*-основното от основите.

Алекс кимна:

— Обаче си възприемчив. Говориш испански доста добре, нали?

— Оправям се. Искаш да отидеш в Мексико?

— Ще ми се да можех. Вероятно не е напълно безопасно да показваш лицето си в Мексико, след като си бил там толкова много пъти, но в Южна Америка има множество добри скривалища. Освен това е евтино, така че доста време няма да ти свършат парите. Няма да се сливаш с местните, но там има много изселници, лишени от гражданство...

Даниел се поколеба за секунда, после внимателно сложи мунициите в една от мешките. Дойде и застана до Алекс.

— Алекс, използваш много местоимения за второ лице в тези обяснения. Да не би... точно сега да говориш за това, че ще се разделим?

— Извън страната ще си в по-голяма безопасност, Даниел. Ако се покриеш на някое тихо местенце някъде в Уругвай, може никога да не те намерят...

— Тогава защо не можем да заминем заедно? Защото ще търсят двойка... ако... ако Кевин проговори?

Тя прегърби рамене; наполовина отрицателен жест, наполовина отбранително движение.

— Защото нямам паспорт.

— Нали не мислиш, че ще чакат Даниел Бийч да се опита да се качи на борда на някой самолет?

— Няма да си Даниел Бийч. Имам два от комплектите с документи за самоличност на Кевин. Ще мине доста време, докато

успеят да го попитат за фалшивите самоличности, ако изобщо го сторят. Ще имаш много време да хванеш полет до Чили тази вечер.

Внезапно изражението му стана сурово, почти гневно. Изглеждаше като Кевин и тя се изненада колко я натъжи това.

— Тогава значи просто се спасявам? И те зарязвам?

Ново половинчато свиване на рамене.

— Както каза, те ще търсят двойка. Ще се измъкна през дупките в мрежата.

— Ще търсят *теб*, Алекс. Няма да...

— Добре, добре — прекъсна го тя. — Нека помисля още. Ще измисля нещо.

Даниел прикова очи върху нейните за една дълга секунда. Бавно, изражението му омекна, докато отново заприлича на себе си. Накрая раменете му увиснаха, а очите му се затвориха.

— Съжалявам — прошепна тя. — Съжалявам, че не се получи. Съжалявам, че Кевин...

— Все се надявам, че ще влезе през вратата — призна Даниел, като отвори очи и се загледа надолу. — Но мога да го почувствам вътрешно — това няма да стане.

— Знам. Иска ми се да грешах.

Той бързо вдигна очи към нейните:

— Ако ролите ни бяха разменени, той щеше да направи нещо. Щеше да намери начин. Но аз не мога да направя нищо. Не съм Кевин.

— Кевин щеше да е в същото положение като нас. Нямах да знае къде те държат. Дори и да знаеше, те пак щяха да са много по-добре въоръжени. Нямах да може да направи нищо.

Даниел поклати глава и се отпусна на леглото.

— По някакъв начин нищо от това нямах да го спре.

Алекс въздъхна. Даниел вероятно бе прав. Кевин щеше да има някой таен информатор или кадри, заснети от друг ъгъл, или начин да проникне в системата на Дивърс. Нямах да се откаже и да побегне. Но Алекс също не беше на мястото на Кевин. Не можа дори да отрови Карстън, докато той още беше в неведение. Той вече беше наясно, сигурна беше в това.

— Нека помисля — повтори тя. — Ще се опитам да измисля някакъв начин за измъкване.

Даниел кимна:

— Но заедно, Алекс. Заминаваме заедно. Оставаме заедно.

— Дори ако това излага и двама ни на риск?

— Дори тогава.

Алекс се хвърли отново на леглото и пак скри лицето си с ръце.

Ако беше имало някакъв свършен начин за измъкване за тях, щеше да го пробва по-рано. Цялата причина, че изобщо беше тук, бе, че вариантът за бягство беше пропаднал. Сега се беше провалил вариантът за атака. Не ѝ оставяше много оптимистично чувство.

Странно беше как човек не осъзнаваше колко много има за губене, докато не го изгубеше наистина. Да, знаеше, че е хлътнала дълбоко по Даниел; беше приела това препятствие. Но кой би помислил, че Кевин ще ѝ липсва? Как беше станал неин приятел? Дори не и приятел, защото приятелите си избираш сам. По-скоро роднина — братът, когото се опитваш да избягваш по време на семейните събирания. Никога не беше имала нещо подобно, но сигурно такава беше чувството, болката да изгубиш нещо, което никога не си искал, но въпреки това си започнал да разчиташ на него и да го приемаш за даденост. Арогантната самоувереност на Кевин я беше накарала да се чувства почти в безопасност по начин, по който не се беше чувствала от години. Неговият отбор бе печелившият. Неуязвимостта му бе като предпазна мрежа.

Или поне така беше преди.

И кучето. Не можеше дори да мисли за кучето, иначе щеше да излезе от строя. Нямаше да успее да застави мозъка си да се задейства по обмислянето на каквото и да е решение.

През черната вътрешност на клепачите ѝ отново пробяга образът на Кевин върху масата ѝ. Само да можеше да знае, че вече е мъртъв, това все щеше да е нещо. Ако можеше да повярва, че той не е в агония точно в този момент. Със сигурност беше достатъчно находчив да намери изход. Или пък беше толкова уверен в себе си, че вероятността за провал изобщо не влизаше в плана?

Мислеше си, че знае достатъчно за Дивърс от ходовете му до този момент, за да е сигурна, че той не би пропилял една благоприятна възможност, ако имаше някакъв начин да намери предимство в нея.

Наистина ѝ се искаше ролите им да бяха разменени. Ако тя бе заловената, щеше да успее да намери бърз, безболезнен изход, без да остави на Дивърс и Карстън никакви сведения за другите. Каквото и да

беше сбъркал Кевин, както и да се бе провалил, той все още беше човекът, който най-добре можеше да опази Даниел жив. А също и Вал, като стана въпрос. Вал щеше да разполага с най-лесния начин за бягство в краткосрочен план, но нито Карстън, нито Дивърс изглеждаха като типа хора, които биха се отказали от един свидетел.

Ако Кевин беше на мястото на Алекс и се опитваше да измисли план, какво щеше да направи?

Алекс не знаеше. Кевин разполагаше с ресурси, за които не й беше известно нищо, ресурси, които не можеше да попълни. Но дори тогава бягането сигурно е било единственият му вариант. Можеше да се върне, за да пробва отново по-късно, но не беше вероятно да продължи след евентуалния опит за убийството на вицепрезидента днес. Сега беше времето да изчезне и да се прегрупира.

Или, в нейния случай, да изчезне и да се опита да си остане изчезнала.

Онзи отблъскваш образ на Кевин върху масата не й излизаше от главата. Проблемът с това да си професионалист по водене на разпити бе, че тя познаваше в интимни подробности всички варианти на онова, което може би му причиняваха точно сега. Беше невъзможно да не отбелязва минаващите минути и да не си представя как напредваше разпитът.

Даниел беше притихнал. Опаковането не му беше отнело дълго време; не се бяха разпрострели нашироко там, не се бяха разположили твърде удобно. Още отначало знаеха, че може да се наложи да си тръгнат всеки момент — било заради нова катастрофа или просто защото вече твърде дълго злоупотребяваха с гостоприемството на Вал.

Досещаше се какво изпитва той. Сигурно не искаше да повярва, че нещата са се объркали толкова много. Нямахше да иска да повярва, че Кевин може да е мъртъв или че сега смъртта е най-добрият изход за него. Щеше да помни как Кевин беше нахълтал през покрива посред нощ, за да го спаси, и да се чувства виновен, че не е могъл да стори същото. Не само виновен — безпомощен, слаб, гневен, изпълнен с разкаяние, малодушен... Всички неща, които тя вече започваше да изпитва.

Но нямаше нищо, което можеше да направи за Кевин. Ако двамата си разменяха местата, Кевин също нямаше да може да направи нищо. Нямахше да знае къде я държат. Лошите нямаше да изберат

място, което да е известно на Алекс или на Кевин. Разполагаха с хиляди варианти. А ако имаше някакъв начин да узнаят къде е скривалището им, определено нямаше да са небрежни по отношение на сигурността там. Кевин щеше да е точно толкова безпомощен, колкото беше и тя.

Не биваше да губи време в обмисляне на невъзможното. Трябваше да се съсредоточи.

Трябваше да действа, осланяйки се на допускането, че Кевин е още жив и че лошите скоро щяха да узнаят, че тя и Даниел също са живи и са наблизо. Щяха да узнаят името и адреса на Вал. Щяха да научат марката, модела, цвета и вероятно регистрационните номера на единствените две коли, до които в момента имаха достъп. Беше време да се отдалечат възможно най-много от тези факти.

Алекс бавно се надигна и седна:

— По-добре да натоварим колата и да потегляме.

Даниел се бе облегал на стената до камарата торби със скръстени на гърдите ръце. Очите му бяха зачервени по краищата. Кимна.

Вал не се виждаше никъде, когато излязоха в голямата стая, и двамата — приведени под тежестта на торбите. Пространството им се стори по-студено, по-голямо без присъствието на кучето. Алекс тръгна бързо към външната врата.

Не разговаряха в асансьора или докато вървяха към колата. Алекс пусна торбите си до багажника и изрови ключовете от джоба си.

Приглушен стържещ звук наруши кратката тишина. Звучеше, сякаш идваше отнякъде наблизо или може би изпод колата.

Аз съм идиотка, помисли си Алекс, когато приклепна до торбата, за която отчаяно се надяваше да съдържа оръжията, но вътре най-вероятно имаше медицински материали. Знаеше колко несигурно беше положението им и въпреки това беше излязла на паркинга невъоръжена.

Беше разчитала Кевин да удържи по-дълго. Глупачка.

По-тежките чанти бяха у Даниел. В мига, щом отпусна ръка върху торбата пред себе си, тя разбра, че вътре имаше екипировка за първа помощ, която нямаше да ѝ е от полза засега. Поне носеше пръстените и колана си, така че щеше да ѝ се наложи да е близо.

Отначало нямаше да се съпротивлява. Тоест ако просто не я застреляха веднага.

Не мина дори и цяла секунда, докато направи тези изчисления. Първият шум беше бързо последван от друг: приглушено скимтене, което определено идваше изпод колата. Звукът я върна към един друг момент на паника край тъмна веранда в Тексас. Не беше човешки звук.

Алекс се приведе по-ниско и наведе глава така, че почти докосваше асфалтовата настилка на гаража. Тъмната сянка под седана се промъкна по-близо.

— *Айнщайн?* — Тя ахна сподавено.

— *Айнщайн?* — повтори Даниел като ехо зад нея.

Алекс пропълзя отстрани до колата — дотам, където Айнщайн беше най-близо.

— *Айнщайн, добре ли си? Ела тук, момче.*

Кучето запълзя към нея, докато се измъкна изпод колата. Тя прокара ръце по гърба и краката му.

— *Наранен ли си?* — попита с гукащ, гальовен глас. — *Всичко е наред. Ще се погрижа за това.*

Козината му беше сплъстена и мокра на няколко места, но когато Алекс отдръпна ръце, за да погледне, не бяха почервенели — само мръсни. Лапите на кучето бяха леко порязани и се задъхваше, сякаш беше обезводнен или изтощен, или и двете.

— *Добре ли е?* — попита Даниел, застанал плътно до нея.

— *Май да. Обаче изглежда, че е изкарал тежка нощ.*

— *Ела тук, момче* — каза Даниел и протегна ръка към него. Айнщайн се изправи на крака, а после Даниел го обгърна с ръце. Айнщайн ближеше лицето му отново и отново.

— *Качи го горе. Ще натоваря този багаж в колата и ще дойда.*

— *Добре.* — Даниел се поколеба, после жадно си пое накъсан дъх. — *Всичко е вярно.*

— *Да.* — Тя отвори багажника, без да вдига очи.

Чу го как се обръща и се отдалечава. Звукът от задъханото дишане на Айнщайн заглъхна.

Не ѝ трябваше дълго време да подготви нещата за заминаване. Подземният паркинг си оставаше тих и безлюден както обикновено. Може би това бе частният етаж на Вал от многоетажния паркинг. Може

би всички тези коли бяха нейни. Алекс нямаше да е безкрайно изненадана, ако наистина беше така.

Не трябваше ли Алекс да се почувства по-добре, заедно всичко с кучето беше наред? Част от нея сигурно се беше надявала, че греши, че беше реагирала пресилено. Че това беше просто грешка.

Когато влезе обратно в дневната, Вал беше на пода с кучето. Айнщайн се беше свил на кълбо в скута ѝ с глава на рамото ѝ, а Даниел бе коленичил до тях.

Вал вдигна поглед към нея, все още със суровото кукленско изражение:

— Сега е моментът, в който трябва да кажеш: *Аз нали ти казах.*

— Имаш ли нужда от помощ, за да се измъкнеш оттук? — попита Алекс.

— Налагало ми се е да изчезвам преди. Доста отдавна беше, но това е нещо, което не се забравя.

Алекс кимна:

— Съжалявам, Вал.

— И аз — отвърна Вал. — Мислиш ли... ще вземеш ли кучето?

Алекс примигна изненадано:

— Да.

— О. — Вал притисна лице в козината на Айнщайн. — Дай ми една минута. — Гласът ѝ прозвуча приглушено.

— Разбира се — каза Алекс. Имаха няколко часа. Това местоположение бе последното нещо, което Кевин би издал.

Беше изпратил кучето обратно да ги предупреди. Бореше се за тях.

Освен това тя все още имаше един необичаен източник на информация и вероятно не беше зле да го провери, докато имаше достъп до високоскоростна интернет връзка. Отиде до компютъра на плота.

Досега Карстън беше доста потаен, но може би най-накрая щеше да издаде нещо. Най-малкото Алекс би трябвало да успее да се досети за приблизителното време, когато бяха заловили Кевин. Със сигурност щеше да има обаждане, което да отбележи това. Може би някакво пътуване. Карстън, а не Дивърс бе експертът в тази област.

Проверката на проследяващото устройство беше лесна работа. Колата на Карстън беше в службата му, както беше обичайно за

работен ден. Можеше обаче да е взел друга кола. Тя провери записа от звука — Карстън беше в службата. Превъртя назад, за да прослуша разговорите му.

Имаше нещо издайническо. Карстън беше в службата си от доста време — обикновено пристигаше в шест, но някаква дейност започваше около три и трийсет сутринта. Идеше ѝ да се нарита, задето не превъртя записа назад, преди да тръгне тази сутрин.

Първото му обаждане беше кратко. Само „Тук съм“ и „Как е положението?“. Не беше трудно да си извади заключения от това. Някой бе събудил Карстън с новината и той се беше отправил към службата. При липсата на трафик сигурно му бяха трябвали само десет минути да стигне дотам с кола. Ако се вземеше предвид припряното навличане на някакви дрехи, миенето на зъби и т.н., обаждането сигурно беше дошло по някое време от два и трийсет до три и петнайсет.

Тя погледна часовника на компютъра си, изчислявайки от колко време държаха Кевин. Сигурно се беше наложило да го усмирят в началото, после да го изчакат да се съвземе напълно, ако го бяха проснали в безсъзнание. После щеше да им се наложи да решат как да действат и да повикат специалист...

Това вторият разговор на Карстън ли беше? В три и четирийсет и пет Карстън бе провел изходящ разговор.

— Какви ги вършите...? Не ми харесва... Добре, добре, ако това е най-добрият вариант. Какво?... Знаеш какво смятам по въпроса... Както казваш, това си е твой проблем... Искам актуална информация.

Не казваше нищо повече, а думите вероятно можеха да бъдат тълкувани по хиляда възможни начина, но тя не можа да се сдържи и приложи собственото си тълкувание.

Не, Кевин не беше мъртъв.

Настъпи продължителна тишина. Натискане на клавиши, крачене, дишане; това беше всичко. Никакви обаждания. Звучеше, сякаш Карстън не излезе от стаята нито веднъж. Почти чуваше безпокойството му и това я направи по-неспокойна, отколкото вече беше. Къде му беше актуалната информация? С имейли ли я получаваше?

Може би имаха късмет. Може би специалистът трябваше да бъде доведен отдалече. Може би просто задържаха Кевин и чакаха. Това

беше едната страна на играта и тя беше разигравала тази карта преди — остави субекта да чака, да си представя, да изпада в паника. Остави го да изгуби битката в собствения си ум още преди да е започнала.

В този случай нямаше вероятност да е така. Те знаеха, че Даниел е жив. Сигурно подозираха, че е получил друга помощ тук в града. Едва ли щяха да искат да дадат време на съмишлениците на Кевин да избягат.

Времето на Карстън и Дивърс също изтичаше. Бяха се обадили. Бяха я чули как вдига слушалката, после прекъсва връзката. Не беше избрала отново номера, за да разбере дали набирането е било случайно. Телефонът беше зарязан. Щяха да предположат, че съучастникът вече бяга.

Както наистина би *трябвало* да направи.

Алекс се изтръгна от дълбокия си унес, осъзнавайки за пръв път, че Даниел се бе покатерил на високото столче до нея и гледаше как реакциите се сменят по лицето ѝ. Вал се беше облегнала на плота до мивката с Айнщайн в краката ѝ и също я наблюдаваше.

— Само още малко — каза им тя, превъртайки записа през дългата тишина в кабинета на Карстън. Не искаше да пропусне нищо, но не можеше да си позволи да прослуша интервалите без говор в реално време.

Направи пауза, когато прозвуча гласът му, а после внимателно върна записа назад. Отново бе звънял на външен номер. Тонът на гласа му беше коренно различен отпреди. Промяната бе толкова осезаема, че я стресна. Запита се дали някак не беше объркала програмата и не беше изкарала по-ранен запис.

Беше гласът му на мил и обичлив дядо.

— Не те събудих, нали? Как спа? Да, извинявай, изникна нещо спешно. Наложих се да дойда в службата... Не, не отменяй плановете. Заведи Ливи в зоопарка. Утре ще започне да става по-горещо... Знаеш, че нямам избор в тези неща, Ерин. Съжалявам, че не мога да бъда там днес, но не мога да направя нищо по въпроса... Ливи ще си прекара страхотно без мен. Може да ми разкаже всичко за това довечера на вечеря. Направете много снимки... Не мога да обещавам нищо, но се надявам да се освободя до вечеря... Не е честно... Да, спомням си как ти казах, че тази седмица няма да е натоварена, но знаеш как е в работата, миличка. Няма гаранции.

Силна въздишка.

— Обичам те. Целуни Ливи от мен. Ще ти съобщя, щом се освободя.

Усети мразовити тръпки, когато той затвори телефона. Карстън си мислеше, че всичко ще е приключило до вечеря? Или просто се опитваше да успокои дъщеря си?

Още мълчание, още тракане на клавиши. Той сигурно получаваше новите сведения по електронната поща. Алекс бе сигурна, че Кевин е сериозно закъсал. Дали се беше разприказвал вече? Нямахше понятие.

Не се чу нищо повече, докато не стигна до настоящия момент. Провери проследяващото устройство. Карстън нямаше да върви никъде. Сигурно Дивърс се оправяше с *неговия* проблем.

Все още слушайки през миниатюрните слушалки, Алекс опря чело на ръцете си. Карстън отново пишеше на клавиатурата.

Тя си го представи на бюрото му, с непроницаемо изражение, докато изпращаше указания или въпроси. Дали бе пламнал от безпокойство? Дали напрежението караше потта да капе от бледата му, плешива глава? Не, беше сигурна, че щеше да е хладнокръвен и прецизен, не по-напрегнат, отколкото ако попълваше искане за доставка на канцеларски материали.

Той щеше да знае правилните въпроси, които да зададе, дори ако Дивърс не знаеше. Можеше да ръководи цялата операция от ергономичния стол пред бюрото си. Щеше да гледа как измъчват Кевин до смърт, после да изтича да спази резервациите си за вечеря, без да помисли повече за това.

Внезапният гняв, който се разгоря в нея, едва не я задави.

Онова, което ставаше сега, нямаше нищо общо с националната сигурност или спасяването на животи. Карстън провеждаше лична вендета спрямо човек, който може би беше точно от онези типове, чието място наистина е на маса за разпити. Карстън отдавна беше пресякъл границата от недоказано необходими операции под прикритие до чисто криминални действия и това, изглежда, изобщо не му се бе отразило. Може би винаги е било така. Може би всичко, което бе направила за него, всяко безчовечно действие, което бе извършила в името на обществената безопасност, е било измама.

Дали мислеше, че е толкова недосегаем? Че тези тайни избори никога нямаше да засегнат публичния му живот? Дали мислеше, че е освободен от отговорност? Нима не осъзнаваше, че също има отговорности?

Имаше и по-лоши неща от това да те отровят.

Дъхът на Алекс заседна в гърлото. Неочаквано в ума ѝ се разкри нова възможност, нещо, което не беше обмисляла никога преди. Беше прекалено дръзко предположение и тя го знаеше. Имаше хиляда неща, които вероятно щяха да се объркат, милион начини да се издъни. Щеше да е почти невъзможно дори и ако имаше цяла година да планира всяка подробност.

Почувства дланта на Даниел върху гърба си. През миниатюрните си слушалки го чу да пита „Алекс?“ с разтревожен тон. Тя бавно вдигна очи. Взря се в Даниел с преценяващ поглед. Огледа Вал по същия начин.

— Дай ми още десет минути — каза тя, после отпусна глава върху ръцете си и отново се концентрира.

Алекс заговори бързо, докато излагаше плана си, наблягайки малко повече от необходимото на подробностите, в които бе сигурна. Опита се да направи плана да звучи добре обмислен, сякаш беше уверена в него. Даниел, изглежда, приемаше версията ѝ, слушаше внимателно и кимаше на равни интервали, но Алекс изобщо не можеше да разтълкува мислите на Вал. Очите ѝ бяха насочени към Алекс, но почти сякаш гледаше през лицето ѝ към тила ѝ. На лицето ѝ бе изписано изражение на вежлива дистанцираност.

Алекс обясни подробно заключението, което не беше и наполовина толкова защитено от вероятност за провал, колкото би ѝ се искало, и забеляза, че не успяваше да представи изхода така добре, както предварителните етапи. Сведе поглед към опряната на крака ѝ муцуна на Айнщайн вместо към човешките лица, галейки го все често с нарастването на смущението си. В опит да приключи изложението си оптимистично продължи да говори малко по-дълго, отколкото трябваше. Още беше на средата на изречението, когато Вал я прекъсна.

— Не — каза Вал.

— Не? — повтори Алекс. Изрече думата като въпрос, но вече беше примирена.

— Не. Няма да направя това. Ще загинеш. Мило е, че искаш да се върнеш за Кевин, но бъди реалистка, Алекс. Няма да се получи.

— Би могло. Няма да очакват това. Няма да са готови.

— Няма значение готови ли са, или не. Ще бъдат повече от достатъчно, за да компенсират елемента на изненадата. Така че дори да извадиш късмет и да повалиш един, онзи до него ще те докопа.

— Дори не знаем колко души ще има там.

— Именно — каза Вал с равен тон.

— Вал, те няма да ти обърнат внимание. Ти ще си просто анонимен помощник. Тези хора виждат стотици асистенти всеки ден. Ще си невидима за тях.

— Никога в живота си не съм била незабележима.

— Знаеш какво имам предвид.

Вал я погледна с напълно спокойно изражение:

— Не.

Алекс си пое дълбоко въздух. Знаеше, че не е честно да вълчи Вал в това. Щеше да ѝ се наложи да се задоволи с онова, което имаше.

— Добре — каза. Щеше ѝ се гласът ѝ да звучи по-убедително. — Тогава ще го направя сама.

— Алекс, не можеш — настоя Даниел.

Тя му се усмихна слабо:

— Мога. Не знам колко добре ще се справя, но трябва да опитам, нали?

Даниел я погледна раздвоен. Виждаше, че му се иска да възрази. Искаше да каже, че не, тя не трябва да опитва, но това щеше да означава да си тръгне, да остави Кевин да умре мъчително. Не можеше да защити позицията си. Сега, когато изобщо имаше някаква надежда, как можеше да ѝ обърне гръб?

— Заедно ще можем да се справим с първата част — каза му тя. — Няма да са нужни повече хора, само ние двамата.

— Но в секундата щом се отделиш от Карстън, той ще те измами.

Алекс сви рамене:

— Просто ще трябва да направя заплахата си да прозвучи убедително. Ако мисли, че измяната му ще доведе до смъртта на заложника, може би ще играе чисто.

— Няма да знаеш как играе. Няма да си подготвена.

— Вал не иска да си рискува живота. Можеш ли да я упрекнеш?

Вал наблюдаваше Даниел с полуспуснати клепачи, докато той се колебаеше.

— Не — каза той. — Но мога да изпълня нейната роля. Ще се разменим. Вал, ти можеш да изпълниш моята, нали?

Алекс стисна очи, а после бавно ги отвори отново.

— Даниел, знаеш, че няма да се получи. Дори и да не беше брат близък на Кевин, това са хората, които вкараха лицето ти в новините.

— Вал може да ме нагласи, нали, Вал? Да ме направиш да изглеждам достатъчно различен?

Изражението на Вал рязко се промени, стана по-съсредоточено. Тя огледа внимателно лицето му.

— Всъщност... мисля, че бих могла. — Тя се обърна към Алекс.
— Едва ли някой ще го търси там. Повярвай ми, много повече хора биха гледали мен — дори и като безименна асистентка. Мисля, че мога да го направя достатъчно различен, та да не го погледнат втори път.

— Не се съмнявам в способностите ти, Вал... но те са близнаци.

— Ще ми позволиш ли да опитам? — попита Вал, в гласа ѝ се прокрадна непознат умолителен тон. — Наистина искам да помогна на Кевин. — Когато тя изрече името му, Айнщайн вдигна поглед. — Просто не съм готова да умра, за да го направя. Позволи ми да сторя нещо.

Айнщайн отново допря глава до крака на Алекс.

— Предполагам, че бих могла да ти позволя да опиташ. Но е загуба на време, а ние и така не разполагаме с достатъчно.

— Няма да ми отнеме толкова дълго.

— И ще си готова да изпълниш частта с Даниел от плана?

— Разбира се, това е лесно. Никой няма да стреля по мен.

Алекс трепна.

Какво очакваше? Със сигурност щяха да стрелят по нея, вече беше приела това. Но ако Вал можеше да дегизира Даниел достатъчно, което Алекс не можеше дори да си представи, тогава можеше да стрелят и по Даниел. Напомни си за всички причини, поради които трябваше да тръгнат да търсят Кевин. Той разполагаше с твърде много жизненоважна информация. Ако кажеше на лошите типове всичко, което знаеше за Алекс и Даниел, колите, в които пътуваха, местата, където трябваше да отидат, за да се скрият, начина, по който действаше Алекс, за Управлението нямаше да е толкова трудно да ги проследи. Тях, а също и Вал. Най-вероятно всички и бездруго щяха да загинат.

Да умрат като страхливци, бягайки.

Но причините бяха спорни. Ако имаше начин да спаси Кевин от онова, което му се случваше, трябваше да го направи. Сега между тях съществуваше връзка, чието оформяне тя дори не бе осъзнала. Той беше неин приятел. Вторият човек, за когото носеше отговорност. Причиняваха му болка сега, в същия този миг, докато тя седеше тук и обмисляше положението. Трябваше да спре това.

— Залавяй се за работа, Вал. Първата част ще ми отнеме два часа, ако имам късмет. Когато приключи, ще направим преоценка на ситуацията.

* * *

Макар да беше живяла в окръг Колумбия в продължение на почти десетилетие, Алекс никога не беше ходила в Националния зоопарк. Винаги го беше възприемала като нещо, предназначено за деца, но днес, изглежда, там имаше множество възрастни, дошли без потомците си.

Въпреки това имаше много, много деца — изглеждаше, сякаш хиляди от тях бърбеха с високи, пронизителни гласчета и се мотаеха около краката на родителите си. Всичките изглеждаха на възраст под пет години, затова тя предположи, че учебната година още не беше приключила, макар че краят ѝ сигурно приближаваше.

Опита се да си спомни колко време беше минало, откакто за пръв път се бе срещнала с Карстън, но не можеше да изчисли общия брой на дните така, че да ѝ звучи смислено. Тогава на Даниел му оставаха около три седмици училище. Беше минало повече време... нали? Може би училището на Даниел приключваше годината по-рано от обичайното.

Първата спирка на Алекс беше на опашката за наемане на колички в сектора за обслужване на гостите. Опашката не бе дълга. Повечето посетители сигурно бяха пристигнали по-рано, в прохладата на сутринта. Наближаваше време за обяд, слънцето прежуряше почти точно над главата ѝ. По това време някои хора сигурно вече си тръгваха, за да избегнат високите цени на храната в пределите на зоопарка. Отправяха се към къщи, за да подремнат.

Разполагаше с доста сведения за Ерин и Оливия, всичките — събрани от фейсбук страницата на Ерин. Пак там преди месеци беше намерила снимката на Оливия, която висеше на шията ѝ сега.

Алекс знаеше, че Оливия е на три и половина. Все още достатъчно малка, за да се побере в количка. Знаеше как изглежда Ерин от почти всеки ъгъл и имаше добра представа какви дрехи носи. Знаеше, че Ерин става късно и вероятно нямаше да е отишла в зоопарка точно когато отваряше. Знаеше, че Оливия най-много обича да вижда пандите.

Алекс плати девет долара в брой за една количка, после сложи раницата си в нея и се отправи навътре в зоопарка. Изпружи врат

наоколо в търсене. Логично беше да търси някого — може би сестра си и племенниците си, или съпруга си и детето им. Имаше много други посетители, които търсеха спътниците си. Не се открояваше.

Ерин и Ливи сигурно вече бяха отминали пандите и вероятно мислеха за обяд. Разгледа внимателно картата, която бе взела заедно с количката. Щеше да пробва първо срещу маймуните, после близо до влечугите.

Тръгна бързо, без да обръща внимание на отклоненията и местата за разглеждане.

Ерин имаше светлата кожа на червенокосите като баща си. Беше публикувала снимки, на които бе изгоряла от слънцето и се оплакваше от луничките. Сигурно щеше да носи шапка и вероятно леки дълги ръкави. Косата ѝ беше светла и се спускаше до половината на гърба ѝ. Щеше да привлича погледа.

Алекс оглеждаше тълпите, докато се движеше бързо през тях, търсейки жена с дете, като изключваше онези с приятели и съпрузи и с многобройни деца. За известно време следеше една жена с навита на руло и прибрана под сламена шапка с широка периферия коса, която буташе единична количка, но после детето се измъкна навън, за да върви пеша заедно с нея — беше момче.

Направи бърз лупинг около големите котки, а после тръгна надолу към зоокъта с домашни любимци. През цялото време си даваше сметка как изглеждаше — с карта в ръка, внимателно търсейки спътниците си. Тя също носеше сламена шапка над тъмнорусата перука и тъмните очила с широки рамки. Беше с обикновена тениска, джинси с мъжка кройка и подгънати крачоли и с обувките, представляващи хибрид между кецове и балетни пантофки с равна подметка, които щяха да ѝ позволят да тича, ако се наложеше. Нищо у нея нямаше да е особено запомнящо се.

По време на търсенето ѝ няколко нюанса на червена коса привлякоха вниманието ѝ, но много от тях бяха очевидно неестествени. Други бяха върху главите на жени, твърде възрастни, за да са Ерин, или твърде млади, или такива, които държаха още деца. Сега забеляза една, отпредила се по пътеката към животните от Амазония — изпод бяла, подобна на кофа шапка се подаваше дълга плитка от златисточервена коса. Жената буташе единична количка; изглеждаше точно като тази на Алекс — от жълто-кафява лята

пластмаса с тъмнозелен сенник. Носеше къса тениска без ръкави, а ръцете ѝ бяха гъсто покрити с лунички. Алекс тръгна бързо след нея.

Жената не се движеше бързо; на Алекс не ѝ отне дълго време да я задмине. Алекс продължи да върви със сведена глава и хвърли поглед в количката, докато минаваше край нея.

Момиченцето изглеждаше така, както бе очаквала. Лицето му беше извърнато, но пухкавата руса коса изглеждаше същата. Ръстът и килограмите ѝ съвпадаха с профила.

Алекс продължи да върви и стигна до амазонския кът преди майката и дъщерята. Паркира количката си на обозначеното място до тоалетните и ненатрапчиво избърса дръжката на количката с крайчето на тениската си, преди да извади раницата си и да я нахлузи на раменете си. Сега, когато беше напълно сигурна, че жената е Ерин и че Ерин има собствена количка, тази не ѝ трябваше.

Откри жената и детето да вървят бавно по пътеката. Една по-голяма група ги беше настигнала и се разгърна около тях от двете страни. Сега Алекс успя да види ясно лицето на жената — определено беше дъщерята на Карстън. Ерин беше спряла за миг, за да подаде на Оливия пластмасова чаша с капаче и пъхната в капачето сламка.

Пътеката ставаше по-многолюдна. Беше горещо, а от перуката главата я сърбеше и се потеше. Сламената шапка не помагаше.

Алекс съсредоточи вниманието си върху една празна пейка на десетина стъпки от тях двете. Зад първата голяма тълпа имаше друга. Ако преценеше правилно момента, можеше да пресрещне Ерин при пейката, докато втората тълпа отминаваше.

Алекс се отправи съсредоточено обратно в посоката, откъдето току-що беше дошла, като следеше през тъмните си очила да види дали някой ѝ обръщаше внимание. Първата група — изглежда, шумно многолюдно семейство с няколко невръстни току-що проходили деца, множество родители и по-възрастна жена в инвалидна количка — я обгради за момент. Провря се през тях, а после позабави ход.

Втората група се състоеше изцяло от възрастни — чуждестранни туристи на едnodневна екскурзия, предположи тя, много от тях с чантички за пари и документи, препасани с колан на кръста. И те стигнаха до Ерин, когато тя почти се бе доближила до пейката. Алекс тръгна срещу напирещото множество, докато се озова точно пред набелязаната си жертва. Докато Ерин минаваше на трийсетина

сантиметра от пейката, Алекс се обърна, усуквайки се около един по-възрастен мъж, и се престори, че се спъва. Посегна и улови ръката на Ерин върху дръжката на количката. Дланта ѝ се стовари силно върху кесийката с прозрачна течност и с едно силно стисване я накара да се изпразни.

— Хей! — възкликна Ерин, обръщайки се.

Алекс се дръпна назад, провирайки се отчасти зад най-близкия посетител. Ерин се озова лице в лице с плешивия седемдесетгодишен мъж.

— Извинете! — каза той колебливо на двете, без да е сигурен как се е заплел между тях. Отскубна се от Алекс и заобиколи Ерин и количката.

Алекс загледа как Ерин примигна веднъж, после пак. На второто мигване клепачите ѝ сякаш засякоха. Алекс скочи напред и улови Ерин през кръста, когато тя понечи да рухне, после я дръпна рязко към пейката, така че двете заедно се стовариха тежко върху нея. Алекс удари силно лакътя си в дървената облегалка; ударът щеше да ѝ остави синина, но такава, която можеше да прикрие лесно. Ерин беше висока и тежеше повече от Алекс, така че Алекс не успя да предотврати тромавото отпускане. Нададе леко безумен смях — надяваше се евентуалните наблюдатели да помислят, че те просто се забавляват.

Момиченцето си пееше тихо в количката. Изглежда, не беше забелязало, че е спряла да се движи. Алекс се отскубна от майката и придърпа количката по-близо, обръщайки я така, че Оливия да не вижда Ерин.

Ерин се олюля на пейката с паднала на дясното ѝ рамо глава и отворена уста.

Трета плътна група посетители мина край тях. Никой не спря. Алекс действаше бързо, така че не можеше да проследи внимателно никоя реакция, но все още никой не беше вдигнал тревога.

Алекс смъкна високата сламена шапка по-ниско над лицето на Ерин, засенчвайки безжизненото ѝ изражение. Измъкна от страничния джоб на раницата си малкия флакон от парфюм. Посегна покрай ръба на сенника на количката и натисна пулверизатора за две секунди. Пеенето престана, а после Алекс почувства лекото тупване през

пластмасовата рамка на количката, когато детето падна назад на седалката.

Движейки се възможно най-небрежно, Алекс потупа Ерин по рамото, после се изправи и се протегна.

— Аз ще ѝ взема обяд, ти си почини — каза Алекс, като приглади перуката под шапката си, в случай че се бе разместила при падането. Хвърли поглед наоколо с очи, скрити зад очилата. Никой не изглеждаше съсредоточен върху малката сцена, която беше създала. Хвана дръжката на количката и се отправи обратно към паркинга. Отначало вървеше спокойно и бавно. Гледаше към клетките на животните, както правеха другите хора. Щом се отдалечи от пейката, започна да се движи по-бързо. Майка, която имаше следобедна уговорка.

Пред тоалетната в информационния център за посетители паркира количката и взе Оливия на ръце. Малката сигурно тежеше повече от тринайсет-четиринайсет килограма и ѝ се струваше по-тежка, защото тялото ѝ беше отпуснато. Алекс се опита да намести изпадналото в безсъзнание дете в същата поза, с която бе виждала да си служат други родители — преметнато през единия хълбок, с крака от двете страни, с глава, сгушена на рамото. Не смяташе, че го е направила правилно, но въпреки това трябваше да тръгва. Стисна зъби и мина възможно най-бързо през входа. Искаше ѝ се да беше успяла да паркира по-наблизо, но най-накрая, с просмукваща се в тениската ѝ пот, стигна до колата.

Алекс не беше имала време да вземе столче за кола. Дискретно хвърли поглед наоколо да види дали някой я наблюдава, но по-голямата част от онзи участък на паркинга, където се намираше, беше пълна, а хората, които пристигаха сега, бяха далече. Онези, които си тръгваха рано, вече ги нямаше; беше сама.

Положи Оливия на задната седалка и обви предпазен колан около кръста ѝ. После я зави с одеяло, за да я прикрие.

Алекс се изправи и отново се огледа за свидетели. Наблизо нямаше никого; никой не я наблюдаваше. Измъкна спринцовка от вътрешния джоб на раницата си и се наведе, за да инжектира наркотика на спящото дете. Беше изчислила дозата като за дете с тегло от тринайсет до осемнайсет килограма. Би трябвало да задържи Оливия в безсъзнание за около два часа.

Тя включи колата на скорост и усили климатика. Задиша отново сякаш за пръв път, откакто беше влязла в зоопарка.

Първата фаза беше успешна. Ерин щеше да дойде в съзнание след около четирийсет и пет минути. Алекс беше сигурна, че парамедиците ще се погрижат за нея дотогава. Когато се събудеше, щеше да вдигне тревога за изчезналата си дъщеря. Най-напред щяха да претърсят зоопарка, после щяха да повикат полицията. Алекс трябваше да е на място, когато Ерин осъзнаеше, че дъщеря ѝ е била похитена, а не просто се е запиляла нанякъде, докато майка ѝ е имала някакъв припадък. Алекс беше 85 процента сигурна на кого щеше да се обади Ерин най-напред.

Алекс наистина се надяваше, че Вал щеше да е приключила с правенето на „магията“ си, докато тя пристигнеше в новото скривалище, за да знае точно кой план беше в ход — не защото беше решила кой изход желае най-много. Да отиде сама... това беше самоубийство. Но да вземе Даниел... това не беше ли убийство и самоубийство?

Може би самоувереността на Вал беше неуместна. Може би Даниел просто щеше да прилича на себе си с перука.

Алекс можеше да се справи сама. Просто щеше много ясно да даде да се разбере какво щеше да стане с Оливия, ако тя, Алекс, не преживееше нощта. Това щеше да накара Карстън да спазва правилата, нали?

Не искаше да мисли за нещата, които Карстън можеше да задвижи. Капаните, които можеше да заложи, така че веднъж щом си върнеше Оливия, Алекс да падне в ръцете му.

Алекс се обади на Вал, докато се приближаваше към новата сграда, и когато спря в подземния гараж, Вал чакаше до два асансьора с количка за багаж — приличаше на някоя от онези колички, върху които докарваха поръчките на хотелските гости от румсървиса. Иначе в подземния паркинг нямаше други хора. Алекс не забеляза камери, но продължи да стои, изпречила тялото си между отворената задна врата на колата и най-добрия изглед вътре. Нито Вал, нито Алекс проговориха. Алекс премести спящото дете на долната полица на количката, после отново нагласи одеялото около момиченцето, така че тялото на малката да бъде закрито.

Този асансьор бе по-нормален от онзи, който водеше към мезонета на Вал — просто сребриста кутия както в повечето сгради, където беше живяла Алекс. Изнервяше я фактът, че кабината внезапно забавяше ход и вратите се разтваряха, излагайки ги на показ. Вал сигурно беше изпитвала подобно усещане. Държеше ръка върху бутона за шестнайсетия етаж, сякаш постоянното му натискане щеше да им осигури експресно обслужване.

Докато асансьорът се изкачваше, Алекс за първи път забеляза изражението на Вал. Беше... малко прекалено възбудено. Надяваше се, че Вал не изпаднаше в някакво опиянение от внезапно получената власт подобно на възбудата при прекаляване със захар.

Вратите на асансьора се разтвориха към празен коридор. Сградата беше хубава, с натруфени корниз и мраморни подове, но изглеждаше обикновена и сива след другото жилище на Вал.

Вал започна да бута количката надолу по малкия коридор, давайки знак на Алекс да мине напред.

— Номер хиляда шестстотин и девет, в края. Не е заключено — каза тя и възбуденият тон на гласа ѝ отново направи Алекс предпазлива. Макар че може би ако се надъхаше достатъчно, Вал щеше да си промени решението и да дойде с Алекс за основното събитие.

Алекс влезе в апартамента забързано — имаше много за подготвяне и трябваше да е бърза. Едва видя обичайното съчетание между дневна и кухня, закритите от платнени завеси прозорци или бежовия цвят на стените. На далечната стена забеляза отворена врата, разкриваща ярко осветена стая с двойно легло и се отправи към нея. Видя няколко от торбите си, подпрени на флоралната кувертюра.

Беше на половината път до вратата, преди наистина да обхване с поглед цялото пространство, и тогава очите ѝ се фокусираха върху мъжа, застанал в мъждиво осветената кухня.

Макар че беше очаквала нещо, гледката все пак я стресна. Отскочи една крачка назад, палците ѝ автоматично посегнаха към малките капачета на пълните ѝ с отрова пръстени.

— Е? — попита той.

Високият мъж в евтиния черен костюм чакаше, мъчейки се да удържи усмивката си.

— Нали ти казах — обади се Вал иззад нея и Алекс усети самодоволната усмивка на лицето ѝ, без да гледа.

Мъжът имаше скандинавски вид със светлата си кожа и бледата на цвят, бяло руса коса. Русата му брада беше грижливо подрязана и ѝ напомни за тази на някой професор в колеж. Веждите му бяха толкова бледи на фона на челото му, че почти не се забелязваха, променяйки напълно изражението на очите и челото му. Косата по краищата на главата му бе права, къса и прилежно сресана. Темето му беше бледо, лъскаво и напълно плешиво. Променяше предполагаемата форма на главата му и го правеше да изглежда с десет години по-стар. Носеше очила с тънки сребристи рамки, а бузите му бяха неочаквано закръглени. Най-впечатляващите му черти бяха будните му, леденосини очи, обрамчени от почти бели мигли.

— Изглеждаш като злодей от филм за Джеймс Бонд — изтърси Алекс.

— Това хубаво ли е? — попита Даниел, с глас, който не звучеше съвсем както трябва — беше някак накъсан, малко неясен.

Алекс почувства как сърцето ѝ се свива, когато огледа по-внимателно трансформацията. Ако не беше търсила специално дегизирана версия на Даниел, щеше направо да подмине този мъж на улицата. Дори и да беше търсила Даниел, единствено ръстът му би я накарал да заподозре този човек. Докато в стомаха ѝ се разливаше противно отчаяние, Алекс разбра, че наистина беше разчитала, че Вал ще се провали.

— Вал е свършила добра работа — каза тя, а после отново се раздвижи. — Да настаним Оливия.

Айнщайн душеше около завитото с одеяло дете. Изскимтя тихичко, смутен и неспокоен.

— Дали е *достатъчно* добра? — попита настойчиво Даниел, докато измъкваше детето изпод количката и го гушваше до гърдите си.

— Нека помисля, докато правя това — каза Алекс уклончиво.

Даниел положи Оливия върху флоралната кувертюра, отмятайки влажните пухкави къдрици от челото ѝ. На Алекс ѝ трябваша само няколко секунди да окачи банките на интравенозната система. Една прозрачна, една бяла и матова, а после много малка банка с тъмнозелена течност вътре. Бързо постави интравенозния катетър в най-малката игла, с която разполагаше, а после пусна течностите.

— Отдръпни се — каза тя на Даниел.

Алекс отвори камерата на един телефон, който Вал ѝ бе дала — оставен от *приятел*, каза Вал, и щракна няколко снимки на Оливия, докато тя спеше. Прегледа ги набързо и намери една, за която реши, че ще свърши работа.

— Това е най-малко любимата ми част от плана — промърмори Даниел.

Тя вдигна поглед и видя измъченото му изражение. Изглеждаше странно върху новото му лице.

— Да се надяваме, че Карстън ще се почувства по подобен начин.

Намръщеното му изражение се задълбочи. Алекс хвана ръката му и го издърпа от стаята. От начина, по който той държеше устата си, кръглата форма на бузите му изпъкваше по-ясно.

— Какво ти направи на лицето? — попита Алекс.

Даниел пъкна два пръста в устата си и измъкна малко парче пластмаса.

— Тези затрудняват малко говоренето. — С въздишка намести отново пластмасата и бузата му отново се закръгли.

Вал ги чакаше в голямата всекидневна с очи, все още блеснали от успеха ѝ.

— Онова бебе няма да се събуди, нали? — попита тя.

— Правилно.

— Хубаво. Нямахте да знам какво да правя с дете. Е, какво мислиш? Напълно променен, да?

Алекс погледна отново Даниел и раменете ѝ увиснаха. Беше попълнен и около кръста; не беше забелязала това преди. Всичко изглеждаше толкова истинско.

— Не мислиш, че е достатъчно добре, нали? — попита Даниел.

— Достатъчно добре е — отговори Вал вместо нея. — И тя го знае. Ето защо изглежда толкова оклюмала. Много повече би предпочела да рискува моя живот, отколкото твоя.

Даниел погледна Алекс в очакване на отговора ѝ.

— Вал е права. С изключение на частта за рискуването на живота ѝ. Не искам да рискувам ничий живот.

Вал изсумтя.

Даниел грабна ръката на Алекс и я придърпа към гърдите си.

— Всичко ще бъде наред — промърмори той. — Можем да се справим с това заедно. Твоите планове винаги сработват. Ще следвам указанията ти до последната буква и ще се измъкнем, обещавам.

Алекс стисна силно очи, опитвайки се да застави сълзите да се върнат в слъзните канали.

— Не знам, Даниел. Какво правя?

Той я целуна по темето.

— Престанете — прекъсна ги Вал. — Вие двамата ме карате да ревнувам, а това никога не е безопасно.

Алекс отвори очи и се отдръпна, като изтупа лекичко костюма на Даниел, за да се увери, че не е оставила грим по него.

— Виждам, че си имал време да вземеш нещата, които ми трябваха от Пещерата на Батман. Тази кутия за инструменти е идеална.

— Повече от идеална — погледни в петото чекмедже от горе надолу. Опаковах останалото, както ме помоли — каза ѝ Даниел. — Искаш ли да прегледаш съдържанието, преди да я сложа в колата?

— Добра идея.

Сребрилата кутия за инструменти — част от складирания реквизит на Кевин, предположи тя — имаше колелца и дръжка, която можеше да се изтегля и прибира, като куфар; за разлика от куфар обаче имаше многобройни заключващи се чекмеджета, които се издърпваха напред от лицевата част. Тя прегледа бързо най-горните отделения, разпознавайки местонахождението на различните наркотици по цветните пръстени върху спринцовките. Спринцовките бяха натрупани в гумените табли, в които обикновено ги съхраняваше. Следващото чекмедже от горе надолу съдържаше всевъзможни скалпели и бръснари. Нямах да ѝ трябват толкова много; идеята беше да се създаде впечатлението, че чекмеджето е пълно. Следваха банки с физиологичен разтвор и маркучи за системи заедно с игли и катетри в различни размери. Следващото отделение бе по-дълбоко. Вътре бяха флаконите ѝ под налягане и няколко различни химикала от запасите на Кевин.

Предпоследното чекмедже беше от ключово значение. Вътре имаше друга табличка със спринцовки — празни — и то изглеждаше по-плитко от последното. Тя проследи ръбовете на дъното на чекмеджето — разбира се, че Кевин би имал нещо такова. Успя да

намести ноктите си около чекмеджето и да повдигне фалшивото дъно. Надникна към онова, което беше отдолу.

— Да се надяваме, че Карстън е готов да изиграе достойна за „Оскар“ роля — промърмори полугласно.

Прерови последното, най-дълбоко чекмедже, където Даниел беше прибрал най-биещия ѝ на очи реквизит — горелката, ножицата за рязане на тел, клещите, заедно с няколко инструмента, които бе добавил по своя преценка от нещата, намиращи се в запасите на Кевин.

Имаше още едно полезно нещо, което ѝ трябваше — просто миниатюрна конфигурация от жици, която бе взела първия път, когато посетиха местната Пещера на Батман. Сега я измъкна от раницата си и я скри в третата табличка на първото чекмедже под една спринцовка. Щеше да ѝ трябва лесен достъп до нея.

Алекс се изправи.

— Идеално. Благодаря.

— Ти — каза Вал, като посочи към Даниел. — Върви на мястото на срещата. Ти — продължи тя, като премести показалеца си към лицето на Алекс. — Да те нагласим и да се задействаме. Часовникът цъка. — Тя посочи с жест към двойна врата в отсрещния край на стаята.

— Ще бъда тук след трийсет секунди — обеща Алекс.

Вал завъртя очи:

— Чудесно, проведете си малката прощална сцена. — Обърна се и мина през вратите.

— Алекс... — поде Даниел.

— Чакай.

Тя отново го хвана за ръка и го изведе през външната врата, като дърпаше куфарчето за инструменти със свободната си ръка. Той беше праметнал през рамо голямата торба с материали за първа помощ. Айнщайн се опита да ги последва, а после изскимтя, когато тя затвори вратата под носа му.

Тръгнаха надолу по тихия коридор към асансьора. Алекс натисна копчето. Когато вратите се плъзнаха и се разтвориха, Даниел влезе вътре и тя го последва, като препречи единия си крак в пролуката, за да я задържи отворена. Пусна дръжката на куфарчето за инструменти и посегна нагоре, за да улови лицето на Даниел между ръцете си.

— Слушай ме — каза тя тихо. — В жабката на седана има кафяв пощенски плик. В него има два комплекта документи за самоличност — паспорти, шофьорски книжки и куп пари.

— Сега не приличам толкова много на Кевин.

— Знам, но хората остаряват, оплешивяват. Можеш да захвърлиш очилата, да се избърснеш, да си боядисаш косата обратно в кафяво. А ако нещата минат зле, ще трябва да направиш всичко това. После стигни до най-близкото летище. Качи се на който и да е самолет, заминаващ от Северна Америка, ясно?

— Няма да те оставя.

— Когато казвам *да минат зле*, искам да кажа, че няма да съм наоколо, за да ме чакаш.

Той се взря в нея с онази странна нова версия на разтревоженото си изражение.

— Ясно? — повтори тя настойчиво.

Той се поколеба, после кимна.

— Хубаво — каза тя, като се опита да прозвучи така, сякаш тази дискусия беше приключена. Не чувстваше убеждението зад кимването му, но нямаше време да спори по въпроса.

— Кротувай си тази вечер — инструктира го тя. — Не говори с никого, освен ако не се налага. Мисли като низш служител. Работата ти е само да караш колата и да носиш торбите, ясно? Правиш го само заради парите. Нищо от това, което се случва, няма значение за теб. Независимо какво виждаш, то не те засяга. Не реагираш емоционално. Ясно ли е?

Той кимна сериозно:

— Да.

— Ако положението стане рисковано, ще е най-разумно да избягаш. Това не е твой проблем.

— Ясно — съгласи се той, но този път отговорът му беше по-неубеден.

— Ето. — Тя издърпа от пръста си златния пръстен. Беше по-големият от двата. Отмести обвитите около нея ръце на Даниел и пробва пръстена на всичките му пръсти. Както и при Кевин, стана му само на малкия пръст. Поне успя да го избута по всичките му кокалчета. Надяваше се, че няма да изглежда твърде неуместно.

— Внимавай *изключително много* с това — каза му тя. — Плъзни това малко капаче и го отмести, ако се наложи да го използваш. Каквото и да правиш, не докосвай шипа. Ако в момента не го използваш, дръж го затворен. Но ако се опитваш да се измъкнеш, а някой ти се изпречва на пътя, всичко, което трябва да направиш, е да допреш този шип до кожата му.

— Ясно.

Алекс се вгледа в стряскащите сини очи, търсейки Даниел зад непознатостта, на странно простата му маскировка. Беше изчерпала указанията, а за чувствата, които искаше да сподели с него, изглежда, не съществуваха съответните думи.

— Аз... не знам как да се върна към стария си живот — каза тя, опитвайки се да обясни. — Вече не знам как да направя това без теб. Да нося отговорност за теб е най-хубавото нещо, което ми се е случвало някога.

Той се усмихна съвсем лекичко, макар че усмивката не стигна до очите му.

— И аз те обичам — прошепна.

Тя се опита да отвърне на усмивката му.

Даниел сложи ръце на раменете ѝ и я целуна за една дълга, бавна секунда. После ѝ се усмихна отново, едновременно чужд и познат. Тя се отдръпна на една крачка от него.

— Казах ти, че ще съм налице, когато ти потрябва подкрепление — каза той.

Вратите на асансьора се затвориха.

Този път в маскировката не влизаше перука, само бързо подстригване, което придаде на истинската ѝ коса вид, сякаш наистина беше фризирана. Подстрижка тип „фея“, така го наричаха хората, помисли си тя. Сега цветът беше умерено рус и правеше кожата ѝ да изглежда по-светла. Освен това придаваше приятна форма на лицето ѝ така, както истинската ѝ коса не бе успявала, откакто... не можеше да си спомни кога за последен път косата ѝ е била привлекателна.

— Сериозно — каза Алекс. — Да не си карала курсове по козметика?

Вал нанесе спиралата с ръка, сигурна като на хирург.

— Не. Никога не съм си падала много по училището. Винаги ми е приличало малко на затвор — не смятах да си навличам допълнително време. Просто ми харесваше да си играя с външността си, да имам лице за всяко настроение. Упражнявам се много.

— Мисля, че наистина те бива. Ако някога ти доскучае да играеш ролята на най-красивата жена на планетата, би могла да си отвориш салон.

Вал се усмихна и показа блестящите си зъби:

— Никога не съм помисляла, че наистина ще искам да имам приятелка. По-забавно е, отколкото си представях.

— И аз така. Просто от любопитство и не е нужно да отговаряш, но „Вал“ съкратено от „Валъри“ ли е?

— Валънтайн. Или Валентина. Променя се в зависимост от настроението и обстоятелствата.

— А — каза Алекс. — Това пасва по-добре.

— Много е подходящо за мен — каза ѝ Вал. — Не е името, с което съм родена, разбира се.

— Кой ли остава с рожденото си име? — промърмори Алекс.

Вал кимна.

— Напълно логично е. Родителите ми дори не са ме познавали, когато са избрали име. Разбира се, че не пасваше.

— Всъщност никога не съм мислила за това по този начин, но наистина има логика. Майка ми е избрала име за много по... женствено момиче.

— Моите родители очевидно са приемали, че ще бъде много скучна. Разчистих това погрешно разбиране доста бързо.

Алекс се изкиска веднъж. Както толкова често се оказваше напоследък, в смеха се долавяше едва прикритата нотка на паника. Беше хубаво да разговаря така, както според нея правеха нормалните хора, да се опита да забрави, че това можеше да е последният приятелски, обикновен всекидневен разговор, който някога щеше да проведе, но не можеше да задържи мислите си фокусирани върху размяната на любезности.

Вал я потупа по главата.

— Всичко ще бъде наред.

— Не е нужно да се преструваш, че вярваш в плана. Това е само за нас, лековерните глупаци, които заставаме на огневата линия.

— Планът не е лош — увери я Вал. — Просто не съм човек, който е склонен да поема рискове. Никога не съм била. — Тя сви рамене. — Ако бях смела, щях да го направя.

— Не беше честно да те моля.

— Не, беше. Наистина... ме е грижа за Кевин. Част от мен просто не може да повярва, че това, което твърдиш, че му се случва, се случва наистина. Винаги ми се е струвал толкова неуязвим. Точно това ме привлича към него. Както казах, не съм смела, затова съм очарована от хора, които са. Другата част от мен...

Вал се облегна назад за момент, четчицата с гланц за устни на върха внезапно потрепна. Лицето ѝ още бе съвършено, но изведнъж отново стана кукленско. Изящно, но безизразно.

— Добре ли си, Вал?

Вал примигна и лицето ѝ отново се съживи.

— Да.

— Ще си тръгнеш отук, след като си изпълниш ролята, нали?

— Абсолютно. Имам много приятели, които могат да ме защитят. Може би ще отида да посетя Занг. Сигурна съм, че още си е задръстен, но има невероятно жилище в Пекин.

— Пекин звучи прекрасно — въздъхна Алекс едва доловимо. Ако преживееше тази нощ, щеше да направи каквото трябва, за да се

сдобие с паспорт. Щеше да похарчи остатъка от спестяванията си — всички пари на Кевин от наркотиците. Да бъде някъде, където американското правителство нямаше лесно да се добере до нея, ѝ звучеше като истински рай.

— Ако... — *Макар че вероятно по-подходящият въпрос беше* когато, помисли си Алекс. — Ако не получиш вест от никого от нас до изгрев-слънце, иди да се видиш със Занг. Ако успея, ще ти позвъня от телефонен автомат.

Вал се поусмихна:

— Имаш номера ми. — Устните ѝ се присвиха. — Знаеш ли, има един тип... Може да успея да се добера до една бронезилетка за служебно куче.

Алекс се взря в нея за момент, после почувства как лицето ѝ започва да се сбърчва. С този нов план, самоубийствения план, наистина нямаше начин да опази Айнщайн.

— Гениална идея. Това ме кара да се чувствам по-добре. — Уверените ѝ думи не съответстваха на изражението ѝ.

Вал посегна с единия си бос крак и с него погали Айнщайн по гърба. Той тупна веднъж с опашка по мраморния под, но не особено въодушевено.

— Добре — каза Вал с по-ведър тон. — Готова си. Ще си нахвърлям багажа и тръгваме.

Когато Вал изчезна в дрешника, Алекс огледа лицето си. Вал отново се бе справила отлично. Алекс изглеждаше красива, но не лъскава. Косата беше очевидно нейна, което беше важно; определено щяха да я оглеждат като под лупа тази вечер и една перука щеше да е най-очевидният издайнически знак. Изглеждаше доста правдоподобна за ролята, която си беше избрала. Разбира се, щеше да се чувства по-удобно без никакъв грим — според нейния опит така се представяха хората в тази конкретна роля: без излишен шум или суета. Но това беше просто товар от миналото ѝ.

Коленичи на пода до Айнщайн. Той вдигна поглед към нея с очи, чието изражение бе непогрешимо умолително. Тя го погали по муцуната, после го потърка по ушите.

— Ще направя всичко, което мога — обеща. — Няма да се върна без него. Ако прецакам това, Вал ще се погрижи за теб. Всичко ще бъде наред.

Очите на Айнщайн не се промениха. Те не приемаха извинения или утешителни награди. Просто молеха.

— Ще се *опитам* — зарече се тя. Облегна глава на ухото му само за миг. После, с въздишка, се изправи на крака. Айнщайн отпусна глава върху лапите си и също нададе тежка, пухтяща въздишка.

— Вал? — повика я Алекс.

— Две секунди — обади се Вал в отговор. Гласът ѝ звучеше далечен, сякаш тя беше на другия край на футболно игрище. Тази баня беше хубава — като банята в тузарски хотелски апартамент, но не изумителна като тази в другото жилище на Вал. Може би тук разточителството беше запазено за дрешника.

Чу как Вал затваря вратата на дрешника и вдигна поглед; за кратко се шокира от промяната, после кимна.

— Изглежда доста подходящо — одобри тя.

— Благодаря — отвърна Вал. — Мога да се справя с някои части от шпионската работа.

Облеклото на Вал не можеше да мине точно за ненатрапващо се. Носеше нещо подобно на дълга диплеца се рокля, която я покриваше от брадичката до китката, а после се спускаше към пода, подобна на сари, но прикриваща по-голяма част от тялото; имаше подобни на голям шал части, които се спускаха като водопад около нея, прикривайки формата на тялото ѝ. Изглеждаше като дреха, взета направо от модния подиум на ревю на авангардна мода и вероятно беше точно така. Беше запомняща се дреха. В гръб обаче единственото, което можеше да бъде забелязано по отношение на тялото ѝ, беше, че е висока. Носеше гъста, тъмна перука с навити на масури къдрици, които стърчаха буйно във всички посоки. Тя също едновременно предизвикваше внимание и скриваше формата на главата ѝ и покриваше части от лицето ѝ. С черните слънчеви очила с широки рамки, които държеше в ръка, щеше да е добре скрита.

— Ще тръгваме ли? — попита Вал.

Алекс си пое дълбоко въздух и кимна.

* * *

Алекс паркира неугледния зелен ягуар на Вал до един брояч на хълма с изглед към голяма, мърляво сива бетонна сграда с офиси. Вал беше настояла за зелената кола — подарък от друг почитател, естествено. Каза, че това била колата, която нямало да ѝ липсва, ако се наложило да я потопи в някое езеро.

От този ъгъл Алекс виждаше входа за подземния многоетажен паркинг. Всъщност беше някак тъжно, че Карстън така и не се беше преместил в по-хубав офис. Може би харесваше потискащото обкръжение. Може би му се струваше подходящо за работата и му харесваше нещата да си пасват. В плана му вероятно не беше влизало да направи нещата по-лесни за Алекс, но беше хубаво, че се бе получило така.

Тя и Вал седяха в ягуара вече повече от час; Вал излезе веднъж да пусне още монети в автомата за паркиране. Не говореха; умът на Алекс беше на километри оттам, действайки на усилен обороти, за да обмисли недостатъците на плана си и да се опита да ги поправи, доколкото беше възможно. Имаше толкова много неща, които трябваше да бъдат оставени на случайността; мразеше случайността.

Алекс предполагаше, че умът на Вал е в Пекин. Беше хубаво място, на което да избягаш. Вал може би дори щеше да е в безопасност там. На Алекс ѝ се прииска двамата с Даниел да се качваха на самолет за Пекин точно сега.

Чакането вероятно не беше по-приятно за Даниел, отколкото беше за нея. Сега сигурно беше в парка без нищо, с което да запълва времето си, докато Алекс пристигнеше, без да има как да разбере какво става. Тя поне си имаше Вал, за да седи с нея, дори и ако никоя от двете не беше особено добра компания в момента.

Най-накрая долу нещо се раздвижи и тя седна по-изправена. Барьерата на бели и червени ивици при входа на гаража се вдигаше, за да пусне някого да излезе. И двата последни сигнала за тревога бяха от камиони с доставки, но този път от гаража се изтегляше тъмен на цвят седан. Алекс включи двигателя и бавно изкара колата на улицата. Някой натисна клаксон зад нея, но тя не благоволи да го погледне. Не откъсваше очи от колата. От това разстояние тя, изглежда, отговаряше на описанието на черното беемве на Карстън. Сега едва минаваше четири часът, не точно време, по което правителствените служители си тръгват.

Ето го първия голям шанс. Веднага щом се бе уверила, че дъщеря ѝ е изчезнала, Ерин Карстън-Бойд сигурно се бе обадила на баща си, обзета от паника. Нали? Знаеше, че той заема важна правителствена служба. Сигурно го смяташе за могъщ и способен. Нямахше да разчита единствено на полицията, при положение че дъщеря ѝ бе похитена. Редно ли беше това да отнеме толкова време? Последния път, когато Алекс бе успяла да провери, никой не се беше обаждал и Карстън още беше в кабинета си. И ръководеше разпита на Кевин, без съмнение.

Помисли си, че той щеше да тръгне към дъщеря си. Това ѝ се струваше единствената реакция. Но какво, ако Карстън разполагаше с други варианти? Ако вместо това изпратеше специален отряд за операции под прикритие? Дали беше толкова хладнокръвен? Ако се налагаше да бъде... вероятно да.

Но със сигурност Дивърс можеше да се справи сам с разпита за няколко часа. Нали?

Сега Алекс шофираше много повече настъпателно, отколкото отстъпчиво, докато си проправяше с криволичене път напред, като отказваше да спре дори на най-настойчиво мигащите жълти светофари. Познаваше двата най-добри маршрута от службата на Карстън до зоопарка, откъдето предполагаше, че се е обадила Ерин. Дали ужасената майка щеше да напусне последното място, където бе видяла дъщеря си, преди да е напълно сигурна, че детето не се крие някъде в листака? Ако обаждането идваше от полицейски участък, за което имаше няколко възможни варианта, Карстън можеше да тръгне по голям брой различни маршрути.

Толкова много неща, оставени на случайността.

Беемвето се отправяше надолу по правилната улица, онази, която тя би избрала, за да стигне най-бързо до зоопарка. Освен това той караше малко неуверено. Тя внимателно се приближи иззад две други коли. Не искаше да го стресне.

Беше правилната кола. Табелките с номерата съвпадаха. Темето изглеждаше като това на почти изцяло плешивата глава на Карстън.

Алекс следеше дали няма да зърне очи в огледалото за задно виждане, но Карстън, изглежда, се беше съсредоточил върху пътя. Тя направи маневра и влезе в успоредното платно.

Предполагаше, че би трябвало да се почувства по-добре, задето тази част вървеше според плана. Но ѝ се струваше, сякаш някой пробиваше широка дупка в дъното на стомаха ѝ; помисли си, че ще се задави, докато се изтегляше успоредно до колата му. Защото ако тази част сработеше, това означаваше, че трябваше да продължи с останалата част от плана.

Отпред светофарът светна жълто. Колите се устремиха през платното като поток, но Карстън се бавеше. Знаеше, че е твърде назад, за да успее. Колата пред него също удари спирачки. Алекс можеше да отбие до линията в платното си — колата пред нея беше завила надясно. Вместо това спря точно до Карстън.

Помаха с лице, обърнато право към профила му. Движението бе умишлено широко, за да попадне в периферното му зрение.

Карстън автоматично хвърли поглед към движението: умът му явно беше някъде далече, челото му беше набръчкано от тревога. Отне му секунда да осъзнае какво вижда. В този миг на шок, преди да успее да натисне педала за газта, да извади пистолет или да набере номер, тя вдигна телефона в ръката си. Беше изкарала в близък план снимката със спящото лице на момичето.

Той овладя изражението си, когато фактите започнаха да се наместват.

Тя изскочи бързо от колата си и посегна към пасажерската врата на неговата. Не погледна назад, за да проследи как Вал се плъзна на шофьорското място, но чу вратата да се затваря зад нея. Алекс изчака с пръсти върху дръжката на пасажерската врата на беемвето, докато чу как ключалките щракват и се отварят. Покатери се вътре до него. Цялата безмълвна размяна беше отнела по-малко от две секунди. Хората в колите зад тях можеше и да са любопитни, но до следващия светофар вероятно щяха да забравят прехвърлянето.

— Завий наляво — каза тя на Карстън, когато Вал тръгна надясно и се отпрати на изток ягуарът изчезна зад ъгъла.

Карстън се съвзе бързо. Даде мигач и се изтегли през лявото платно, като едва не удари вана, тръгнал да минава на светофара. Алекс извади телефона му от поставката за чаши, изключи го и го пъкна в джоба си.

— Какво искаш? — попита той. Гласът му звучеше спокойно, но тя долови напрежението в равната му интонация.

— Имам нужда от помощта ти.

Той си даде един миг да смели това.

— Завий надясно на следващия ъгъл.

Той предпазливо се подчини.

— Кой е партньорът ти?

— Наемник. Не те засяга.

— Наистина вярвах, че си мъртва този път.

Алекс не отговори.

— Какво си направила на Ливи?

— Нищо трайно. Засега.

— Тя е само на три. — В гласа му се долови нетипично потрепване.

Тя се обърна да го изгледа стъписано, но се оказа напразно, тъй като той нито за миг не отместваше поглед от пътя пред тях.

— Наистина? Очакваш да ме е грижа за цивилни граждани на този етап?

— Тя не ти е сторила нищо.

— Какво сториха трима невинни души в Тексас на теб, Карстън? Няма значение — каза тя, когато той отвори уста да отговори. — Този въпрос очевидно беше реторичен.

— Какво искаш от мен?

— Кевин Бийч.

Настъпи нова продължителна пауза, докато той преподреждаше нещата в ума си.

— На следващата пряка ще завиеш наляво — даде указания тя.

— Ти как... — Той поклати глава. — Не го държа аз. А ЦРУ.

— Знам кой го държи. И знам, че Дивърс изпълнява твоите указания при разпита му — блъфтира тя. — Твоят специалист е човекът, който води случая. Сигурна съм, че знаеш къде го обработват.

Той се взираше с каменно изражение през предното стъкло.

— Не разбирам какво става — промърмори.

— Да поговорим тогава за онова, което разбираш — каза Алекс сурово. — Разбира се, спомняш си една малка смес на име *Краен срок*, която двамата с Барнаби забъркахме за теб.

Бледата му кожа започна да се обагрят в цвят — морави петна, избиващи по бузите и врата му. Тя протегна телефона си и очите му автоматично се стрелнаха към него. Сега снимката отново беше в

първоначалния си размер и интравенозната система, пъхната в ръката на внучката му, се открояваше на преден план. От нея висяха банката с физиологичен разтвор, банката със хранителното вещество и по-малка, тъмнозелена банка, прикрепена под нея.

Той се взря в снимката за една дълга секунда, после отново насочи поглед към пътя.

— Колко време? — попита през зъби.

— Проявих щедрост. Дванайсет часа. Един мина. Тази операция не би трябвало да отнеме повече от четири часа най-много. После Ливи ще бъде върната благополучно на майка си здрава и читава.

— А аз ще съм мъртъв?

— Ще бъда честна: шансовете който и да е от двамата ни да се измъкне невредим не са добри. Много зависи от актьорските ти умения, Карстън. За твой късмет и двамата знаем колко убедителен можеш да бъдеш.

— Какво става, ако загинеш не по моя вина?

— Лош късмет за Ливи. И за майка ѝ, като стана въпрос. Нещата са задвижени. Ако те е грижа за семейството ти, ще направиш най-доброто, наистина най-доброто, което можеш, за да ме измъкнеш жива.

— Може да блъфираш. Никога не си била толкова хладнокръвна.

— Политиката на действие се променя. Хората се променят. Да ти споделя ли една тайна?

Даде му един миг да отговори, но той само се взираше право напред със здраво стисната челюст.

— Кевин Бийч не е бил в Тексас, когато Дивърс изпрати ударния отряд. Аз бях. — Тя остави тези две думи да увиснат във въздуха за миг, преди да продължи. Карстън не беше единственият, който притежаваше актьорски умения. — Не съм тази, която ти някога познаваше, Карстън. Ще се изненадаш на какви неща съм способна сега. Тръгни по следващата пряка вдясно.

— Не знам какво се надяваш да постигнеш в случая.

— Да минем на въпроса — каза Алекс. — Къде е Кевин?

Карстън не се поколеба:

— На едно специално приспособено място западно от града. Преди беше помещение за разпит на ЦРУ, но не са го използвали от години. Официално е изоставено.

— Адресът?

Той го продиктува по памет, без да се поколебае.

— Каква е охраната?

Той хвърли поглед към нея: очите му я изучаваха в продължение на един миг, преди да отговори:

— Нямам такава информация. Но като познавам Дивърс, е повече от необходимото. Ще се престарае. Ужасява се от Кевин Бийч. Затова измисли цялата шарада с брата. Никакъв риск, така каза. — Карстън се изхили веднъж. Звукът беше горчив, без помен от весела нотка.

— Познава ли лицето ми?

Очите на Карстън се стрелнаха изненадано към нея:

— Значи ще го направиш?

— Ще ме познае ли? — запита тя настоятелно. — Каква част от досието ми е виждал? Показа ли му записа от метрото?

Карстън присви устни.

— Още от самото начало се разбрахме да... не смесваме ситуацияте си. Информацията се предоставяше само при необходимост, възникнала заради конкретен случай. Преди години той щеше да има достъп до старата папка с документите по вербуването ти, протоколите ти от някои разпити. Все още е възможно да разполага с тях, но не и с нещо по-скорошно. Единствената снимка в онази стара папка беше от погребението на майка ти. Ти беше много млада, косата ти беше по-дълга и по-тъмна... — Той направи пауза, сякаш се беше вгълбил в мисли. — Дивърс не си пада по подробностите. Съмнявам се, че би успял да те свърже със снимката. Вече не приличаш толкова много на деветнайсетгодишната Джулиана Фортис.

Тя се надяваше да е прав.

— На карта е заложен не само моят живот — напомни му.

— Осъзнавам го. И... такъв риск бих поел. Но не знам какво си мислиш, че ще правиш, когато влезеш вътре.

— *Ние*, Карстън, *ние*. И вероятно ще попаднем в градушка от куршуми.

— А Ливи плаща за това? Това не е приемливо — изръмжа той.

— Тогава дай ми повече материал за работа.

Той си пое дълбоко въздух и тя хвърли поглед към него. Изглеждаше изтощен.

— Какво ще кажеш за това — предложи тя. Действаше по интуиция. Беше слушала раздражението на Карстън, насочено към онзи конкретен *него* в телефонните разговори, и си помисли, че се досеща кой е. В края на краищата именно планът на Дивърс се беше провалял така забележително отново и отново. — Дали ще е правилно да определя, че си недоволен от справянето на Дивърс с тази съвместна операция?

Той изсумтя.

— Разногласия ли имахте с Дивърс как да действате?

— Би могло да се каже.

— Той смята ли, че му имаш доверие да се справи с разпита на Кевин Бийч?

— Не, на този етап бих казал, че според него му нямам доверие дори да си закопчае ципа на панталона както трябва.

— Разкажи ми за твоя специалист по разпитите.

Карстън направи кисела физиономия:

— Не е мой. Лакей е на Дивърс и е пълен кретен. Казах на Дивърс, че човек като Бийч по-скоро ще умре, преди да проговори пред обикновен разпитващ. Можеш да бъдеш спокойна, ако за това се тревожиш. Няма да го пречупят. Бийч не е казал нищо за теб, освен че те е убил. Не мисля, че изобщо са проверили дали е истина. Честно казано, и аз го повярвах.

Тя се изненада:

— Значи така и не си ми намерил заместник?

Карстън поклати глава:

— Опитах. Не лъжех за това в началото. Спомняш ли си? „Истинският талант е дефицитна стока.“ — Цитира собствените си думи и въздъхна. — Дивърс вече отдавна държи отдела в мъртва хватка, още откакто изгубих „опасен актив“. ЦРУ блокира процеса ми на вербуване и затвори всичко, освен лабораторията. Всеки второкласен фармацевт може да създаде нещата, които произвеждаме сега. — Той поклати глава. — Държат се, сякаш не са първоначалната причина, поради която си опасна.

— Все още се преструваш, че не си участвал в това решение?

— Ако съм бил, сега понасям наказанието си за това. — Карстън се взря мрачно през предното стъкло.

— Дивърс ще бъде ли шокиран да научи, че си развивал странични таланти?

Карстън винаги беше бърз. Присви устни и кимна, докато обобщаваше:

— За около половин секунда, после просто ще се ядоса. Оказва стопроцентова подкрепа на настоящата програма, но знае, че съмненията ми се увеличават. Не, няма да е чак толкова изненадан.

— Не ти харесва как действа Пейс? Струва ми се прагматичен човек. Мислех, че ще се спогодите.

— Значи си навързала нещата и си се досетила. Мислех си, че може да успееш. Но се обзалагам, че никога нямаше да се сетиш, ако преди всичко Пейс не бе реагирал твърде пресилено. Безпокои ме не макиавелизмът, а глупостта. Стават грешки, но Пейс има склонността да съчетава една грешка с втора, по-сериозна, а после и трета. Забърка всички ни в тази каша.

— Какво искаш да кажеш, Карстън? Че сме на една и съща страна? Всеки допуска грешки, както каза ти, но не бива да разчиташ отново да проявя лековерие.

— Не очаквам да ми повярваш, но това е положението. Нямам какво да спечеля от настоящия замисъл. Ако Пейс успее, звездата на Дивърс ще се издигне. В крайна сметка ще стане директор на ЦРУ. Делото на живота ми вече се съсипва. На една и съща страна сме в по-голяма степен, отколкото осъзнаваш.

— Щом ти харесва да го твърдиш. Това не променя плана.

— Ще влезем заедно — каза той замислено. — Ти си тайното ми протеже. Настоявам да поемеш задачата за касапина на Дивърс. До този момент може да се получи. Не знам какво мислиш, че ще стане после.

Тя се опита да скрие трепването си, когато Карстън изрече думата *касапин*. Толкова много неща зависеха от това колко бе останало от Кевин.

— Ще видим — каза тя, като се стараеше да запази спокоен тон.

— Не, не ми казвай. Така е разумно. Стига да имаш план.

Тя не отговори. Планът ѝ не беше достатъчно надежден.

— Просто от любопитство — попита тя, опитвайки се да отклони вниманието на Карстън от реакцията си. — Кога умря Доминик Хауген?

— Две седмици след като лабораторията в Джаму бе унищожена. Тя кимна. Значи беше както бе подозирала. Барнаби беше видял нещо и беше започнал приготовленията си.

— Имам идея — обади се Карстън.

— Надявам се да е добра.

— Какво ще кажеш за имитиране на няколко наранявания? Може би превръзка през рамото? Имахме една ситуация в Турция преди девет дни, получихме добра информация от един ефрейтор с бърз ум. Точно човек, когото бих се заинтересувал да вербувам, обаче положението загрубя. Ефрейторът не преживя спасителната акция на вражеския отряд. Но може би с информацията е успял да се сдобие моят таен неофициален сътрудник, който се измъкна жив.

Тя се втренчи в него.

Той вдигна ръка, сякаш се предаваше.

— Добре, не е нужно да го правим по моя начин. Беше просто идея. Дивърс знае историята; ако включа и теб, това ще изглежда обмислено, а не толкова като спонтанно хрумване.

— Мисля, че мога да импровизирам няколко наранявания — каза Алекс сухо.

* * *

Бяха преговорили историята няколко пъти, преди да стигнат мястото на срещата, и той беше описал стаята за разпити подробно. Картинката не беше приятна и Алекс почувства как шансовете им за оцеляване стават по-мрачни.

Карстън спря на паркинга, прилежащ към малкия общински парк, и спря бавареца до единствената друга кола на паркинга според указанията. Макар да го очакваше, Алекс се стресна, когато видя едрия рус мъж, чакащ на пейката в парка.

Това беше първият тест и ако Даниел не го издържеше, тя щеше да прекрати операцията. Карстън със сигурност беше виждал снимките на Даниел по новините независимо колко се бяха старали двамата с Дивърс да не смесват действията си. Наблюдаваше Карстън с крайчето на околото си, преценявайки реакцията му. Лицето му не изразяваше нищо.

— Кой е това? — попита той.

— Новият ти сътрудник.

— Необходимо ли е?

— Изключи двигателя.

Даниел се изправи и тръгна бързо към тях. Алекс следеше за някаква промяна в изражението на Карстън, докато Даниел се приближаваше.

— Не мога да те наблюдавам всяка секунда, Карстън — каза тя със сладък гласец. — Отвори багажника.

Тя и Карстън чакаха мълчаливо, докато Даниел местеше екипировката от задната част на седана в багажника на беемвето. Когато свърши, той застана до вратата на Карстън в очакване.

— Излез — каза Алекс.

Бавно, като се стараеше ръцете му да се виждат през цялото време, Карстън отвори вратата и пристъпи навън. На излизане Алекс го видя как оглеждаше Даниел. Опита се да прецени Даниел безпристрастно. Той беше едър мъж и изглеждаше способен да се защити въпреки очилата и добавеното шкембенце. При тези обстоятелства беше логично Карстън да е предпазлив и вероятно изплашен, макар да го криеше добре.

Както бе инструктиран, Даниел не каза нищо. Срещна погледа на Алекс за миг само веднъж и запази безучастно изражение. Челюстта му се издаваше навън съвсем леко, така, както онзи път, когато бе заплашил пияните момчета в Оклахома Сити. Това го правеше да изглежда опасен, но също и да прилича малко повече на Кевин. Дали Карстън беше виждал снимки на Кевин?

Даниел спря до шофьорската врата с ръце, отпуснати отстрани покрай тялото, готов.

— Ръцете на покрива — нареди Алекс на Карстън. — Не мърдай, докато не се върна.

Карстън зае позата на заподозрян, проснат върху полицейска кола. Държеше главата си наведена, но на Алекс ѝ беше ясно, че оглежда каквото можеше да види от Даниел в отражението на прозореца. Не даваше признаци да го е разпознал, но Алекс не можеше да е сигурна дали Карстън крие реакцията си. Разсейваше я начинът, по който светлините на паркинга хвърляха отблясъци на едни и същи места по плешивите глави на двамата.

— Това е господин Томас — каза тя на Карстън. — Ако се опиташ да ме издадеш или да избягаш, или да ме нараниш, ще си мъртъв след приблизително две и половина секунди.

Върху слепоочието на Карстън се образуваше мънистена капка пот. Ако това беше преструвка, Алекс беше искрено впечатлена.

— Няма да направя нищо, с което да изложя на опасност Ливи — процеди той.

— Хубаво. Веднага се връщам. Ще отида да си импровизирам някакви наранявания.

Светлосините очи на Даниел се стрелнаха бързо към нея, когато тя изрече думата *наранявания*; застави ги да се насочат отново към Карстън.

Всичките ѝ неща бяха прилежно прибрани в багажника на беемвето. Отвори ципа на торбата с материалите за първа помощ и затършува бързо, докато намери каквото ѝ трябваше, после отрязва малко марля и лейкопласт. Взе си ръчната чанта и се извърна, оставяйки багажника отворен. Обществената тоалетна беше точно от другата страна на малката детска площадка. Отиде бързо в дамската тоалетна и светна лампите.

Нямаше плот и нищо не беше почиствано от дни, може би от седмици, затова не свали чантата от рамото си. С грубия сапун на прах изтърка прекрасния грим, който Вал беше нанесла. Така беше по-добре. Гримът изглеждаше неуместно, а парченцето фалшива кожа щеше да накара всекиго, погледнал я отблизо, да застане нащрек. Синините и превръзките ѝ очевидно щяха да привлекат внимание, но щяха и да я направят по-малко разпознаваема. Щеше да има по-малка вероятност хората да огледат лицето отдолу.

Беше доволна да види остатъците от синините по очите си, жълтото очертание на избледняващата синина на бузата си. Лепилото за рани върху челюстта ѝ беше нанесено твърде любителски, но един нормален човек щеше да остави превръзката въпреки всичко.

Нямаше кърпи, само повреден сешоар за ръце. Подсуши лицето си с тениската, после залепи марлята на челюстта и ухото си, възползвайки се от допълнителните секунди да свърши работата както трябва, за да изглежда като извършена от лекар. Черната ѝ тениска и плътният клин вършеха работа — удобните дрехи бяха част от

работата, а лабораторната престилка в багажника щеше да ѝ придаде професионалната външност, която искаше.

Докато се връщаше към колата в настъпващата тъмнина, чу как Карстън се опитваше да заговори Даниел, но Даниел се взираше надолу към него с плътно стиснати устни.

Алекс извади лабораторната престилка от багажника и я облече, после прокара длани надолу по предницата ѝ да изглади гънките. Когато остана удовлетворена, затвори багажника и отвори задната врата.

— Свободно, Лоуъл — каза тя на Карстън. Той се изправи предпазливо. — Ще се возиш с мен отзад. Господин Томас ще кара.

— Доста е мълчалив тоя приятел — подхвърли Карстън, докато се снишаваше да се провре през отворената врата.

— Не е тук, за да те забавлява, а за да следи да се държиш както трябва.

Алекс затвори вратата зад него, после заобиколи колата, за да влезе от другата страна. Карстън се втренчи в нея.

— Лицето ти... много реалистична работа, Джулс. Умела. Нямаш вид, сякаш в момента носиш какъвто и да е грим.

— Развих множество нови умения, а името е д-р Джордан Рийд. Моля, насочи г-н Томас към целта на пътуването ни. След като изминат пет минути от потеглянето, ще си получиш телефона обратно.

Погледът ѝ срещна този на Даниел в огледалото. Той съвсем леко поклати глава. През времето, когато бяха сами, Карстън не беше казал нищо, което да накара Даниел да си помисли, че е бил разпознат.

Даниел включи двигателя. Карстън му даде адреса и кратки указания за посоката. Даниел кимна веднъж.

Карстън се обърна към Алекс и попита:

— Предполагам, че в момента при Ливи има човек?

— Предположенията никога не са безопасни, знаеш го.

— Ако положи всички усилия, Джулс, ако направя всичко, каквото мога... — подхвана Карстън. Тонът му внезапно стана уязвим.

— Моля те. Моля те, пусни Ливи. Обади се, направи каквото трябва. Дори ако... дори ако няма да се измъкнеш. Знам, че имаш пълно основание да ме нараниш, но моля те, не и малката. — Към края вече само шепнеше. Беше готова да предположи, че говореше от сърце, доколкото имаше такава.

— Не мога да направя нищо за нея, ако не успея да се измъкна. Съжалявам, Карстън, иска ми се да можех да направя нещата различно, но нямах нужното време или ресурси.

Той стисна ръцете си в юмруци в скута и се втренчи в тях.

— По-добре е да знаеш какво правиш.

Тя не отговори. Той вероятно можеше да се досети какво означаваше това.

— Ако загинем — каза той, с по-силен глас, — поне вземи с нас онова копеле Дивърс. Можеш ли да направиш това?

— Ще се постарая специално.

* * *

— Вече пътуваме от пет минути приблизително.

— Добре, ето.

Алекс подаде телефона на Карстън. Той го включи, после, след секунда, избра един номер от списъка с контакти. Звънът на телефона прозвуча два пъти по високоговорителя на колата.

— Защо ме прекъсваш? — отговори някакъв мъж. Гласът му бе снишен почти до шепот, но Алекс долови, че беше плътен баритон. Звучеше раздразнен.

Карстън също беше раздразнен:

— Приемам, че няма напредък.

— Нямам време за това.

— Никой от нас няма време за това — процеди Карстън. — Стига толкова. Ще бъда на входа след две минути. Постарай се да очакват мен и асистентите ми.

— Какво... — започна Дивърс, но Карстън затвори.

— Доста войнствено — коментира Алекс.

— Това е обичайната ни форма на общуване.

— Надявам се.

— Ще си изпълня ролята, Джулс. Ако Ливи не беше замесена, мисля, че всъщност щях да се наслаждавам на това. Толкова ми е дотегнал онзи надут глупак.

Сградата, пред която спряха, щеше да изглежда изоставена, ако до входа нямаше паркирани две коли. Малкият паркинг бе предпазен

със стръмни, изкуствено издигнати хълмове, които го обкръжаваха от три страни; четвъртата беше заета от безличната, едноетажна бетонна постройка. Фасадата на сградата не се виждаше, докато човек не влезеше в паркинга. Мястото беше скрито сред цели километри от складове и офис сгради в стила на съветските жилищни блокове, всичките безспорно притежавани от някой правителствен клон и всичките — привидно празни. Празен беше и лабиринтът от пътища, криволичещ през тях. Алекс се съмняваше, че някой ще се мотае тук случайно, и се радваше, че беше взела Карстън да ги насочва през лабиринта. Надяваше се, че Даниел е внимавал. Беше се опитала да запамети маршрута, но вероятността тя да е там, за да го изведе обратно навън, не беше голяма.

В малките прозорци, закрити с щори, нямаше светлини, но това се очакваше. Сутеренът беше само маскировка.

Карстън излезе и заобиколи, за да ѝ задържи вратата на колата отворена, вече играейки ролята си. Тя почти се усмихна, спомняйки си как бяха стояли нещата, когато тя беше *талантът*. Е, това беше ролята, която трябваше да изиграе тази вечер. Щеше да ѝ се наложи да влезе в образ.

Даниел измъкна стоманеното куфарче за инструменти на колелца от багажника и го докара до нея. Някой вероятно вече наблюдаваше, макар че Алекс не можеше да види къде са скрити камерите.

— Внимателно с това — упрекна го тя строго, като пое дръжката от него. Оправи левия си маншет и изтупа въображаема пращинка от ръкава си. Даниел отиде да застане точно зад дясното рамо на Карстън. Тя забеляза златния пръстен на кутрето му. Не се вместише съвсем в картинката, но останалата част от него се вписваше — дори на тъмния паркинг черният му костюм изглеждаше точно както трябва, консервативен, не скъп; всеки агент на ФБР в страната имаше костюм точно като този в дрешника си. Нямаше значка, но пък от никого, който работи като асистент в този отдел, нямаше да се очаква да носи знак за самоличност. Тази организация не си служеше със значки.

Тя изправи рамене и се обърна с лице към тъмната сграда, опитвайки се да приеме факта, че вероятно нямаше да види този грозен паркинг никога повече.

— Насам, д-р Рийд — каза Карстън и ги отведе до безлична сива врата. Даниел остана плътно зад него, с гръб към Алекс. Тя вървеше забързано зад тях, мъчейки се да ги настигне с по-късите си крака.

Карстън не почука на вратата; просто застана точно пред нея. В очакване, сякаш вече беше натиснал звънеца.

Вратата се отвори, секунда след като Карстън застана там. Мъжът, който я отвори, носеше костюм, доста подобен на онзи на Даниел, макар че костюмът на мъжа беше толкова нов, че още имаше блясък. Беше по-нисък от Даниел и по-широк в раменете. Под лявата му мишница имаше очебийна издутина.

— Сър — каза мъжът и козирува на Карстън. Косата му беше високо подстригана и Алекс предложи, че щеше да се чувства по-удобно в униформа. Но външността му все още беше част от камуфлажа. Униформите сигурно бяха долу.

— Трябва да се видя с Дивърс незабавно.

— Да, сър, той ни уведоми, че пристигате. Насам.

Войникът се обърна рязко и влезе вътре.

Алекс последва Даниел в безличен офис: сив килим, няколко тесни кутийки, няколко неудобни на вид стола. Вратата се затвори зад нея със солидно прозвучал глух звук и зловещо щракване. Несъмнено някой още наблюдаваше; Алекс не можеше да си позволи да хвърли поглед назад, за да види ключалката. Налагаше се да се надява, че целта е да задържат хората отвън, а не да ги оставят заключени вътре. На войника не му беше отнело много време да им отвори вратата.

Той зави рязко надолу по мъждиво осветен коридор, преведе ги покрай няколко затъмнени стаи с отворени врати, после спря в самия край. Там имаше врата с надпис „почистващи материали“. Мъжът бръкна в левия си ръкав и измъкна спираловидна корда с ключ. Отключи вратата и влезе пръв вътре.

Стаята беше мъждиво осветена от неонов знак за аварийен изход над друга врата срещу първата. Покрай стената имаше подредени

парцали с дълги дръжки и кофи, вероятно само за показ. Войникът отвори вратата на аварийния изход, разкривайки безлична, облицована с метал кабина. Асансьор. Алекс беше подготвена за това; надяваше се, че Даниел контролира изражението си.

Влязоха при войника в асансьора. Когато се обърна с лице към вратите, тя видя, че имаше само две копчета. Той натисна долното и тя усети как спускането започна веднага. Не можеше да е сигурна, но ѝ се сториха поне три етаж. Не съвсем необходимо, но определено разстройващо. Макар че тази сграда не беше използвана за същите видове разпити, каквито беше провеждала тя, сигурно пак част от обичайния репертоар беше да накарат субекта да се почувства обезпокоен и изолиран.

Вършеше работа; усети как и двете чувства се засилват.

Асансьорът спря рязко и вратите се отвориха, разкривайки ярко осветен следобед. Приличаше на летищен пункт за проверка на сигурността, само че съвсем не толкова препълнено и по-безцветно. Имаше още двама мъже, този път в тъмносини военни униформи, и стандартен металдетектор с малък плот и дори с малките пластмасови подноси за коланите с големи метални токи и ключове от коли. Униформите наведоха Алекс на мисълта, че това сигурно са хората на Пейс.

Охранителните камери в това помещение определено се набиваха на очи.

Карстън пристъпи напред, нетърпелив и сигурен в себе си. Сложи в подноса телефона си и шепа дребни монети. После мина бавно през квадратната рамка. Даниел мина бързо зад него, като пусна ключовете от колата в друг поднос, после прибра вещите на Карстън и му ги върна, преди да си прибере ключовете.

Алекс изтика стоманеното куфарче за инструменти отстрани до детектора.

— Страхувам се, че ще трябва да претърсите това на ръка — каза тя, докато минаваше през рамката. — Имам много метални инструменти. Моля ви, внимавайте, някои от нещата ми са чупливи, а други са под налягане.

Двамата войници се спогледаха, очевидно несигурни. Погледнаха нараненото ѝ лице, после — кутията ѝ за инструменти. По-

високият се смъкна на колене да отвори горното отделение, докато пониският се втренчи отново в лицето ѝ.

— Моля, внимавайте — повтори тя. — Онези спринцовки са крехки.

Сега ниският войник загледа как високият повдигна горната табличка със спринцовки само за да открие също такава табличка под нея. Внимателно я върна на мястото ѝ, без да проверява двете отдолу. Отвори второто отделение, после бързо вдигна поглед към колегата си. После към Карстън.

— Сър, не бива да допускаме внасянето на оръжия отвъд това място.

— Разбира се, че ще имам нужда от скалпелите си — каза Алекс, оставяйки известна нотка на раздражение да се просмуче в тона ѝ. — Не съм дошла да играя скрабъл.

Войниците я погледнаха отново: в очите им започна да просветва разбиране.

Да, прииска ѝ се да каже, аз съм от този вид посетители.

Може би бяха разчели думите в изражението ѝ. Високият се изпъна.

— Ще трябва да получим потвърждение за това. — Завъртя се на пета и мина с едри крачки през металните двойни врати зад тях.

Карстън изпусна шумен, пухтящ, изпълнен с раздражение дъх и скръсти ръце на гърдите си. Алекс си придаде нетърпеливо изражение. Даниел, с непроницаемо изражение, стоеше много неподвижен до дясното рамо на Карстън. Справяше се добре. Никой не му бе обърнал дори капка внимание. За войниците той беше просто един от онези анонимни помощници, чиято работа беше просто да носят куфарчетата: точно на това се беше надявала. Дотук Вал се оказваше права — трябваше да я слушат много по-внимателно.

Само след няколко минути вратите се отвориха отново. Високият войник се върна с двама други мъже.

Беше лесно да познае кой е Дивърс. Беше по-дребен и по-изпит и мършав, отколкото бе внушавал гласът му, но в движенията му се долавяше очевидна властност. Не погледна да види къде вървяха другите мъже; очакваше те да се движат около него. Носеше черен костюм с хубава кройка, няколко пъти по-скъп и по-стилен от онези на

Даниел и охранителя пред вратата. Косата му беше стоманеносива, но все още гъста.

Поради факта че той не се впусна във формалности, Алекс предположи, че мъжът зад Дивърс беше разпитващият. Беше облечен в измачкана тениска и черен панталон, които приличаха на хирургически дрехи. Провисналата му кестенява коса беше мазна и разчорлена, под кървясалите му очи имаше доста забележими торбички. Макар че очевидно беше имал дълъг ден, в очите му имаше огън, когато съсредоточи поглед върху лабораторната ѝ престилка, после върху куфарчето ѝ за инструменти, а след това — върху все още изложената на показ табличка със скалпелите.

— Какво е това, Карстън? — изрева той.

Нито Карстън, нито Дивърс го погледнаха. Бяха фокусирали погледите си един върху друг.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита Дивърс с равен тон.

— Няма да допусна онзи касапин да убие субекта, когато имам по-добър вариант.

Дивърс погледна Алекс за пръв път. Тя се опита да демонстрира спокойствие, но почувства как сърцето ѝ препуска, докато той я оглеждаше с очи, които се задържаха за миг върху нараняванията по лицето ѝ.

Той се обърна отново към Карстън:

— И къде се сдоби внезапно с този по-добър вариант?

Поне не я беше разпознал веднага. И дори не беше погледнал Даниел. Двамата мъже отново се бяха съсредоточили един върху друг, враждебността протичаше между тях като електрически ток.

— Разработвам алтернативи, за да спася програмата. Тази алтернатива вече се е доказала като повече от действаща.

— По какъв начин се е доказала?

Брадичката на Карстън се вдигна с два сантиметра:

— Улудере.

При тази дума електричеството сякаш се прекъсна. Дивърс несъзнателно отстъпи една крачка назад и издиша раздражено. Погледна отново към превързаното лице на Алекс, след това към съперника си.

— Трябваше да се сетя, че в Турция става нещо повече. Карстън, това надхвърля правомощията ти.

— В момента способностите ми не се използват достатъчно добре. Просто се опитвам да направя себе си по-ценен.

Дивърс присви устни и отново хвърли поглед към нея:

— Значи я бива?

— Ще видиш — обеща Карстън.

— Но в момента се намирам на критичен етап — възрази разпитващият. — Не можете да ме отстраните от случая сега.

Карстън му отправи унищожителен поглед:

— Затваряй си устата, Линдауер. Това не ти е в категорията.

— Добре — каза Дивърс кисело. — Да видим дали твоят по-добър вариант може да ни даде каквото ни трябва.

* * *

Помещението беше, каквото го бе описал Карстън. Прости бетонни стени, прост циментов под. Една врата, голямо двупосочно огледало между тази стая и помещението за наблюдение, кръгъл прожектор, монтиран в тавана.

В някакъв момент в тази стая сигурно беше имало бюро, два стола и много ярка настолна лампа. Субектите сигурно са били разпитвани, увещавани, заплашвани и притискани, но нещата едва ли бяха стигали по-далеч.

Сега мястото на бюрото беше заето от операционна маса. Наглед беше като излязла от филм за Първата световна война — единична солидна плоскост от неподплатена неръждаема стомана с колела като на болнична носилка. В ъгъла имаше съваем стол. Това помещение за разпити не беше и наполовина толкова функционално като обзаведените по последна дума на техниката стаи за разпит в отдела, но този разпит явно не присъстваше и в най-тайните протоколи на отдела.

Тя се постара огледът ѝ да е хладен и безпристрастен, и се молеше Даниел да прояви нужната сдържаност за това.

Даниел беше придружил Карстън и другите в помещението за наблюдение и тя не можеше да го види зад стъклото. Преди групата да се раздели, нито Дивърс, нито някой от другите беше погледнал лицето

му. Тя отчаяно се надяваше, че сега той нямаше да направи нещо, за да превърне безразличието им в подозрение.

Кевин лежеше на масата под единствената лампа, прикован с белезници и окови. Беше гол, тялото му лъщеше, мокро от пот и кръв. Надолу по гърдите му се спускаха дълги неравни успоредни редици мехури от изгаряния. По ребрата му имаше тънки разрези, разнищена кожа, побеляла по краищата — вероятно от киселина. Петите му бяха покрити с мехури и също побелели. Линдауер беше излял киселина в изгарянията. От левия крак на Кевин липсваше още един пръст, онзи до първото чуқанче.

Инструментите на Линдауер бяха разпръснати по пода, изцапани с кръв и с мръсните му отпечатъци. Алекс знаеше, че там долу има и един пръст от крак, но не можа да го открие от пръв поглед.

Беше очаквала чиста, клинична обстановка; с такава бе свикнала. Това беше варварство. Тя сбърчи отвратено нос.

Кевин беше в съзнание и нащрек. Проследи я с овладяно изражение, докато тя влизаше зад разпитващия.

С прецизност, целяща да подиграе непрофесионалните работни навици на Линдауер, тя се наведе към куфарчето си с инструменти и грижливо извади няколко от табличките си със спринцовки.

— Какво е това? — попита дрезгаво Кевин. Тя автоматично хвърли поглед нагоре и видя, че той говореше на огледалото, а не на нея. — Мислите си, че едно малко момиче може да ме пречупи? А аз си мислех, че се излагате с тоя некадърник. Честно, хора, никога не спирате да ме разочаровате.

Линдауер, който беше настоял да присъства в стаята, се надвеси гневно над масата. Заби пръст в една порезна рана, която минаваше през едно изгорено място върху гърдите на Кевин. Кевин изсумтя и стисна челюст.

— Не се тревожете, господин Бийч. *Малкото момиче* е просто приятен отдих за вас. Възстановете си силите. Ще се върна по-късно и тогава ще проведем няколко плодотворни разговора.

— Достатъчно, докторе — заяви Алекс с рязък недвусмислен тон. — Съгласих се да ви позволя да наблюдавате, но сега ще ви помоля да бъдете така добър да се отдръпнете от субекта ми.

Линдауер хвърли поглед към огледалото, сякаш очакваше подкрепление. Когато получи в отговор само мълчание, се смръщи

недоволно и отиде да седне в единствения стол. В мига, щом седна, той сякаш рухна леко — тя не можеше да определи дали от изтощение, или защото се чувстваше унижен.

Алекс обърна гръб на Линдауер и нахлузи чифт сини латексови ръкавици. Малкото късче метал, което междувременно бе пъхнала в дланта си, беше незабележимо под дясната ръкавица.

Тя пристъпи до ръба на масата, предпазливо разчиствайки с единия си крак част от бъркотията, създадена от Линдауер.

— Здравейте, г-н Бийч. Как се чувствате?

— Готов да изкарам още няколко рунда, скъпа. Изглежда, че някой вече си е прекарал хубавичко с теб, а? Надявам се, че му е било забавно.

Докато той процеждаше думите през зъби, тя започна да го преглежда, като светна с малко фенерче в очите му, а после огледа преценяващо вените на ръцете и китките му.

— Малко дехидратиран, мисля — каза. Погледна право към огледалото, докато слагаше дясната му ръка обратно на масата, оставяйки тънкия ключ под дланта му. — Предполагам, че ще има поставена интравенозна система. Мога ли да получа стойка за система, ако обичате? Нося си физиологичен разтвор и спринцовки.

— *Бас лоя*, че знаеш как да се справяш с едни други стойки — подхвърли Кевин.

— Не е нужно да бъдете груб, господин Бийч. Сега, когато вече съм тук, нещата ще бъдат много по-цивилизовани. Искрено се извинявам за настоящите условия. Всичко това е много непрофесионално. — Тя изсумтя презрително, отправяйки към Линдауер най-резкия си кос поглед. Той отмести очи.

— Скъпа, ако това е обичайният номер с доброто ченге, съжалявам, но всъщност не си мой тип.

— Уверявам ви, господин Бийч, не съм доброто ченге. Аз съм специалист и е редно да ви предупредя още сега, че няма да играя същите глупави игрички, с които този... разпитващ — желанието й да използва по-неласкава дума се долови ясно в интонацията й — ви е губил времето. Ще се заловим за работа незабавно.

— Да, захарче, да се залавяме за работа, точно за това говоря. — Кевин се опита да продължи да говори високо и да запази насмешлив тон, но тя забеляза какво усилие му костваше това.

Вратата се отвори зад нея. Видя в огледалото как високият войник внесе стойка за система. Досега беше видяла само други четирима души, освен Дивърс и Линдауер, но вероятно имаше и още, скрити от поглед.

— Просто я сложете откъм горния край на масата, благодаря — каза тя, без да се обръща да го погледне, с пренебрежителен тон. Наведе се да вземе спринцовката, която искаше.

— Сега ще ми потанцуваш ли? — промърмори Кевин.

Тя го погледна студено, докато се изправяше.

— Това ще е само пример за нещата, които ще правим тази вечер — каза му, обикаляйки около масата. Постави спринцовката до главата му, докато окачваше банката с физиологичен разтвор и тръбичките. Вратата се затвори, но тя не отмести поглед от Кевин. Огледа отново вените му, после избра лявата му ръка. Той не се възпротиви. Докато вкарваше внимателно иглата, тя се опита да зърне ключа, който му беше дала, но той не се виждаше никъде. Избра най-голямото острие, което видя на пода, и го положи до дясната му ръка.

— Виждаш ли, нямам нужда от такива груби оръжия. Имам нещо по-добро. Винаги си мисля, че е по-честно да оставя субекта да разбере какво го чака, преди да се заема сериозно. Дай ми да разбере какво мислиш.

— Ще ти кажа какво мисля, ти... — Кевин се впусна в лавина от обиди и мръсни думи, които можеха да засрамят предишните му изобретателни описания. Човекът имаше талант.

— Оценявам смелостта ти, наистина я оценявам — каза Алекс, когато той свърши. Допря върха на иглата до банката на интравенозната система. — Държа обаче да знаеш, че това е напразно усилие. Времето за играчки отмина.

Заби иглата през пластмасата и натисна буталото.

Реакцията беше почти незабавна. Чу как дишането му се ускорява, а после той започна да пици.

Линдауер рязко вдигна глава. Тя разбра, че нито веднъж не бе изтръгнал от Кевин подобна реакция въпреки старанията си. Чу движение зад стъклото, когато зрителите се приближиха, и слабия шепот на гласове. Стори й се, че различи изненадан тон, и чувството беше удовлетворяващо. Макар че, честно казано, всичко се дължеше на преструвките на Кевин.

Знаеше как щеше да се чувства той сега, докато силата препускаше из вените му и цялата болка изчезваше. Беше използвала доза *Оцеляване*, почти двойно по-висока от всяко количество, което някога бе прилагала върху себе си, вземайки предвид по-големия му ръст, тегло и необходимост. Крясъците му бяха първични, почти тържествуващи. Надяваше се, че е единствената, забелязала нюанса, и че той нямаше да забрави, че пораженията, нанесени на тялото му, все още бяха съвсем реални независимо дали още го чувстваше, или не.

Изчака само пет минути — като потропваше с крак и го наблюдаваше безстрастно, докато той играеше ролята си, пицейки високо и постоянно. Искаше наркотиците да останат в организма му възможно най-дълго. Когато въздействието им отминеше, той щеше да е омаломощен.

— И така, господин Бийч — каза тя, докато вкарваше обикновен физиологичен разтвор в системата. Даде му знака, който щеше да му е нужен. — Мисля, че сега се разбираме, така че мога да оставя това да свърши. Ще говорим ли?

На Кевин му отне повече време да дойде на себе си, отколкото би трябвало, но пък той не познаваше наркотиците й. Престори се, че се съвзема бавно, и тя се радваше, че Даниел стоеше близо до Карстън с намазания с отрова пръстен в готовност. Само Карстън щеше да разпознае измамата.

Дори след минута Кевин все още дишаше тежко и по бузите му наистина се стичаха сълзи. Беше й лесно да забрави, че той е професионалист под прикритие, защото никога не го беше виждала в действие, но трябваше да се сети, че ще изпълни съвършено това представление.

— Е, господин Бийч, какво сега? Да продължим ли с пълна сила, или бихте искали първо да поговорим?

Той се обърна и се втренчи в нея с убедително разширени от страх очи.

— Коя си ти? — прошепна.

— Специалист, както ви казах. Вярвам, че господинът — саркастично, с кимване към Линдауер — имаше някои въпроси за вас?

— Ако проговоря — каза той, все така шепнешком, — ще се махнете ли?

— Разбира се, господин Бийч. Аз съм просто средство за постигане на цел. Щом удовлетворите работодателите ми, няма да ви се наложи да ме видите никога повече.

Сега Линдауер вече открито зяпаше, но Алекс се тревожеше. Трябваше да продължат, но в същото време дали някой щеше да повярва, че Кевин може да се огъне толкова лесно?

Кевин изстена и затвори очи.

— Няма да ми повярват — каза той.

Не беше сигурна как, но й се стори, че лявата гривна на белезниците вече не беше заключена към китката му. Двете половинки на гривната бяха съвсем леко разместени. Не мислеше, че някой друг, освен нея може да види.

— Ще ти повярвам, ако ми кажеш истината. Просто ми кажи каквото искаш да кажеш.

— Наистина получих помощ... но... не мога...

Тя взе ръката му в своите, сякаш го утешаваше. Почувства как ключът пада в дланта й.

— *Можеш* да ми кажеш. Но моля те, не се опитвай да печелиш време. Не съм много търпелива.

Потупа ръката му, после заобиколи покрай главата му да огледа тръбичката на интравенозната система.

— Не — продума той немощно. — Няма.

— Добре тогава — каза тя, — какво искаш да ми кажеш? — Отпусна длан върху лявата му ръка, вмъквайки ключа между пръстите му.

— Получих помощ... от предател, вътрешен човек.

— *Какво?* — ахна високо Линдауер.

Тя го стрелна с мръсен поглед, после се обърна към огледалото.

— Вашият човек е неспособен да се владее. Искам да го изведете от тази стая — каза тя строго.

Из стаята се разнесе електронно пращане. Вдигна поглед, търсейки високоговорителя, но не можа да го открие.

— Продължавайте — нареди безплътният глас на Дивърс. — Ще бъде изведен оттам, ако отново покаже неуместно поведение.

Тя се намръщи на собственото си отражение, после се обърна и се надвеси над Кевин.

— Трябва ми име — настоя.

— Карстън — прошепна той.

Не!

С вече разнищени и изопнати нерви, едва се удържа да не го зашлеви. Но разбира се, Кевин нямаше откъде да знае как беше попаднала тук.

Тя чу оживление в стаята за наблюдение и продължи припряно с по-висок глас:

— Намирам за много трудно да повярвам на това, господин Бийч, тъй като господин Карстън е причината да съм тук с вас. Нямаше да ме изпрати, ако искаше да избегне истината. Знае на какво съм способна.

Кевин я стрелна с един отвратен поглед изпод полуспуснати клепачи, после изпъшка отново:

— Това е името, което ми даде моят човек. Мога да ви кажа само онова, което ми съобщи той.

Хубаво измъкване, помисли си тя саркастично.

Оживлението не беше приключило нито с нейното изказване, нито с думите на Кевин. Дочу повишени гласове и движение. Линдауер също се беше разсеял и гледаше към стъклото.

Тя опита отново, като издърпа нова спринцовка и плъзна малко устройство изпод нея в джоба си.

— Простете, задето си помислих, че всичко това е малко прекалено лесно...

— Не, чакайте — изпъшка Кевин, леко повишавайки глас. — Дивърс изпрати човека; той знае за кого говоря.

Е, може би това щеше да поразмъти водата. Да изкара наяве и двете имена.

Нямаше обаче да спре случващото се в помещението за наблюдение. Тя трябваше да предприеме нещо. Хубавото в неочакваната ситуация от другата страна на стъклото беше, че очевидно не я наблюдаваха много внимателно. Моментът беше настъпил.

— Господин Линдауер — повика го тя рязко, без да поглежда в неговата посока. В огледалото видя, че и неговото внимание беше погълнато от ставащото в другата стая. Рязко извъртя глава към нея.

— Безпокоя се, че тези окови на глезените са малко прекалено стегнати. Необходимо ми е да има нормално кръвообращение. Ключът

във вас ли е?

Кевин се досещаше за какво беше това. Мускулите му се напрегнаха в готовност. Линдауер забърза към долния край на масата. Един глас се извиси над останалите в стаята за наблюдение, крещейки.

— Не знам за какво говорите — възропта Линдауер, приковал очи върху глезените и осакатените стъпала на Кевин. — Те не прекъсват кръвообращението му. Няма да е безопасно да ги разхлабваме повече. Не знаете с какъв човек си имате работа.

Тя пристъпи близо до него, говорейки тихо, така че да е принуден да се наведе към нея. В джоба си притисна палец към миниатюрния електролитен кондензатор на електромагнитно-импулсния емитер.

— Знам точно с какъв човек си имам работа — промърмори.

Включи кондензатора с лявата си ръка и с дясната заби спринцовката в ръката на Линдауер.

Лампата отгоре потрепна и изпука, стъкълцата от разбитите крушки се посипаха със звън по плексигласовата повърхност на лампата. За щастие, електромагнитният импулс не пръсна плексигласа, иначе щеше да стане лошо за голата кожа на Кевин. Стаята потъна в мрак.

Импулсът не беше достатъчно силен, за да стигне до другото помещение. През огледалото блестеше приглушена светлина и тя видя тъмни фигури да се движат от другата страна на стъклото, но не можеше да разбере кой кой е или какво става.

Линдауер успя да нададе само един пресеклив писък, преди да се загърчи в конвулсии на пода. Тя чу и Кевин да се движи, въпреки че тези звуци бяха много по-тихи и по-целенасочени от мятането на Линдауер.

Знаеше точно къде в тъмнината е куфарчето ѝ за инструменти. Извъртя се и се смъкна на колене до него, отвори предпоследното чекмедже, изсипа табличката със спринцовки на пода и потърси опипом скритото отделение отдолу.

— Оли? — прошепна Кевин. По звука разбра, че сега беше слязъл от масата и беше близо до стойката на системата.

Тя грабна първите два пистолета, до които се докоснаха ръцете ѝ, и се наклони в посоката, откъдето се чу гласът му. Блъсна се в гърдите му, а ръцете му се вдигнаха да я удържат да не падне назад. Притисна

пистолетите към корема му точно когато два изстрела отекнаха в другата стая. Нямаше разбиване на стъкло — не стреляха в стаята за разпити. Трети изстрел, а после четвърти.

— Дани е там вътре — изсъска тя, докато той издърпваше пистолетите от ръцете ѝ.

Тя се смъкна отново на колене, когато той се извъртя и пъкна ръка в куфарчето за инструменти. Грабна другите два пистолета — познатите очертания на собствения си РРК и друг, който не разпозна на допир. Без да иска, беше дала зигзауера си на Кевин.

Нямаше значение. Беше постигнала главните цели на стратегията си: да освободи Кевин и да сложи зареден пистолет в ръцете му. Сега в общи линии играеше поддържаща роля. Просто трябваше да се надява, че звездата в главната роля е в достатъчно добра форма, за да направи каквото ѝ беше нужно. Ако онзи садист Линдауер му беше причинил твърде сериозни наранявания... е, тогава всичките бяха мъртви.

Линдауер си беше получил заслуженото. Вероятно още беше жив, но не за още дълго. Изобщо нямаше да се наслади на онова, което беше останало от живота му.

Не беше минала дори цяла секунда, когато нов изстрел проехтя оглушително през малкото бетонно помещение и този път се чу приглушеното хрущене на поддаващо предпазно стъкло.

Мълнии от жълта светлина се промъкнаха като нишки на паяжина през прозореца, когато четирите изстрела се разнесоха в отговор в бърза последователност. Ответните изстрели не промениха накъсаната светлина; отново не се целеха в стаята за разпити. Все още стреляха един по друг в помещението за наблюдение.

Тя продължи да се снишава, докато се придвижваше напред, с пистолети, насочени към накъсания квадрат, в случай че някой нахлуеше през него. Но движението дойде откъм нейната страна; тъмна сянка нахълта в мозайката от стъклени отломки и с трясък влетя през нея в съседната стая.

Мъжете в помещението за наблюдение бяха само на десет стъпки от нея, толкова по-близо, отколкото балите сено, с които се бе упражнявала, че ѝ се струваше прекалено лесно. Опря ръце на стоманената маса и стреля към униформите, изпълващи стаята. Не си позволи да реагира на факта, че не виждаше Даниел или Карстън.

Беше казала на Даниел да се сниши, когато започне стрелбата. Той просто следваше указанията.

Сега проехтя буря от изстрели, но нито един от тях не беше насочен към нея. Войниците стреляха по окървавения, гол мъж, който се бе втурнал сред тях със залп от куршуми. Сега имаше шестима униформени мъже, които все още бяха на крака, и тя бързо повали трима, преди да успеят да осъзнаят, че нападението идваше от два фронта. Когато рухнаха, оставиха открит костюмирания мъж, когото бяха пазели. Очите му се фокусираха към нея, докато тя се прицелваше, тялото му вече се беше раздвижило, когато куршумът излетя от пистолета ѝ; не беше сигурна, че е успяла да направи нещо повече, освен да го одраска, когато той се сниши и изчезна от обсега ѝ.

Не виждаше позицията на Кевин, но другите трима войници вече бяха на земята. Не беше останало нищо, в което да се прицелва от тази наблюдателна точка.

Алекс се стрелна към ръба на отворения прозорец, докато под обувките ѝ хрущяха стъкла, и опря гръб на стената до него.

— Оли? — провикна се Кевин със силен и овладян глас.

Горещ прилив на облекчение нахлу в тялото ѝ при звука на гласа му.

— Да.

— Чисто е. Влизай тук. Уцелиха Дани.

Лед нахлу по същия път, откъдето бе припламнала топлината.

Пусна пистолетите в джобовете си, уви ръце в гънките на лабораторната си престилка и се повдигна върху назъбения перваз на прозореца. Подът бе осеян с тела в тъмни униформи, с наситеночервени пръски, оставили следи по всичко, което бе достатъчно светло, за да си личи — лицата, пода, стените. Кевин отърсваше от себе си някакво тяло, което явно бе използвал като щит. Все още имаше движение и не един задъхан шепот. Значи хоризонтът не беше напълно чист, но той сигурно смяташе, че положението е под контрол, а и очевидно нещата бяха спешни.

Даниел беше в задния десен ъгъл — видя бяло русата коса, обкръжаваща бледия му скалп, но по-голямата част от него беше закрыта от две тела в униформа, които, изглежда, бяха рухнали върху него. Карстън беше паднал на няколко фута от него: кръвта избиваше по бялата му риза от множество рани. Гърдите му още се движеха.

Отне ѝ по-малко от секунда да асимилира всичко това, вече задействайки се, докато преценяваше, насочвайки се право към Даниел.

— Дивърс е жив — промърмори тя, докато подминаваше Кевин, и с периферното си зрение го видя как кимва и започва да се движи приведен към далечния ляв ъгъл на стаята.

По тялото на войника, проснат върху гърдите на Даниел, имаше много малко кръв, но лицето му беше обагрено в противен пурпурен нюанс, а по устните му бяха избили розови мехурчета. Един бърз поглед към мъжа, проснат върху краката на Даниел, разкри същите признаци. И двамата умираха от отровата върху пръстена на Даниел. Нова пяна от кървави мехурчета изби по устните на първия мъж, докато се опитваше да издърпа парализираното му тяло от Даниел.

Част от нея беше много далече от случващото се — частта, която имаше нужда да запици, да изпадне в паника и да започне да се задъхва. Позволи на леденото усещане от страха да ѝ помогне да остане съсредоточена и хладнокръвна. По-късно щеше да има време за истерия. Сега трябваше да бъде лекар на бойното поле, бърза и уверена.

Най-накрая изтърколи мъжа от гърдите на Даниел и внезапно навсякъде имаше кръв. Разкъса и свали подгизналата в алено риза на Даниел и съвсем лесно откри откъде идваше кръвта. Цялото ѝ обучение, цялото време, прекарано като наемен травматолог, ѝ подсказа, че е твърде закъсняла.

Беше съвършен смъртоносен изстрел, точно през горната лява част на гърдите му. Човекът, изстрелял този куршум, бе знаел точно какво прави. Това беше един от малкото изстрели, които поваляха човек мигновено, право в сърцето, мъртъв още преди да падне на земята. Мъртъв вероятно още преди да успее да почувства болката.

Нямаше да може да направи нищо дори да не се бе отделила от него и за миг. Беше го оставила да дойде тук, за да я защити, и този избор го беше убил така сигурно, както куршумът в сърцето му.

Не се предполагаше да стане така. Пистолетите трябваше да са насочени към Алекс и Кевин. В суматохата никой не беше стрелял по нея — нито веднъж; беше напълно невредима. По идея Даниел трябваше да е на заден план, незабележим. Нямаше причина някой да хаби такъв перфектен изстрел по някакъв анонимен помощник. Онзи опитен стрелец трябваше да се цели в Алекс.

Беше знаела, че планът е дълбоко несъвършен, но никога не си беше представяла, че ще мине невредима през престрелката. Предполагаше се, че Даниел е този, който ще оцелее.

Редица от безименни лица — гангстери, които не беше успяла да спаси — премина светкавично през ума ѝ. Единият имаше име — Карло. Беше умрял точно по същия начин. Тя не бе успяла да направи нищо. Какво беше казал Джоуи Джи? *Някои печелиш, някои губиш.* Но как се преживяваше тази загуба?

Пищящата част от нея бе готова всеки миг да избие на повърхността. Единствено шокът възпираше пристъпа на скръб. Застиналата пауза беше безкрайна, кристално ясна, всяка подробност беше ярко очертана. Долавяше шум от борба някъде много надалече и чуваше как Кевин крещи с най-грубия си глас: *Къде ти е сега дълбокият периметър, Дивърс?* Усещаше противната мускусна миризма на мъжете, отровени от пръстена ѝ, и топлия, жив мирис на прясна кръв. Дочуваше затруднено дишане до гърба си, където умираше Карстън.

После, внезапно, звука на друго плитко, засмукващо хриптене близо до наведената ѝ глава.

Очите ѝ, за които дори не бе осъзнавала, че са затворени, се отвориха рязко. Познаваше този звук.

Трескаво смъкна ръкавицата от ръката си и я изпъна здраво върху дупката в гърдите на Даниел. Загледа слисано как борещите се дробове се опитваха да всмучат въздух през латекса. Повдигна крайчето на ръкавицата за издишването, оставяйки въздуха да излезе, а

после отново притисна изпънатата ръкавица към кожата му за поемането на въздух.

Той *дишаше*.

Как? Изстрелът трябва някак да беше пропуснал сърцето му, макар да ѝ се струваше свършено точен. Направи бърз оглед и осъзна, че всъщност нямаше толкова много кръв, колкото си беше помислила отначало. Не достатъчно, за да предполага дупка в сърцето му. И дишаше, което нямаше да прави, ако куршумът го беше уцелил точно.

Пъхна другата си ръка под рамото му, трескаво търсейки изходна рана. Върховете на пръстите ѝ намериха разкъсаното място в самото му и тя ги пъхна през дупката, после в дупката на гърба му, опитвайки се да „запечатат“ въздушната струя. Дупката не ѝ се струваше по-голяма от онази в гърдите му. Куршумът беше минал право през него.

— Кевин? — Резкият ѝ писък съдържаше цялата паника, която вцепенението ѝ пречеше да почувства. — Трябва ми куфарчето с инструменти. Веднага!

Отново усети движение, но не вдигна поглед да види дали е Кевин, дошъл да ѝ помогне, или Дивърс, приближаващ се с — вид на победител за довършващия удар. Откри, че дори не ѝ пукаше дали това беше Дивърс; не се страхуваше от нищо, което би могъл да ѝ причини. Защото, ако Кевин беше улучен и не беше в състояние да ѝ донесе веднага нещата, които ѝ трябваха, Даниел можеше да умре след минути.

В колата разполагаше с повече от онова, което ѝ трябваше, но нямаше представа как да отведе Даниел обратно горе.

До десния ѝ лакът прозвуча металически трясък.

— Херметичните найлонови торбички — трескаво даде указания тя. — Долното отделение, отляво, и лейкопласт — би трябвало да е близо до горния край.

Кевин положи нещата, които ѝ трябваха, върху гърдите на Даниел, до ръката ѝ. Бързо, в мига на издишването, тя сложи найлоновата торбичка на мястото на ръкавицата си и инструктира Кевин да я залепи плътно от трите страни. Не разполагаше с нищо, което да послужи като клапа за изкарване на излишния въздух, затова трябваше да остави четвъртата страна отворена. Тази страна трябваше да създаде вакуум върху дупката, докато той вдишваше, и после да остави въздуха да излезе, когато издишаше.

— Търкулни го към мен, трябва да запечатам изходната рана.

Кевин внимателно обърна изпадналия си в безсъзнание брат на една страна. Тя се надяваше, че тази поза ще облекчи донякъде натиска от незасегнатия бял дроб на Даниел. За кратко се наложи да прекъсне допира до раната, докато Кевин го местеше, а после за още една скъпоценна секунда, докато разрязваше със скалпел ризата и сакото му, за да ги свали. Залепи нова найлонова торбичка за кожата му, докато оглеждаше локвата кръв под него. Не чак толкова много всъщност. Като по чудо куршумът изцяло беше пропуснал сърцето му, а също и важните кръвоносни съдове. Изходната рана изглеждаше чиста и тя не видя парченца кост. Ако можеше просто да го накара да не спира да диша, възможно беше да го опази жив през следващия час.

Гласът на Кевин прекъсна трескавите ѝ планове.

— Карстън е още жив. Какво искаш да правя с него?

— Може ли да бъде спасен? — попита тя, докато проверяваше дишането и налягането на Даниел. Беше изгубил твърде много кръв. Беше в шок. Все още долавяше пулс на китката му, но беше слаб и заглъхващ. Грабна една спринцовка от горната табличка и му инжектира кетамин и отделно обезболяващо.

— Съмнявам се. Твърде много поражения. Вероятно му остават само няколко минути. Съжалявам, човече.

В края тонът му се беше променил. Вече не говореше на нея.

— В съзнание ли е? — попита тя. Прокара пръсти надолу по ръцете и краката на Даниел, търсейки други рани.

— Джулс? — изхриптя немощно Карстън.

— Кевин, пренеси операционната маса тук. Трябва да откараме Даниел до колата. — Тя си пое дълбоко въздух. — Всичко е наред, Лоуел. Никога не съм тровила Ливи. Разбира се, че не. Само е упоена. До сутринта вече ще е при майка си независимо дали ще се прибера у дома, или не.

Докато успокояваше Карстън — без нито за миг да откъсва очи от Даниел — чу Кевин да излиза, а после да се връща. Чу се силно металическо скърцане, когато избута масата през прозореца, и влажно глухо тупване, когато тя се удари в телата на пода. Тя прехапа устна, докато продължаваше да обработва Даниел: издърпа от устата му парчетата гума от маскировката, за да не се задави с тях, внимателно измъкна от очите му контактните лещи. След колко време щеше да

рухне Кевин? Все още му оставаха поне петдесет минути, за да се наслаждава на наркотиците в организма си, но това нямаше да се отрази на действителната издръжливост на тялото му. Трябваше да се опита да не забравя, че той не беше същият Кевин, онзи, който можеше да направи всичко. Трябваше да е по-внимателна с него. Но как? Даниел имаше нужда от бързина. Само да можеше да го отведе до колата...

— Гордея се с теб, Джулс — изхриптя тихо Лоуъл Карстън. — Успя да съхраниш душата си. Впечатляващо... — Последната дума заглъхна с ниско, хъхрещо издишване. Тя се вслуша за още, но сега зад нея имаше тишина.

Бе надживяла Карстън: подвиг, на който никога не би се обзаложила, че е способна. Вместо да изпита триумфа, който винаги беше очаквала, бе раздвоена. Навярно триумфът щеше да дойде покъсно, когато завладялата я паника си отидеше.

— Безопасно ли е да го вдигнем? — попита Кевин.

— Внимателно. Опитай се да държиш гърдите му колкото може по-неподвижни. Аз ще го хвана за краката.

Двамата заедно внимателно вдигнаха Даниел върху сребристия плот на масата. Тя отново хвана китката му, призовавайки със силата на волята си пулса му да остане доловим.

— Дай ми две секунди, Оли — каза Кевин, като започна да разсъблича войника, който беше паднал върху краката на Даниел, онзи, по когото имаше най-малко кръв. — Колко души има горе?

Тя хвърли поглед към лицата на пода. Стори й се, че разпозна пониския пазач от металдетектора.

— Поне един го няма със сигурност. Беше на вратата. Там ми се стори празно, но не съм виждала повечето от тези типове преди.

Той вече беше обул панталона: нахлузи чорапи върху осакатените си крака, а после си изпробва обувките. Бяха прекалено малки. Изхлузи друг чифт от краката на другия отровен войник. Тези изглеждаха малко големи, но Кевин стегна връзките здраво.

— Ще трябва да ги отрежеш — каза тя.

Той закопча бялата риза, после навлече отгоре тъмносиньото сако, без да си прави труд да слага вратовръзката.

— Ще направя каквото трябва, когато се измъкнем живи от това. Отърви се от лабораторната престилка, цялата е в кръв.

— Правилно — съгласи се тя, като напъха несръчно пистолетите отзад в ластичния колан на клина си. Беше здрав точно колкото да побере и двата. Сви рамене да изхлузи престилката и я остави да се свлече на пода.

— Добре, да изтикаме тази маса покрай всичките тела, после би трябвало да можеш да я докараш в коридора. Аз ще избързам напред и ще елиминирам всеки, който евентуално е останал.

След секунди тя вече тикаше Даниел надолу по коридора, почти подтичваше, докато Кевин изчезна в тъмнината, някак успявайки да се впусне в спринт. После тя влезе в помещението с металдетектора, а Кевин чакаше, като ѝ държеше вратата на асансьора. Помещението бе празно; сигурно всички се бяха втурнали към стаята за наблюдение, щом започна стрелбата. Тя се стрелна в асансьора.

Кевин посегна да натисне копчето, когато вратите се затвориха безшумно зад нея. Тя се взря в дясната му ръка върху бутона, доминиращата му ръка, и внезапен прилив на разбиране я накара да нададе подобен на кашлица, трескав смях.

Кевин я измери остро с поглед:

— Овладей се, Оли.

— Не, не, виж, става въпрос за *сърцето* му, Кев. От погрешната страна е — *от дясната*. Затова стрелецът не е уцелил. — Тя нададе нов сподавен смях. — Жив е, защото органите му са разположени обратно на твоите.

— Млъквай — нареди той.

Тя кимна веднъж, поемайки си дълбоко въздух, за да се овладее.

Асансьорът спря и вратата се отвори към килера за почистващи препарати. Външната врата беше затворена. Кевин повдигна ръба на масата над отвора на асансьора, после отиде до вратата.

Очакваше да я отвори леко, но вместо това той я разтвори широко със силен трясък.

— Помощ! — изкрещя той. — Имаме нужда от помощ тук долу!

После вече тичаше безмълвно напред. Тя дочу по-шумни стъпки, които идваха за тях от другата стая — само от един чифт крака, сигурна беше. Започна да бута Даниел напред възможно най-тихо.

Кевин беше заел позиция, преди охранителят да се зададе зад ъгъла. Охранителят изтича покрай него с пистолет в ръка, който обаче държеше ниско отстрани до тялото си, насочен към земята. Пистолетът

на Кевин бе вдигнат високо. Простреля охранителя в тила. Мъжът рухна на пода. Кевин пристъпи напред и пусна още един куршум в главата му за по-сигурно.

Коридорът беше твърде тесен, за да прокарат масата на колела покрай тялото. Кевин я грабна с две ръце и я повдигна, за да я пренесе. Алекс направи, каквото може, за да помогне, но знаеше, че Кевин поема по-голямата част от тежестта. Не знаеше как той все още се справя толкова добре, и се страхуваше, че ще загине, докато се опитва.

Нямаше друг пазач.

— Изтичай го до колата — нареди Кевин. — Нека да довърша тук горе.

Никой не се опита да я спре; никой не стреля по нея от затъмнен прозорец, докато изтичваше на паркинга. Сега небето бе напълно черно. Единствената улична лампа недалеч от входната врата хвърляше само мъждив жълт кръг светлина към паркираните коли. Затършува в джобовете на Даниел, докато намери ключовете на Карстън. Отвори багажника и посегна към допълнения си комплект за първа помощ.

Знаеше точно къде е комплектът за спешни случаи. Беше очаквала, че или тя, или Кевин — или и двамата — ще бъдат простреляни, и се бе подготвила в съответствие с това. Нямаше нужда от турникета или напоената с кръвоспиращ прах марля, но имаше няколко кръгли, запечатващи превръзки за гръдни рани и те щяха да свършат по-добра работа от нейните найлонови пликчета за сандвичи. Имаше и термоодеяло от комплекта за спешна помощ, още физиологичен разтвор и няколко силни венозни антибиотика. Куршумите бяха мръсни неща и една инфекция щеше да ѝ създаде сериозни тревоги... ако успееше да опази Даниел жив толкова дълго.

Знаеше, че не може. Може би най-много двацет и четири часа с онова, с което разполагаше тук. Ръцете ѝ се разтрепериха от отчаяние, докато отваряше циповете на пакетите.

После Кевин се озова точно до нея. Хвърли тежък черносребрист квадрат в багажника.

— Харддиск, върху който камерите са записвали — обясни Кевин. — Ще кача Даниел отзад.

Тя кимна и натрупа в ръцете си превръзки за първа помощ.

Когато се промъкна на долната част на задната седалка, видя, че Кевин бе направил всичко както трябва. Даниел лежеше на лявата си

страна. Главата му беше подпряна на облегалката от гърба на шофьорското място, която Кевин беше изтръгнал от мястото ѝ — по доста груб начин, изглежда. Тя провери отново притока на въздух на Даниел и пулса му. Все още можеше да го долови на сънната му артерия. Кетаминът щеше да го държи в безсъзнание за известно време. Не можеше да изпитва никаква болка. Организмът му щеше да остане възможно най-неизложен на стрес при сегашните обстоятелства.

Колата започна да се движи. Можеше да почувства как Кевин се опитва да кара спокойно и плавно заради нея, но нямаше да е достатъчно гладко.

— Спри — каза тя. — Дай ми една минута да сложа нещата на място.

Той удари спирачки.

— Побързай, Оли.

Трябваша ѝ само секунди да смени импровизираните запечатващи превръзки с истинските. Вкара бързо системата, а после закрепил банката най-горе върху гърба на седалката.

— Окей. — Когато проговори този път, едва разпозна собствения си глас — знаеше, че няма нищо повече, което може да направи, и отчаянието започваше да изсмуква силите ѝ. — Можеш да караш.

— Не ме изоставяй сега, Олеандър — изръмжа Кевин. — По-силна си от това. Знам, че можеш да го направиш.

— Но не мога да направя нищо повече — изрече задавено тя. — Направих всичко. Не е достатъчно.

— Той ще се справи.

— Той има нужда от първокласен травматологичен център, Кевин. Има нужда от гръден хирург и операционна зала. Не мога да почистя раните му или да поставя торакален дренаж на задната седалка на проклето беемве.

Кевин мълчеше.

По бузите на Алекс роннаха сълзи, но все още не изпитваше скръб. Само гняв — към несправедливостта, към ограниченията, поставени от положението им, към себе си заради този безспорен провал.

— Ако го откараме в някое спешно отделение... — Тя изхлипа.

— Ще е същото като да го предадем в ръцете на лошите. Ще търсят в болниците.

— Той ще умре — прошепна тя.

— По-добре това, отколкото да свърши в стая като онази, от която ме измъкна току-що.

— Не убихме ли преди малко лошите типове?

— Пейс все още отговаря за всичко, Оли, докато не си сложи никотиновата лепенка, която трябва, а предвид настоящото ниво на стреса като нищо може просто да пропуши отново. Ако не умре... дори без партньорите си, не страда от липса на мускулести типове на свое разположение. Болницата отпада.

Тя сведе глава, съкрушена.

Секундите се низеха. Отбелязваше ги по слабия, равномерен пулс на врата на Даниел. Вероятно беше по-добре тя да кара. Не знаеше как Кевин още издържа, но той нямаше вид на дори леко смутен от изпитанието, на което беше подложен; изглежда, че дори многобройните му рани ни най-малко не го забавяха. Беше истинска машина. Поне Даниел имаше същия железен организъм... Но да си намира някакво основание за надежда точно сега, беше някак глупаво.

— Ако... — подхвана замислено Кевин.

— Да?

— Ако мога да те отведа до място, където можеш да оперираш... ако мога да ти намеря нещата, които ти трябва... Можеш ли да заместиш гръдния хирург?

— Не е специалността ми, но... вероятно бих могла да се справя с основните неща. — Тя поклати глава. — Кев, как можем да уредим операцията? Ако бяхме в Чикаго, разбира се, може и да познавам някого, но...

Кевин се засмя веднъж — всъщност звукът приличаше повече на лай.

— Оли, имам идея.

* * *

Алекс не усещаше кое време е. Може би три сутринта, може би четири. Беше скапана от изтощение, но също и напрегната и нервна.

Ръката, с която държеше седмата си картонена чаша кафе, трепереше толкова силно, че повърхността на течността приличаше на миниатюрна буря в морето. Е, това не беше проблем. Вече не й трябваша сигурни ръце.

Джоуи Джанкарди. Никога не би си помислила, че може да изпитва толкова топлота към стария си работодател от мафията, но тази вечер благославяше името му. Ако не беше изкарала при мафията нещо, което се равняваше на интензивен курс по лечение на травми, никога нямаше да успее да спаси Даниел. Всеки главорез и гангстер, когото бе кърпила, й беше помогнал да се сдобие с малко повече опит и целият този опит се натрупваше, докато тази вечер се оказа в състояние да бъде специалист по спешна травматология и хирург. Може би трябваше да изпрати на Джоуи благодарствена картичка.

Прокара треперещата си свободна ръка през косата си и внезапно откри, че й се искаше да е пушачка като Пейс. Пушенето би могло да потисне напрежението й, да забави неспокойното биене на сърцето й, но единствената физическа утеха, която намираще, беше чашата със силна черна мътилка, която държеше, а не можеше да се каже, че тя й помага да се отпусне.

Д-р Фолкстаф хъркаше на олющена кушетка, сбутана между два големи шкафа за материали до задната стена на работния си кабинет. Беше се оказал изненадващо сръчен — въпреки напредналата възраст и неподходящата си специалност. Беше се наложило да скалъпят набързо по-голямата част от онова, което им трябваше в неговата операционна, но той бе изобретателен и добре познаваше инструментите си, а тя бе вдъхновена от отчаянието си. Заедно бяха оформили мощен екип. Дори бяха успели да направят приличен дренаж по Хаймлих с подръчни средства, при това толкова професионално, че бе свършил чудесна работа. Тихото писукане на сърдечния монитор на Даниел беше най-успокояващият звук, който бе чувала. Не че можеше да промени по някакъв начин прекалената кофеинова стимулация на нервната й система.

Цветът на Даниел беше добър, дишането му — равномерно. Изглежда, че наистина имаше всички физически характеристики на Кевин; сякаш беше програмиран да оцелее. Д-р Фолкстаф каза, че никога не е виждал по-гладко изпълнена процедура, а той си беше имал работа с многобройни белодробни наранявания навремето, макар

обикновено да бяха прободни рани. Беше възможно Даниел да излезе оттук утре.

Тя остави внимателно чашата си на плота, а после стисна треперещите си ръце в юмруци, докато се връщаше бавно до столчето край леглото на Даниел и седнаше. Бяха всъщност две съединени операционни легла. Нищо тук не беше достатъчно дълго за Даниел.

След секунда облегна глава на тънката, покрита с найлон възглавничка и затвори очи.

Помисли си за онова, което бяха извършили тази вечер, онова, за което едва не бе заменила живота на Даниел.

Дивърс и Карстън бяха мъртви. Възможно беше да няма друг жив човек — освен Уейд Пейс, който да знае, че тя съществува. А неговите часове бяха преброени. Надяваше се.

Кевин хъркаше на пода със старо кучешко кошче под главата вместо възглавница. Беше му дала най-голямата безопасна доза обезболяващи, а Фолкстаф бе почистил раните му, след като Даниел вече беше в безопасност. Сега сънят беше най-доброто за Кевин.

Досега Вал трябваше вече да е оставила Ливи в спешната целодневна забавачка — избрана заради липсата на външни камери, заедно с пълната с граматически грешки, изпоцапана със сълзи и преливаща от извинения бележка на Алекс. Запита се колко ли сериозно полицията щеше да продължи търсенето на похитителя. Ливи бе невредима, без никакъв спомен за времето, прекарано далече от Ерин. Полицията на окръг Колумбия със сигурност нямаше да прояви особено старание за издирването на обезумяла майка, която бе помислила, че момиченцето изглежда точно като попорасналото ѝ дете, отмъкнато преди две години от бащата, с когото се бяха отчуждили. Сигурно имаше няколко случая на изчезнали деца, които щяха да съвпадат с откъслечните сведения, които им беше дала. Това щеше да задържи вниманието на властите съсредоточено в грешната посока. Може би щяха да свържат отвличането на Ливи със смъртта на дядо ѝ в същия ден, но вероятно нямаше. Съществуваше цял рог на изобилието, пълен с мотиви за насилствената смърт на Карстън, които можеха да бъдат пресети. Щеше да изглежда просто като ужасно съвпадение.

На тайнствените фигури с власт, хората, които дърпаха конците на марионетките, щеше да им се наложи да покрият всичко. За тях

щеше да е очебиен един факт — вторият човек в йерархията на ЦРУ и директорът на програма за операции под прикритие, която не би трябвало да съществува, се бяха избили взаимно, като преди това бяха застреляли няколко американски войници. Кукловодите вероятно щяха да разрушат целия комплекс дори още преди да са имали време да осмислят видяното там. Щяха да нарекат случилото се „ужасен нещастен случай“, срутване на сграда, дължащо се на недостатък в конструкцията, колко жалко.

Сети се за последните неща, които Кевин й беше казал, преди да рухне.

— Можеш да направиш това, Оли. Знам, че ще спасиш живота му. Защото трябва. А после всички ще сме в безопасност. Това няма да се случи отново на Дани, така че гледай да го измъкнеш и да го спасиш.

Запита се дали той наистина имаше такава голяма вяра в нея, или просто се опитваше да й попречи да се паникьоса. Но щеше ли да допусне да изпадне в безсъзнание, ако сам не вярваше на думите си?

— Алекс?

Вдигна глава толкова бързо, че столът на колела под нея се изтъркаля няколко сантиметра назад. Скочи и се наведе над Даниел, като хвана ръката, която немощно опипваше да хване нейната.

— Тук съм. — Хвърли поглед към системата. Кетаминът сигурно вече беше излязъл от организма му, но имаше венозно болкоуспокояващо, което щеше да го предпази от изпитването на твърде голямо неудобство.

— Къде сме?

— На сигурно място за момента.

Очите му се отвориха бавно. Трябваше им един миг да я намерят, а после още един да се фокусират.

Вече от поне два-три часа бе знаела с относителна сигурност, че той ще отвори отново очи, но въпреки това познатият сиво-зелен цвят едва не я остави без дъх. Почувства как очите й преливат от сълзи.

— Ранена ли си? — попита той.

Тя изсумтя:

— По мен няма и драскотина.

Той се усмихна леко:

— Кевин? — попита.

— Добре е. Това, което чуваш, е хъркането му — не е моторна резачка.

Ъгълчетата на устата му се извиха надолу, докато очите му бавно се затваряха отново.

— Не се тревожи за него. Ще се оправи.

— Изглеждаше... наистина зле.

— По-жилав е, отколкото би трябвало да бъде който и да е човек — донякъде като теб.

— Съжалявам. — Той въздъхна. — Прострелях ме.

— Да, забелязах.

— Карстън взе пистолета от онзи тип до мен, когато Дивърс извади пистолет срещу него — обясни Даниел: клепачите му се отдръпнаха назад само няколко милиметра. — Движеше се бързо като за по-възрастен човек. Кресяха си един на друг, но всички войници подкрепиха Дивърс.

Алекс кимна:

— Такива заповеди са получили.

— Дивърс даде заповедта и един от тях простреля Карстън, а после мен. Карстън падна на колене, но започна да стреля. Нямах пистолет, затова сграбчих глезените на хората близо до мен с твоя пръстен.

— Добре се справи.

— Искях да се добера до пистолет, но двамата, които уцелих, паднаха върху мен. Не можех да ги повдигна. Ръцете не ме слушаха.

— Онзи върху гърдите ти вероятно ти е спасил живота всъщност. Притискал е раната, докато успях да стигна там.

Даниел отново примигна и отвори очи.

— Мислех, че съм мъртъв.

На Алекс ѝ се наложи да преглътне:

— Честно казано, аз също за известно време.

— Искях да остана, докато стигнеш там. Искях да ти кажа някои неща. Почувствах се ужасно, когато разбрах, че не мога.

Тя го погали по бузата.

— Всичко е наред. Успя. Остана.

Напоследък утешаването ѝ се отдаваше по-лесно. Беше се променила много, откакто срещна Даниел.

— Просто исках да знаеш, че не съжалявам за нищо от това. Признателен съм за всяка секунда, която имах с теб — дори за лошите. Не бих го пропуснал, Алекс, за нищо на света.

Тя облегна чело на неговото:

— Нито пък аз.

За един дълъг миг не помръднаха. Тя слушаше звука на дишането му, звука на равномерно писукащите му монитори и грубото хъркане на Кевин на заден план.

— Обичам те — прошепна той.

Тя се засмя веднъж — бърз, нервен звук, който беше в тон с треперенето на ръцете ѝ.

— Да, май в известен смисъл се досетих. Доста време ми отне, нали? Във всеки случай обаче и аз те обичам.

— Най-накрая говорим един и същ език.

Тя пак се засмя.

— Трепериш — каза той.

— Погълнах толкова много кофеин, че имам нужда от пречистване.

Навън все още беше среднощно тихо, така че шумът от спиране на кола в задния край на сградата бе труден за пропускане. Алекс се изненада колко слабо реагираха нервите ѝ — ясно ѝ беше, че не ѝ бе останала особена сила. Чувстваше се просто уморена, когато се изправи и освободи ръцете си. Измъкна РРК-то от колана на кръста си.

— Наистина се надявам това да е Вал — промърмори.

— Алекс... — прошепна Даниел.

— Не помръдвай дори на милиметър, Даниел Бийч — прошепна тя в отговор. — Прекарах твърде дълго време да те кърпя, та сега да скочиш и да си разкъсаш някой шев. Просто проявявам предпазливост. Връщам се след секунда.

Забърза към задната врата и надникна отстрани покрай малката завеса. Беше колата, която очакваше — грозният зелен ягуар — с Вал на шофьорското място. Забеляза Айнщайн да стои изправен на пасажерското.

Алекс знаеше, че би трябвало да изпитва по-силна емоция, когато осъзна, че всичко бе свършило, че почти всичко започнато беше доведено докрай. Би трябвало да изпитва възторг, облекчение, благодарност, може би да пролива сълзи на радост. Но тялото ѝ бе

напълно изтощено. Щом въздействието на кафето отминеше, щеше направо да изпадне в кома.

— Вал е, както си мислех — каза тя тихо на Даниел, докато оставяше пистолета на края на импровизираното му легло.

— Имаш вид, сякаш ще припаднеш.

— Скоро — съгласи се тя. — Засега още не.

— Алекс? — повика я Вал тихо, докато влизаше през вратата.

— Да.

Айнщайн дотича бурно в стаята, въртейки глава напред-назад, докато търсеше Кевин. Спря и изскимтя леко, когато го намери на пода. Наклони глава настрана, а после близна Кевин два пъти по лицето. Хъркането на Кевин пресекна за миг.

Алекс очакваше Айнщайн да се свие на кълбо при най-добрия си приятел, но с енергично размахана опашка той се обърна и изтича при нея. Опря се с две лапи на хълбоците ѝ, за да може да я близне по лицето. Наложил се да се хване за леглото на Даниел, за да не я събори кучето.

— Внимавай, Айнщайн.

Той нададе тих, подобен на кашлица лай почти като отговор. После застана пак на четири крака и изтича със ситни стъпки до Кевин, сгуши се в него и започна да го ближе по врата отново и отново.

Алекс бе шокирана, когато Кевин проговори. Опиатите, които му бе дала, би трябвало да го задържат в безсъзнание за... е, всъщност не беше сигурна колко време бе минало. Мозъкът ѝ беше твърде изтощен, за да извърши дори просто събиране.

— Ей, приятелче, здрасти — каза той: прозвуча точно както звучеше обикновено — твърде високо. Гласът му ѝ се стори неправдоподобно енергичен за начина, по който сигурно се чувстваше тялото му. — Липсвах ли ти? Добро момче. Казал си им какво е станало. Знаех си, че ще го направиш.

— Кев? — попита Даниел. Алекс решително сложи ръка на челото му, когато той се присви, сякаш искаше да седне в леглото.

— Дани? — почти изкрещя Кевин. Фолкстаф изсумтя и се претърколи на хълбок.

Кевин се изправи и трепна.

— Вероятно не бива да се движиш... — поде Алекс, а после, когато той напълно я пренебрегна, добави: — Ей, поне си пази краката!

— Добре съм — изсумтя Кевин.

— Ти си идиот — каза Вал рязко. — Просто стой мирен за две секунди.

Вал беше свалила странния, подобен на сари авангарден тоалет и сега носеше долнище на анцуг и тениска. Мина с едри крачки през врата с надпис „фоайе“. Кевин чакаше, озадачен, коленичил на линолеума, с една ръка, опряна на стената. Вал се върна почти веднага, тикайки канцеларски стол на колела, с гневно изражение на лицето. Ако ѝ беше останала някаква енергия, Алекс щеше да въздъхне от завист. Вал изглеждаше абсолютно нелепо за човек с конска опашка и без грим, който не бе спал повече от тях, останалите.

— Напълно съм сигурна, че не държат инвалидни колички тук, но това би трябвало да свърши работа засега — каза Вал. — Сядай.

Макар че в гласа ѝ прозвуча дълбоко раздразнение, тя протегна и двете си ръце, за да го издърпа на крака. Той изсъска и залитна, когато петите му се допряха до земята, но веднага щом седна, вече се опитваше с тяхна помощ да се приближи със стола до Даниел.

— Пфу, престани — оплака се Вал. Насочи стола през стаята, докато Кевин предпазливо държеше стъпалата си повдигнати на няколко сантиметра от пода. Вал спря, когато Кевин се озова точно до Алекс. Алекс отстъпи, влачейки крака, за да направи място.

Кевин се втреничи шокирано в отворените очи и здравия цвят на Даниел. Внимателно опипа косата на Даниел, очевидно страхувайки се да докосне някоя друга част от него.

— Изглежда, че твоята отровителка се справи — каза Кевин троснато. — Не съм сигурен обаче за този образ на оплешивяващ швед, дето го разиграваш.

— Идея на Вал.

Кевин кимна разсеяно за момент.

— Не биваше да влизаш след мен. Не исках да правиш това.

— Ти щеше да го направиш за мен.

— Различно е. — Поклати глава, когато Даниел понечи да възрази. — Но нали ще се оправиш? — Кевин вдигна поглед към Алекс в очакване на отговора.

Тя издиша през носа си и кимна:

— Изглежда, сякаш ще се възстанови напълно. Не знам каква е тая работа с вас двамата. Сигурни ли сте, че майка ви не е изкарала любовна авантюра за една нощ с някой създаден чрез генно инженерство свръхчовек?

Когато ръката на Кевин се стрелна към нея, първата инстинктивна мисъл на Алекс беше, че е престъпила границата с подмятането за майката. Но преди да успее да се напегне в очакване на удар, Кевин я беше сграбчил грубо и я бе придърпал в непохватна мечешка прегръдка. Озова се наполовина в скута му с ръце, приковани под неговите, и не можеше да направи нищо, когато той реши да я целуне право по устните с влажен, силен мляскащ звук.

— Ей! — възропта Даниел. — Дръпни си лицето от моята отровителка!

Алекс дръпна глава настрани, най-сетне отново изпитвайки някакво чувство — на гадене.

— Ъх, махни се от мен, психопат такъв. — Чу Вал да се смее.

Кевин успя да завърти стола на 180 градуса.

— Ти си гений, Оли. Не мога да повярвам, че успя.

— Върви да се натискаш с Фолкстаф, той свърши половината работа.

Той не я пускаше. Сякаш дори не забелязваше, че тя се опитва — ожесточено — да се измъкне.

— Какво изпълнение! Не мога да повярвам, че просто влезе там и ме измъкна! Никога не ми казвай, че не ставаш за операции под прикритие — скъпа, ти си онова, което агентите под прикритие си мечтаят да бъдат!

Айнщайн изскимтя и Алекс почувства как челюстите му се затварят леко около китката ѝ. Той дръпна, опитвайки се да ѝ помогне да се измъкне. Кевин, изглежда, не забеляза.

Тя знаеше къде са най-сериозните наранявания на Кевин. Щеше да използва скоро това знание, ако се налагаше.

— Пусни ме!

— Кевин — каза Даниел с премерен, но леден тон. — Ако не пуснеш Алекс моментално, ще те застрелям с пистолета ѝ.

Накрая Кевин отпусна ръце. Алекс се освободи и двамата се извъртяха нервно към Даниел.

— Не мърдай — изрекоха в един глас.

Алекс задиша отново, когато видя, че Даниел всъщност не се беше опитал да посегне към пистолета.

— Фолкстаф ли? — попита Даниел. — Знам това име... къде сме?

— Помниш д-р Фолкстаф — каза Кевин. — Спаси живота на най-добрия ми приятел в пети клас — след като той попадна в мечия капан. Не може да си забравил това.

Даниел примигна:

— Томи Веласкес се е хванал в мечи капан? — попита, озадачен.

Кевин се усмихна:

— Томи не беше най-добрият ми приятел. — Погали Айнщайн по главата, а кучето отри муцуна в крака му, все още обезумяло от радост.

— Чакай... *Фолкстаф*? — повтори Даниел, най-сетне навързвайки нещата. — Завел си ме при *ветеринаря*?

Алекс положи длан на челото му:

— Шшт. Беше подходящото място. Фолкстаф е велик. Спаси ти живота.

— Е, хайде, хайде — намеси се Фолкстаф с дрезгавия си глас. — Аз бях просто асистентът, д-р Алекс. Не се опитвайте да ми приписвате заслугата за спасяването на Дани.

Фолкстаф се бе надигнал и седеше на кушетката, потупвайки рошавите кичури бяла коса, обкръжаващи главата му като неравен ореол. Това я подсети за Барнаби и тя осъзна защо беше изпитвала такова неудобство да работи с дружелюбния старец, който явно все още беше напълно предан на семейство Бийч.

— Беше чест да работя редом с вас, докторе — продължи Фолкстаф, докато се клатушкеше към тях. Сега изглеждаше крехък от старостта, но не беше показал никаква слабост през дългата нощ. Сведе лице и се усмихна на Даниел: — Хубаво е да те видя буден, синко. — Сними глас до силен шепот: — Уцелил си шестица от тотото, хлапе. Не оплесквай нещата с нея.

— О, знам това, сър.

Алекс се навъси. Не беше споменавала нищо за чувствата си към Даниел, а Даниел беше в безсъзнание. Как винаги им личеше толкова?

Фолкстаф се обърна:

— Каква великолепа овчарка. Това не може да е Айнщайн, нали? Минаха години.

— Внукът му всъщност — каза му Кевин.

— Не е ли невероятно? — Фолкстаф посегна надолу да погали Айнщайн по ухото. — Такъв красавец.

Айнщайн близна ръката му. Кучето беше изпълнено с добронамереност към цялото човечество тази вечер.

— Е, Кевин — каза Фолкстаф, като се изправи, — искаш ли да проходиш отново? Защото, ако е така, ще трябва да вдигнеш малко тези твои крака, а всички имате нужда да си починете. Не смей да ми отправяш този поглед, млади човече. Можеш да използваш кушетката ми ей там. Тъ, госпожице... — Фолкстаф леко ококори очи, когато забеляза Вал за пръв път. Алекс го беше предупредила, че четвъртият член на групата им ще се появи по-късно, но той определено не беше очаквал модел на „Виктория’с Сикрет“.

— Можете да ме наричате Валънтайн — измърка Вал.

— Да, благодаря, добре. Госпожице Валънтайн, бихте ли могли да избутате Кевин до софата и да му помогнете да се прехвърли върху нея? Точно — благодаря.

Алекс гледаше, отново чувствайки се вцепенена, с глава, сякаш отделена от всяка друга част на тялото ѝ, докато Вал почти изблъска Кевин от стола до кушетката. Изражението ѝ беше раздразнено, ръцете груби, но Алекс я видя как се навежда внезапно да го целуне по челото.

— А вие, докторе...

Алекс се обърна бавно да погледне Фолкстаф.

— В чакалнята има още канапета. Идете да си легнете на някое от тях. Това е заповед.

Тя се поколеба, поклащайки се на място, загледана в Даниел.

— Изчезвайте и двамата — каза Вал, докато отново прекосяваше бавно стаята. — Лягай да спиш, преди да си рухнала, Алекс. Аз спях няколко часа. Ще го наглеждам.

— Ако каквото и да е, се промени на мониторите му, и най-малката промяна...

— Ще те завлека обратно тук вътре за разкрасената ти коса — обеща Вал.

Алекс се наведе и целуна леко Даниел.

— С Фолкстаф хвърлихме доста труд да те сглобим отново — промърмори до устните му. — Не проваляй работата ни.

Устните му докоснаха лекичко нейните, когато проговори:

— Не бих си и помислил. Бъди добро момиче и вземи да поспиш, както ти нареди старият ми семеен ветеринар.

— За твое сведение, в момента съм в разцвета на живота си — възрази Фолкстаф.

— Хайде — заяви Вал, внезапно проговаряйки право в ухото на Алекс. — Да вървим, докато още можеш да ходиш. Сигурна съм, че мога да те нося, но не искам.

Алекс остави Вал да я поведе навън през вратата и надолу по неосветения коридор. Съсредоточи се единствено върху задачата да движи краката си, и нищо друго. Обкръжението ѝ беше просто тъмно размазано петно. Наложил се Вал да ѝ помогне да легне на кушетката, но Алекс беше сигурна, че щеше да се чувства също толкова добре и на пода. Безсъзнанието я обзе още докато лягаше.

Беше странна утрин.

За Алекс беше и много късна утрин. В празната ветеринарна клиника беше спокойно и никой не я смущаваше. По-късно научи, че Фолкстаф се е обадил на персонала си, отменил е всички записани часове и е сложил на прозореца табела с надпис „ЗАТВОРЕНО ПОРАДИ СПЕШНИ СЕМЕЙНИ ПРОБЛЕМИ“.

Беше странно да се чувства в такава безопасност на подобно място — непознато място, място, където не беше подготвила никакви капани или защиты.

Но нещата се бяха променили. В действителност бе мислила само да спаси Кевин, но действията им снощи, освен това бяха променили значително положението им.

Кевин беше енергичен както винаги въпреки факта, че отново бе принуден да седи в канцеларския стол на колелца с увитото си в марля стъпало, повдигнато отгоре. Вал изчезна в мига щом видя Алекс да се настанява на кушетката. Даниел беше затворил очи, за да не обръща внимание на брат си, но бързо се събуди, когато чу гласа на Алекс. Фолкстаф очевидно бе излязъл да обядва. Другите ѝ бяха оставили един бейгъл и сирене крема.

Веднага щом приключи с прегледа на Даниел — който се възстановяваше по-бързо, отколкото някой, който не бе работил с Кевин Бийч, би повярвал — Алекс взе закуската си и вестника, който Фолкстаф беше донесъл заедно с бейгълите. Зачете настървено, докато дъвчеше. Бяха се появили на първата страница — макар че единствено присъстващите в стаята знаеха това.

— Всичко това ми се струва скучно, Оли — оплака се Кевин, като побутваше с една метла стола си, за да прави кръгчета из стаята. — Щеше да е по-забавно да го застрелям.

Голямото заглавие за деня беше фаталният аневризъм на Уейд Пейс. Журналистите едва бяха замълчали почтително за миг, преди да

се заловят с догадките каква ще е стратегията на президент Хауланд за намиране на нов партньор в надпреварата.

— Е, успя да застреляш Дивърс.

— Обаче бях твърде стресиран заради Дани, за да се насладя — рече замислено той.

Кевин беше твърде лаконичен в обяснението си как Дивърс бе взел надмощие. Алекс разбираше, че е смутен, но тя нямаше по-ниско мнение за него. Как можеше някой да се подготви за крайностите, към които параноята на Дивърс го бе тласнала? Повече от четирийсет души, разгърнати в три параметъра, единият — на повече от миля от позицията на Дивърс. Щом Дивърс бе натиснал паникбутон, периметрите бяха рухнали. Кевин твърдеше, че ако не бил пренебрегнал предчувствието си и бил взел със себе си един гранатомет, щял да се справи.

В новините нямаше нищо друго, нищо за жестока престрелка в подземен бункер в покрайнините на града. Нито дума за изчезнал заместник-директор на ЦРУ. Никакво споменаване на Карстън, дори не и на придобилото относителна публичност отвлечане на внучката му. Може би в утрешните новини.

Кевин не мислеше така.

— Ще кажат, че е било експлозия на газова инсталация или нещо от сорта. Цялата истинска история ще бъде погребана толкова дълбоко, че по-скоро ще обявят Джаки Кенеди за стрелеца в Далас, отколкото нещо от нея да излезе наяве.

Вероятно бе прав.

Не можеха да са 100 процента сигурни, разбира се, и щяха да продължат да се държат предпазливо, но напрежението беше значително намалено. Алекс знаеше, че щеше да почувства лекотата като слой от хелий под кожата си, ако някога успееше да се убеди да повярва в късмета им.

След обяда Фолкстаф свали шевовете от ухото на Алекс и похвали Даниел за равните бодове, когато Алекс му приписа заслугата. Алекс беше смаяна колко много информация поемаше белокосият старец в крачка. Никой от тях не се беше опитал да обясни необичайните им наранявания или дори да скалъпи някаква история, но Фолкстаф не задаваше въпроси и не прояви очевидно любопитство. Не коментира факта, че Кевин уж трябваше да е умрял в затвора, макар

че явно — съобщи ѝ шепнешком Даниел — беше присъствал на погребението. Питаше само за стари познати от детството на момчетата и по-конкретно за животните, които бяха познавали заедно. Макар че едва се бе научила изобщо да разпознава любовта, Алекс си помисли, че може би започваше да си пада съвсем мъничко и по Фолкстаф.

И все пак не можеха да живеят вечно във ветеринарната клиника. Фолкстаф имаше други пациенти. След няколкоминутно обсъждане на варианти Вал изненада Алекс, като предложи да ги приюти отново в просторния си луксозен мезонет сега, когато вече беше безопасно. Срещу заплащане, естествено. Кевин изглеждаше най-шокиран от предложението ѝ.

— Не си въобразявай нищо — каза му тя. — Искам кучето. И всъщност харесвам Алекс и Дани. Почти толкова, колкото не мога да понасям теб. — После го бе целунала — толкова продължително, че всички се почувстваха неудобно. Фолкстаф вежливо се обърна с гръб, но Алекс просто гледаше. Никога нямаше да разбере какво виждаше Вал в Кевин.

* * *

— Такаа... — поде Кевин.

Алекс се извърна от вещите, които подреждаше; все още не беше точно опаковане на багаж. Кевин се облягаше небрежно на рамката на вратата на стаята, която Алекс и Даниел винаги бяха делили в дома на Вал: беше опрял лявата си ръка на горния край на рамката. За секунда Алекс изпита неуместна завист към високите хора като цяло. Напоследък това чувство не беше необичайно за нея, при положение че вечно бе заобиколена от гиганти. Отхвърли го.

— Какво „така“?

— И така, как мина прегледът днес? До какви заключения стигнахте двамата с Фолкстаф?

Не му се налагаше да пита къде е сега Даниел — обичайният гръмогласен тон, с който Даниел изпълняваше серенадите си под душа, щеше да му навлече неприятности, ако другите наематели бяха по-близо. Фазата „Бон Джоуви“ още не беше отминала; в момента

особено му допаднаше Shot Through the Heart^[1]. Алекс не го намираше за толкова забавно, но се опитваше да не допуска това да я дразни.

— Ветеринарят мисли, че Даниел е в добра форма. Съгласна съм. Вие, Бийч, сте омагьосано племе. — Поклати глава, все още малко стъписана колко бързо и напълно бе оздравял Даниел. — Освен това иска да ти прегледа краката.

Кевин се намръщи:

— Краката ми са си добре.

— Не застрелвай пратеника. Говоря буквално.

Намръщената му гримаса се стопи до нормалното му изражение, но той продължи да стои там на прага, втрещен в нея.

— И тъй? — повтори тя като ехо.

— И така... имаш ли някакви идеи накъде потегляш сега?

Алекс присви рамене с безразличие.

— Все още нищо твърде конкретно. — Тя се обърна като страхливка отново към износената си мешка и пак прегледа запасите си от химикали, за да се увери, че всички са подobaващо предпазени от разтърсване. Допусна пред себе си, че може би прекаляваше с организирането. Вероятно не беше нужно да са подредени по азбучен ред. Но разполагаше с много време и освен да сърфира из мрежата за възможни нови скривалища, нямаше с какво друго да се занимава. Даниел се бе противопоставил да бъде преглеждан повече от четири пъти дневно.

— Говорила ли си с Дани за това?

Тя кимна, все още с гръб към него.

— Казва, че където и да искам да отида, това го устройва.

— Предполагам, че планира да се присламчи към теб.

Тонът на Кевин беше небрежен, но Алекс знаеше, че сигурно му коства усилие да го поддържа такъв.

— Не бях обсъждала тази част конкретно с него, но да, наистина изглежда, че смята така.

За миг той не каза нищо, а на нея вече наистина не ѝ оставаше какво друго да оправя по чантата. Обърна се бавно с лице към него.

— Да — каза той, — досещах се, че положението ще тръгне в тази посока. — Изражението му излъчваше безразличие. Само очите му разкриваха колко дълбоко е наранен.

Тя не искаше да му разкаже пълната история, но се почувства виновна, задето я премълчава.

— Ако това ще те накара да се почувстваш малко по-добре, той, изглежда, приема по подразбиране, че и ти ще си там.

Веждите на Кевин, обикновено свити, се отпуснаха.

— Наистина ли?

— Да. Не мисля, че си е представял повече раздели на този етап.

Кевин наклони брадичка:

— Мога да разбера това. Хлапето преживя много.

— Възстановява се доста добре.

— Вярно, но не бихме искали да го травмизираме отново. Не искаме да се влоши.

Алекс знаеше накъде бие Кевин с това. Потисна едновременно една въздишка и една усмивка, запазвайки неутрално изражение.

— Вярно — каза със сериозния си лекарски тон. — Може би ще е най-добре да поддържаме обкръжението му възможно най-стабилно, ако не се броят всички неизбежни промени.

Кевин не потисна своята въздишка. Издиша шумно и скръсти ръце на гърдите си:

— Вероятно ще е безкрайно досадно и трудно, но предполагам, че мога да се задържа наблизко, докато се приспособи.

Алекс не можа да устои и се дръпна съвсем леко назад:

— Сигурна съм, че той не би искал да се излагаш на опасност. Ще оцелее.

— Не, не, длъжник съм на хлапето. Ще направя каквото трябва.

— Той ще го оцени.

Кевин срещна погледа ѝ за една дълга секунда: изражението му беше прямо, а после изведнъж — смутено. Мигът отмина и той се ухили.

— В кой район търсиш като цяло? — попита той.

— Мислех си може би за Югозапада или Скалистите планини. Средноголям град; да се установим в предградията. Обичайното.

Никой не ги търсеше, доколкото знаеха, но Алекс винаги предпочиташе да играе на сигурно, просто за всеки случай. Въпреки всичко щеше да се наложи да използва фалшиво име — по документи Джулиана Фортис беше мъртва.

Пеенето на Даниел спря рязко, после се надигна пак, заглушено от хавлиена кърпа.

— Знам едно градче, което може да свърши работа.

Алекс бавно поклати глава. Той вероятно вече беше наел къща и бе уредил новите самоличности. Щеше сама да си избере име, независимо какво беше направил.

— Разбира се, че знаеш.

— Как ти се струва Колорадо?

[1] Прострелян в сърцето (англ.). — Б.р. ↑

ЕПИЛОГ

Адам Копеки остави днешните папки на бюрото си и посегна към телефона с вече залепена на лицето усмивка. Имаше най-хубавата работа на света.

Работата като помощник-продуцент за прочуто пътуващо риалити предаване на прочут главен готвач можеше да означава много неща, но за Адам тя означаваше гъвкаво работно време, тих малък офис и почти постоянен поток от положителни преживявания.

Той отговаряше за уреждането на посещенията в малките семейни заведения за хранене, които неговият главен готвач щеше да представя в шоуто, и макар понякога да завиждаше на Бес и Нийл, които бяха все на път, изпробвайки всяко закътано ресторантче, което успееша да намерят, вярваше, че онова, което прави, подхождаше на темперамента му по-добре. Плюс това на Бес и Нийл им се налагаше да ядат много боклуци, за да отсеят зърното от плевата, и Нийл беше качил поне единайсет килограма през изминалата година, откакто пътуваше с шоуто. Адам си беше скалъпил нещо като катедра, за да не започне работата му, която го принуждаваше да стои все на едно място, да му докарва същите проблеми. А после се случи така, че никой не знаеше кои бяха Бес и Нийл, така че никой не чакаше с особено нетърпение да получи вест от тях.

Четвъртък следобед беше любимото време на Адам. Днес щеше да се обади на избраните.

Шоуто потегляше към района на Денвър след месец, а късметлиите победители бяха от едно заведение за барбекю в Лейкуд, една пекарна точно в центъра, а после по-отдалечените — в едно заведение с бар и грил, което се намираще по-близо до Боулдър, отколкото до Денвър. Адам беше скептичен, но Бес настоя, че „Укритието“ ще бъде гвоздеят на епизода. Ако беше възможно, бе добре да са там в петък вечер. Заведението бе прочуто с караокето си. Адам мразеше караоке, но Бес настоя.

— Не е каквото си мислиш, Адам — бе обещала тя. — Това място е толкова готино, че главният готвач ще трябва да се издокара специално. Отвън не изглежда нищо особено, обаче има стил. Je ne sais quoi^[1] и всякакви такива. Освен това изглеждат фотогенични. Името на готвача е Натаниъл Уийкс — толкова прекрасно, мен ако питаш. Никак не ми е приятно да си призная непрофесионалното отношение, но наистина се пробвах. Нулева реакция. Сервитьорката ме светна, че бил женен. Свестните винаги са заети, нали? Но той, изглежда, има готин брат. Нощем се прави на охранител в бара. Може да се присламча към главния готвач за това пътуване.

Беше направила доста снимки с айфона си. Както бе споменала, отвън мястото не бе особено забележително. Можеше да е навсякъде из Запада. Вид на каубойска кръчма, тъмно дърво, рустикален стил. На повечето от другите снимки имаше чинии с храна, която изглеждаше твърде стилна за подобно незабележително място. На няколко от снимките сигурно беше готвачът, който ѝ харесваше толкова много — висок, с брада, която обгръщаше цялото му лице, гъста къдрава коса. На Адам не му се видя особено привлекателен, но какво знаеше той? Бес можеше пък да си пада по груби типове. На много от снимките на заден план се виждаше дребна жена с къса тъмна коса, която никога не беше с лице към обектива... може би това беше жената на главния готвач. Разполагаше с имената на всички собственици от разрешителните за продажба на алкохол. Натаниъл Уийкс беше главният готвач, така че Кенет трябваше да е братът охранител, а Елис — съпругата.

Адам бе продължил да се колебае, но „Укритието“ бе получило и ентусиазираната подкрепа на Нийл. Най-хубавата храна, която бил опитвал в изминалите три сезона.

Винаги имаше два резервни варианта — в списъка имаше кафене с магазинче за кафе в Паркър и заведение в Литълтаун, предлагащо само закуска, но на Адам много рядко му се налагаше да прибегва до резервите. Шоуто имаше репутацията, че подпомага процъфтяването на бизнеса с доста сериозен процент за първите два месеца след излъчването на даден епизод, с трайно подобрене през остатъка от годината. Имаше дори и цяла тайфа хора, подобни на почитателите на музикални групи, които се опитваха да следват пътуването на главния готвач и да се хранят във всяко представено от него заведение.

Главният готвач винаги се изказваше ласкаво, а шоуто редовно привличаше почти милион зрители всяка неделя вечер. Беше най-добрата реклама на света, при това безплатна.

Така че Адам бе подготвен за реакцията в заведението за барбекю в Лейкуд, „Уисъл Пиг“. В мига щом съобщи името на шоуто, собственичката запищя. На Адам му се стори, че дори чува как краката ѝ тупат по пода, докато подскачаше нагоре-надолу. Беше същото като да се появиш пред нечия врата с един от онези огромни чекове от „Пъблишърс Клиъринг Хаус“.

Щом собственичката се успокои, Адам мина през целия обичаен репертоар: уточни с нея датата на календара, даде ѝ информацията за контакт, която щеше да ѝ трябва, подготви я до кои помещения ще му трябва достъп и тъй нататък. През цялото време тя го обсипваше с благодарности и от време на време изкрепяваше добрата новина на някого, който току-що бе влязъл в стаята.

Адам бе водил същия този разговор вече повече от осемстотин пъти, но в края му винаги се хилеше и се чувстваше като добрия Дядо Коледа.

Разговорът с пекарната мина по подобен начин, но вместо да пищи, главният сладкар имаше заразителен, идващ някъде дълбоко от корема смях, към който Адам нямаше как да не се присъедини. Това обаждане отне повече време от първото, но в крайна сметка Адам успя да се овладее, макар че местният главен готвач така и не можа.

Адам бе запазил „Укритието“ за накрая, знаейки, че едно събитие с караоке в петък вечер ще е малко по-сложно за уреждане. Помисли си, че това може да е твърде голямо отклонение за шоуто, но предполагаше, че биха могли да заснемат кадри както от часа за хранене, така и от представлението, и после да ги сглобят, за да видят как ще се получи.

— Тук е „Укритието“ — отговори на обаждането му алтов женски глас. — С какво мога да ви помогна?

На заден план Адам чуваше очакваните звуци — тракането от прибиране на чисти съдове, кълцането от подготвителната работа, приглушеното жужене на няколко разговора, снишили тон заради телефонното обаждане. Скоро щяха да станат доста гръмогласни.

— Ало, привет — поздрави я Адам сърдечно. — Ако обичате, бих ли могъл да разговарям с госпожа Уийкс — госпожа Елис Уийкс —

или с някого от двамата господин Уийкс?

— На телефона е госпожа Уийкс.

— Супер. Здравсти. Казвам се Адам Копеки и ви се обаждам от името на шоуто *Великото американско пътешествие на храната*.

Зачака. Понякога беше нужна минута за асимилиране на информацията. Запита се дали госпожа Уийкс беше от онези, които пицяха, или от другите, които ахкаха. Може би беше от онези, които плачеха.

— Да — отвърна госпожа Уийкс с хладен тон. — Какво мога да направя за вас?

Адам издаде смутен, подобен на кашлица смях. Случваше се понякога. Не всички знаеха за шоуто, макар че наистина беше общоизвестно име напоследък.

— Ами, ние сме кулинарно риалити шоу, което следва пътуванията за проучване на храна на главен готвач...

— Да, знам предаването. — Сега в тона се долавяше нотка на нетърпение. — И с какво мога да ви помогна?

Адам беше малко стъписан. В реакцията ѝ имаше изключително странна нотка на подозрение, все едно мислеше, че това е измама. Или може би нещо по-лошо. Адам не можеше да определи точно.

Побърза да изясни:

— Обаждам се, защото „Укритието“ беше избрано за нашето шоу. Нашите шпиони — той се засмя леко — се прибраха, сипейки възторжени хвалебствия за менюто ви и забавленията, които предлагате. Научихме, че сте се сдобили с голяма местна популярност. Много бихме искали да представим вашето заведение — да разпространим мълвата сред всички, които още не са чували за вас.

На това щеше да се хване със сигурност. Като собственичка на една трета от ресторанта тя сигурно вече пресмяташе мислено финансовите възможности. Той зачака първия писък.

Нищо.

Все още чуваше звъntenето, кълцането, мърморенето, а в далечината — лая на две кучета. Иначе щеше да помисли, че разговорът е прекъснат. Или че тя му е затворила.

— Ало, госпожо Уийкс?

— Да, тук съм.

— Ами, тогава, въ, поздравления. Планираме да сме във вашия район през първата част от следващия месец и можем да проявим известна гъвкавост в рамките на този период, за да се съобразим с вашия график. Чух, че петъчните вечери са специални, така че може би ще е добре да планираме това...

— Съжалявам — господин Копеки ли казахте?

— Да, но ме наричайте Адам, моля ви.

— Съжалявам, Адам, но макар да сме... поласкани, не мисля, че ще е възможно да участваме.

— О — рече Адам. Беше наполовина ахване, наполовина сумтене.

Беше имал няколко случая, в които графикът не можеше да бъде съгласуван, където външни обстоятелства от изключително сериозен вид — сватби, погребения, трансплантации на органи — бяха попречили, но мечтата никога не бе умирали без сериозни усилия от страна на собствениците все пак да осъществят идеята и последвало силно разочарование. Една нещастна жена в Оклахома беше хлипала в слушалката цели пет минути.

— Много ви благодаря, че сте се сетили за нас...

Сякаш това не беше нищо повече от покана за провежданото в задния двор празненство за рождения ден на някой далечен роднина.

— Госпожо Уийкс, не съм сигурен, че си давате сметка как би могло това да се отрази на бизнеса ви. Бих могъл да ви изпратя статистически данни — ще се удивите колко доходоносна може да се окаже появата ви в шоуто.

— Сигурна съм, че сте прав, господин Копеки...

— Какво има, Оли? — намеси се някакъв глас. Беше плътен и много висок.

— Извинете ме за момент — каза госпожа Уийкс на Адам, а после гласът ѝ прозвуча леко приглушено. — Говоря по телефона — каза тя на онзи с високия глас. — От онова шоу — *Американска храна* или нещо от този род.

— Какво искат?

— Да представят „Укритието“ в предаването си очевидно.

Адам бавно си пое дъх. Може би някой от другите собственици щеше да реагира подобаващо.

— О — рече плътният глас и тонът му напомни на Адам за първия отговор на жената. Равен и безизразен.

Какво ѝ беше лошото на такава новина? Адам изпита чувството, че му въртят номер. Това представата за шега на Бес и Нийл ли беше?

— Наистина ли? — провикна се някой отдалече — нов плътен глас, но по-въодушевен. — Искат да ни включат в шоуто си?

— Да — отвърна госпожа Уийкс. — Но недей...

Няколко ликуващи възгласа прекъснаха онова, което се канеше да каже. Адам не се отпусна. Не можеше да почувства никаква пряка промяна в другия край на линията.

— Искаш ли аз да говоря с него, Оли? — попита високият глас.

— Не, иди да се справиш с тях — каза госпожа Уийкс. — Натаниъл може да има нужда от едно силно питие. Може би сервитьорите също. Аз ще се оправя с това.

— Тъй вярно.

— Извинявам се за прекъсването, господин Копеки — каза госпожа Уийкс: гласът ѝ отново се чуваше ясно. — И наистина много ви благодаря за предложението. Много съжалявам, че няма да стане.

— Не разбирам. — Адам долови спадането на ентузиазма в собствения си тон и беше сигурен, че и тя го е усетила. — Можем да проявим гъвкавост, както казах. Никога... никога не съм попадал на някого, който не иска това.

Сега тонът ѝ беше по-оживен — успокояващ, мил:

— И ние абсолютно бихме искали това, ако беше възможно. Разбирате ли... — Кратка пауза. — Има един проблем, правен проблем, с който се опитваме да се справим. Имуществен спор с бившата приятелка на моя девер. Не можем да уточним за бизнес заем ли е ставало въпрос, или за личен подарък? Разни такива тъпотии, схващате картинката. Всичко е много деликатно — досадно, нали знаете, и за момента никое внимание от пресата няма да ни се отрази добре. Не трябва да се набиваме на очи. Надяваме се, че разбирате. Наистина сме много поласкани.

Той чу как гръмогласният брат спори с някого отзад; още лай и няколко тихи мърморения, които прозвучаха като оплаквания.

Така по биваше. Конкретна причина, макар да не разбираше напълно как включването на ресторанта в шоуто можеше да се отрази неблагоприятно на някакъв юридически въпрос... освен ако не

смятаха, че може да им се наложи да изплатят някакъв процент от стойността на заведението?

— Съжалявам да го чуя, госпожо Уйкс. Може би някога в бъдеще? Мога да ви дам моя...

— Абсолютно. Много ви благодаря. Ще ви потърся, ако някога бъдем в състояние да приемем.

Връзката прекъсна. Дори не го беше оставила да ѝ даде телефонния си номер.

Адам се взря в книгата пред себе си за няколко секунди, опитвайки се да се отърси от чувството, много подобно на това да бъдеш отхвърлен, след като си се примолил на някое момиче да те придружи на училищните танци.

Минаха няколко минути, докато се взираше в телефона. Накрая тръсна глава и посегна към папката с резервните варианти. Хората от кафенето в Паркър щяха да са изключително признателни, че са били избрани. Адам имаше нужда от няколко хубави писъка.

[1] Je ne sais quoi (фр.) — припл. „нуловима, характерна атмосфера“. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Нямаше да успея да напиша тази история без чужда помощ и съм неимоверно признателна на всички, които ми отделиха толкова много от времето, търпението и опита си.

Моят най-ценен играч беше д-р Кристин Хендриксън от факултета по молекулярни науки на Аризонския щатски университет, както и нейният колега д-р Скот Лефлър. Д-р Хендриксън прекара невероятно количество време в измислянето на реалистични начини, по които да убивам, изтезвам и обработвам с химически препарати измислени персонажи, и изключително много оценявам помощта ѝ.

Любимата ми квалифицирана медицинска сестра Джуд Меденхол също ми оказа огромна помощ при опазването на Даниел Бийч жив, като ми обясни подробно третирането на перфориращите гръдни рани и измисли решението с ветеринарната клиника.

Без брилянтната помощ на д-р Грегъри Принс с молекулярната биология и моноклоналните антитела нямаше да мога да дам на Алекс биографията, която заслужаваше.

Огромно „благодаря“ на всекиго от следните невероятни хора: Томи Уитман, пенсиониран специален агент от Бюрото по алкохола, тютюна, огнестрелните оръжия и експлозивите, който ми изнесе отличен ускорен курс по противогазите; Пол Морган и Джери Хайн, които ми оказаха плашещо добра помощ при обясняването на механиката на изграждане на действащ смъртоносен капан; сержант Уорън Брюър от Полицейското управление на Финикс, който ми помогна при описанията на пласирането на наркотици; С. Даниел Колтън, бивш капитан от Военната прокуратура към ВВС на САЩ, за умелата му помощ при измислянето на биографията на Кевин; на подофицер първи ранг Джон Е. Роу, който винаги с готовност обсъжда с мен оръжия или някоя друга подробност, към която се случва да проявя любопитство.

И огромно „благодаря“ на онези от моите източници, които предпочетоха да останат анонимни. Помощта ви е високо оценена.

Цялата ми любов на обичайните заподозрени: моите невероятно толерантни близки, които проявяват такова търпение към безсънните ми, безумни периоди; моята брилянтна и мила редакторка Ася, която никога не ми казва, че съм луда, дори когато наистина съм; моята агентка нинджа Джоди, която вдъхва страх у всички, които ѝ се противопоставят (а понякога и у онези, които не го правят); на превъзходната ми филмова агентка Каси, на която искам да приличам, когато порасна; на партньорката ми в продукциите Меган, която се нагърбва с всички грижи по „Фикъл Фиш“, за да не изгори до основи в мое отсъствие. И разбира се, сърцето ми е пълно с обич към всички хора, които купуват книгите ми и им дават шанс — благодаря ви, че ми позволявате да ви разказвам истории.

И накрая благодаря на Покет, великолепната ми и не особено умна немска овчарка, която и при най-лек намек за опасност незабавно се скрива зад краката ми. Която никога няма да ме обича така, както обича съпруга ми. Която все още не разбира основните принципи на играта с хвърляне и връщане на пръчка. Обичам и теб, мое голямо, глуповато, прекрасно бързо създаване.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.